

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CRIMSON SNOW

A REALM OF CHAOS AND VOID
L A U R A V E G A

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE CRIMSON SNOW

Bir REALM veya kHAOS VE GEÇERSİZ

L A U R A V E G A

Kızıl Kar

Telif hakkı© 2024 Laura Vega tarafından. Tüm hakları

saklıdır. Kapak tasarımı: Olivia Cazacu

Düzenleyen: Kate Popa

Biçimlendiren:: Daiana M.

E-kitap ASIN: B0D57V9SBC

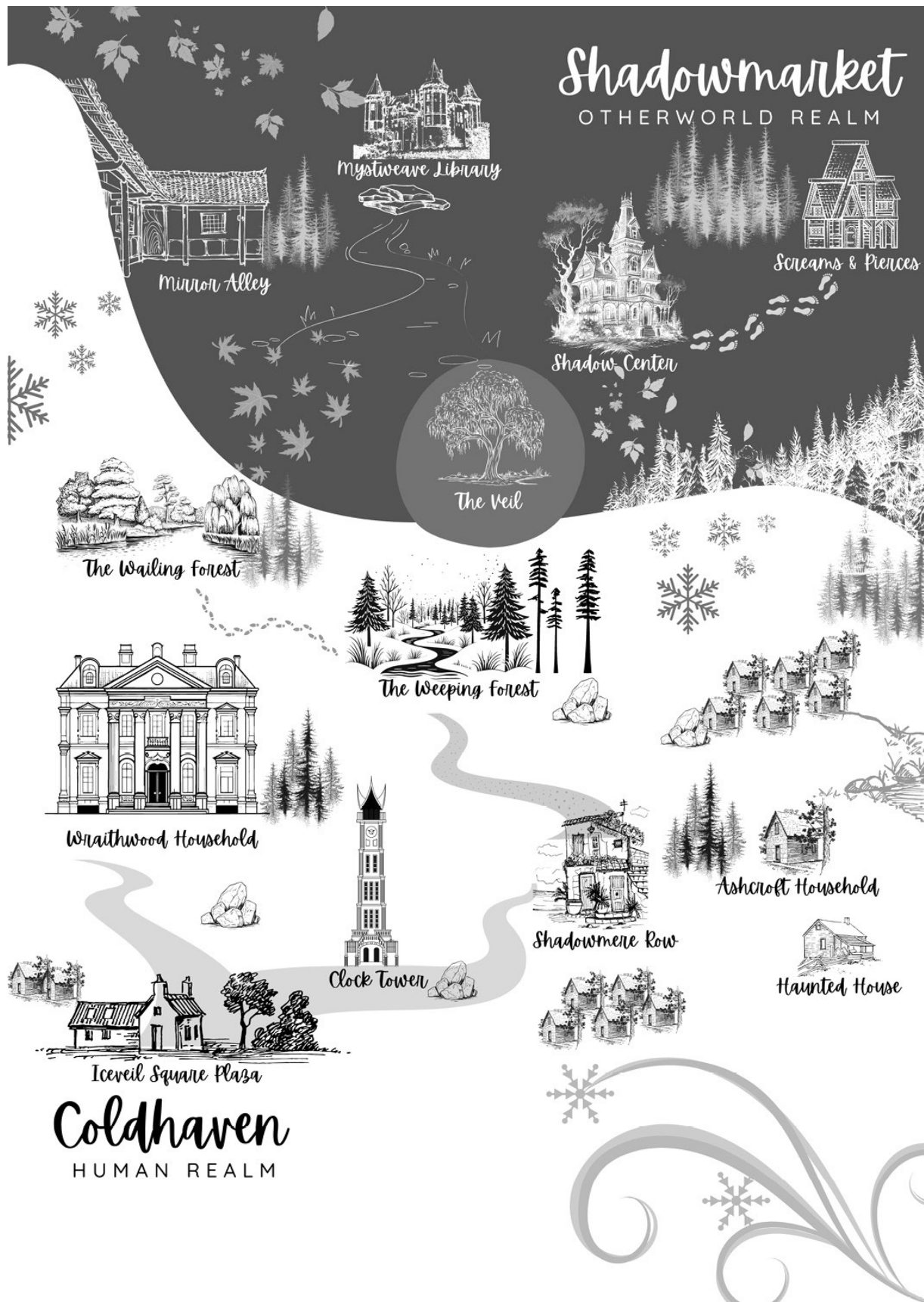
Ciltless ISBN: 9789695692493

Ciltli ISBN: 9789695692486

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu kitabın kısmen veya tamamen izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasaktır ve bu sayfalardaki sırlar kadar karanlık sonuçlara yol açabilir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Yolculuğa çıkan herkese
Kalp kırıklığıyla, kendi hikayelerinde hayaletler gibi
dolaşarak - bu sadece maceranızın başlangıcı.
Unutmayın, gözyaşları bile kelebeklere dönüşebilir.*

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1: Kızıl Tilki ve Aç Kurt Masalları Başlangıç

Bölüm 1: Beyaz Tilki Bölüm 2: Gri

Tilki Tilki Ağlayan Tilki 3: Kristal

Bölüm Bölüm 54: Kara Tilki :

Bölüm Bölüm 76: Yalnız Kurt :

Saklı Kurt

Bölüm 8: Mavi Tilki ve Gölge Kurt Bölüm 9: Meraklı

Kurt

Bölüm 10: Sessiz Tilki

Bölüm 11: Yalnız Tilki ve Üzgün Kurt

KurtBölüm 12: Umutlu

Bölüm 13: Kızıl Tilki ve Aç Kurt Bölüm 14: Dans Eden

Tilki

Bölüm 15: Maskeli Kurt

BÖLÜM 2: Öteki Dünyada Kızıl Bir Tilki ve Aç Bir Kurt Prelüd

Bölüm 16: Boşluktaki Tilki 17:

Parçalanmış Kurt Çıkarılmış

Bölüm Bölüm Bölüm Bölüm 2118:

Zeki Tilki Tilki Tilki 19: Çarpık Kurt

20: Sinsi Tilki : Baştan Bölüm

Bölüm 23Bölüm 22: Kıskaç :

Arzulayan Kurt 24: Ruhsuz Tilki

25: Öldüren Tilki

BÖLÜM 3: Yaşlı Kurdu Kandıran Tilkinin Öyküsü Prelüd

Bölüm 26: Eskimeyen Tilki Bölüm

27: Nefes Nefese Tilki

[Bölüm 28: Büyüleyici Kurt](#) [Bölüm 29:](#)
[Gezgin Tilki](#) [Bölüm 30: İhanete](#)
[Uğrayan Tilki](#) [Bölüm 31: Alaycı Kurt](#)
[32 Bölüm .Kanlı Tilki](#) [33Bölüm. :](#)
[Şüpheli Şahin](#) [34 Bölüm .Oyuncu](#)
[Tilki Bölüm 35: İntikamcı Tilki](#)
[Sonsöz](#)

Bölüm 1

Kızıl Tilki ve Aç Kurt Masalları

*Kıpkırmızı ve dehşetin kucağında, Zeki bir beyaz
tilki zarafetle dans etti.*

*Böyle bir kan ve dehşet için mi doğdu,
yoksa onun yerine yalnız bir kurt mu onu
yönlendirdi?*

*Ya kızılın parlak tonu, geceden daha
karanlık sırlar saklıyorsa?*

*Belki de tilki, kurnaz bir parıltıyla,
gerçekten planın mimarıydı.*

*Bu çarpık oyunda suç kimin, Kader'in elinin mi
yoksa kurdun evcilleşmemiş hedefinin mi?*

Yoksa tilkinin kurnazlığı mı?

Bu unutulmaz tarzın iplerini örüyor.

Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.

Galen Sorrowspring, Bölüm 5, s. 78.

Prelüd

A Kırmızı ve beyazın unutulmaz goblenleri dünyayı örtüyordu. Kızın elleri, düzenlediği katliamın tüyler ürpertici bir simgesi olan kızıl ve kar lekelerini taşıyordu. Kıpırmızı lekeler manzara, her bir damlacık yaptıklarının sessiz tanıklarıydı. Bir zamanlar böylesine dehşet verici manzaralardan ürkerken, şimdi kendini onların sade güzelliği ve doğasında var olan kaosun büyüüne kapılmış halde buluyordu.

Neredeyse masum olan bu yaratık, ulaşamayacağı bir yerde, gölgeli bir varlık olan pişmanlığı düşündü. Eylemlerinin bu sessiz suç ortağı ona musallat olacak mıydı? Bu düşünceyi memnuniyetle karşıladı, suçluluğun bir gün ruhuna yük olmasını arzuluyordu. Yine de şimdilik onu tanımlayan rahatlatıcı boşluğun tadını çıkarıyordu. Gözyaşları ve çığlıklar uzaklarda yankılanıyordu. "Ne zavallı yaratıklar," diye düşündü sırtarak.

"Sana söylemedim mi?" Uğursuz olduğu her halinden belli olan bir ses, karanlık bir cazibeyle kızın kulağına süzüldü. Kız onu hemen tanıdı. "Bu dünyanın gördüğü en muhteşem kötü adam olacağını söylememiş miydim?"

Sonra ses rüzgârla birlikte dağıldı. Kötü niyetli bir hareketle, kendine hınzır, dolgun bir sırıtış izni verdi.

Koyu yakut kırmızısı ve pişmanlıktan yoksun gözleri zalim bir zevkle dans ediyordu. Her şeyin, diyarları bir kez daha yıkmaya yazgılı bir beyne dönüşmesi için mi geliştiğini merak etti. O sadece bir kötü adam değil, onların çöküşünün mimarıydı ve gülüyordu çünkü başka kimse bilmiyordu.

Kız saatin yeniden çalışmaya başladığını duydu. Bu onlar için, onun için bir geri sayımdı. İlk kez zamanın gürültüsünden, boşluğun ve kaosun gürültüsünden zevk aldı.

Bölüm 1

Beyaz Tilki

*Bir zamanlar karlar üzerinde, yalnız beyaz bir tilki dolaşmış;
zeki ama yalnız.*

*Beyazlara bürünmüş bir dünyada saklandı, görülmekten
korktu, arkadaş aradı.*

*Kış ormanlarında dolaşır, sessizliğin içinde teselli bulurdu.
Gece,*

Soğuk yıldız ışığının yumuşak parıltısı altında bağlantı özlemi.

The Great Love Story of The White Fox adresinden alındı.
yazan Illyra Everdawn, Bölüm 1, s. 5.

Olaydan Beş Gün Önce

Seraphine Ashcroft

Seraphine Coldhaven'ın karanlık sokaklarında hızla ilerliyordu; kıpkırmızı pelerini yırtıktı, ağır kürklü kahverengi elbisesi gölgeyle ıslanmış kaldırım taşları ve kar üzerinde canlı bir çizgi gibi duruyordu. Soğuk hava

yanaklarına buz gibi öpücükler kondurdu. Sokaklarda gezinirken, hoş geldiniz tabelasına bakmak için durakladı ve kıpkırmızı gözlerini devirdi. "Adalet ve yargının hüküm sürdüğü iddia edilen yer," diye alaycı bir şekilde okudu, şehrin adil olmaktan çok uzak olduğunun farkındaydı. Belki de bunun üstünü çizmeliydi.

"Yalan ve dolanın hüküm sürdüğü yerde, kasabadaki sinsî gülümsemelere dikkat edin" daha uygun görünüyordu.

Kasaba hüznünlü bir görüntüye sahipti. Taş binalar çatlıyordu, zemin gri ve cansızdı ve her şey yıldan yıla bozuluyordu. Belli bir koku da vardı. Kötü değildi ama sanki bir şeyler içten dışa çürüyormuş gibi yanlış hissettiriyordu ve belki de öyleydi. Belki de hepsi öyleydi. Coldhaven bitmek bilmeyen bir kışa katlanmakla lanetlenmişti. Seraphine kara bayılırken, insanlar tüm insan diyarlarının koruyucusu Kadim Brannon'a -bu kasaba için hiçbir şey yapmadığından değil- bir kıvılcım sıcaklık için dua ediyordu. Hâkim soğuklukları düşünüldüğünde bu ironik bir umuttu. Kasaba halkı, sokakları saran ayaz kadar sert ve inatçıydı, çoğu zaman acımasızdı - bazen dünyaya karşı, ama çoğunlukla ona karşı.

Seraphine kendine inkar etse de, ait olmayı, onu takdir etmelerini ve kendilerinden biri olarak tanımalarını arzuluyordu. Ancak bunu asla yapmadılar. *Asla da tanımayacaklar.* Çoğu onda kötü şans ve kaos alameti gördü, hepsi de "doğası" hakkındaki asılsız söylentiler yüzünden.

Ona göre bu kasaba bir evden çok hapisane gibiydi.

Asılsız yalanlar ve yargılayan gözler onu kafese kapattı.

tik-tak

tik-tak

tik-tak

tik-tak

Seraphine saat kulesinde durakladı. Coldhaven'ın merkezinde yüksek ve heybetli bir şekilde yükselen bu kule, güzellik ve hayat saçan tek binaydı. "Sen, sevgili saatim, tam bir gösteri gibisin," diye mırıldandı, yarı yarıya kadim kulenin karşılık vermesini bekleyerek. *Belki de verecektir*, diye not etti. Daha tuhaf şeyler de görmüştü.

Yine de onu asıl duraklatan şey, belki ay tarafından belki de daha kötü bir şey tarafından izlendiğinden emin olmasıydı. *Umarım ikincisidir*, diye düşündü Seraphine alaycı bir gülümsemeye. "Utangaç, utangaç, utangaç, değil ?" diye alay etti, saati geride bırakırken özellikle kimseye hitap etmiyordu.

Ding-dong

Ding-dong

Ding-dong

Ding-dong

Saat gece yarısını vurdu. "Brannon aşkına!" Seraphine saatin inanılmaz derecede geç olmasına şaşırarak haykırdı.

Seraphine o akşam Iceveil Square Plaza'da çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Genellikle kar temizleme, balık fileto çıkarma gibi çoğu insanın kaçındığı basit işlerle uğraşırdı. İşletme sahipleri onu işe almakta isteksiz davransa da o bu işleri çabucak tamamlardı. Ancak bugün farklıydı. Bay Eliah'ın terzi dükkanında kulak misafiri olduğu bir konuşma dikkatini çekmişti.

Yirmili yaşlarında genç bir kadın "Lanetlenmiş olmalıyım," demişti.

terziye götürdü. Krem rengi dar bir elbise giymişti, bilekleri ve etekleri kürkle aşırı derecede süslenmişti ve bu da onu beyaz bir ayı gibi gösteriyordu. Parlak sarı saçlarını düzeltirken ve parlak incilerle süslü kolyesini gösterirken, "Wraithwood balolarından birinde bununla birlikte en güzel küpeleri takmam gerekiyordu," diye yakındı.

Seraphine, kapüşonunu kaldırıp yüzünü gizleyerek yeni kumaşları düzenlerken kolayca ortama uyum sağladı.

Sesini alçaltarak ve Seraphine'in varlığına aldırmadan terziye gizlice fısıldadı, "Sanırım o yaratıklardan biriydi -kahverengiler ya da belki daha kötü bir şey... belki de bir pooka."

Seraphine kapüşonunu yüzüne daha da yaklaştırdı ve kahkahasını bastırmak için dilini ısırды. *Brownie mi? Bu tamamen saçmalık.* Çoğu insan Öteki Dünya'dan gelen brownie, pooka ya da merrow gibi yaratıkları göremezdi; Büyük Savaş'tan ve perdenin yaratılışından beri. Kaosun ve doğanın Kadimi Nemera, artık hem kâbus gibi hem de rüya gibi varlıklarla dolu bir alan olan Öteki Dünya'da hüküm sürüyordu. Bu yaratıklar denizin ve berrak gökyüzünün ruhani güzelliğinden küflü ekmeğin grotesk iticiliğine ve fırtınaların korkunç gücüne kadar çeşitlilik gösteriyor, hepsi de kadının abartılı hikâyesi gibi fantastik masallara konu oluyordu.

Gerçekten, *kadının biraz okumaya ihtiyacı var.*

Her zaman nazik olan Bay Eliah kadına gülümsedi. "Ah, ama neden biri böyle güzel bir hanıma böyle bir şey yapmaya cesaret etsin ki?" Eliah daha sonra diğer taraftan Seraphine'e bir surat yaptı, konuşmadan kaçmaya hevesliydi ve gülmemeye çalışıyordu.

"Kıskançlık, belki? Birileri baloda kötü görünmemi istiyor. Biliyor musun, Evren Wraithwood bir keresinde küpelerimin ne kadar güzel olduğundan bahsetmişti!" diye haykırdı, elini sahte bir sıkıntıyla kalbinin üzerine koyarak. "Yaratıklar tarafından kovalanan benim gibi güzel bir hanımefendi... Ah, bu sıkıntı beni yaşlandıracak."

Bu sefer Seraphine bu saçmalığa gülmekten kendini alamadı. Kadın ona baktı, tepkisi karşısında şaşkına dönmüştü. Seraphine boğazını temizleyerek açıkladı, "Eh, tuzuna değen hiçbir *brownie* böyle önemsiz şakalara tenezzül etmez. Bu daha ziyade bir

daha az bilinen, daha kurnaz bir düzenbaz, küpe gibi önemsiz hazineler arıyor."

"Önemsiz mi dediniz?" diye araya girdi kadın, Seraphine'e yaklaşıarak.

"Evet, görüyorsunuz-" Seraphine daha fazla açıklama yapamadan kadın pelerinini kavradı.

"Eğer mallarım hakkında kötü konuşacaksan, bunu yüzünü kapatmadan yap," diye hırladı kadın.

Kadın kapüşonunu çıkarırken Seraphine sadece gülümsedi. *Ah, lanet olsun bana.* Eliah gözlerini kapadı ve sessizce bir kaçış için dua etti.

"Sen daha iyi bilirsin, değil mi? Sen de onlar gibi küçük bir canavar değil misin?" diye tükürdü kadın, Seraphine'e bakarken tanıdıkları tehlikeli bir şekilde yanıp sönyordu. Yüzünde beliren korku parıltısı çabucak maskelenmişti ama Seraphine bunu fark etmeden önce değil. Bir yanı bu heyecandan, onun uyandırdığı korkudan zevk alıyordu. İçten içe, bazen insandan çok *onlara* benzeyip benzemediğini merak ediyordu.

Etrafı elbiseler ve kumaşlarla çevrili, kadının yargılayıcı bakışları altında dururken, zihninde Ölüm Kadimi Aurum hakkındaki efsane yankılandı. Yeraltı Dünyası'nın hükümdarı, kendisinininkine benzer kızıl bir bakışla işaretlenmiş bu figür, sadece fısıldanan hikâyeler ve yasak kitapların sayfaları aracılığıyla bilinirdi. Böyle bir efsane, karanlık bir alametin neden onu doğduğundan beri örtmüş olabileceğini düşündürüyordu. Yine de, bu efsanelere rağmen, alışılmadık gözleri ve insanları tahammül edilemez derecede rahatsız etmeden önce uygunsuz gerçekleri söyleme eğilimi ile lanetlenmiş çarpıcı bir insan olarak kaldı.

"Evet," dedi Seraphine, gözleri kadının incilerle süslü boynuna kayarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. *Yine de bugün o kadar şanssız değildi.* Pencereye ve kararan gökyüzüne baktığında, gölgeler Iceveil Square Plaza boyunca gecenin parmakları gibi uzanıyordu. Çok uzun süre oyalandığını fark ederek az miktardaki kazancını topladı ve terziye teşekkür etti. Neredeyse geriye doğru devrilecek olan sinir bozucu kadına son bir kez muzipçe bir şeyler fısıldayan Seraphine arkasını döndü ve dükkânı terk etti.

Geç kalmış olsa da en azından çalınan inci kolyeyi bileğine sabitlemişti. Seraphine soğuşun ağırlığını hissetti

değerli taşlar, tatmin edici bir ıslah duygusuyla harmanlanmıştır. "Bir brownie mi? Ben onlardan çok daha yetenekliyim," diye fısıldadı geceye, sözleri sis gibi dağılıyordu.

Seraphine kasabanın sınırını geçtikten sonra, ağaçların donmuş gri iskeletlere benzediği Ağlayan Orman'a girdi. Babası Leander Ashcroft'un da aralarında bulunduğu avcılar, bu kadim ağaçların arasından ağlayan ölüm perilerinin süzüldüğünü duyduklarını anlatırlardı. Babası, gölge gezenlerin, ruh yiyenlerin ve kemik şarkıcılarının kollarına düşmemesi için onu karanlık bir kalple ormanda dolaşmaması konusunda uyarmıştı. Yine de, Seraphine hiç biriyle karşılaşmamıştı. *Belki de kalbim tam olarak lekelenmemiştir.*

Henüz.

Ayağının altında bir dal kırılınca kalbi hızlandı. Gözlerini deviren Seraphine, babasının çocukça hikâyelerine yenik düştüğünü fark etti. "Çocukları korkutmak için uydurulmuş aptalca gece masalları," diye fısıldadı. Yine de bazen kâbusların gerçek olduğunu kabul ediyordu -Banshee'lerin ağlaması gibi.

Onun gibi.

Yoğun, pırıl pırıl karların arasında ilerlerken çam kokusu onu sardı. Derin bir nefes aldı, kapüşonunun geriye düşmesine ve ay ışığının solgun yanaklarını okşamasına izin verdi. Gözlerinin kızılığı ve fındık rengi saçlarının dalgalanışı, tertemiz karın üzerinde apaçık duruyordu. Özgürlüğe duyduğu özlem gibi sınırsız olan yıldızların ve ay ışığının güzelliğine hayret etti. *Belki bir gün.*

Seraphine gecenin huzurunun tadını çıkarıyor, kukuletasıyla gizlenmeden, dikkatli bakışlardan ya da korkudan uzak gülümseme şansının tadını çıkarıyordu. Belki de bu yüzden bu ormanı sığınağı olarak görüyordu. Çok az kişi buraya girmeye cesaret edebilirdi ama onun ormanla olan derin bağını anlayan babası, onu ormanın kucağından asla alıkoymadı ve ormandaki her yolu bildiğinden emin oldu.

Onun yüzünden birçok yükü de omuzlamıştı. Bir suçluluk duygusu hissederek hassas düşüncelerini bir kenara bıraktı. Seraphine'in zamanında varmasını sağlamak için hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Adımlarını hızlandırarak kar tanelerine dikkat etti. "Ne

Çok hoş bir dans," diye fısıldadı, ormanın iç içe geçmiş patikalarında manevra yaparken bu dingin manzarayı takdir ediyordu.

Yolculuğu da bir balo dansçısının hassas dönüşlerini yansıtıyordu - sadece hayal ettiği bir sahne. Sola doğru, çatık kaşlı bir ağacın budaklı dallarının altında dans etti ve kırılğan, donmuş çalılarının yanında sağa doğru döndü. Donmuş dikenlerin serpiştirildiği bir patikadan geçerek zarifçe ve dönen kar taneleri kadar doğal bir şekilde sola sıçradı.

Seraphine sessizce ormanın daha karanlık, daha تنها bir yerine, yalnız bir ağacın durduğu yere doğru ilerledi. Yoldan geçen herhangi biri için bu, acımasız kışların yaraladığı yıpranmış bir ağaçtan başka bir şey değildi. Ancak Seraphine için bu bir geçitti.

"Yine geç kaldın," dedi ağaç, daha doğrusu Diyar Ağacı Nöbetçisi, sesi kadim kabuğunun içinden yankılanarak. Diyarların, kapıların ve sırların koruyucuları olan Nöbetçiler genellikle ağaç olarak tezahür eder, çevrelerinden ayırt edilemezlerdi. Bunun ise budaklı kabuğuna karmaşık bir şekilde işlenmiş, hem büyüleyici hem de sinir bozucu bir yüzü vardı.

"Seni uyurken bulacak kadar geç değil," diye karşılık verdi Seraphine. "Bekle, belki de beni bekliyordun? Çok etkilendim." Sesinden alaycılık damlıyordu.

Ağaç ya da yaşlı ağaçta onun yüzü olarak geçen şey yüzünü buruşturdu. "Nankör ve aşağılık şey, gir içeri. istiyorum," diye homurdandı nöbetçi, sesi normalde soğukkanlı olan doğasını yalanlarcasına hırçındı.

Seraphine nöbetçiye bir bakış atarak ileri doğru adım attı ve kemerli dalların altındaki eşiği geçti.

Bir anda dünya **tersine** döndü.

Bölüm 2

Gri Tilki

Duman ve gölgelerden oluşan bir perdenin altında, hafif tilki sürünüyordu, dişlerle çevrili, zalim hayvanlar nefesine susamıştı.

*Köşeye sıkışmış, kaçacak yolu olmayan tilki, kürkünü boyadı
Derin, kederli bir gri; alacakaranlığın ve umutsuzluğun derinliğinin tonu.*

*Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.
Galen Sorrowspring, Bölüm 15, s. 9.*

Seraphine Ashcroft

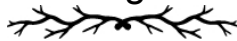
A Seraphine eşiği geçtiğinde dünya değişti; bildiği sıradan yasalara meydan okuyan baş döndürücü, gerçeküstü bir tersine dönüş. Öteki Dünya alemine adım atmıştı.

Masallarda, karın olmadığı ama sonsuz bir mevsimde yıkanan, ne sıcak ne de buz gibi soğuk, rengarenk yapraklarla süslenmiş ağaçlarla çevrili karanlık bir toprak.

Zamanla, perdenin bu yeri sadece gizlemediğini öğrendi. İnsan alemine göre fiziksel olarak tersine çevirmişti. Ayaklarının altındaki zemin bulutlar ve su gibi hissederken, gökyüzü toprak ve kaldırım gibi sert görünüyordu. Yıldızlar durağandı ve Seraphine sanki yüzüyormuş gibi hissediyordu. Hava daha kalın ama daha zengindi, doğanın özüyle doluydu, bazen havayı parmaklarının etrafına sarıp şişelemeyi düşünecek kadar somuttu.

Coldhaven'da sadece bir insan ve uğursuzluk getiren bir varlıktı ama yaratıkların kaotik kalabalığının arasında, halk masallarından bir yere girmesine izin verildiği için kendini eşsiz ve şanslı hissediyordu. Perdenin bu tarafında, Seraphine özgürdü. *Ben evimdeyim.*

Seraphine, karanlık sanatların yaratıkları için bir sığınak *olan*, gölgeli tezgâhlar ve sonsuz meraktan oluşan bir labirent olan Gölge *Pazarı*'na doğru ilerlemeden önce kendini dengelemek için derin bir nefes aldı.

Seraphine Gölge Meydanı'nda gezinirken, aos sí perilerinin yanardöner kanatları tehlikeli bir şekilde titreşiyordu. Yukarıda, sluagh'ın ürkütücü feryatları pazarın gürültüsüne karışıyor, havaya musallat oluyordu. Kocakarılar ve boglalar burunlarını neredeyse birbirine değdirerek hararetle pazarlık ediyordu. Gözleri muziplikle parlayan şık kelpeler, dikkatsizleri avlamak için sinsice dolaşıyordu. Boynuzları, çoklu kuyrukları ya da ruhani ışıltıları olan varlıklarla dolu pazar, her köşeyi saran kara büyü'nün canlı bir kanıtıydı.

Dükkânlar büyü ve tuhafliklarla dolup taşıyordu: güçlü iksir şişeleri, esrarengiz deriler içindeki eski kitaplar ve açıklamaya meydan okuyan tuhaf nesneler. Seraphine dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek naif bir talihsizliği hatırladı. Görünüşte zararsız bir lamba dükkânı onu neredeyse tuzağa düşürmüştü ve envanterinin bir parçası haline getirmişti. Bu

hafızası onun dikkatini keskinleştirdi. *Bir daha böyle numaralara kanmayacağım.*

Hile ve yaramazlık burada altın kadar değerliydi ve o da bu oyunda ustalaşmış, gölge sakinleri arasında kendine has bir saygı kazanmıştı. Belki de oyunun heyecanından ya da aldatma sanatında ustalaşmaktan kaynaklanıyordu, ama başkalarını kandırarak başarılı olanları alt etmekten zevk alıyordu. "Başka bir gün, karanlıkta başka bir dans," dedi, sesi kalabalık pazarda kaybolan bir fısıltıydı.

Seraphine pazarın en karanlık köşesindeki bir dükkânın önünde durdu. Eskimiş ahşap cephesi mumların yumuşak ışıltısı altında aralıklı olarak titriyor, uğursuz malların üzerine grotesk gölgeler düşürüyordu: boğumlu hayvan uzuvları, korunmuş diş kavanozları ve tanımlanamayan sıvıların bulanık şişeleri.

"Birinin döşemeciye ihtiyacı olabilir," diye iç geçirdi ve dükkânın ahşap dallardan oyulmuş ve üzerinde sahibinin sihirli dut suyu olduğunu iddia ettiği *Çığlıklar ve Deliciler* yazan tabelasına baktı. Dükkân sahibini tanıyan Seraphine, tabelada "masalsı ve sihirli" meyvelerin değil, aslında kanın yazılı olduğundan şüpheleniyordu.

Tezgâhın arkasında Hollowspring soyundan gelen korkunç bir cadı olan Theodora duruyordu; diyardan daha yaşlı ve Eskiler'den daha bilge olduğu söylenirdi ya da cadı böyle övünürdü. Solmuş güller ve keskin dikenlerle iç içe geçmiş bembeyaz buklelerden oluşan saçları, loş arka planda koyu yeşil pelerinine karışıyordu. Gölge Meydanı'na girmeye cesaret eden pek çok kişi için Theodora burayı saran dehşeti temsil ediyordu. Keskinlik ve dehşet yüklü gülümsemesi korku uyandırmak ve gücünü göstermek için tasarlanmıştı. Ancak bu Seraphine'i asla etkilemedi.

"Hey, Dorah," diye seslendi Seraphine, dükkânın tanıdık sınırlarına adım atarken sesi hafif, kolay bir sırtış taşıyordu. Gözleri çok az insanın gördüğu bir şeyle ışıldııyor ve parlıyordu: gerçek güven ve ilgi.

"Gelmeyeceğini sanıyordum. O kıpkırmızı gözlerini o korkunç insan aleminde tutan nedir?" Dorah'nın sesi kabuslarla dolu, ruhani bir yankıya dönuşmüştü.

Aksan.

Seraphine elini dramatik bir şekilde alnına koyarak, "Gerçekten de, insan alemi bir gözyaşı ve aldatma ağından, bir bıkkınlık arafından başka bir şey değil," dedi.

Dorah sıırttı. Seraphine, yaprak ve vanilya kokan Dorah'dan birkaç santim uzakta, dükkânın önüne yaslandı. Cadı'nın dikenlere ve çürümüş güllere dolanmış uzun, sivri kulaklarına yaklaşıarak alaycı bir şekilde, "Bebekler, yavru köpekler ve ah, o korkunç derecede parlak, parlak elbiseler," diye fısıldadı. Sonra gözlerini şakacı bir şekilde kırıştıarak yere uzandı.

"Terbiyesiz çocuk, sende hiç terbiye yok mu? Birinin dükkânının zeminine uzanamazsın," diye mırıldandı Dorah, saçındaki güller açılıp kapanarak kızgınlığını gösteriyordu. Yine de ses tonu derinlerde yatan bir sevgiyi ele veriyordu. "Kendini bu yerde kaybolmuş bulduğun gün seni bir pooka ya da sprigganın kollarına bırakmalıydım."

Seraphine tekrar ayağa kalktı, elbisesindeki kiri fırçaladı ve Dorah'ya gülümsedi. "Oh, yapmazdın! Hayatını acınacak derecede keyifli hale getiriyorum," diye karşılık verdi ve cadıya yaklaşıp saç çiçeklerinden birini öptü. Dorah gerçekten de Öteki Dünya'ya ilk girişinde hayatta kalmasının sebebiydi.

Seraphine kendini ormanda koşarken bulduğunda üç ya da dört yaşındaydı ve kendisi gibi kıpkırmızı gözleri olan beyaz bir tavşanı kovaladığına inanıyordu. Ağlayan Orman'ın hemen dışında belirmişti ve sanki bir oyunmuş gibi onu takip etmekten kendini alamamıştı. Gece yarısıydı ve babasının peşinden koşarken yankılanan bağırışlarına rağmen duramadı.

Nöbetçi ağacın kemerli dalları arasında ilerlerken tülün içinden tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. Yönünü şaşırılmış ve korkmuş olan Seraphine kendini hareketli Gölge Meydanı'nın ortasında buldu. Başlangıçta tüm bunların bir kâbus olduğunu düşündü ama özellikle de etrafındaki yaratıklar dikkatini çekmeye başlayınca gerçeklik inkâr edilemez bir hal aldı.

Yaratıklar onunla alay ediyor, onu bir kenara itiyor ve kelp gibi bazıları uğursuzca etrafını sararak onu yemeye çalışıyormuş gibi yapıyordu. Banshee'ler kulağına çığlık atıyor, çektiği çileyi korkutucu masalların babasının anlattığı canlı bir örneğine dönüştürüyordu. Dehşete kapılmıştı,

Seraphine koştu, ağladı ve konuşan ağağların fısıldayan yapraklarının altına saklandı. Gece boyunca ve şafak sokerken bir cadı ortaya çıkana kadar bir korkudan diğetine koştu. Tüm korkunç varlıklar arasında Dorah en korkutucu olanıydı, yine de Seraphine'in önünde sessizce oturup bekledi.

Dorah hareket etmeden dakikalar, belki de saatler geçti.

Seraphine biraz sakinleştiğinde, Dorah elini uzatarak perdenin arkasından insanlar âlemine geri dönmesi için rehberlik teklif etti. Ancak önce ona Gölge Meydanı'nın yaratıklarından daha fazlasını gösterdi ve ağağlardan bazı konuşan çiçekler kopararak onları Seraphine'in gözlerinin önünde sihirli bir şekilde kelebeklere dönüştürdü. Korkunç bir kâbus olarak başlayan şey, inceden inceye değişerek rüya gibi bir mucizeye dönüştü.

Dorah Seraphine'i ağağ geçitten geri ittikten sonra babası onu buldu ve kucağına aldı. Heyecan içindeydi ve yaşadığı çileyi hevesle anlatıyordu. Doğal olarak Leander şüpheciydi. Seraphine ona geçidi göstermeye çalışmış ama . Babası sadece bir çocuğun rüyası diye gülüp geçmiş.

Yılmayan Seraphine bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Genç yaşına rağmen her gece geri döndü ve perdenin gece yarısından sonra bir saatliğine açıldığını keşfetti. Bu gizli dünyayı paylaşmaya hevesli olan Seraphine, en yakın arkadaşı Max'i de yanında getirmeye çalıştı ve zamanlamayı mükemmel bir şekilde ayarladı. Ancak o da kendini geğidin hemen dışındaki karda yüzüstü düşmüş halde buldu. Görünüşe göre perde sadece onu kabul ediyordu. Bu nedenle, her biri daha az korkutucu hale gelen ziyaretlerine yalnız devam etti.

Dorah her zaman onu karşılamak için orada olur, Gölge Meydanı'nda ona eşlik eder, gizemli bilgiler verir ve Öteki Dünya'ya dair masallar anlatırdı. Zamanla Dorah bir korku figüründen, kendine has gizemli ve huysuz tavrıyla da olsa, bir anne varlığına dönüştü.

Seraphine, çalınan kolyeden bir inciye kurnazca avucunun içinde saklayarak, "Ayrıca elimde çekebilecek, gerçekten değerli bir şey var," dedi. Pek değerli değıldi ama yaşlı cadı ile pazarlık yapma sanatını biliyordu.

"Kıymetli mi? Bana daha çok çöp gibi görünüyor. Senin numaralarını biliyorum Seren," diye hırladı Dorah.

"Bu eşya-" diye devam etti Seraphine, ciddiymiş gibi davranarak. "Öyle bir kötülükle dolu ki, onu bütün bir denizkızıyla takas edebilirsin."

"Yalanlar ve uydurmalar. Sana benim üzerimde böyle çürük numaralara kalkışmaman gerektiğini daha iyi öğrettim," diye alay etti Dorah. "Defol git. Müşterilerimi kaçırıyorsun."

Yerinde durdu. "Görünüşe göre bunu yaşlı Bauchan'a götürebilirim. Ruhunu çok daha azına değişecek kadar çaresizdir," diye alay etti, Dorah'nın bir pazarlığı kaybetmekten nefret ettiğini biliyordu.

"Oh, ne yazık. Sanırım gideceğim o zaman." Seraphine hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş taklidi yaptı ve gibi döndü.

"Nemera'nın kanatları için! Ne kadar?" Dorah'nın sesindeki aciliyet ilgisini ele veriyordu. Seraphine onu tam istediği yere getirmişti.

Seraphine cesaretle, "On sikke," dedi.

"Görünmeyen bir eşya için *on* jeton mu? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki de öyleyim. Ama beni bilirsin. Yani, on sikke, ya da göreceğim Şuradaki büyüleyici Fir Darrig on beş tane önerebilir," diye meydan okudu Seraphine, kalabalığı belli belirsiz işaret ederek.

"Sekiz sikke. Bu benim son teklifim," diye hırladı Dorah, anlaşmanın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermek istemiyordu.

"Anlaştık," diye hemen kabul etti Seraphine, sonuçtan memnun olsa da daha azına da razı olabilirdi. Daha az itibarlı dükkânlardan uzak durma taahhüdü gerçek bir fedakârlık değildi. Gölge Pazarı fırsatlarla doluydu.

Cadı inciye uzatırken Dorah onu yakından inceledi ve yüz ifadesi şaşkınlıkla yumuşadı. Cadı isteksiz bir baş hareketiyle, nefesini üfleyerek sihirli yapraklardan sekiz sikke yarattı.

"İşte. Fazla para verdiğimi söylemek bana acı veriyor ama iyi öğrendin. Bugünkü ders için bu kadarı yeterli olsun," diye mırıldandı Dorah, sert ses tonunu renklendiren kızgınlık ve gurur karışımıydı.

Kız paraları elbisesinin bir cebine yerleştirdi ve gülümsedi. "Seren," diye seslendi Dorah, sesi ciddiyetle doluydu.

Oh hayır, yine mi, diye düşündü Seraphine, acı dolu bir gülümsemeyi zorlayarak.

Yaşlı cadıya baktı, zaten tanıdık nutku bekliyordu.

"Kendini burada ve o korkunç diyarında yeterince yük soktun. Onlar için yeterince çalıştın. Neden emek vermeye devam ediyorsun

Bu insanlar için mi? Bu sadece senin ailen için değil, değil mi? Baban kesinlikle benimle aynı fikirde olurdu." Seraphine bunu yapacağını biliyordu ama sessiz kaldı. Dorah devam etti. "Aramızda yaşayabilir, benimle çalışabilirsin. Sadece balık kesmek ve güzel elbiselere hayran olmak için fazla yeteneklisin. Burada çok daha fazlasını yapabilirsin, Seren."

Seraphine her zaman Öteki Dünya'da kalmayı hayal etmişti. Yine de daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Babası ve kız kardeşinin hâlâ onun bakımına ihtiyacı vardı. "Ben... Ben sadece bir insanım. Ben buraya alışmış olabilirim ama ya bu diyarın diğer parçaları ve yaratıkları? Ben buraya ait değilim." *Ama istiyorum. Kalmak ve daha fazla yaprağın kelebeğe, daha fazla canavarın harikalara dönüşmesine tanık olmak için can atıyorum.*

"Öyle misin?" diye meydan okuyarak kurutulmuş hayvan parçalarını bir kenara koydu ve liköre benzeyen bir şişe çıkardı.

"Ben ne miyim?" Seraphine, Dorah'nın şişeyi zahmetsizce devirmesini izleyerek sordu. *İyi o zaman.*

"İnsan," diye karşılık verdi cadı, bakışları delip geçiyordu, saçındaki güller de izliyor gibiydi.

Seraphine gözlerini devirdi. "Brannon ve Nemera'nın için! Evet, . Burada boynuz, kuyruk ya da büyü yok. Eğer insan değilsen, o zaman ne? Bir taş mı? Bir hayalet mi?" diye yarı şaka yaptı, gerçi kendini sık sık bir hayalet, sadece bir varlık olarak görüyordu ama daha fazlası değildi.

Dorah, ne Öteki Dünya dışındaki ailesinin ne de buradaki herhangi bir yaratığın eşleştiremeyeceği bir şefkatle onun yanağına dokundu ve ona baktı. "Hep yanlışı Kadim'e dua ediyorsun," diye mırıldandı. "Dünyayı ve sonsuz bir anahtarlar ve ruhlar evrenini gözlerinde tutuyorsun ama farkında değilsin. Sıradan bir insan bu âleme ulaşamaz, ama sen bunu biliyorsun. Sadece bunu kabul etmekten, görmekten, kendini hayatın boyunca sana söylenenden başka biri olarak görmekten çok korkuyorsun."

Bununla birlikte cadı dükkânın diğer tarafına geçti, bir şişe daha getirdi ve bazı ilginç eşyaları düzenledi. Yine de Seraphine yaşlı cadının gözlerinde keder olabilecek bir şey yakaladı.

Kötü şöhretli bir gezgin olan Merrow hakkındaki dedikodular ve Dorah'nın yaşlılardan duyduğu eğlenceli hikayeler gibi daha hafif konulara geçtiler.

Ağaçlar. Bu sırada Seraphine, isimsiz eşyalar arayan çeşitli müşterilerle Dorah'a yardımcı oldu.

Seraphine gitmeye hazırlanırken, bir kedi sith yaklaştı. Her zamankinden daha büyüktü, neredeyse bir puma büyüklüğündeydi, bembeyaz gözleri ve kulağının altında belirgin bir kırmızı işareti vardı - Seraphine'in belli belirsiz tanıdığı bir sembol.

Dorah kedi sith'in gelişiyi gerildi. "Ne tatsız bir ziyaret," dedi sesini renklendiren gerginlikle.

Kedi Sith rahatsız edici bir şekilde sırttı ve bir kâğıt parçasını tükürdü.

Seraphine merakla kâğıdın üzerinde beliren kadim sembolleri izledi. Dili tanıdı ama mesajı çözemedi. Dorah mesajı okudu, yüzü soldu. Hızla hareket ederek dükkânının arkasından gizli bir kutu çıkardı.

Seraphine daha net bir bakış atmadan kâğıt alevler içinde kaldı ve parçalandı. Seraphine, "Bu fazla dramatik," diye sözlerini tamamladı.

Dorah, aurası bir yılanın tıslaması kadar uğursuz olan, yakalanmış yıldız ışığı gibi parıldayan bir sıvı içeren küçük bir şişe çıkardı. "Elimdeki tek şey bu. Bir daha böyle bir şey istemek yok," dedi kedi sith'e. O da şişeyi yuttu ve muhtemelen korkunç dişlerinden birinin altına sakladı.

"Ve efendine söyle, artık burada istenmiyor," dedi cadı, keskin bakışlarını Seraphine'e çevirerek. "Burada hâlâ ne işin var Seren?" diye çıkıştı, sabrı tükenmişti.

Programının aciliyetini kabul ederek, özellikle de önemli bir randevu beklerken, Seraphine dükkândan çıktı ama esrarengiz kedi sith'e son bir bakış atmadan önce değil. Zihni kedi sith, Dorah'la daha önce yaptığı konuşma ve rahatsız edici şifreli mesajla ilgili sorularla dolup taşarken Gölge Meydanı'nın tenli labirentinde ilerledi.

Bölüm 3

Kristal Tilki

*Kırık bir ayna, geçmişinin bulmacasından başka nedir ki?
Her bir parça, bir gölge fısıltısı,
Geleceği haber veren küçük elmaslar gibi-
Yansıyan dağınık parçalar
Olabileceklerin ya da gerekenlerin hayalleri.*

*Otherworld Codex adresinden alındı: Gizli Portallar
Malvrek W. tarafından, Ch. 100, s. 1870.*

Seraphine Ashcroft

Aeraphine pazarda birkaç dakika yürüdükten sonra gizli bir ara sokağa saptı. Burada, kir ve molozların arasında büyük bir ayna duruyordu. Bu paramparça değildi ama görünüyordu

sökülmüş, yıllar önce keşfettiği bir kalıntıydı. Öteki Dünya'da hiçbir şey görüldüğü gibi değildi ve bu ayna yansıtıcı bir yüzeyden çok daha fazlasıydı; onun gizli sığınağına, tercih ettiği inine ve avlanma alanına açılan bir başka kapıydı.

Toplamda elli kadar olan dikenli siyah güller camı sarmış, karanlık bir kucak örmüştü. "Merhaba ayna," diye mırıldandı Seraphine, sesi hafifçe yankılanarak uyuyan gülleri harekete geçirdi.

Onun sesine tepki veren parçalanmış parçalar, sanki donmuş bir gölün üzerinde sıçrayan buz parçaları gibi titredi ve yer . Güller yapraklarını açarak keskin dişli ağızlarını ortaya çıkardılar. "Kanlı yaratık," diye tısladı biri ve ardından diğerleri koro halinde slogan atmaya başladı.

*"Kapıyı bağlamak için kızıl damlalar,
Ayna parçaları kaderini yansıtır.
Gölgelerin aradığını sun, Fısılda
sırları, yumuşak ve uysal.*

*Güllere kan, dikenlere kucak,
Yüzüne ayna olan gözler.
Çizgiyi geçmek için fedakarlık,
Kurt ve asmanın sarmal yolları."*

Zamanla deşifre etmeyi öğrendiği bu ilahi, her ziyaretinde yankılanıyordu. Belirli bir güle yaklaştığında, beklentiyle titriyordu. Seraphine, alaycı bir tavırla, tam onu ısırmasına izin verecekmiş gibi görünürken geri çekildi ve onların hırıltılı hayal kırıklıklarına kıkırdadı.

Zaman çok önemliydi ve bu oyunlara olan düşkünlüğü kısıtlanmak zorundaydı. Maskaralıklarını bıraktı ve açgözlü güllerden birine parmağını uzattı. Gül ona doğru atıldı, ısırığı keskin ve keskindi, kan akıtıyordu.

Seraphine kanlı parmağını geri çekerken, güller hınzırca sıırttı, dikenleri aynanın kenarlarından çekildi. "Tekrar hoş geldiniz," diye fısıldadılar hep bir ağızdan, ayna durup parçaları mükemmel bir şekilde hizalanırken sesleri sert bir mırıltıya dönüştü.

Seraphine berrak yansımasına dokunarak aynanın içinden geçti ve gizli sığınağına girdi.

Seraphine Gölge Meydanı'nda o güne kadar karşılaştığı en görkemli yere girdi. Aynalar ve rengârenk güllerden oluşan bir kalenin içinde yer alan kütüphane, her biri kitaplarla dolup taşan on beşten fazla kat boyunca uzanıyordu. Bu durum, böylesine geniş bir alanı sadece bir aynanın içine sığdırmak için gereken büyümlü hünere düşünmesine neden oldu. Yine de bu engin bilgi deposu onu büyülemişti.

Burada, tüm âlemlerden kadim kitaplar duvarları süslüyordu: insan kahramanlıklarının anlatıları, Öteki Dünya yaratıklarının kronikleri ve kudretli Kadim tanrılara, özellikle de insanların yaratıcısı Brannon ve Nemera'ya saygılar. Bir bölüm de Yeraltı Dünyası'na ayrılmıştı ve Aurum'un yaptıklarını anlatıyordu.

Ancak bu bölüm yasak arşivlerin bir parçasıydı, kilit altında tutulmuş ve gizlilikle örtülmüştü. Kıpkırmızı gözlerinin Aurum ve Yeraltı Dünyası'yla olan bağlantısına rağmen Seraphine bu bölüme asla erişmek istemedi. Öteki Dünya ile Yeraltı Dünyası arasındaki siyasi anlaşmazlık nedeniyle genellikle gündelik konuşmaların dışında tutulan bu âlem, Seraphine'in kaçınmayı tercih ettiği bir konuydu.

Bazen, kaçınmasının nedeninin etrafını saran insan fısıltılarıyla ilgili rahatsız edici gerçekleri keşfetme korkusu olup olmadığını merak ediyordu.

onu. Bu sinir bozucu düşüncelerden sıyrılıp kütüphaneye hayranlıkla baktı; bir labirentin içinde yuvalanmış bir cennetti bu; aldatmaya değil, bilginin peşinde koşmaya adanmıştı.

Kütüphanenin görgü kurallarını iyi bilen Seraphine, odanın ortasında, etrafı yanmayan mumlarla çevrili bir masaya yaklaştı. Masanın ortasında küçük gümüş bir tabak ve yanında bir not duruyordu.

Mystweave Kütüphanesine Hoşgeldiniz
Aynaların ve kapıların sevgili yolcusu, önünüzde gizemli
deliklerin kutsal giriş kapısı duruyor. Bu eşikleri geçmek
için, özünüzün bir parçasını teslim edin ve sizi bekleyen
aydınlığa bakın.
Çekin ve güllerin dikenleri sessizliğe batırdığı gölgeler
tarafından yutul.
Not: Bu fısıltıya kulak verin, hiçbir kalıntı yankısı yerinde
kalmadan buradan ayrılmayacak. Ödünç alınan şey geri
verilmelidir.

Seraphine, kütüphanenin koruyucusuna minnettarlığının bir göstergesi olarak, gümüş tabağın üzerine özenle çalınmış bir dilim peynir yerleştirdi. Birkaç dakika içinde, tek bir mum titreyerek canlandı ve onu hızla diğerleri takip ederek ışıltılarıyla bir yolu aydınlattı. Işık odada dans ediyor, aynalardan yansıyor ve canlı güllerle kaleydoskopik bir etki yaratarak alanı kristal bir saray gibi parıldayan renklerle dolduruyordu. Uzaktan, bir anlık bir hareket yakaladı. Bunun, bu büyülü kütüphanenin koruyucusu olan ele avuca sığmaz Bogle olduğunu düşündü. Ara sıra ellerini rafların arasında gezdirdiğini görse de, çoğunlukla gizlenmişti.

Seraphine bugün eve birkaç kitap götürmeye niyetliydi. Dorah, ikinci katta saklanmış, boş zamanlarında araştırmak için mükemmel olan bazı ilgi çekici masallardan bahsetmişti. Merdivenleri tırmanırken sola, sonra sağa ve tekrar sola dönerek kütüphanenin masallar bölümüne giden تنها koridora yöneldi.

Yaklaşırken Seraphine durakladı, tablolarla kaplı koridor dikkatini çekmişti. Bu galeriyi daha önce de keşfetmiş, saatler geçirmişti.

tasvir ettikleri şifreli hikâyeleri çözmeye çalışıyordu. Pazarın dört bir yanını soruşturmasına ve Dorah'ya -kendisine deli diyen- baskı yapmasına rağmen kimse bu masallara aşına görünmüyordu.

Ancak bu kez gözüne farklı bir şey çarptı. "İşte orada," diye mırıldandı, bakışları dikkatle sanat eserleri dizisini tarıyordu. Her resim bir kovalamaca sahnesini yansıtıyordu: bir kurt ve bir tilki sonsuz bir kovalamacaya kilitlenmişti. Bir tanesinde kurt kanlar içinde ve vahşiydi. Sonraki resimler daha bulanıktı; hem insanların hem de Öteki Dünya insanların yüzleri, sanki birileri kimliklerini gizlemek istemiş gibi bulanıklaştırılmış ya da çizilmişti.

Yine de, kısmen gizlenmiş bir figür göze çarpıyordu. Bu bir adamdı ya da ona benzeyen bir şeydi, Öteki Dünya'da muhteşem bir görünüşü vardı, yüz hatları bozulmuştu ama boynunda belirgin bir sembol vardı: kedi sith'in kulağının altında fark ettiğine ürkütücü bir şekilde benzeyen kırmızı bir mürekkep işareti.

Bir sonraki ziyaretinde daha fazla bilgi almak için Dorah'ya baskı yapmaya karar verdi.

Seraphine koridorda ilerlerken kütüphanenin masallar bölümüne geldi; burası büyümlü bir yerdi. Her kitap, bazıları mistik yaratıkların saçlarından yapılmış gibi görünen, en zarif çizimler ve kapaklarla süslenmiş devasa bir kitaptı. Bunların arasında küçük siyah bir kitap gözüne çarptı. Rafta hafifçe titriyordu, sanki açılmaya hevesliymiş gibi; bu büyümlü diyarda sık rastlanan bir durumdu ama her zaman kitabın okuyucunun dikkatini çekmeye özellikle hevesli olduğunun bir işaretiydi. Mecburen kitabı eline aldı, çantasına yerleştirirken enerjisinin titreşimini hissetti ve insan dünyasına geri döndüğünde bile kalacağını umdu. Kitabın başlığı, tıpkı çok iyi bildiği ayna gibi, kapağın üzerinde dans eden harflerle değişti ve parıldadı.

Seraphine çalınan kolyeden bir inciye raftaki boş yere dikkatlice yerleştirdi; bu bir yer tutucu ve kitabı geri getireceğine dair bir taahhüttü. Eşit ya da daha değerli bir şey bırakmadan, kütüphanenin uyanık bekçisi onun değerli ciltlerden biriyle çıkmasına asla izin vermezdi. Renkli güllerin onu tuzağa düşürdüğü, kolunu ve uygun bir takas yapmadığı için kitabı zorla geri aldığı zamanı hatırladı.

Bir başka sefer, Seraphine bir parça ekmek bırakmış, o da kitabı geri verene kadar çürümüştü. Kütüphane ya da belki de kütüphanecinin hoşnutsuzluğu dramatik bir şekilde kendini göstermiş, kitapları öfkeli bir kasırgayla üzerine fırlatmış ve üç hafta boyunca geçmeyen bir çürük bırakmıştı.

Bu deneyimler ona, bu alemdeki bilginin değerinin zamansız ve önemli bir haraç gerektirdiğini aşılarmıştı. Bu işlem için bir inci yeterli olacaktır.

Seraphine aynanın içinden geri adım attığında, dikenli güller hızla yeniden birbirine dolanarak geçidi bir kez daha örttü. Ayna parçalanarak kendisinin dağınık bir yansımasına dönüştü. Güllerin sürekli değişen fısıltıları her çıkışı işaret ediyordu.

*"Gecenin sessiz perdelerinde,
Kanlı yaratık, kızıl ışığın gölgesi, Ne
olduğunu gerçekten anlıyor musun?"*

*Uzak bir diyardan gelen hayalet bir varlık mı?
Kisvenizin ardına baktınız mı, Yoksa hala
yalanlarla mı bağlısınız?"*

"Biliyor muydun? Biliyor muydunuz? Bilmek ister misin?"

Bu kez fısıltı kişisel gibiydi ve Seraphine'in yanıt vermesine neden oldu. "Ne bilmem gerekiyor?"

Güller titredi, kendi aralarında mırıldandılar.

*"Bilmiyor." "Nasıl bilebilir
ki?" "Sen bilmiyorsun."*

Sonra hep bir ağızdan tekrar konuştular.

*"Kör kalırsın, o kadar habersiz, Sis ve
kanın hava gibi ince karıştığı yerde.
Sadece bir tilki alttaki diyarlardan, gizlice sürünüyorsun.
Güvendiğiniz dillere, sakladıkları sırlara dikkat edin,*

Çünkü küçük atlayıcının sıçradığı yerde dünyalar titreyebilir."

"Peki, gideceğim. Sadece dur," diye karşılık verdi Seraphine, sokaklara geri dönüp insan dünyasının peçe girişine doğru ilerlerken bilmecelerle uğraşacak hali yoktu.

Adımlarını hızlandırarak ormanın, nöbetçinin kemerli dallarının bulunduğu kısmına yaklaştı. Neyse ki, Öteki Dünya'dan ayrılışı, girişini yöneten zamanın katı kurallarına bağlı değildi.

Tam güvenli patikaya yaklaştığı sırada, eski ağaç kökleri gibi budaklı ve düğümlü tahta bir el bileğini kavrayarak onu kül rengi zemine çekti. "Bu da ne-" diye söze başladı ama saldırganın kim olduğunu anlayınca sözünü kesti.

Ormanın ölüm perisi, yas ve ağaç ruhunun grotesk bir karışımı, kabuğa benzeyen derisi ve umutsuzluk dolu çukur gözleriyle Seraphine'e baktı. Arkasındaki ağaçlar çığlık atıyor, yapraklar sanki uğursuz bir varlık sezmiş gibi aşağıya doğru dönüyordu.

Ayağa kalkan Seraphine ölüm perisiyle yüzleşti. "Ne istiyorsun?" diye sordu, içindeki çalkantıya rağmen sesi sabitti.

"Kızıl tilki, dikkat et," diye fısıldadı yaratık, sesi ölü yaprakların arasından esen rüzgâr gibi yankılanıyordu, nefesi korkudan sert ve düzensizdi. "Karı kırmızıya boyayandan, gözlerle avlanandan uzak dur."

Kız sinirlenerek karşılık verdi: "Bilmece gibi konuşuyorsun. Oyun oynayacak vaktim yok."

"O zaman iyi dinle, çünkü bakışlarında toplanan kış senin kıyametinin habercisidir," diye ısrar etti ölüm perisi. "Seni bulursa, yeryüzünü kızıla boyayacak ve yaşamı ölümden, halkı insandan ayıran perde yırtılacak."

Orman artık hayalet ağaçların kederli ulumaları ve banshee'nin sözlerini yankılayan gizli yaratıkların hışırtılı fısıltılarıyla doluyken, Seraphine gitme zamanının geldiğini biliyordu. *Ne kadar saçma.* Yaratıktan uzaklaşarak hızla insan diyarına giden kemerli dalların altına girdi.

Grim Wanderer

Kar ve yıldız ışığından örülmüş kışlık pelerinine bürünmüş bir halde, kızıl gözlü kız insan dünyasına dönerken gölgelerin arasında oyalandı.

Kalbini saran acı kadar keskin bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Birkaç yıl önce benimsediği bir lakap olan Gaddar Gezgin, onu daha önce yıkılanları çözecek ve düzeltecek bir güç haline getirme görevini üstlenmişti.

Kız, bunca yıldır yaptıklarının ve ona yaptıklarının ardındaki gerçeği keşfettiğinde, muhtemelen onu yok edeceğinin tamamen farkındaydı. *Bunu yapsan iyi olur Kızıl Göz. Aksi takdirde bu diyarı ve kendimi bir kez daha yok edebilirim.*

Tüm insani duyguları bastırmak için yetiştirilmiş, ağaçlar kadar sert, hava kadar sınırsız ve ayazın altındaki gizli derinlikler kadar kadim olan Gaddar Gezgin, *ne trajik bir ironi*, diye düşündü. Yine de burada duruyordu, onu yok edebilecek tek gücün entrikacısı ve kuklacısı olan kadın tarafından yok edilmeye hazırды.

Öteki Dünya'da tökezlemesi tamamen delilikten başka bir şey değildi, onun eylemleri tarafından teşvik edildi, yoluna kızıl gözlü bir tavşan, gizli bir pooka yerleştirdiğinde. Grim Wanderer yaratığın onu perdeye götüreceğini ya da perdeyi geçmesine izin verileceğini öngörmemişti.

Yine de, kızıl gözlü kız ne kadar cesur ve dirençli olduğunu kanıtlasa da, yüzünde çok iyi tanıdığı hınzır bir gülümsemeyle tekrar tekrar geri döndü. Bu düşünceyle şafak vaktinin çoktan geldiğini fark etti. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve sihirli mürekkebin sayıyı beşten dörde kaydırmasını izledi.

Dört gün.

Kızın dağınık fındık rengi saçlarını ve yırtık elbisesini, ormanda yüzü açıkta kalmış halini inceledi. Gaddar Gezgin, kızıl gözlü kızın etrafındaki tehlikeleri nasıl zarıfçe atlattığına hayret etti; hareketleri hafif ve neredeyse ruhani, sanki ağaçlarla ve karla dans ediyordu. Tüm bu ironi onu eğlendiriyordu. Öteki Dünya'ya fazlasıyla aşınaydı ama geri dönmesi yasaktı, en azından şimdilik

Şimdi. Ancak, bir dahaki sefere yalnız gelmeyecekti.

Acımasız Gezin bu düşünceye gülümsedi.

Sessizce tünediği yerden indi, hareketleri gecenin gölgeleri kadar gizliydi. Bu ritüel on yıllara, hatta yüzyıllara yayılmıştı. Penumbra'dan onu izliyor, her zaman olması gereken yerde -ya belki yanlış zamanda doğru yerde- olmasını sağlıyordu.

Bu sefer mesafesini korumaya yemin etmişti ama yine de daha yakın olmak için can atıyor, sayısız hayatta gördüğü gözlerinin büyüme kapılıyordu. Renkleri ne olursa olsun, her zaman yıldız ışığı ve hayallerden oluşan bir kaleydoskop gibiydiler, şimdi ise parıltıyan kanlı güllerden bir ipucu vardı.

Grim Wanderer onun üzerindeki olağan nöbetine devam edemeden, bir kedi sith ortaya çıktı.

"Nemera'nın kanatları adına! Kaybolduğunu sanmıştım," diye haykırdı Gölgeyi yaklaşıırken.

Büyülü tuzaklarla tuzağa düşürüldükten sonra bir kan anlaşmasıyla ona bağlanan yaratık, onun tanıdığı olarak hizmet etti. Karın içine bir şişe bırakıp havaya karışmadan önce keskin dişlerini gösterdi ve kolunda mürekkepli bir silüet olarak yeniden ortaya çıktı.

Şişeyi pelerinin altına sakladı ve kızın yolunu takip etmek için adımlarını hızlandırdı.

"Bundan emin misin?" diye gürledi nöbetçi ağacın derin, kadim sesi.

"Neden? Ondan hoşlanmaya mı başladın?" diye sertçe karşılık verdi Grim Wanderer, sesi buz gibi soğuktu. "Konuşmayı bana bırak. Senin gibi ağaçlar sessiz kalmalı, koruyuculuk oynamamalı."

Ağaç iç çekti. "Her zamanki gibi kör ve saf kalmaya devam ediyorsun, Grim Wanderer... ya da artık kendine ne diyorsan. Kurduğun çenesine doğru yürüyorsun."

Yılmadan şehre doğru ilerledi, nöbetçinin uyarısını dikkate almadı. İçten içe kurt olduğunu biliyordu, yaşlı ve zeki bir tilkinin yeniden dirilişini düzenliyordu, kızın küçümseyebileceği bir oyun. Yine de kızın sonunda kazanmak için bu oyunda ustalaşması gerekiyordu, bu ona her şeye mal olsa bile.

O benim her şeyim olmasına rağmen.

Bölüm 4

Kara Tilki

***Gölgelerde melek yüzlü yaratıklar gizlenir,
Kurtların ağızları, gecenin karanlık lekesiyle parıldayan
dişleri, Yaramazlık için açlıkları ayın soluk alay ediyor,
Gümüşi ışığının adım atmaya cesaret ettiği yerin ötesine
geçiyor.***

*Öteki Dünya Yaratıkları Kılavuzu'ndan alınmıştır:
Banshees & Other Terrors by Unknown, Bölüm 3, s. 35.*

Olaydan Dört Gün Önce

Seraphine Ashcroft

Teraphine kasabaya girdiğinde sabahın erken saatlerinde hava serindi ve gökyüzü hâlâ gecenin yumuşak tonlarına bürünmüştü. Dinlenmek için eve gitmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bir şey onu

onu oyalamak için.

Sessiz ve soğuk sokaklarda ilerleyerek şehir merkezine ulaştı. Yukarı baktı, görünüşte saat kulesinin zaman içinde donmuş güller ve dikenlerle süslenmiş sağlam taş yapısını inceliyordu. Efsaneye göre bu bölge bir zamanlar canlı bir bahar cennetiymiş ve bu donmuş çiçekler bir zamanlar ne olduğunu hatırlatan sade bir hatıra olarak duruyormuş - bir koruma harikası, yüzyılların geçişinin sessiz tanıkları.

Ancak Seraphine sadece gülleri seyretmek için orada değildi. Avlanıyordu.

Gözlerini kapatarak odaklandı ve kendini ortamdaki seslere - rüzgarın fısıltısı, saatin tik takları ve boynunda her geçen saniye artan karıncalanma hissi- ayarladı. Sonra, beklediği gibi, arkasından gelen zayıf ama belirgin adım seslerini duydu. *İşte buradasın.* Kimseyi görmemesine rağmen sırtıttı.

Seraphine bu hissi ilk kez birkaç yıl önce fark etmişti; boynunda belli belirsiz bir sıcaklık, Ağlayan Orman'dan Coldhaven'a kadar onu takip eden bir varlık. Son zamanlarda bu his daha da yoğunlaşmıştı. Bu hisse korku eşlik etmiyordu, daha ziyade merakını uyandıran rahatlatıcı bir aşinalık vardı.

Seraphine, görünmeyen takipçisini bir an olsun görebilmek için bir rutin geliştirmesine rağmen, bu zor varlığı asla fark edemedi.

Yine de orada olduğundan emindi -gözlemci ve sinsi bir şey onu izliyordu. Hatta farkında olmadığını bile düşünebilirdi. Bazen tüm bunların sadece hayal ürünü olup olmadığını, arkadaşına duyduğu ihtiyacın yarattığı bir kurgu olup olmadığını merak ediyordu. Yine de öyle olmadığını umuyordu. *Bir gün seni bulacağım. Bundan emin olabilirsin.* Kendini toparlamak için yavaşça nefes aldı ve aile kulübesine doğru yürümeye devam etti.

Adımları kasıtlıydı, her biri sessiz kedi-fare oyununda hesaplanmış bir hamleydi. Gözlerin üzerinde olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Bir yanı bu heyecandan, avcı ile avlanan arasındaki bu bilinmeyen danstan zevk alıyordu. Sabahın soğuk havasıyla tam bir tezat oluşturan bu durum kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Seraphine bu gizemi ortaya çıkaracaktı ama şimdilik rolünü oynadı, cahil gibi davranarak zamanını bekledi.

Güneş, soğuk sabah ışığında ailesinin kulübesini yıkıyordu. Eski ve sade bir yerdi ama babası onu orada büyütmüş ve burayı kasabadaki en özel yer haline getirmişti. Leander onu saklambaç oyunlarına dahil eder, anlattığı masallarla evlerini kahkahalarla doldururdu. Çizikler ve tilki çizimleriyle kaplı duvarlar, resim seanslarını sergiliyordu. Sıcak, ahşap iç mekan rahat bir sığınak yarattı.

Onun aksine, çoğu insan babasına derin bir hayranlık duyuyor, bir avcı olarak hünelerlerini övüyordu. Yine de Leander annesinden hiç bahsetmemiş, sanki anısı yasaklanmış gibi bir hikâyeyi ya da ismi paylaşmak istememişti. Hiçbir resim ya da hatıra annesinin varlığına dair bir ipucu vermiyordu. Bazen Seraphine, Leander'ın gözleri ela ve altın sarısı olduğu için, kendine özgü gözlerinin annesinden miras olup olmadığını merak ediyordu.

Şöminenin yanında ellerini ısıtan Seraphine diz çöktü ve bir köşeye bir parça peynir koydu. Yakınlarda, yıllar önce yakaladığı kızıl gözlü tavşan Scarlet, ikrama doğru zıpladı. Hafif gecikmesinin evdeki rutini bozmayacağını umuyordu.

Leander'in yeni karısı Thalassa, üvey kız kardeşi gibi muhtemelen hâlâ uyuyordu. Genellikle kaba ve kayıtsız olan Thalassa, Seraphine'den hoşlanmıyordu; Seraphine de bu gerçeği yeterince yükü olan Leander'den saklıyordu. Av hayvanlarının azlığı nedeniyle sık sık ve uzun süreli av gezilerine çıkan babası, bazen aylarca uzakta kalıyordu. Seraphine maddi olarak yardım edebilmek için ufak tefek işler yapmaya başlamıştı.

Peyniri bıraktıktan sonra ahşap mutfak masasından bir parça ekmek aldı ve şömineye baktı. Peynir ortadan kaybolmuştu - tavşana atfedilemeyecek kadar hızlı.

"Ben de acıktım," diye fısıldadı neredeyse boş olan odaya, sonra yatak odasına geçti. Oda sade bir şekilde dekore edilmişti ama

Duvarlarda çiçekler, güller ve tilkiler çizilmişti. Ortada yatağı vardı ve etrafı etrafa saçılmış kitaplarla çevriliydi. Geniş penceresinden karla kaplı manzaralar ve uzaktaki dağlar görünüyordu.

Çok yorgun olan ve öğleden sonra işe gidecek olan Seraphine hızla soyundu ve küçük banyo alanına adım attı. Orada, kırık bir aynanın yanında eski bir küvet onu bekliyordu. Yıkanırken ve saçlarını tararken aynayı güllerle süslemeyi düşündü ve onu Öteki Dünya'daki kütüphanesine açılan bir kapı olarak hayal etti.

Seraphine yansımasına baktığında ne kadar solgun ve zayıf olduğunu fark etti. Yıllar önce kendine insanın her zaman kış kadar soğuk ve soğukkanlı olması gerektiğini söylemişti ve çoğu zaman da öyle olmuştu. Yine de, asla ifade edemediği tüm acıların içinde yavaş yavaş boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Bu kez sadece gözyaşlarının akmasına izin vermekle kalmadı, aynı zamanda eski küvetin içine girip olabildiğince derine daldı, gözyaşları suya karıştı ve çığlıkları suyun yoğunluğu tarafından susturuldu. Sonunda gözlerini ve dışındaki dünyayı kapatırken ela saçlarının etrafında göz kamaştırıcı dalgalar halinde hareket ettiğini görebiliyordu. Nefesini tuttu, havasızlığa ne kadar dayanabileceğini görmeyi tercih etti.

On saniye, onu terk eden en iyi arkadaşının üzerinde durmak istemiyordu. Yirmi saniye, üvey annesinin küçümsemesini bastırmak. Otuz saniye, kasaba halkının temkinli bakışlarını ya da gözleri yüzünden korkunç bir yaratık olduğuna dair söylentileri sertçe ısırmak. Kırk saniye, peşinden geleceği kesin olan tüm bilinmeyenleri dondurmak. Elli saniye, yaptığı tüm kötü şeyleri derinlere gömmek. Altmış saniye, bazen bu kabalıklardan ne kadar zevk aldığını kamufle etmek.

Bunun üzerine yeniden yüzeye çıktı ve şiddetli bir şekilde öksürdü, su damlacıkları kirpiklerine yapışırken bakışları değişmedi. *Her seferinde bir kabus*, dedi kendi kendine. Küvetten çıkıp eski bir havluyla üzerini zar zor örterek kırık aynadaki yansımasına usulca güldü. Kızgın hissetmek yerine, yapmış olduğu nezaketsiz şeyler onu eğlendirmişti. Kötülüğün vücut bulmuş hali olarak görüldüğü için kendini kötü hissetmiyordu. Bazen Seraphine bundan çok hoşlanıyordu. *Neyim var benim böyle?*

Yansıması aniden ona ruhani, çarpık bir sesle karşılık verdi. "Senin hiçbir sorunun yok."

Şok olmuş bir halde aynanın tekrar çatladığını ve yansımasının üçe bölündüğünü duydu. *Belki de rüzgârdı ve ayna zaten kısmen çatlamıştı*, diye düşündü.

Seraphine çatlak yansımasından uzaklaşırken sesi tekrar duydu, daha net, daha yakın, tam kulağının dibinde. "Kalbin tamamen kırılmadan önce ne kadar dayanabilir?"

Bu kez şok olmak yerine cevap vermeye karar verdi ve düşünmekten korktuğu bir gerçeği dile getirdi. "Bilmiyorum."

"Bugünlerde yeterince iş alıyor musun?" Thalassa sordu. Uzun boylu ve zarif bir kadındı; uzun, dalgalı kuzguni saçları ve yeşil benekli kahverengi gözleri büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi. Leander'ın ona bu kadar çabuk aşık olmasına şaşmamalıydı, gerçi Thalassa'nın da onu sevdiği açıktı.

"Elimden geleni yapıyorum Thalassa," dedi Seraphine kuru bir sesle, parmağında siyah gülün açtığı kesiği yalayan Scarlet'i okşayarak. Thalassa'nın Gölge Pazarı'nda kazandığı yedi sikkeyi saymasını izledi. Seraphine her zaman kendisi için fazladan bir tane ayırırdı.

"Bu evin ihtiyaçlarını zar zor karşılıyor. Baban yeterince çalışıyor ve senin yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Thalassa alay etti. Seraphine dilini o kadar sert ısırды ki, ağzını açarsa kanın gözlerindeki kıpkırmızı öfkeyle mükemmel bir uyum sağlayacağından emindi.

"Zavallı kız kardeşin düzgün bir hanımefendi olmak için okurken sen dışarı çıkıp tam olarak ne yapıyorsun?" Thalassa, Seraphine'e küçümseyerek bakarak devam etti. Parlak saçlarını geriye savurdu ve Seraphine'in yüzünü kavrayarak Scarlet'in sıçrayarak uzaklaşmasına neden oldu. "İşini yap, yoksa gitmiş olursun."

Her seferinde bir kabus.

Thalassa kısrak için kaçınılması çok zor bir geceydi. Onun sadece parmaklarını şıklatabileceği ve Thalassa'nın ortadan kaybolacağı kötü bir rüya olmasını dilerdi.

Seraphine gitmeyi çok isterdi. Kız kardeşi ve babasının artık çalışmasına ihtiyaç duymadığından emin olur olmaz Seraphine gidecekti - ya Öteki Dünya'ya ya da belki Coldhaven'ın ötesindeki dünyayı keşfetmeye. *Bir gün, o kadar uzakta ve sıcaklıkla çevrili olacağım ki, tartışacak tek şeyin kendi kötü yansıman olacak.*

Seraphine yüzünü Thalassa'nın sıkıca tuttuğu yerden çekti. "Bugün ilerleyen saatlerde balıkçıyla birlikte çalışacağım. Sen de bana katılabilirsin, böylece kazancımızı ikiye katlayabiliriz," dedi, Thalassa'nın parmağını bile kıpırdatmayacağını bilerek. Bazen Thalassa'yı Öteki Dünya'ya itebilmeyi diliyordu - belki bir kelpie onun parlak saçlarını beğenirdi.

Bir kelpie'yi buraya nasıl getirebilirim?

"Bunu görmekten çok memnun olurum. Yap hadi," diye fısıldadı Seraphine'in banyoda duyduğu ruhani ses kulağına ve gözlerini kapadı. Korkmuyordu, aklını kaçırdığına çoktan karar vermişti ve bununla bir sorunu yoktu. Kendi düşüncelerinin tezahürü olabilirdi ama sesle ilgili bir şey parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Dur artık," diye fısıldadı Seraphine kimseye, birine, kendi kendine.

"Ne?" Thalassa şöminenin önünde volta atmayı bıraktı ve merakla ona baktı.

Gözlerini açtı ve tatlı bir gülümseme taklidi yaptı. "Bir şey yok."

Thalassa'nın gülümsemesi genişledi ve Seraphine'in duyduğu şeyin sadece kendi kulakları için olduğu varsayımını doğruladı. "Ah, sevgili Seren, işte sen tam olarak busun! Hiçbir şey. Balık bağırsakları ve rıhtım kenarı gevezeliklerinden daha önemli meselelerim olduğunu biliyorsun. Bu daha çok senin tarzın, başka ne yapabilirsin ki? Ne okuyabilirsin ne de evlenebilirsin. Senin... bir şöhretin var," diye espri yaptı. "Ama belki de gardırobunu değiştirmek sana iyi gelebilir. O yırtık pırtık pelerininin içinde fazla . İnsan başka bir şeyle görölmekten utandığınızı düşünebilir." Thalassa pelerinin bir hediye olduğunun ve yeni elbiseler alacak parası olmadığının tamamen .

Seraphine çenesini sıkarak karşılık verme dürtüsüne direndi. Böyle önemsiz tartışmalara girmemesi ya da Thalassa'nın onayını almaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Üvey annesinin yanından geçip gitmeye karar verdi.

Balıkçılarla çalışmaya gitmeden önce kız kardeşini kontrol etti.

Aeliana'nın odası karmakarışık, kitaplar ve elbiselerle doluydu. Bir yığın minderin arasına gömülmüş, bir kitaba sarılmış ve çatık kaşlarıyla sayfalarını inceliyordu. Aeliana okumayı pek sevmezdi ama Seraphine ve Leander ona özel öğretmen tutabilmek ve iyi bir eğitim almasını sağlamak için çok çalışmışlardı.

"Neden bu kadar ciddi görünüyorsun, Lia?" Seraphine dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle alay etti.

Aeliana gözlerini kitabından kaldırdı. Thalassa'nınkini andıran gözleri, fındık rengi saçları ve Leander'la paylaştığı yumuşak gülümsemesiyle tezat oluşturunuyordu. "*Eldorainian* tarihi üzerine lanet bir kitap, peçenin yaratılışı ve Eskiler hakkında bir şeyler. Ne olduğunu anlayamıyorum. Dil... daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor," diye itiraf etti, sesine bıkkınlık sinmişti.

Seraphine kitabı incelemek için eğildi, parmakları sayfalarındaki karmaşık yazıyı takip etti. Bu tür eski dilleri çözmeye alışmıştı, Öteki Dünya'da yıllarca pratik yaparak geliştirdiği bir beceriydi bu. Kitap gerçekten de peçenin yaratılışından bahsediyordu. *Aeliana neden bir şey okuyor?* Bu konu yasaklanmıştı. Eldorainian kıtası savaştan sonra en çok acı çeken kıta olmuştu. "Bu kitabı nereden buldun?"

"Geçen hafta öğretmenlerden birinin okumam için bana verdiği bir çantanın içindeydi. Neden?" Aeliana kafası karışmış bir şekilde sordu.

Belki de ona bu kitabı verdiklerini bile fark etmemişlerdir, diye düşündü Seraphine.

"Hiçbir şey. Hepsi sadece masallar ve batıl inançlar. Uykusuz kalmaya degecek bir şey değil," diye onu rahatlattı Seraphine, gülümsemesi hüzünlüydü. "Peki neden Eskiler hakkında okuyorsun? Coldhaven'la ilgili her şeyi unutmuş görünüyorlar. Bizim hakkımızda."

Aeliana'nın gözleri irileşti, yüz hatlarında bir korku titreşimi belirdi. "Ama Seren, böyle şeyler söyleyemezsin. Ya seni duyarlarsa? Ya küfrettiğimiz için bizi lanetlerlerse?"

Seraphine usulca kıkırdadı, ses odanın içinde yankılanırken buruktu. "Biz zaten lanetliyiz. Kış kasabası, hatırladın mı?"

Birkaç lanetin ne zararı olabilir ki? Bana baksana. Gözlerime rağmen hâlâ ayaktaım."

Kız kardeşi Seraphine'e sıkıca sarıldı. Başını kaldırdığında Aeliana'nın gözleri muziplikle parlıyordu. "Ne duydum biliyor musun?"

"Beni şımartın." Aeliana, Seraphine'den birkaç yaş daha gençti ve masumiyet timsaliydi, bu yüzden ne söylemek üzere olduğunu ancak hayal edebilirdi.

"Evren Wraithwood'un bir tür tanrı olduğunu duydum," diye fısıldadı, gözlerindeki kıvılcımlar güneşin doğuşundan daha parlak görünüyordu. "Gece kadar gizemli, kurt kadar evcilleşmemiş ve bir prens kadar yakışıklı olduğunu söylüyorlar."

Seraphine alaycı bir şekilde homurdandı, alaycı gülümsemesi derinleşti. Gösterişli balolara ev sahipliği yapmasıyla tanınan Evren Wraithwood'la hiç tanışmamıştı. "Daha çok karanlıkta gizlenen, şüphelenmeyenleri avlayan ve muhtemelen pislik kokan pis bir kurda benziyor."

Aeliana kız kardeşinin şakasına kıkırdadı ve birkaç dakika orada durup şakalarını ve Coldhaven'dan kaçma hayallerini paylaştılar. Seraphine kısa süre sonra odasına gitti ama Aeliana'nın narin ellerinden yasak kitabı almadan önce değil.

Ruhani ses geri döndü ve kulağına fısıldadı: "Onunla tanışmak istemez misin? Eminim istersin."

Gözlerini devirerek kulübeye doğru ilerledi. "Çenenı kapatmak istemez misin? Eminim *istersin*."

Slash!

Seraphine sabahın ilk ışıklarından beri yeni tutulmuş balıkların buz gibi etlerini soymak ve dilimlemekle uğraşıyordu. Balıkçı Bay Vale "sadece bir dakikalığına" dışarı çıkmıştı ama aradan saatler geçmişti. Uzun süreli yokluğunu telafi etmek için ödemesini artıracığını umuyordu. Ona düşkün olan terzinin aksine, Bay Vale ara sıra ona iş veriyordu. Diğerleri gibi o da kadının gözlerinin içine bakamıyordu.

Seraphine, Öteki Dünya'ya geçme konusundaki nadir yeteneği dışında kendisinde lanetli ya da şeytani hiçbir şey görmüyordu. Ailesine destek olma ihtiyacı yüzünden kısa sürse de iyi bir eğitim almıştı. Evet, gözleri

sıradışıydı ve Yeraltı Dünyası'yla bağlantılıydı ama bir canavar, yaratık ya da kötü şans alameti değildi. Bunların hiçbirini düzeltmenin mümkün olmadığını bilerek iç geçirdi.

Başka bir ölü balığın kafasını aldı ve bıçağın sert pullara vuruşundaki melodinin tadını çıkararak tekrar kesti.

Slash, slash, slash.

Nefret ettiği balığın çiğ kokusu nedense aklına Evren'i getirmişti. Seraphine daha sıradan biri olarak dünyaya gelmiş olsaydı, muhtemelen Evren Wraithwood'un ev sahipliği yaptığı gizemli suarelere katılarak ablasına eşlik ederdi. Hakkında çok az şey bilmesine rağmen, Seraphine onun son derece çekilmez biri olduğuna ikna olmuş, onu gerçek hayattaki bir abhartach, yani efsanevi, cüce benzeri bir yaratık olarak hayal etmişti. Bu düşünce karşısında kahkahasını bastıramadı.

Yıllardır ailesi Wraithwood malikânesine hiç davet edilmemişti ve bu da Seraphine'in bir şekilde kendisinin suçlu olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu. Iceveil Meydanı pazarına giderken ne zaman heybetli, gösterişli Wraithwood kalesinin önünden geçse, gözlerini dikip bakmaktan kendini alamıyordu. Kasabanın saat kulesi gibi eski ve sağlam, devasa taş duvarları sembolik oymalarla süslenmiş, donmuş çiçekler ve canlı kırmızı güllerle çevrelenmiş, sonsuza dek zamanın içinde asılı duruyordu.

Yine de, eğer bir davet gelirse, Seraphine asla katılmayacağına yemin etti. *Ya da belki*, diye düşündü, *sadece bir kez gidebilirim*. Yasaklandığı hayata bir göz atmayı, çok sevdiği kar taneleri gibi dans etmeyi merak ediyordu.

Ya da en azından deneyeceğim. Nasıl dans edileceğini ya da biriyle nasıl yakın olunacağını bildiğimden değil zaten.

Eski en iyi arkadaşı Max davet edilmişti ama o bu ismi önemsememeye karar verdi. Cevaplanmamış milyonlarca soruyla birlikte gitti. *Onu tekrar görebilseydim...* "Hayır, hayır, hayır," dedi ve düşüncelerini kısa kesip onun yerine daha fazla çiğ balık dilimledi.

Slash, slash, slash.

Dükkanın kapısı çalındı. Seraphine zoraki bir gülümseme takındı ve müşteriyle göz göze gelmemeyi umarak aşağıya doğru baktı. "Merhaba, size yardımcı olabilir miyim-" Sesi kesildi, boğazındaki ani yumrudan dolayı boğuldu.

Sayırsız kez gördüğü ayakkabılar.

Elindeki bıçak yere düştü. Önünde Maxwell
Everhart duruyordu.

Max.

Brannon benden gerçekten nefret ediyor.

Bölüm 5

Ağlayan Tilki

*Topraktan doğmuş, derin gölgeler,
Güzelliğın gözleri, korkunun kürkü.
Yalnız bir kurt dolaşıyor, ağlamaya
mahkum, Sonsuz gecede sevgisiz.*

The Great Love Story of The White Fox adresinden alındı.
yazan Illyra Everdawn, Bölüm 5, s. 23.

Seraphine Ashcroft

H Kalbi hızla çarpıyor, karnında bir sürü siyah kelebek uçuşuyordu. Max bir zamanlar Seraphine'in tek arkadaşıydı. Bir noktada, birlikte bir hayat kurmayı bile hayal etmişti. O güneş gibiydi, Altın gözlü ve ıslıl ıslıldı, baharın sıcaklığını hissetmeye en çok yaklaştığı andı. Yine de onun varlığına boyun eğmeyecekti. Max onu terk etmişti ve Seraphine kendi yolunu tek başına çizmeyi seçmişti. *Sadece nefes al, Seraphine. Hepsinin korktuğu o boş yaratık ol. Hiçbir duygu gösterme. Bir hayalet ol.*

Yine de yalnız değildi. İyi giyimli ama küçümseyen bir grup adam etrafını sarmıştı. Max'in gözleri kısa bir süre Seren'in gözleriyle buluştu ve soğuk bir kayıtsızlık yerleşmeden önce bir pişmanlık parıltısı gösterdi. "Vay, vay, bu Seren değil mi? Çok uzun zaman oldu. Bir yıl mı? Burada çalıştığından haberim yoktu," yorum yaptı, sesi bir zamanlar etkileşimlerini karakterize eden sıcaklıktan arınmıştı.

Kendini ve yerdeki bıçağı unutan Seraphine tereddütle cevap verdi: "Evet, ben sadece yerime bakıyorum. Sahibi Bay Vale'nin bazı ayak işlerini halletmesi gerekti. Sen... Gittiğinizi sanıyordum." Sarı saçları ve altın rengi gözleri her zamanki gibi dikkat çekiciydi ama gülümsemesi zorlama ve doğal değildi.

Max'üz ifadesi kızın gözlerini gördüğünde değişti, kayıtsız kalma çabası bir an için sekteye uğradı. "Gittin mi? Hayır, bunca zamandır buradaydım. Sadece seni arayıp tercih ettim. Senin türünle kaynaşmamayı tercih ederim." Sözleri havayı yararak geçti.

Grubun kahkahaları etraflarında yankılanarak Seraphine'in aşığılanmasını derinleştirdi. Kendisinden kasıtlı olarak uzak durduğunun farkına varması acı verici bir ihanetti.

Her seferinde bir kabus.

"Anlıyorum. Demek söylentiler doğruymuş," diye karşılık verdi Seraphine, sesi titreyerek. Yine de tüm bunları , incinmeyi- bir kez daha keder dolu fincanını doldurarak bastırdı. "Dışlanmış olabilirim ama en azından bir korkak ya da hilekâr değilim. Senin gibi."

Seraphine onun bakışlarını şiddetle tuttu ve ilk önce gözlerini kaçırmaması için ona meydan okudu. Max çocukluklarından beri Seraphine'in en iyi arkadaşıydı. Zamanla,

Yirmili yaşlarında ona aşık olmasıyla sonuçlanan tek arkadaşı olmuştu. Bir yıl önce ona aşkını ilan etti. Adam da ona aynı şeyi hissettiğini söyledi. Bir hafta sonra da ortadan kayboldu. Düzgün bir hanımla nişanlanacağına dair bir söylenti çıktı. Max onunla hiç iletişime geçmedi ya da onu aramadı. Seraphine aylarca her gün mektup gönderdi, ama cevap gelmedi.

Max'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Konuşmak için ağzını açtı ama Bay Vale'nin aniden içeri girmesi tartışmayı kesti.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu, sesi sertti.

Seraphine'in kalbi sıkıştı. *Aynı anda kaç tane kabusla başa çıkmam ?*

Max'in arkadaşlarından biri, kuzguni saçlı, uzun boylu ve çarpıcı derecede yakışıklı bir adam, elini Bay Vale'nin omzuna yavaşça koydu. Hem büyüleyici hem de belli belirsiz uğursuz gülümsemesi yaklaşımını yumuşattı. "Özür dilerim efendim. Bu akşam vereceğim bir balo için büyük miktarda balık tedarik etmeye geldik. Ancak, görünüşe göre çalışanınız arkadaşşıma karşı biraz... kızgınlık ve kabalık besliyor. Oh, sanırım Max'in-"

Max onun sözlerini kesti ve son derece yakışıklı erkeğe acı dolu bir yalvarışla baktı. "Burası bu tür konuları tartışmak için uygun bir yer değil."

"Öyle değil mi?" dedi, yoğun bakışları bu kez Seraphine'in üzerindeydi.

Tüyleri diken diken olmuştu. Max'in ağzından duymayı hararetle istediği söylentiye doğrulamak için ona sormaya zorladığını hissetti. Adamın gözleri yüzünde gezinirken, gözlerinin kar tanelerini andıran beyaz beneklerle bezeli gri ve açık mavinin alışılmadık ama büyüleyici bir karışımı olduğunu fark etti. İmkânsız olduğunu düşünmesine rağmen, onda açıklanamaz bir yakınlık hissetti.

Max nasıl oldu da böyle bir arkadaş bulabildi? Bu kişi başka bir kasabadan mı? Yıllardır bu kasabada dolaşıyordu ve Seraphine onu hiç görmediğinden emindi. Böyle görünürken fark edilmeyeceğini sanmıyorum.

Bay Vale bir adım geri çekildi, yüzü kuşku ve öfkeyle kaplanmıştı. "Genç Wraithwood, özür dilerim. Sizi hemen tanımalıydım," diye kekeledi.

Wraithwood mu?

Bu bir kabustan daha kötü... Bu gerçek bir işkence, tıpkı bir kış fırtınası gibi.

Seraphine Bay Vale'in şaşkınlığını paylaşıyordu ama yine de utanmadan gözlerinin ona, Coldhaven'da en çok hayranlık duyulan ve ona göre en nefret edilen kişiye, tacı olmayan bir prensse kaymasına engel olamıyordu. Evren Wraithwood'un varlığı hiç beklenmedik bir şeydi, görünüşü onun en büyük şüphelerini doğrular gibiydi - bir beyefendi kılığına bürünmüş kibirli, kendini beğenmiş bir asilzade. Yakışıklılığı inkâr edilemezdi ama Seraphine böyle bir güzelliğin yanıltıcı olabileceğini çok iyi biliyordu. Öteki Dünya'daki deneyimleri ona dış görünüşün çoğu zaman daha derin, daha karanlık gerçekleri gizlediğini öğretmişti.

Yine de itiraf etmeliydi ki, bu karanlık hoşuna gitmişti. Yoksa onun karanlığı mıydı? Yoksa gözlerindeki beyaz beneklerle tezat oluşturan karanlık mı? Bu düşüncelyi çabucak bir kenara bıraktı ve kendine bu kişinin kim olduğunu hatırlattı.

Ev sahibi ona doğru dönerken gözleri parladı. Zaten ondan hoşlanmamaya meyilliydi, kötü şöhretli Evren Wraithwood'un varlığı öfkesini daha da artırdı. Ne gürültücü bir kurttu bu adam ve Seraphine nedense Evren'in varlığını Max'inkinden daha çıldırtıcı ve sinir bozucu buluyordu. Birkaç dakika önce bir kez daha kalbi kırılmış hissetmenin eşiğinde olduğunu düşünerek rahatlamalı mı yoksa endişelenmeli mi diye düşündü.

"Sen... Babanın itibarı yüzünden merhamet gösterdim ama sen bir tehdit olduğunu kanıtladın. Şimdi git ve bir daha geri dönme," diye tükürdü Bay Vale.

"Bay Vale, dinleyin-" diye söze başladı Seraphine ama sözünü sertçe kesti. "Buraya bir daha gelmeyin. Asla. Bu dükkâna felaket getiriyorsun.

ve herkes için. Şimdi git, ben de babanı bu olaydan haberdar etmekten kaçınayım." Bu son sözlerle Seraphine kapıya doğru yürüdü ve Max'e son bir kez daha kızgın bir bakış fırlattı.

Bay Vale'in bu olaydan babasına bahsetmeyeceğine dair söz vermiş olmasının rahatlığıyla görev yerinden uzaklaşırken, Evren *Çamurlu* Wraithwood'a tekrar baktı. Girişin yanında durmuş, öfke ve merak karışımı bir bakışla onun yolunu kesiyordu. *Bu mu*

yüzünde bir gülümseme? Seraphine kapıya doğru ilerledi, yüzünü kapüşonun altına saklamak için aşağı baktı, Iceveil'in sokaklarının derin kışına adım atmaya hazırdı.

Evren'e yaklaşırken, Evren fısıldadı-ya da öyle düşündü
- "İlginç. Kalbin yeterince kırıldı mı? Yoksa daha fazlasına dayanabilir misin?" Bu sözler zihninde daha önce duyduğu diğer sözleri ürpertici bir şekilde yankıladı. Belki de Evren'in sesini duyduğu fısıltılarla karıştırmıştı.

yok.

Aniden tökezledi ve sert kaldırım taşlarının üzerine düşerek yanağını sıyırdı. Seraphine ayağa kalkmaya çalışırken, ılık bir kan damlası kaldırımı lekeledi. "Nemera adına," diye küfretti nefesinin altından.

"Brannon'dan farklı birine yalvarmak mı? Bunu hak ediyorsun cadı," dedi Bay Vale soğuk bir ifadeyle. Seraphine orada uzanmış, gri taşları süsleyen kan damlalarına odaklanmıştı. "Sana bir kuruş bile ödemeyeceğim. Buradan sağ salim çıktığın için kendini şanslı say," diye ekledi küçümseyerek.

Max, Evren ve grupları dükkândan çıktılar ama o yerde kaldı, başını kaldırmaya cesaret edemedi. Evren'in sesi ona geri döndü. "Büyük siparişi almak için daha sonra döneceğim efendim. Şimdilik arkadaşım Max'in hazırlanması gereken bir düşünüyü var. Öyle değil mi Max?"

Başını kaldıran Seraphine, Max'in gözleriyle karşılaştı. Gözlerinde derin bir hüznün vardı ama Max'in ses tonu son derece nötrdü. "Gerçekten de kibar ve zarif bir hanımefendinin arkadaşlığını dört gözle bekliyorum."

Sonra Max dikkatsizce yaklaştı, ayağı Seraphine'in çok sevdiği kıpkırmızı kukuletasını yakalayıp sürükledi. Max'in yıllar önce ona verdiği, dostluklarından geriye kalan tek iz.

"Yerde kal Seren, ait olduğun yerde, toprakta, türünle birlikte. Ve kendine yeni bir başlık al. Bu tamir edilemeyecek kadar kötü durumda ve o lanetli gözlerini saklamak için çok az şey yapıyor." Max hızlı bir tekmeyle kapüşonu daha da yırttı, kumaşı kolayca parçalandı. "Gördün mü? Artık beş para etmez," dedi soğuk bir sesle ve arkasını dönüp gitti.

O anda gözyaşları kana karıştı. Seraphine kendi kederinde boğulabileceğini .

Yine de yavaşça ayağa kalktı ve yıkık kapüşonunu geride bıraktı. Kan, gözyaşı ve günün yorgunluğuyla gölgelenmiş yüzüne tek bir kar tanesi düştü.

kir. Yüreği burkularak arkasını döndü ve olay yerinden kaçtı.

Seraphine hızla koştu, gözyaşları yanaklarında dondu ve kara düştü. Çiçekler gibi, bu donmuş gözyaşları da sonsuza dek sürecekti; acılarının zalim hatırlatıcıları. Donmuş kan damlaları artık Ağlayan Orman'ın girişinin yakınındaki karları kalıcı olarak işaretliyordu.

Max'le karşılaştıktan sonra doğru düzgün düşünemiyordu. Bay Vale muhtemelen olanlar hakkında dedikodular yayacak ve çoğu kişi Wraithwood'ların gözüne girmeye hevesli olduğu için iş aramasını zorlaştıracaktı. *Peki Evren ne demişti?*

Seraphine adımlarını hızlandırdı. Bay Vale'in ödemesi olmadan, Gölge Pazarı'nda takas edebileceği her şeyi takas etmesi gerekiyordu - sadece bir iyi anlaşma yeterliydi. Sonra elbisesinin ceplerindeki incileri hatırladı. Peçeye ulaşabilir ve Dorah ve belki de diğerleriyle konuşabilirse, zamanında biraz para kazanmayı başarabilirdi.

Bam, bam, bam.

Saat gece yarısına bir saat kaldığını gösteriyordu; daha çok zaman vardı ama Seraphine kendini kasabadan uzaklaştırmak için çaresiz hissediyordu. Nefes almak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Daha hızlı koş, Seraphine! Daha hızlı!

Ağlayan Orman'a girdiğinde, atmosfer rahatsız edici derecede tuhaftı. Bunu kendisine ve hislerine bağlıyordu. Her zamanki yolunu izledi, ancak bir şekilde kendini daireler çizerken bulmaya devam etti. Sol, sağ, sol - her zamanki işaretleri hiçbir yerde görünmüyordu. Sanki orman yer değiştirmiş, ağaçlar onu şaşırtmak için eski gövdelerini yeniden düzenlemişti. Peçenin girişi açık olmalıydı, ama şimdi ormanın doğal olmayan bir hilesi tarafından gizlenmişti. *Bir şeyler kesinlikle doğru değil.*

Ormanda yolunu şaşırmış bir şekilde yürümeye devam eden Seraphine bir uyarı levhasına rastladı. Genellikle ormanın girişinde görülenlere benziyordu, ancak bu çok daha eski görünüyordu, zaman ve elementler tarafından yıpranmıştı. Bunu daha önce hiç görmemişti, ki bu imkânsız görünüyordu. Seraphine her patikayı, her orman köşesini avucunun içi gibi bilirdi.

Tabelada "Ağlayan Orman'a hoş geldiniz" .

Feryat mı? Daha önce hiç duymamıştı. Buranın Ağlayan Orman olması gerektiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ağlamaklı gözleri bir kez daha tabelaya odaklandı ve daha fazlası olduğunu fark etti.

Ağlayan Orman'a Hoş Geldiniz

Yüksek ağaçların arasında dikkatlice yürüyün.

Kaybolmadınız, sadece geziniyorsunuz. Burada dehşet yok, sadece kederin sessiz tanıkları var. Aradığınız bir dilekse, umutsuzlukla yüklü gelin - kırık bir kalp onun anahtarı olabilir. Girişim

derin ve yolculuğun tadını çıkarın.

"Bütün bunlar da ne?" Seraphine mırıldandı, etrafına bakındı ve birinin bunu buraya şaka olsun diye mi yerleştirdiğini merak etti. Eğer durum buysa, o zaman onu yakaladı. Yine de içten içe bunun bir şaka olmadığını biliyordu. Midesinde bir huzursuzluk filizlendi.

Birden rüzgâr onu itmeye başladı. Tabelaya tutunmaya çalıştı ama rüzgâr daha güçlüydü ve onu uzaklaşmaya zorladı.

Eğildi, yaşlı bir ağacın altında sığınacak bir yer aradı. Belki de sadece yorgundu ve yolu yanlış anlamıştı. Belki de işareti tamamen hayal etmişti. Sesler duyuyordu, bu yüzden o da bir şeyler hayal etmeye başlamış olabilirdi.

Seraphine derin bir iç çekti, yerini bulmaya çalışırken rüzgâr onu ağaca doğru . Aklını ya da kalbini kaybedip kaybetmediği ya da bugün her şeyin ona karşı görünüp görünmediği önemli değildi. Önemli olan geri dönmenin bir yolunu bulması gerektiği idi. Hayatı boyunca lanetlenmiş hissetmesine rağmen, ormanda kaybolmasına ve donmasına izin vermeyecekti. İçten içe, yaşamanın haksızlık edenlere verebileceği en büyük eziyet olduğunu biliyordu.

Fırtına şiddetlendikçe, bunun tüm Coldhaven'ı etkileyip etkilemediğini merak etti. Daha önce de fırtınalar olmuştu ama bu seferki kişisel görünüyordu.

"Nefes al, sadece nefes al," diye mırıldandı kendi kendine, ağaca tutunarak.

Seraphine'in perdeye ulaşmak için hâlâ zamanı vardı. Donmuş bedenini

Elleriyle yüzünü kapattı ama pelerinini geride bıraktığını fark etti. Neredeyse gülecekti. *Eskiler benden gerçekten nefret ediyor olmalı.* Yavaşça gözlerini odakladı, bir ipucu, bir yol bulmak için etrafına bakındı ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yorgunluğuna rağmen, hayatında hiç yolunu kaybedecek kadar yönünü şaşırmamıştı.

Sonra ensesinde her zamanki karıncalanmayı hissetti. Seraphine yalnız değildi.

Grim Wanderer

Grim Wanderer gölgelerle örtülü bir şekilde yakınlarda geziniyor, kızıl gözlü kızın Maxwell'in önünde parçalanışını izliyordu. Bu kalp kırıklığı bir kaza değildi. Planlanmıştı, kızın etrafında tasarladığı manipölasyonların goblenine dokunan zalim bir iplikti. Maxwell'i, hatırı sayılır nüfuzunu ve karanlık bağlantılarını kullanarak, kurnazca bir mantık evliliğine doğru itmişti. Yine de dramatik yeteneklerden yoksun değildi - Maxwell'in Seraphine'e layık olmadığına inanıyordu ve çarpık algısına göre ona bir iyilik yapıyordu.

Ancak, onu böyle yenilmiş görmek içinde beklenmedik bir huzursuzluk uyandırdı. Başlangıçta, Gaddar Gezgin onu Ağlayan Orman'da yoldan çıkarmayı, perdeyi kaçırmamasını ya da umutsuzca geç kalmasını sağlamayı planlamıştı. Ancak planları değişmiş, şimdi onu sadece yoldan çıkarmakla kalmamış, kendi yarattığı bir yere, ormanın daha karanlık, daha derin bir götürmüştü.

Ağlayan Orman'ın gizli bir uzantısı olan Ağlayan Orman, Öteki Dünya ve Yeraltı Dünyası'ndan gelen büyü parçalarını muhafaza ediyordu. Şimdi ise, Grim Wanderer için gözlerden uzak bir sığınak olarak hizmet veriyordu.

Yine de bu gece, onca gecenin arasında uzak durmalıydı. Acil meseleler onu bekliyordu ama yine de kendini karda duran Seraphine'in kararlılığına çekilmiş buldu. Sert rüzgâra karşı yolunu hesaplarken gözleri kararlılıkla parlıyordu, muhtemelen perdeye giden bir yol arıyordu.

Grim Wanderer onu izledi, onun büyülendi. Elbisesi yırtılmıştı ve onu soğuktan koruyacak bir pelerini yoktu. *Nasıl oluyor da donmuyordu?* Zehirli güller ya da hayalet öpücükler gibi, en ahlaksız şekilde yasaklanmış her şey gibi, çarpıcı güzellikteki kırmızı gözlerini görmezden gelmek imkânsızdı.

"Kimsin sen?" diye seslendi aniden, sesi ormanın sessizliğini yararak. Seraphine onu göremese de içgüdüleri keskindi. "Kim değilsen nesin o zaman?"

Kızın anlayışlılığı karşısında hem eğlenen hem de şaşkına dönen Grim Wanderer, gülmekten kendini alamadı; bu ses onun gözünden kaçmamıştı

Yüzyıllardır dudakları. Bunu daha iyi bilmeliydi. Her zaman zekiydi, yüzyıllar önce ilk karşılaşmalarında onu zekâsıyla alt etmişti. Şimdi de kurnaz bir tilki olarak kalmıştı, başkalarının göremediği perdelerin arkasını görebilecek kadar yetenekliydi.

Gölgelerin arasında durup ondan bir iz ararken, büyük bir hata yapmanın eşiğinde olduğunu fark etti. Büyü üzerindeki kontrolünü bırakırken karanlık gökyüzüne baktı. Fırtına durmuştu. Ay artık açık ve yüksekti ve bazı parlak yıldızları görebiliyordu -kızıl gözlü yaratığın gözlerindeki kadar parlak ve güzel değillerdi ama yine de tatlı bir yoldaştlar.

Grim Wanderer onun nefes alışını ve rahatlayarak gözlerini kapatışını izledi. *Aynı ayın, aynı gökyüzünün altında kaç kez bulunmuştuk? O da benim gibi yıldızlar ve yaşlı ağaçlar dışında bir arkadaş diledi mi hiç?*

"Cevap ver bana!" Seraphine bu kez daha yüksek sesle, yılmadan söyledi.

Sadece uzaklaşmalı ve onun ilk planını uygulamasına izin vermeliydi. Ancak gözleri o kadar çok duyguyla, o kadar çok şiddetle, o kadar çok kendisiyle parlıyordu ki, daha iyi bir yargıya karşı, Grim Wanderer ona cevap verdi.

Seraphine Ashcroft

"Merhaba Kızıl Gözler," diye kaba, karanlık bir ses ormanda yankılandı.

Seraphine ağaçların sanki sese yaklaşıyormuş gibi kavis çizdiğini, neredeyse mırıldandığını, onun tarafından zorlandığını hissetti. Rüzgâr bir kez daha durağanlaşmıştı ve bu kez Seraphine bir çıkış yolu aramıyordu.

İnsan normalde böylesine karanlık bir yerde bilinmeyen bir sestən korkardı ama bu seste doğru, hatta tanıdık gelen bir şeyler vardı. Meraktan deliye dönen Seraphine bir ağaçtan diğerine adım atarak sesin kaynağını bulmaya çalıştı. *Seni yakalamama izin ver.*

"Korkmuş bir kedi gibi orada öylece saklanacak mısınız?" diye seslendi, sesinde bir miktar kızgınlık vardı. "Bak, berbat bir gün geçirdim. Eğer oyun oynamak için geldiysen beni rahat bırak. Gitmem gereken yerler var." Hayal kırıklığı aşıkârdı ama yine de cevap vereceğini umuyordu. Belki de çıkmanın bir yolunu biliyordu. Aya bakarken saatin çoktan gece yarısı olduğunu fark etti. Perde yakında kapanacaktı.

"Kesinlikle hayır. Ben korkak bir kedi değilim - bu biraz fazla saldırgan oldu Kızıl Gözler," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Sesi her yerde yankılanıyor gibiydi ya da belki de sadece hayal gücü ona oynuyordu. Sanki sesi bir şekilde perdelenmiş gibi biraz da çarpıtılmıştı. Yine de onu göremiyordu.

Fırtına sona erdiğinde, etrafın şaşırtıcı derecede güzel olduğunu fark etti; uzun ağaçlar keskin buz sarkıtları ve elmas gibi parıldayan karlarla süslenmişti, ayaklarının altındaki kar ise un gibi yumuşaktı. Havadaki soğuğa rağmen kar tanelerinin hafifçe düştüğünü fark etti. İnsanların karın beyazın farklı tonlarında olduğunu fark edip etmediklerini merak etti.

Burası neresi? Artık buranın kendi ormanı olmadığını biliyordu.

"Saklanmaya devam ettiğine göre sanırım öylesin. Her neyse, her neysen ya da her kimsen, burası neresi?" Seraphine gözleri keskin bir şekilde etrafındaki her santimetrekareyi herhangi bir hareket, bu sesin kaynağını ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey için tarayarak konuştu.

"Görünen o ki, her zamanki gibi bariz olandan kaçmaya devam ediyorsun,

yanlış yerlere bakıyorsun," dedi, tam o sırada kafasına bir şeyin değdiğini hissetti - kar.

Yukarı baktı ve onu gördü. Kemerli ağaçlardan birinin dalına tünemiş, o güne kadar gördüğü en çarpıcı beyaz kürke bürünmüş uzun bir figür vardı. Vücudunu ve yüzünü kaplayan pelerin sanki beyazlığın kendisinden dokunmuş gibiydi.

Seraphine aptallık etmişti. Bunca zaman avcı olduğunu sanmıştı ama görünüşe göre başından beri av olan kendisiydi. Bu her kimse, Öteki Dünya'dan gelen zararsız bir yaratık ya da hayalet değil, bir yırtıcıydı. Ancak korku yerine ilgiye benzer bir şey hissetti.

Ağaçtan aşağı atladı ve tam önüne indi. Garip bir şekilde yüzünü göremiyordu. Bir kukuleta onu gizliyor, sadece ağzını ortaya çıkarıyordu. İnsana benziyordu ama onda bir tuhafılık vardı. Çok uzun boyluydu -kendisi de uzun boyluydu ama adam ondan bir kafa kadar uzundu.

"Beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun. Bana fısıldayan sen misin?" Seraphine, ensesindeki olağan karıncalanma şiddetlenirken ondan iyice uzak durarak karşılık verdi.

Bir ağaca yaslandı, kürklü pelerini karla karışlıyordu. "Belki de öyleyimdir," diye cevap verdi, elinde bir kar tanesi yakalayarak. Seraphine onun dudaklarının yukarı kıvrıldığını fark etti. Birdenbire kar taneleri havada dondu, rüzgâr durdu ve zaman durmuş gibi göründü.

Zamanın içinde donmuş kış ve kar ne kadar saçmaydı. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyordu. O zaman onun farklı olduğunu, daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemediğini fark etti. *O neydi?* Açıklanamaz bir çekimle karışık merakı onu adamın ezici varlığına bir adım daha yaklaştırdı.

"Nerede benim terbiyem?" dedi sahte bir selam vererek. "Bana Gaddar Gezgin diyebilirsin." Kadının etrafında yavaşça döndü. "Nemera tarafından yönetilen Öteki Dünya'nın talihsiz sakinlerinden biriydim, perdenin yaratılmasından sonra burada, insanlar âleminde sıkışıp kaldım," dedi sinsî bir sırıtışla. "Benim işim, her Öteki Dünya yarattığı gibi ara sıra anlaşmalar yapmak. Aslında *tamamen* zararsız değilim ama sen de değilsin."

"Grim Wanderer?" Seraphine garip bir heyecan hissederek güldü.

"Sen

uygun bir ismi ."

"Bir adım var, Kızıl Gözler, ama seninle paylaşmayacağım," dedi yaklaşarak.

Seraphine başını eğerek adamın ağzından daha fazlasını görmeye çalıştı.

Yüzü bulanıktı ama insana benziyordu.

Ne kadar insana benzerlerse, o kadar güçlü ya da ölümcül olma eğilimindedirler, ya da Öteki Dünya'da okuduğum kitaplar öyle diyordu. Onu en çok tedirgin eden şey, adamın kalbinin daha hızlı atmasına neden olmasıydı - korkudan değil, nefret ettiği bir şeyden. Bunu görmezden gelmeye çalışarak, burada kapana kısıldığına dair iddiasının gerçek görüldüğüne karar verdi ve konuşkanlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı, bu da onu yine huzursuz etti.

"Bizim gibi insanların arasında yaşamak çok korkunç bir şey olmalı," diye fısıldadı daha da yaklaşarak. "Ne kâbus ama! Lanet olası Nemera! Nasıl bir hükümdar arkasında böyle korkak bir kedi bırakır bu korkunç yerde?"

Gülümsedi, gamzeleri yanaklarını süslüyordu.

Gamzeler. Onları büyüleyici bulduğu için en acımasız özelliği idi.

"Sen bir düzenbaz değil misin? Kabus, yanlış yorumlanmış bir rüya ihtimalinden başka nedir ki?" diye mırıldandı.

Seraphine, aralarında artık birkaç santim mesafe olduğunu fark edince göğsünün ve yanaklarının sıcaklıkla dolduğunu hissetti.

"Şimdi, sorunuza gelirsek, Ağlayan Orman'dasınız. Buraya nasıl , emin değilim. Buraya ilk kez bir insanın girdiğini görüyorum, tabii..."

"Neye kadar?" Seraphine tükürdü, bakışları keskindi. Çekici biriydi ama eğer Öteki Dünya'dan geliyorsa, ona güvenilemezdi.

Grim Wanderer elini salladı ve dünya hızına kaldığı yerden devam etti. Kar taneleri yeniden yağmaya başladı. Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak, bir ağacın arkasına saklanıp diğerlerinin arasında görünerek ağaçların arasında bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Ormanın girmenize izin vermesine neden kadar çaresiz, belki de kalbi kırık değilseniz. Burası yüzyıllar önce kurulmuştur ve sadece derin bir dilek arzusu olan biri tarafından bulunabilir, o kadar kırık ve kederli biri ki ormanın tek seçeneği acılarını hafifletmek için bir kapı sunmaktır. Bu bir

Öteki Dünya'dan geriye kalan birkaç kalıntı hâlâ insan diyarında mevcut."

"Kulağa peri masalı gibi geliyor," dedi, sesi kuşkuluydu.

Hafifçe kımıldadı, ondan çok uzak olmayan bir ağacın önünde durdu, sesi kasvetliydi. "Masallar nazik değildir, Kızıl Gözler. Yalanlar ve kederle örülüdürler, bunu biliyorsun. Anlaşmalar benim türümü kayırmak için tasarlanmıştır. Masallar hikâyeden daha fazlasıdır. Tekrardan vazgeçirmek için verilen derslerdir. Masalsı hiçbir yanları yoktur. Aslında, sana bir hikaye anlatayım. Bu gece kendimi oldukça konuşkan hissediyorum."

"Ve ilgi çekmek için yanıp tutuşuyor, Grim Wanderer. Önce ağaçlara tırmanıyor, şimdi de masallar anlatıyor," dedi. İçindeki ilgi kıvılcımını inkâr edemese de Seraphine karla kaplı zemine oturdu. "O zaman beni şımart," diye devam etti, ses tonunda şüphecilik ve merak karışımı bir ton vardı. "Bana bir hikâyeye anlat, bana yalan söyle, beni kandır, ne istersen yap çünkü bu geceki planlarımın üstesinden gelmem için artık çok geç. Sadece bir şartla, dinleyeceğim."

"Ne istiyorsun?" Sesi karanlık bir melodi gibi kızın etrafında yankılandı.

Gözlerini kapattı. "İlginç hale getir." Adam güldü. "Anlaştık."

Bölüm 6

Yalnız Kurt

*Acıdan doğmuş, Acı
damarlara kazınmış,
Kimse renk tonunu ayırt edemedi,
kızıl mı yoksa acımasız bir şey mi?
Hayalet bulutlar gibi solgun,
Yutan uçurum kadar mavi.*

The Great Love Story of The White Fox adresinden alındı.
yazan Illyra Everdawn, Bölüm 8, s. 35.

Olaydan Üç Gün Önce

Seraphine Ashcroft

T Grim Wanderer onun yanındaki boşluğa yerleşti, derin kar altında çitirdiyordu ve başladı, "Diyarlar doğmadan önce - insanlar, Öteki Dünya'nın yaratıkları ve

Yeraltı Dünyasındakiler ortaya çıktı - kaos ve boşluğun Ebedileri üç Kadim yarattı, büyülü, tanrı benzeri varlıklar, her biri yaşamın hassas dengesini korumak için çok önemli bir görevle görevlendirildi. Bunların arasında sizin insan aleminin koruyucusu olarak bildiğiniz Brannon da vardır. İlginç bir şekilde, bazı efsaneler onun insanları kargadan şekillendirdiğini iddia eder. Onun temel sorumluluğu yaşamı denetlemektir."

Seraphine büyülenmişti. Hikayeyi Coldhaven'daki tarih kitaplarında ve Öteki Dünya'nın kütüphanesinde okumuş olduğu için iyi bilmesine rağmen, onun anlattıklarını duymak tanıdık kelimelere büyülü bir yankı katmıştı. Sanki gerçekliğin dokusuna işlenmiş büyü bizzat deneyimliyor gibiydi.

Gaddar Gezgin, sesi nostaljiyle karışık bir şekilde devam etti: "Bir de Nemera var, Öteki Dünya'nın Kadimi. Doğa şeklindeki yaşamı denetlemekle görevlendirildi. Bu yüzden Öteki Dünya'nın yaratıkları hayvanlardan ya da yeryüzü elementlerinden doğar. Tıpkı Nemera'nın kendisi gibi, yaramazlık yapmaya meyillidirler, ancak her zaman yaşamı bir dereceye kadar sürdürmek ve korumak için çabalarlar." Sonra sesi, sanki kişisel anılarının kuyusundan çıkarmış gibi mesafeli bir hal aldı. "Ve bir de Aurum var, Yeraltı Dünyası'nın efendisi ve Kadimi."

Gaddar Gezgin usulca iç çekti, buz gibi hava her nefeste daha da belirginleşiyordu. "Aurum ölümü denetlemekle görevlendirildi - kötücül bir şekilde değil, dengenin önemli bir unsuru olarak. Onun yaratıkları, tıpkı Öteki Dünya'dakiler gibi, ölüme çekilir ve doğanın dengesini sürdürmek için ondan beslenirler. Bu doğal ve gerekli bir işlevdir." Hikâyesini detaylandırırken etrafını ciddiyet ve entrika karışımı bir hava sarmıştı. "Böylece, üç âlem bir arada var oldu. Öteki Dünya ve insanlar alemi yan yana uzanıyor ve sık sık etkileşime giriyordu. İnsanlar arzuları doğrultusunda anlaşmalar yapmak için bize gelirlerdi ve biz de karşılığında

topraklarına koruma ve refah sunuyorlardı. Bu arada, gizli portallar insan alemini Yeraltı Dünyası'na bağlayarak ruhları ve ölümden sonraki yaşamı ele alıyordu. Elbette bazı etkileşimler daha sertti. Ne de olsa Yeraltı Dünyası'nın oldukça büyük bir ünü var."

Devam ederken sesi kasvetli bir hal aldı, "Her şey dengeli görünüyordu, dünya renklerle canlıydı. Öngöremedikleri şey, Öteki Dünya'dan gelen yalnız bir yaratığın sadece bir insana aşık olduğu gündü. Hikâyenin asıl trajedisi, aşkın her şeyi fethedeceğine olan inançlarıydı. Hatta Öteki Dünya'nın gizli mahkemelerine başvurarak, onunla birlikte yaşlanmak, yaşlanmak ve sonunda normal bir ruh olarak Yeraltı Dünyası'na geçmek için izin istedi. Ama ne yazık ki, Öteki Dünya'nın bir yaratığı bile kandırılabilir."

Grim Wanderer gökyüzüne bakar gibiydi, sesinde masalın ağırlığı vardı. "Belki de kendi gizli gündemleri tarafından yönlendirilen gizemli mahkemeler ona bir görev sundular. Başarılı olursa dileğini yerine getireceklerine söz verdiler. Başarısız olursa, ağır sonuçlarla karşılaşacaktı. Kendisinin de bilmediği gibi, görevi tuhaf ve çok kurnaz bir hayvanı avlamaktı. İsteksizce yaratığın peşine düştü, kalbinin arzusunu yerine getirmek anlamına gelse bile bir can alma fikrinden nefret ediyordu."

Durakladı ve Seraphine onun bakışlarını yıldızlı gece göğüne doğru takip etti. "Kaderin acımasız bir cilvesiyle, sevgilisini tam da o hayvana dönüştürmüşlerdi. Sonunda bilmeden kendi aşkını, uğruna varlığının dokusuna meydan okumaya hazır olduğu kişiyi öldürdü. O sadece çarpık bir kurallar ve güç oyununa yakalanmış bir insandı."

"Ondan sonra ne oldu?" diye fısıldadı, kalbi üzüntüyle ağrıyordu.

Hafifçe omuz silkti, sesi ironiyle doluydu. "Anlatılanlara göre, yaşananların acımasızlığı karşısında dehşete düşen üç Kadim birbirleriyle çatışmış, her biri ya insanı ya da Öteki Dünya yaratığını savunmuş. Barışı korumak için, alemler arasındaki hareketi kısıtlayan bir perde kurmaya karar verdiler. Gördüğünüz gibi

-" Gaddar Gezgin etraflarındaki kasvetli, kış manzarasını işaret etti. "Sonuçlar çok geniş kapsamlıydı. Dengesizlik şehirlerinin yıkımına , sonsuz kışlara, ve yerine getirilmemiş

arzular. Yeraltı Dünyası yaratıkları yaşam ve ölüm arasındaki dengeyi korumak için mücadele ederek Öteki Dünya ile siyasi kargaşaya yol açtılar. İnsan alemi izole edildi ve sonunda varlığımızı tamamen unuttu, bu da Öteki Dünya'da kargaşaya yol açtı ve kaosla sonuçlandı. Yani, evet, 'büyük ölçüde' sona erdi, değil mi?" Alaycılığı aşikârdı.

Seraphine tüm bunları görebilmek için o zamanlar hayatta olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Ama bu hikâye sadece peçe ya da diyarlarla ilgili değil. Onunla ilgili. Öteki Dünya'nın aptal yarattığı. Yanlışlıkla sevgili insanını öldürdükten sonra, harap oldu. Kalbi kırılmış bir şekilde bu ormanda dolaşmaya başlamış. Birinin onu canlandırması için umutsuzca yalvarmış ama bu imkansızmış. Sonra ölüm için dua etti ama Öteki Dünya'dan gelen bir yarattığı öldürmek sadece büyüden daha fazlasını gerektiriyordu. Sonunda, tüm acısını uyuşturmak için kalbinin dondurulması için yalvardı."

Seraphine onu dikkatle izliyor, bilmediği hikâyenin her kelimesini özömsüyordu.

"Ve böylece," diye devam etti. "Su varlıklarını yöneten Sorrowspring mahkemesinden bir yaratık onun ricasını duydu ve kabul etti. Ne tam sonuçlarını ne de kendisinden ne talep edileceğini anlamadı ama istedi. İlk başta rahatladığını hissetti. İçinde sessizlik vardı, acı yoktu, gözyaşı yoktu. Belki de hayatına devam edebileceğini düşündü."

"Ama sonra su yarattığı donmuş kalbini korumak için sürekli olarak sevgilisinin dönüştüğü hayvan türünü avlaması ve öldürmesi gerektiğini açıkladı. Acı duymadan ve hissetmeden yarattığın peşine düştü. Yine de, ölümcül darbeyi indirmek üzereyken, sevgilisinin anıları zihnini doldurdu. Donmuş bir kalp bile onu böylesine derin bir acının yeniden canlanmasından koruyamazdı."

"Avı yerine getiremedi, bu yüzden anlaşma bozuldu. Bundan sonra, zavallı yaratık alemleri yalnızlık içinde dolaşmayı seçti."

Hikayeden etkilenen Seraphine, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Öteki Dünya'dan gelen bir yaratıktı, bu yüzden kaderi gizemini koruyor," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Bazıları onun yalnız bir kurt olduğunu ve sonsuza dek dolaştığını söylüyor. Yaşayıp yaşamadığı ya da ölüp ölmediği bilinmiyor. Ama

Unutmayın, anlaşmalar tehlikelidir ve kırık bir kalp onu dondurarak onarılamaz. Ve bazen aşk, acı ve kederin habercisidir." Grim Wanderer konuşurken zarif bir hareket yaparak kar tanelerinin ağaçların etrafında dönmesine neden oldu ve her bir tanecik çözülmeden önce Seraphine'e sürtündü.

Seraphine güldü, kar taneleri burnunu gıdıklıyor, soğuk hava nefesini görünür kılıyordu. "Peki bunların hepsi doğru mu?" diye sordu.

"Belki bazı kısımları doğru, belki de değil. Ama güzel bir hikâye, öyle değil mi?" diye hafif bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı.

Gamzelerine ve Grim Wanderer'ın ne kadar insana benzediğine bir kez daha hayret etti.

Seraphine hikâyeyi düşünürken, tüm rüyaların görüldüğü gibi olmadığını, tüm iyi hikâyelerin mutlu sonla bitmediğini ve tüm kâbusların tamamen korkunç olmadığını anladı. *Bazıları değerli derslerdir.* Kış ormanının kucağına sarıldığında, uyku onu sarmaya başladığında bile hiç bu kadar sıcak hissetmemişti.

Grim Wanderer

Seraphine'in uyumasını izledi, göğsü her nefeste inip kalkıyordu, huzurluydu ama bilmeden kendi ördüğü kader ağına takılmıştı.

"Ne yazık," diye mırıldandı Grim Wanderer. Şimdi sadece üç günü gösteren geri sayım sihirli kâğıdını tutarken elleri titriyordu.

"Hâlâ her zamanki gibi zeki ve kurnaz," diye geçirdi içinden, yüzyıllara rağmen değişmeyen cesur meydan okumasını hatırlayarak. *Hatırlayabildiğinden değil.* Onu izlerken kalbi kadim bir kederle sızladı. Daha yakına eğilerek, nefesi soğuk havaya karışarak ona fısıldadı, daha doğrusu yalvardı, "Ne yaratık ne de insan normlarına bağlıyım, yine de sen her zaman bir istisna oldun. Yaşayacağın acılar için gerçekten üzgünüm."

pratik kolaylıkla, incileri cebinden çıkardı. Her şey planlandığı gibi geliyordu, ancak hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Ben bir canavarım.

Seraphine işini kaybetmişti, kalbi paramparça olmuştu ve yakında dünyası tamamen yıkılacaktı. Kadim Aurum'un gözlerini yansıttığını iddia ettiği sıra dışı kırmızı gözlerinden kaynaklanan kötü şansı hakkındaki fısıltılar, onu daha da yalnızlaştırmak için bir hileden başka bir şey değildi.

Şimdi, fısıldaması ve kafasıyla oynaması planlamadığı bir şeydi. Sadece kendine engel olamıyordu. Grim Wanderer ona daha yakın olmak istiyordu.

Ay yükselip ağaçların arasından gümüş bir ışık saçarken, zamanın akıp gittiğinin farkındaydı. "Zaman. Zaman. Zaman," diye fısıldadı, her kelime bir kalp atışı, her kalp atışı kaçınılmaz olana yaklaşıyordu.

Beyaz kürklü pelerinini Seraphine'in üzerine örterek onu soğuktan korudu. Cebinden, kenarları parıldayan nadir bir deniz yaprağı çıkardı. Gölge Pazarı'ndan bir pazarlık kozu olan yaprak, böyle anlar içindi. Küçük bir parçayı Seraphine'in dudaklarına yerleştirerek uykusunun derin olmasını sağladı.

birkaç saat rahatsız edilmeden.

Kedi sith'ini serbest bırakan yaratığın gözleri cisimleşirken kısa süreliğine parladı. "Onu iyi koru. Şafak sökmeden bu işi bitirmeliyim," diye talimat verdi, sesi sabitti ama dile getirilmemiş bir pişmanlıkla ağırlaşmıştı.

Sen bir canavarsın. Sen bir canavarsın. Sen bir canavarsın.

Seraphine'e son bir kez bakan Grim Wanderer döndü ve kasabaya doğru yürüdü, adımları ritmikti ama orman zemininde sessizdi.

Tik. Tock. Tik. Tik. Tik tak.

Seraphine Ashcroft

Seraphine çiçekler, güller ve yeşillerle dolu sık bir ormanda uyandı.

Buraya nasıl geldim ben? Grim Wanderer hiçbir yerde görünmüyordu.

Bahar.

Bu imkansız. Seraphine doğduğundan beri sonsuz bir kışın içinde yaşıyordu. Mevsimleri sadece kitaplardan biliyordu. Öteki Dünya bir olasılık gibi görünüyordu ama hava nasıl olursa olsun, bunun normal bir bahar olmadığını biliyordu.

O daha bunun üzerinde düşünemedi, kulaklarında hırıltılı, kederli ve korkunç bir uluma yankılandı. Takip eden pençelerin sesi gürleyerek ona doğru yaklaştıkça kalbi hızla çarpıyordu.

"Kaç," diye fısıldadı bir ses kafasının içinde ve ilk kez tavsiyeye uymaya karar verip yola koyuldu.

Her adımda çaresizdi, anlayamadığı ilkel bir korkudan besleniyordu, ayaklarının altındaki zemin köklerden ve siyah ve kırmızıya dönüşen dökülmüş yapraklardan oluşan bir bulanıklıktı.

Hava uğursuz bir soğukla kaplıydı ve her nefeste, ulumaları tehdit ve umutsuzluğun unutulmaz melodisi olan bir varlığın yaklaştığını hissediyordu. Orman sonsuz görünüyordu, karanlık bir labirent ve eski lanetlerden ve anlatılmamış hikâyelerden bahseden fısıldayan ağaçlar. Arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Çiçekler bile ağlıyor ve kaçmaya devam etmesi için çığlık atıyor gibiydi.

Yine de, dehşetinin derinliklerinde, garip bir aşinalık duygusu onu sardı. Bu kovalamaca, bu dehşet, türlerinin ilk örneği değildi. Daha önce de burada bulunmuş, aynı kaçınılmaz kaderden kaçmıştı.

Tam da gücü azalmış ve kararlılığı dağılmışken, Seraphine dönüp canavara baktı, devasa bir kurttu, varlığı eziciydi. Kaçış yoktu, çıkış yolu yoktu. Kurt keskin ağzını açtığında, kâbus parçalandı ve onu kovalamacanın başlangıcına geri döndürdü.

"Bir kabus... Bu bir kabus," diye fark etti.

Ruhani bir ses kulağını okşadı. "Bu bir kabus değil, ama her zaman yaptığın gibi ondan kaçsan iyi edersin. Kaderinden kaç,

ne olduğunuzdan, ne ."

Sonra tekrar başladı; kaçış, kovalamaca, korku, aynı son. Seraphine bunu değiştirmeye çalıştı ama kontrol bedenindeydi. Bir anı gibiydi, değişmemişti, değiştirilmesi imkansızdı.

Bu döngüsel işkenceye hapsolan Seraphine, bunların sadece rüya olmadığını ürpertici bir netlikle fark etti. Bunlar anılardı, lanetli bir varoluşun parçaları uykusunun derinliklerinde durmaksızın tekrarlanıyordu.

Bu farkındalık huzur değil, daha derin, daha derin bir dehşet getirdi. Kâbus tekrar tekrar sıfırlanıp karanlık ormanda koşmasıyla yeniden başlarken, Seraphine içinde bulunduğu durumun kaçınılmaz gerçeğini anladı. Sadece bir avcıdan kaçmıyordu. Kendi lanetli geçmişiyle yüzleşiyordu.

Kurt ağzını dördüncü kez açtığında, konuştuğunu duyduğuna yemin etti, çenesini onun üzerine kapatırken aynı kelimeleri söylüyordu.

"Özür dilerim."

Bölüm 7

Gizli Kurt

*Ve orada, ormanın kalbinde,
Ayağa kalktı ve sadece bir ölümlü olduğuna inandığı
kişiye baktı,
Yine de içten içe et ve kemikten çok daha fazlası olduğunu
biliyordu.*

Grim Wanderer'ın günlüğünden alındı.

Grim Wanderer

T o Grim Wanderer Coldhaven'da, Ağlayan ve Feryat Eden Ormanlar'ın ürkütücü fısıltılarının hemen ötesinde yürüyordu. Bir hayalet gibi sessizce ilerlerken kendini aynı derecede ruhani hissediyordu.

Ancak burayı bir an önce geçmek istiyordu. Kızın güvende olduğunu, korunaklı ormanda uyuduğunu bilmesine rağmen, aciliyet onu kemiriyordu. Tamamlanmamış sayısız görev vardı, ama bu en zorlu olanıydı.

Iceveil Meydanı'nın çevresinden dolanırken, saat kulesi uzakta belirdi, elleri geçmişi kavramış gibi donmuştu. Onun yüzyıllardır değişmeyen yüzüne tanıklık etmiş, kendi zamansal durağanlığını yankılamıştı. Bu gece yolu ayrıldı ve onu kasabanın eteklerindeki bir kulübeye götürdü - artık çürümeye teslim olmuş, soğuk gece havasında kokusu yayılan bir mesken.

Yıllar önce, kızıl gözlü kız o evi lanetlemişti. Onu izlediğini hatırlıyordu ama ona hayret etmeyi de bırakmamıştı. *Bu kadar genç yaşta bu kadar meraklı bir zihin.* Kimsenin yaklaşmaya cesaret edemediği evin önünde, Grim Wanderer evde kimsenin yaşamadığını biliyordu.

Onun da bazen genç yaşta böyle bir felaket yaratabildiği için zevk alıp almadığını merak etti. Yine de şu anda bu konu için zamanı olmadığını biliyordu.

Sonra bir parmağını kolunun altına götürdü, orada da kanla mürekkeplenmiş başka bir dövme vardı ve bu dövme de bir başka familiar'ını temsil ediyordu. Dövme hareket etti ve önünde bir yaratık belirdi. Tıpkı kedi gibi o da geçtiğimiz on yıllar boyunca ilginç dostlar edinmişti.

Bu sefer, Grimnight adında bir barghest'ti. Çoğu insanın kurt sanacağı kadar büyüktü ama Öteki Dünya'nın en karanlık köşelerinde yaşayan korkunç siyah bir köpekti. Sırıttı. *Babam onları kesinlikle severdi.* İri dişleri ve pençeleriyle çok saldırgandılar ama komuta etmeleri de çok kolaydı. Grimnight uzun zamandır onun köpeğiydi, geçmişini ve ailesini hatırlatırdı.

İkisi de lanetli evin içine girmeye cesaret etti. Bir zamanlar neşeli bir renge boyanmış olan evin dış duvarları artık bakımsızlığın izlerini taşıyor, boyalar soyularak alttaki çürüyen ahşap ortaya çıkıyordu. Sarmaşıklar, tuğlalardaki yaşamı boğmaya çalışan parmaklar gibi yanlardan yukarı doğru süzülüyordu.

İçeri adım attığında, hava küf kokusu ve keskin küf tadı ile yoğunlaştı. Her adım toz bulutlarını havaya kaldırıyor, parçacıklar tahtalarla kapatılmış pencerelerdeki çatlaklardan sızan ay ışığında dans ediyordu. Döşeme tahtaları ağırlığının altında inliyor, ses evin karanlığının derinliklerine giden dar koridorun duvarlarında yankılanıyordu.

Koridorun sonunda, eskiden oturma odası olan yerde bir boggart bekliyordu. Yaratık, bir zamanlar süslü bir koltuk olabilecek, şimdi yırtık pırtık kumaşla kaplı ve örümcek ağlarıyla süslenmiş bir çerçeveden başka bir şey olmayan bir şeyin üzerine tünemişti. Böcürtün derisi kösele gibi ve buruş buruştu, küf ve mantar lekeleriyle benek benekti ve sanki kendi yaşamlarıyla nabız gibi atıyordu. Gözleri yüzüne göre çok büyüktü, şişkin ve kırışmıyordu, karanlıkta hafifçe kırmızı parlıyordu.

Grotesk bir gülümsemeye dönüşen ağzında, yırtılmaya ve parçalanmaya hazır, kırık cam parçaları gibi keskin, sivri dişler sıralanmıştı. Böcürtün saçları düğümler ve yapraklarla karmakarışıktı, koyu renkli saç tellerinin arasında böcekler gezinip duruyordu.

"Merhaba küçük şey," diye konuştu Grim Wanderer, sesi sürekli olarak boggart'tan yayılıyormuş gibi görünen tedirgin edici tıslamayla sakın bir tezat oluşturuyordu.

Yaratık başını eğdi, hareketi sarsıntılı ve doğal değildi, sanki hükmedemediği ya da korkutamadığı bir şey tarafından bu kadar rahat bir şekilde hitap edilmeye alışık değildi. Grim Wanderer, kızıl gözlü kızının bu brownie'yi yaşayan bir kâbusa, bir boggart'a dönüştürdüğüne hâlâ inanamıyordu. *İnsanları kandırmak için ne komik bir yol.*

"Özür dilemeliyim. Biraz geç kaldım. Bazı... öngörülemeyen şeyler başıma geldi," dedi yumuşak bir sesle ve bir yaprağından katlanmış bir mektup çıkarıp yaratığa doğru uzattı.

Böcürtün ince ve kemikli parmakları şaşırtıcı bir hızla mektubu kapdı, tırnakları kâğıda sürtünüyordu. Mektubu okuduktan sonra yaratığın gülümsemesi genişledi.

"Yani eve dönebilir ve bu evden kurtulabilir miyim?" Sesi, havayı tırmalıyor gibi görünen sert bir fısıltıydı.

"Sadece notta söylediğim gibi yaparsan. Hata yok."

"En beklenen sonuçla ilerlediğimden emin olacağım, ancak eksik olan bir şey var..."

Grim Wanderer onun sözünü kesti. "İşte."

Kedi sith'inin Gölge Meydanı'ndan aldığı şişeyi boggart'a verdi. Şişe göze güzel görünse de bir beithir kadar ölümcüldü.

"Bu konuda dikkatli ol. Anlaşmanın ilk kısmı bittikten sonra şişedeki sıvıdan kalanları bana geri vereceksin."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi boggart ve sonra tekrar ortadan kayboldu, çürümüş evin duvarına saklandı.

Evden çıkmadan önce daha çok kendi kendine "Güzel," dedi.

Hava hâlâ karanlıktı ve Grim Wanderer'ın kızın uyanmasına hâlâ vakti vardı. Bu yüzden, şah mat hamlesi için ayakta kalan son yere yöneldi.

Grim Wanderer yine ormanın karanlığında ilerledi. Ölülerin parmakları gibi uzanan dikenli dalları olan budaklı ağaçlarla çevrili, örtülü ormanın kenarına yakın bir yoldan saptı. Her adımda çürüme kokusu yayılıyor, çalılar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Grimnight'ın eşliğinde sessiz bir acelecilikle ilerledi.

Merkezde donmuş bir göl uzanıyordu, yüzeyi yukarıdaki yıldızsız gökyüzünün aynası gibiydi. Burada hava daha keskindi, her nefes ciğerleri kesen bir jilet gibiydi. Çoğu avcı buradan uzak dururdu ve kızıl gözlü kızın Ağlayan Orman'ın sınırındaki donmuş göl hakkında fısıldanan hikâyeleri bildiğinden emindi.

"Bu ne hoş bir sürpriz, değil mi?" dedi cılız bir kadın sesi.

Donmuş gölün yakınındaki kararmış bir ağaca doğru baktı ve sırtıttı. "Gerçekten de çok hoş biriyim. Neden dışarı çıkıp bir merhaba demiyorsun sevgilim?"

Ses karanlık bir karşılıkla boğuldu. "Umarım Nemera vücudunun her bir parçasını koparır."

"Ah, hafızam oldukça tozlu. Şimdi hatırladım!" dedi Gaddar Gezgin gülerек ve karanlık ağaca yaklaştı. "Hareket edemiyorsun, bir ağaca kelepçelenmiş, diyarlar arasında kafeslenmiş bir güzellik. Kaderin cilvesi."

Ağaca yaklaştığında, ona bağlı yaratık gibi çürümüş olan yaşlı ağacın arkasına gizlenmiş bir figür gördü; bir baobhan sith.

Yaratık güzellik ve dehşetten oluşan dehşet verici bir goblen gibiydi, parıldayan zümrüt rengi bir elbiseyle örtülmüştü ve bir mezar taşına yapışan yosun gibi bedenine yapışmıştı. Teni kaymaktaşının doğal olmayan bir tonundaydı, ay ışığı altında parıltıyor ve onu hayalet gibi gösteriyordu. Gözleri onunkilerle buluştuğunda yırtıcı bir parıltıyla parlıyor, beslenmeye değil acı çekmeye duyduğu açlığı yansıtıyordu.

Kuzgun tüyü rengindeki uzun, karışık saçları omuzlarına dökülüyor, sanki yılanı bir hayatla canlıymış gibi hareket ediyordu. Etrafındaki hava kan kokusu ve çürümenin belli belirsiz fısıltısıyla ağırlaşmıştı. Baobhan sith'in bakışlarıyla büyü yapabildiği, kurbanlarını can attığı kan kadar kırmızı olan dudaklarının vaadiyle korkunç bir ölüme sürüklediği söylenirdi.

Dudakları soğuk, hesapçı bir kötü niyet gülümsemesiyle kıvrıldı. Gaddar Gezgin yaklaşıırken, zincirleri bağlı olduğu ağaca hafifçe vurdu; donmuş gölün üzerinde yankılanan ürpertici bir ses.

"Bir anlaşma yapalım, olur mu?" Gaddar Gezgin bir hareketle yapraklarından birini kullanarak bir anahtar çıkardı, metal ay ışığında uğursuzca parlıyordu.

Yakınına eğilerek kulağına fısıldadı. Anahtar kilidin içinde dönerken, prangalar karla kaplı toprağa bir gümbürtüyle düştü ve baobhan sith'i bağlarından .

Gaddar Gezgin ona kırmızı bir bez parçası uzattı, rengi karın keskin beyazlığına karşı canlıydı. Gülümsemesi genişledi; uzun, keskin dişleri ay ışığında uğursuzca parlarken zalim niyetlerini grotesk bir şekilde sergiliyordu.

Özgürlüğüne kavuşunca, her adımı zarif bir tehdit gibi şehre doğru kutsal olmayan bir zarafetle ilerledi.

Seraphine Ashcroft

Seraphine zonklayan bir baş ağrısıyla uyandı, düşünceleri sanki sonsuza dek uyumuş gibi bulanıktı. Uykusuna musallat olan tuhaf rüyalar çoktan solmaya başlamış, parmaklarının arasından bir duman gibi kayıp gidiyordu. Kâbuslarının ipuçlarını yakalamaya çalıştı ama bu çaba başının daha da sert çarpmasına neden oldu.

"Çok uyuyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" Grim Wanderer'ın sesi onun sersemliğini dağıttı.

Demek ki bu bir rüya değilmiş. Seraphine, Ağlayan Orman'ın karları içinde ne kadar süredir yattığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Sonra, etrafı aydınlatan zayıf bir ışığın yükseldiğini fark etti.

Peçenin girişini kaybetmişti. *Kadimlere lanet olsun!*

Şaşırtıcı bir şekilde kendini gülümserken buldu ve açıklanamaz bir şekilde hafiflemiş hissetti. Belki de Grim Wanderer'ın iyi bir etkisi vardı ya da belki de sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı.

". Sadece yorgundum," diye karşılık verirken ağzında tuhaf bir çam tadı fark etti. "Yüzündeki başlığı hiç çıkarmıyor musun?"

"Yaparım, ama sadece buna değecek kişilerin önünde," diye alaycı bir tavırla cevap verdi, gözleri kapüşonun altında parlıyordu.

Buna layık olabilecek miydim? Nedense olmak istiyordu. "Ve horluyordun. Hem de çok."

Seraphine ona gözlerini devirdi ama sonra uyumadan önce ona anlattığı masalı hatırladı. Her şeyden arınmış, donmuş bir kalbe sahip olma fikri - acı, pişmanlık, korku yok - onu heyecanlandırdı. Böyle bir durumu pek çok kez düşünmüştü ama şimdi, onun hikâyesi aklındayken, yüksek sesle merak etmekten kendini alamadı: "Masalında bahsettiğin o anlaşmayı istesem yapar mıydın? Gücün var mı?"

Gaddar Gezgin bir an sessiz kaldı, ağzı bir karış açıldı. "Bir kalbi dondurmak için Sorrowspring soyundan biri ya da Öteki Dünya'da daha yüksek bir otorite gerekir. Bununla birlikte, bunu yaparım ve ." Sözlere ihtiyatla doluydu.

Seraphine onun Sorrowspring soyundan mı geldiğini yoksa politik olarak daha önemli bir pozisyonda mı olduğunu merak etti.

Gizlemek.

Arkasını döndüğünde, kürklü pelerini karanlık bir nehir gibi akarak devam etti, "Ama size yalvarıyorum, eğer kaçınabiliyorsanız bu anlaşmayı asla yapmayın. Anlaşmayı tamamlamak için gereken dehşet ve fedakârlıkların korkunç bir bedeli var. Seçme şansını elinden almayacağım ama eğer yapabiliyorsan, lütfen bundan kaçın. Ne olursa olsun kaderinde muhteşem bir hayat var." Bunun üzerine Grim Wanderer onun önünde diz çöktü ve elini tutarak açtı.

Seraphine dokunuş karşısında nefesini tuttu. Eli güneş gibi sıcak ama kar gibi yumuşaktı. Boğazını temizledi. "Kıpkırmızı gözlerinde ne gördüğümü biliyor musun?"

Bilmekten korkuyordu ama başını hafifçe salladı. Avucuna mükemmel şekilli küçük bir kar tanesi yerleştirdi, eli hala onunkini tutuyordu. "Kışın ortasında bir gül gibisin." Kar tanesi yer değiştirdi ve ondan bir sap büyümeye başlayarak buz ve kardan bir gül yarattı. "Kırmızı bir gül, ulaşılmaz ama kalıcı, dayanıklı. Zorluklara karşı büyümesini beklemeyeceğiniz ama bunu güzelce yapan bir şey. Ve daha fazlası."

Sonra, Gaddar Gezgin diğer elini onunkini hiç bırakmadan çekti ve kendi parmağını ısırıldı. Parmağını hareket ettirdi ve bir damla kanın kızın elindeki donmuş gülün üzerine düşmesine izin verdi.

"Kışın ve kalp kırıklıklarının üstesinden gelen kızıl bir yıldız ışığı. Sonsuz bir kışta bir bahar dokunuşu," diye fısıldadı gül kanını emip kırmızıya dönüşürken, yavaşça eriyip gerçek bir çiçeğe dönüştü - kitaplarda gördüklerinden farklı olarak.

Seraphine, yaprakları kadifeden daha yumuşak olan güle dokundu. Kokladığında, sanki hayatı içine çekiyormuş gibi hissetti.

"Çok güzel," diye mırıldandı, sanki sersemlemiş gibiydi. Öteki Dünya'da bile gerçek, sıradan bir bahar gülü görmemişti.

"," diye mırıldandı Grim Wanderer.

Yüzünü göremese de, anlamayı arzuladığı derin duygularla kendisine baktığını hissetti. Tehlikeli olduğu kadar çekici de görünüyordu.

"Bende kalabilir mi?" diye sordu usulca. Gül yakında ölebilir ve donabilirdi ama o sadece onu biraz daha tutmak istiyordu.

Gülümsedi, o kadar ince bir jestti ki sanki aralarında paylaşılan bir sır gibiydi.

onları. "Her şey sizde kalabilir."

Ayağa kalktı, gülü tutuyordu ve Grim Wanderer'ın dokunuşundan gelen sıcaklığı özlüyordu. Eve gitme vakti gelmişti. Adam çıkış yolunu biliyordu, o yüzden birkaç adım geriden takip ederek onunla birlikte yürüdü. Onun varlığı rahatlatıcıydı, bir şekilde tanıdıktı. Daha önce defalarca hissettiği varlığın o olup olmadığını düşündü. Yürürken, balıkçılıktan neden atıldığına ve o gün eve neden hiç para getirmediğine dair bir açıklama uydurması gerektiğini de fark etti.

"Ah, Brannon, yardım et bana," diye fısıldadı Seraphine.

Grim Wanderer

Acımasız Gezgin bitkin düşmüştü. Ağlayan Orman'a zar zor zamanında varabilmişti. Şimdi, kızıl gözlü kızın peşinden gidiyordu.

Seraphine'in gülümsemesinden bahsetmiyorum bile. *İnsan böyle bir gülümseme için ölebilir.*

Coldhaven'ın sınırına ulaştıklarında, kız onun yanından geçip gitti ve kokusu onu sardı. Kız ona döndü, kıpkırmızı gözleri hevesle ve tanımlamaya cesaret edemediği bir duyguyla parlıyordu ve el sallayarak veda etti. Saçları soğuk havada usulca dalgalanıyor, gözleri ışıltıyor ve içini bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Grim Wanderer onun mutluluğunun yakında buharlaşabileceğini çok iyi biliyordu.

"Gül için teşekkürler," diye bağırdı ve parmağıyla onu işaret etti. "Ama kafamı karıştırmayı bırak. Orada burada fısıldayanın sen olduğunu biliyorum!"

"Çok otoriter. Sadece takılıyordum. Sana daha önce de söyledim, ben zararsızım." Değildi ama şafak vakti onun sohbeti ve güzelliğiyle eğlenmek istiyordu.

Seraphine ofladı ve ona tekrar yaklaşmak istemesine engel olamadı. Sırf onun bir milyon kez daha gülümsediğini görmek için bir milyon gül alabilmek için tüm kanını akıtmaya kadar gidebilirdi. Bu noktaya gelmek için yaptığı her şey, onu kaybetmek anlamına gelse bile onu istediği, onu gördüğü için ne kadar deli olduğunu yansıtabilirdi.

"Bunu yapma, özellikle de banyomda çıplakken, seni sapık." Kadın alay etti ama adam şaka yaptığını ima eden bir ton sezdi.

"Söz verdim, hiçbir şey görmedim. Yeterince uzaktaydım ve biri beni bir centilmen olarak tanımlayabilirdi." Öyleydi. Kulübenin duvarının ötesinde, gölgelerin arasında saklanıyordu. Şimdi gerçekten de onun her şeyini görmek istiyordu. Söz konusu o olduğunda, istemekten başka bir şey yoktu. "Tabii siz istemezseniz, o ..."

Gaddar Gezgin uzaktan bile onun kızardığını gördü. Son derece uygunsuz bir şey söylememek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Ya da tamamen sevimsiz bir şey, mesela o pembe gözleri

Işığın zirvede olduğu ve ayın en parlak şekilde yükseldiği günlerde gün batımının renklerine yanar.

"Ölmek . Şimdi gitmeliyim. Seninle yollarımızın kesişmesi hiç de tatsız değildi... Gaddar Gezgin." Seraphine tekrar geri döndü.

Bu ismi telaffuz ediş şekli adamın içini ürpertti. *Ne kadar az şey biliyor.* Yine de ona gerçek ismiyle seslenmesi için her şeyi yapardı. Hatırlaması için.

Uzaklaşırken sanki hafiflikle dans ediyor gibiydi. Gerçekten gülümsedi, onu belki de son kez bu şekilde görecektir olmanın tadını çıkararak gülümsedi, henüz onu hor görmüyordu.

Onu gözden kaybetmeden önce avucunu açtı. Küçük mavi bir yaprak havada dönmeye başladı, elbisesinin cebine gizlice girmeden önce yolunu izledi.

Bölüm 8

Mavi Tilki ve Gölgele Kurt

Bir başkasının kucağı olmadan var olmak ne korkunç bir hayat. Yüzyıllar boyunca, zamanın acımasız yürüyüşüne tanık oldum, Yine de o lanetli küçük tilkinin trajik kaderi hala aklımdan çıkmıyor. Zamanın labirentinde kendini bir kez daha bulsun.

Theodorah'ın günlüğünden alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

Seraphine, her zamankinden daha parlak görünen güneş ışığıyla yıkanan kulübesine ulaştı. Gülü pelerinin altına saklamayı başardı. Biri onun bir şey sakladığı için cadı olduğunu düşünebilirdi.

bu topraklarda var olmayan bir şeydi. Yine de hiçbir şeyden pişmanlık duymazdı. Bu konu hakkında daha fazla düşünemedi ön kapı açıldı ve Leander Ashcroft uzun bir gecenin ardından doğan güneş gibi göründü.

"Heya, Seren!" diye bağırdı uzaktan, sesi odunsu ve sıcaklık doluydu.

Seraphine koştu ve onun geniş kollarına atladı. Ne kadar güçlü olursa olsun, yine de hafifçe geri sendeledi. Güneş ışığı ve rahatlık onun kişiliğindeydi ve Seraphine artık boğulmadığını hissetti.

"Seni özledim," diye boğuk bir sesle onun omzuna sarıldı. Adamın içindeki beyaz, saf kış ve orman kokusunu alabiliyordu.

"Ben de seni özledim," diye yanıtladı onu yere bırakıp elini tutarken. Leander ona baktı ve onun ne kadar yorgun görüldüğünü görünce endişelendi. Çok yakışıklıydı ama gözlerinin etrafında bazı çizgiler görebiliyordu, saçları biraz daha dağınıktı. Leander'ın gereksiz avlanmaya ara verebilmesi için çok çalışacağına dair kendine söz verdi. Bu noktada avlanacak hiçbir şey yoktu. *Coldhaven çevresinde her şey ölüyordu.*

"Seren, sana söylemem gereken bir şey var," diye söze başladı ama Leander daha devam edemedi kız kardeşi, yüzüne yayılan bir sırıtişla evden fırladı.

Kıpkırmızı bir mühürle mühürlenmiş dört mektubu salladı. "Bir balo için Wraithwood hanesine davet edildik!" Aeliana neşeli küçük bir seelie perisini andırıyordu, neredeyse heyecandan zıplıyordu. "Seni burada görmekten mutlu olmadığımın değil baba. Ama bu yılın olayı-"

"Bir balo için bu kadar heyecanlandığına inanamıyorum. Çok hızlı büyüyor," diye mırıldandı babası nefesinin altından ve Seraphine sessizce ona katılarak güldü.

"Hepimiz davetli miyiz?" Leander'ın ses tonu endişeyle karıştı. Belki de şimdi nedenini merak ediyordu, tıpkı onun gibi. Evren'le tanıştıktan sonra,

Seraphine, üç diyarın hiçbirinde davet edilmelerinin mümkün olmadığından emindi. Ancak, Gaddar Gezgin'le konuştuktan sonra kendini biraz cesur hissetti.

Seraphine bir tilki gibi gülümseyerek daveti kabul etti. *İntikam zamanı*. "Bu beklenmedik bir şey ama sanırım uzakta bir gecenin tadını çıkarmaktan zarar gelmez. İki gece yapılacağı . Hala zamanımız var-"

"Sen gitmiyorsun Seren," diye araya girdi Leander.

Seraphine babasına baktı, gülümsemesi titriyordu.

"Ama hepimiz davetliyiz. Bu-"

"Hayır, oraya gitmiyorsun. O eve asla yaklaşmayacaksın," diye ısrar etti Leander, kızın elini tutup yalvarırcasına gözlerinin içine bakarak.

Adamın yoğunluğu karşısında şaşkındı ve incinmiş hissediyordu.

"Bakın, bazı eşyalarımızın eksik olduğunu biliyorum. Eski elbiselerimden birkaçını kullanabilirim," diye yalvardı Seraphine, birdenbire gitmek, Max'i görmek, Evren'in canını yakmak ve kendini kasabanın bir parçası gibi hissetmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

"Seni orada istemiyorum!" Leander bağırdı, sesinin gücü havayı delip geçti.

keskin bir sessizlik çöktü. Kız kardeşi bile Leander'a sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu.

"Biz gideceğiz ama sen burada kalacaksın. Orada bizimle olmanı istemiyorum."

Seraphine dondu kaldı, babasından gelen sözleri kabullenemedi. *Ne çarpık bir dünya*. Thalassa'nın kahkahası arka planda yankılandı.

"Güzel. Zaten yeni elbiseler için yeterli paramız yok, o yüzden seni burada tutmak daha iyi, Seren'ciğim," dedi Thalassa alaycı bir tavırla. "Ayrıca, görünüşe göre birikimlerimizin bir kısmının kaymağını yiyorsun. Odanızda biraz bozuk para buldum. Bunun hırsızlık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Seraphine dehşete kapılmıştı. "Ben paramı işimden kazanıyorum ve asla ama asla bozuk para çalmadım. Elimden geleni yapıyorum, bunu biliyorsun." Yüzü kızarmış, suçlamalara inanamamıştı. Sonra babası ve kız kardeşinin bakışlarını ondan kaçırdığını gördü.

Hırsızlık yaptığımı mı inanıyorlar? Belki de babası böyle düşünüyordu.

konuşmak istemişti. *Wraithwood evinden çalabileceğimi mi düşünüyor?* Babası onun birikimlerini kendisi için sakladığını biliyordu. Onun hakkında asla böyle kötü düşünmezdi.

Seni orada istemiyorum.

Thalassa'nın gülümsemesi genişledi ve Seraphine başka bir şey söylemeden hışımla odasına gitti.

Arka planda Thalassa'nın sesini duydu: "Leander, ona ulaşmalısın. İşler kontrolden çıkıyor. Zavallı balıkçıya ve Evren Wraithwood'a saygısızlık ettiğine dair bir not aldım."

Daha fazla duymak istemeyen Seraphine kapısını yüksek sesle çarptı. "Nefes al, sadece nefes al," dedi kendi kendine, ama işte yine o boğulma hissi.

Bu kez, pençelerin onu kendi çukurunun dibine sürüklediğini hissetti. Seraphine gülü çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bu, Grim Wanderer'ın yanında geçirdiği bir anlık mutluluğu temsil ediyordu. Ancak, gerçekte mutluluk yoktu. Sadece boşluk, kafa karışıklığı ve acı vardı.

Bir yanlış anlaşılma olmalı. Seraphine'in sakinleşmesi gerekiyordu. Sonra babasıyla konuşacaktı. Onun bir hırsız olduğunu düşünmelerine imkan yoktu. *Lanetli mi? Tamam. Ama bir hırsız?* Öyleydi ama ailesine karşı asla. *Bu da iyi değil.*

Yatağının kenarında otururken eteğinde ağır bir şey hissetti. Cebine uzandığında beş madeni para buldu. Artık açıklama yapmak için çok geçti. Başka bir zaman olsa mutluluktan çığlık atardı. Şimdi sinirli ve meydan okuyan Seraphine, paraları yatak odasının penceresinden dışarı attı.

Seraphine yatak odasının dışında boğuk sesler duydu ve Leander ile kız kardeşinin onunla konuşmaya çalıştığından emindi ama Seraphine hâlâ kızgındı, bu yüzden kapısını kilitli tuttu. Saatlerdir tavanındaki aynı noktaya bakıyor, zihni öfke ve kafa karışıklığıyla dolup taşıyordu. *Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti?*

Dönüp duran düşüncelerinden kaçmak isteyen Seraphine, pencerenin yanındaki küçük masaya geçti ve Mystweave Kütüphanesi'nden ödünç aldığı siyah kitabı açtı. Biraz okumak ona yardımcı olabilirdi.

aklından kaçtı.

Gerçek şu ki, kızgın olduğu için değil, babasıyla yüzleşemediği için kendini eve kapatmıştı. Babası onun kahramanıydı ve evet, çok dürüst ve mükemmel bir evlat olmamıştı ama belki de babasının da diğerleri gibi düşündüğünü kabul etmekten çok korkuyordu - onun bir hata, kötü şeylerin alameti, bir hırsız, bir düzenbaz olduğunu.

Hayır, bunu düşünmeyeceğim. Seraphine kitabı açtı. Kitap büyülenmiş gibiydi, ki Öteki Dünya'dan gelmesi normaldi. Ne zaman gözlerini sayfalarından kaldırsa, harfler yer değiştiriyor, kendilerini farklı bir hikâyeye göre yeniden düzenliyorlardı.

İlkinin adı *Kış Perisi ve Prens'i* ama kısa sürede *Perili Kış Prens'i'ne* dönüştü. Şaşırtıcıydı.

Seraphine diğer sayfaları çevirdi ve Öteki Dünya'dan hayvanların, yaratıkların ve eşyaların resimlerini buldu. Bu resimler de her göz kırpışta değişiyor, yeni tasvirlerle dönüşüyordu, biri hariç. Bu resim kitabın ortasındaydı ve hiç değişmemişti.

Birkurt.

"Neden bu kadar sessizsin?" Tanıdık ses konsantrasyonunu bozdu.

Başını kaldırmasına gerek yoktu, bu ses tonunu artık tanıyordu. Boynundaki karıncalanmayı dakikalar önce hissetmişti, bu yüzden sadece onun bir şey söylemesini bekliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Seraphine arkasını döndü ve Grim Wanderer'ın yatağının kenarında rahatlamış bir şekilde oturduğunu gördü.

Dudakları yukarı kıvrıldı. ". Görünüşe göre senden kalamıyorum," diye mırıldandı ve Seraphine arkasını döndü. Böyle bir oyunculuk onun için tuhaftı ama yine de kalbine tatlı bir okşayış gibi geldi. *Bunu aklından bile geçirme.*

"Bu çok üzücü. Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu? İnsanları korkutmak gibi belki de?"

Grim Wanderer

Grim Wanderer, Seraphine'in yatak odasını inceledi ve rahat sadeliğini fark etti. Ancak dikkatini çeken, birden fazla çiçek ve tilki resmiyle süslenmiş duvarlardı.

Tilkiler mi?

Bu sinir bozucu detayı görmezden geldi ve Seraphine'e odaklandı. Onun bazı acı verici aile çatışmalarının eşiğinde olduğunu biliyordu. Elbette tüm bunlarda onun da parmağı vardı. Teselli etmek de planının bir parçasıydı. Seraphine'in kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı ama aynı zamanda onun iyiliğini de gerçekten önemsiyordu; söz konusu Seraphine olduğunda akli ve kalbi her zaman çatırdıyor ve çarpıyordu.

Kapüşonlu bakışları ona doğru kaydı. İşte oradaydı, hala o eski yırtık elbisenin içindeydi, saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve parmaklarıyla izini sürmeyi çok istediği güzel, uzun boynunu gösteriyordu. Seraphine'in önünde siyah bir kitap vardı ve her nasılsa insani açıdan normal ve kırılgan görünüyordu, gözleri hafif donuk ve endişeliydi.

Hayır. Normalin kötü bir kelime seçimi olduğuna karar verdi. O da bir rüyaya benziyordu, her zaman özleyeceği ve asla gerçekten sahip olamayacağı bir şeye.

Onun sadece varlığı bile beni daha kaç kez büyüleyecekti? Sonu gelmeyen bir özlem ve istek döngüsü olmuştu bu. Saçlarından birkaç tutam düşerek yanaklarını sıyırdı ve bir an için Grim Wanderer, parlak fındık saçlarının bu şekilde hareket etmesinin bile saf hezeyan olarak kabul edilebileceğini düşündü. *Başım çok büyük belada.*

Boğazını temizleyerek büyük pencerenin yanında durdu. "Daha sonra gidip birilerini korkutabilirim ama bu arada görünmez bir misafir ya da arkadaş olabilirim. Sanırım bu hoşuna gider. Kararsız görünüyorsun."

Elinde bir mektupla arkasını döndü. "Nedir bu?"

Adam kâğıdı kızın elinden almaya çalıştı ama kız kâğıdı elinden kaptı.

"Bir ölüm cezası," diye alay etti Seraphine, bacaklarını uzatarak ve aşık olmuş gibi görünerek. Ne kadar karmaşık biriydi. Gözleri bir an derin, kederli bir kırmızıya bürünebilirken, sonra

şeytani kızıl.

Grim Wanderer hareket etti ve yavaşça bileğini tuttu -ona dokunmak için bir bahane- artık mektubu tutmayana kadar avucuna bastırdı.

Mektubu açıp sırttı. "Ah, bir balo davetiyesi! Siz insanlar beni böyle tiyatral şeylerle süslüyorsunuz," dedi ve bu doğrudu. *Bir elbisenin içinde esir tutulmak ve yalancılar ve düzenbazlarla sohbet ederken gülümsüyormuş gibi yapmak ne büyük bir şarap israfıydı.*

Balolar toplumda bir yer edinmek için sadece bir maskeydi. Ancak, onu hiç baloda görmemişti ve bu, oyununda iyi bir hareket gibi görünüyordu.

"Bence gidip dans etmelisin. Bu yeteneğini kış ormanlarında ve ağaçlarında saklı tutamazsın."

"O pis kokulu adam tarafından görülmektense onlar tarafından görülmeyi tercih ederim." Mektubu adamın elinden kaparak ikiye böldü. *İyi o zaman.*

"Wraithwood mu?" Ona dikkatle baktı. Seraphine bu isimden hoşlanmıyordu, bundan emindi.

Bundan eminim.

"Evet, bu isme aşina olduğunuza eminim. Buradaki herkes biliyor," dedi ve bakışlarına bakılırsa bu durumu onun kadar eğlenceli bulmamıştı. "O bir... kurt gibi, iyi bir kurt değil, sadece yalnız ve kötü kokan bir kurt. Bencil bir insan, görgüsüz, kendini beğenmiş bir velet ve yine de..."

"Ve henüz?"

"Gitmek istiyorum, elbiseler içinde kendimi süslemek istediğimden değil, sadece... Bilmiyorum. Blöf yapıyorum ve tüm bunların suçunu sadece bir kez gördüğüm birine atıyorum çünkü deliyim ve doğru düşünemiyorum."

Grim Wanderer ona biraz daha yaklaştı. "Eminim öyledir. Belki daha da kötüdür. Ama onunla kaynaşmana gerek yok. Sadece gidip eğlenebilirsin. Baloları pek sevmem ama gidersen sana eşlik edebilirim, gölgelerde saklanabilirim, belki o Wraithwood denen kurdu senin için korkutup kaçırabilirim. Güzel, zarif dansını hak etmeyen gözlerden bile saklayabilirim. Eğer gitmezsem, belki..." .

"Ne?" dedi, bakışlarını merak kaplamıştı.

"Seninle her zaman mutlu olan ağaçlar ve kar taneleri

hamleler kıskançlık yaratabilir, Kızıl Gözler. Böyle bir görüş herkese göre değildir. Eminim bu manzarayı kendilerine saklamak istiyorlardır. Ağaçların ve kar tanelerinin bu kadar acı ve kıskanç olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

"Sadece ağaçlar ve kar taneleri mi kıskanıyor? Endişelenmem gereken başka kimse yok mu?" Gözleri kıpkırmızıdan neredeyse koyu, lezzetli bir şaraba dönüştü.

Gaddar Gezgin gülümsedi ve lezzetli Öteki Dünya şarabını düşünerek dudaklarını yavaşça yaladı. Yine de kızın gözleri onu yeterince sarhoş ediyordu. "Ağaçların ve kar tanelerinin yanında senin küçük hayran kulübüne katılmak isteyebilecek, Öteki Dünya'dan çok yakışıklı bir yaratık düşünebilirim. Ama bu ne burada ne de orada. Sadece bir top için bu kadar heyecanlandığından şüpheliyim. O çarpık zihnine başka ne giriyor?"

Seraphine yüksek sesle iç çekti ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bu balo değil... Ben... Ben ne olduğumu, ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Kızgın, üzgün, parçalanmış, mutlu, hevesli ve suçlu hissediyorum. Bu normal mi? Hem her şeyi hissedip hem de şey hissetmemek?"

Keşke sefil varlığımın her gününde böyle hissettiğimi bilseydi. "O zaman sana acı veren şeyi dinlememe izin ver. Ben burada yokmuşum gibi bile davranabilirsin. Belki bu, o kıpkırmızı gözleri bu kadar üzgün ve donuk yapan şeyi hafifletmeye yardımcı olur."

Gülümsedi. "Sen burada yokmuşsun gibi davranmamın hiçbir yolu yok."

"Güzel, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sen bu olağanüstü varlık değilmişsin gibi davranmamın hiçbir yolu yok."

Seraphine pencereyi açmak için hareketlendi, saçları dağınık topuzundan yavaş dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Dışarıda küçük bir merdiven olduğunu gördü. "Öteki Dünya'dan gelen bir düzenbaz böyle derdi. Bir dahaki sefere daha iyi dene." Sonra pencereden dışarı atladı ve orada oturdu.

"Evet, haklısınız. Ama şu anda ben Öteki Dünya'dan gelen bir yaratık değilim. Ne bir düzenbazım, ne de kulağına fısıldayan bir ses. Ben senin hayaletim," dedi dış merdivenin üzerinde onun yanına otururken.

"Çok yorgunum... Söylediğim ve yaptığım her şey yanlış ve canım yanıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum..." Seraphine gözlerini kapattı.

Tüm bunlar onun suçuydu ve planının başarıya ulaşması için bu zamanı onu daha fazla zorlamak için kullanabilirdi ama bunun yerine Grim Wanderer rolüne ara vermeye karar verdi. O da kendisi olmak istiyordu, bu yüzden nazikçe onun omzunu dürttü. "Muhtemelen daha yaşlı ve daha bilge bir yaratık olarak," diye söze başladı ve onun hafifçe güldüğünü duydu.

"Sen hayalet değil miydin? Onlar sessiz değil mi?"

"Anımı mahvediyorsun ve avlanan hayaletler var. Sanırım arada bir konuşuyorlar."

"Oldukça lanetliyim, o yüzden bu mantıklı sanırım," dedi sessizce.

Daha da yaklaştı. "Kalbine almanı umduğum bir tavsiye var. Eğer merak ediyorsan, ki ettin." Örtülü başını eğerek kulağına fısıldadı, dudakları ve burnu solgun ve narin tenini okşuyordu: "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en olağanüstü varlıksın." Kızın gözlerinin birbirine yaklaştığını gördü ama kız geri çekilmedi. "Ve ne olmak istiyorsan olabilirsin. Zengin mi olmak istiyorsun? Ol. Bu kasabadan kaçmak mı istiyorsun? Kaç. Kahraman olabilmek için yere yatıp insanların senden yapmanı beklediği şeyi mi yapmak istiyorsun? Bu iyi bir şey. Ama umarım kendini kendin gibi hissetmeni sağlayacak her şeyi yaparsın - bu seni başkalarının gözünde kötü adam yapsa bile."

Bunun üzerine Seraphine burun buruna döndü. Adamın yüzü gizliydi ama Seraphine adamın bakışlarını üzerinde derinden derine, değersiz bir şekilde hissetti.

"Ve Seraphine," diye ekledi, onun adını ilk kez yüksek sesle söylediğini fark ederek. "İnan bana, o gözlerle senden olağanüstü bir kötü adam olur. Dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en tehlikeli olanı." Durakladı ve kızın gözlerinde özlem canlandı

-Kendisi gibi hissetmekte özgür olmak için. Kötü adam değildi ama sahte kahramanlarla dolu bir dünyada gerçek olanlar, diğerlerinden farklı olan en saf kalpler her zaman öyle olacaktı. "Sadece ne istersen onu yap. Dünya gizem ve maceralarla dolu. Böyle insani düşüncelerin aklına girmesine izin verme."

"Kahraman olmak istemiyorum," diye fısıldadı Seraphine, o kadar alçak sesle fısıldadı ki zar zor yakaladı. Onu şaşırtarak yaklaştı, gözleri bir an için aşağı kaydı ve koyu renk kirpiklerinden bir taç oluşturdu. "Ne de bir kötü adam. Kulağa öyle gelse de, benim için oldukça uygun görünüyor. Yine de sadece kendim olmak istiyorum, normal kendim - ne kahraman ne de kötü adam."

Sadece sıradan."

"Sıradanlık bir insanın olabileceği en tehlikeli ve cesur şeydir." Bu sözlerle Seraphine onun oyunlarına tekrar kanmıştı. Seraphine ona açılmıştı. Acıları ve endişeleri artık ona aitti.

Artık iş bittiğine göre gidebilirdi. Ancak, ondan uzaklaşamazdı. O bu kadar yakınken olmazdı. Seraphine onun için asla bırakmayı düşünmediğı bir bağımlılıktı. Gözleri şimdi yine ısıll ısıldı, şarap ve kızıla boyanmış yıldız tozları ve ağzı kaçamayacağı bir hapishaneydi. Farkında olmasa da çoktan onun tutsağıydı.

Bir an için yaklaştı ve onun gözlerini kapattığını, nefesinin onunkine karıştığını gördü. Onu bekliyordu. *Sadece bir öpücük.*

"Gitmeliyim," dedi sessizce, Seraphine'den uzaklaşarak.

Bir yanıt beklemeden uzaklaştı, duygularını bir kez daha kapatırken berrak gökyüzünden düşen kar tanelerinin arasında kayboldu. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Planına göre çok yakında birbirlerini göreceklerdi.

Böylesi daha iyiydi. Şimdi odaklanması gerekiyordu, yoksa tüm çalışmaları boşa gidecekti. Bahislerin yüksek olduğundan bahsetmiyorum bile. Ya kazanacaktı ya da bir hayat kaybedecekti.

Onun hayatı.

Bölüm 9

Meraklı Kurt

*Öteki Dünya'da güller açtı,
Dikenler bir ıstırap senfonisi içinde çığlık attı, Ve
insanlar gölgelere sindi,
Çünkü güzellik, sınırsız siyah gecenin üzerine
örtülen kanlı, karanlık korku içinde gelişti.*

The Garden Poems'den alınmıştır: Madness & Rosses, Bölüm 1, s. 15.

Seraphine Ashcroft

Seraphine birkaç dakika daha dışarıda durdu ve Grim Wanderer ile yaptığı konuşmayı zihninde tekrarlardı. Bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü. O bile bilmiyordu

Tek fark, ona garip şeyler fısıldayarak eziyet etmekten zevk alan bir sapık olmasıydı, ki bu da bela gibi görünüyordu.

Ancak, öpülmek istiyordu. İstendiğini ve normal olduğunu hissetmek. *Bunun nedeni nasıl hissettiğim ya da ona karşı olan duygularım mıydı?*

Acımasız Gezgin onu orada bıraktığında kendini yalnız hissetti ama aynı zamanda rahatladı da. Eğer birini öpecekse -kalbinden bir parça hediye edecekse- bunu istediği için yaptığından emin olmalıydı, koşullar onu öpücükler ve temelsiz aşk gibi gösterilerle üzüntülerini boğmaya ittiği için değil. Grim Wanderer'ın duyguları olması imkânsız olsa da, onu kullanmak yanılttı. Böyle olmak istemiyordu.

Yine de Seraphine onu şimdiden özlemişti. Acımasız Gezgin kim olursa olsun, kılık değiştirmiş bir selkie ya da hatta bir cadı, fark etmezdi. Onun için o herhangi bir arkadaş değil, güvenli bir yerdi. Sanki birbirlerini bir ömür boyu tanıyorlarmış gibi hissediyordu. *Belki bir gün bana yüzünü bile gösterir.*

İçeriye çekilen Seraphine penceresini kapattı ve yatağına çekildi. Uyku onu neredeyse ele geçirmişti ki, aniden açılan pencerenin sesiyle irkilerek uyandı.

"Ne-"

Odaya baktığında, ilk başta yanlış bir şey görmedi. Sonra gözleri, pencereden narin bir kar tanesi gibi süzülen küçük mor bir yaprağa takıldı. Yaprak ona doğru sürüklendi ve yatağın başucuna, elinin yanına düşer düşmez bir mektuba dönüştü.

Kızıl Gözler,

Eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Ya da şöyle diyeyim, bana eşlik ettiğiniz için hoş geldiniz. Ormanda yakışıklılığımla sayısız insanı korkuturken

size bu yaprağı vermek için. Harika tavsiyelerimden daha fazlasını duymak istersen seni bana yönlendirecek.

Not: Ayrıca ormanda çaldığınıza emin olduğum birkaç inci buldum. Onları aldım, ama sana geri vereceğim.

Sen. Onları isteyebilirsin gibi görünüyor.

Mektup tekrar küçük mor bir yaprağa dönüştü. Seraphine notun arsız tonuna neredeyse gülecekti. *Ne kadar bencil bir yaratık. Sanki-*

Bakışları düşüncelerini bölerek yaprağa döndü. Çok güzeldi, kalp şeklindeydi, mordu ve üzerinde küçük parıltılı benekler vardı; Gölge Pazarı'nda bile gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Yaprağı dikkatle aldı ve cebine koydu. Belki birkaç inci toplayıp bu gece Gölge Pazarı'nda takas edebilirdi. *Belki babası-*

Birdenbire çığlıklar havayı delip geçerek onu düşünce zincirinden kopardı.

Seraphine yatak odasından çıktı ve babasını evlerinin girişinde gördü. Kız kardeşi ve Thalassa mutfak masasının yanında saklanıyordu. Seraphine ortaya çıkar çıkmaz kız kardeşi dehşetle ona baktı ve "Kaçın" diye bağırdı.

"Bu bir hata olmalı," dedi babası, muhtemelen dışarıdan birine. "Bu işin içinde onun olmasına imkân yok."

Seraphine babasına yaklaştı ve dışarıda yüzleri öfkeyle buruşmuş, bazıları ağlayan kasaba halkıyla dolu bir kalabalık görünce şaşırdı. Coldhaven küçük bir kasabaydı, bu yüzden çoğu yüz tanıdıktı.

Leander'ı iterek Seraphine'i tutmaya çalışırken, tanıdığı bir kadın bağırdı, "İşte, seni küçük lanetli şey! Sen, *sen* öldürdün onu!" Sesi kesildi ve kontrolsüzce hıçkırmaya başladı.

Sonra Seraphine kadının Bay Vale'nin karısı olduğunu fark etti. Dükkânına her geldiğinde ara sıra onu ziyaret ederdi.

Ama kimi öldürdü?

Seraphine giriş kapısına doğru ilerledi. Babası onu engellemeye çalışsa da, Seraphine kapıyı itti ve kadına yaklaştı

Çünkü bu bir yanlış anlaşılıyordu. "Hanımefendi, özür dilerim, neden bahsettiğinizden tam olarak emin değilim ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa-" Bay Vale'nin karısı onun suratına bir tokat atarak Seraphine'in yere yuvarlanmasına neden .

Nemera'nın kanatlarında ne var?

Kadın ne kadar ince ve kısa boylu olsa da Seraphine tokadı iliklerine kadar hissetti, kadının üzüntüsü eziciydi. Başını kaldırdığında kendini karların içinde buldu, etrafındaki yüzler bulanıktı, ta ki karmaşanın arasında iki tanıdık ve net yüzü bulana kadar: Max ve Evren Waithwood.

Max endişeli ve neredeyse kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. Seraphine söz konusu olduğunda daha iyi bilmesi gerekirdi ama o sadece bir seyirci ve korkak gibi görünüyordu. Evren ise sırtışını ve her şeye kadir varlığını özlüyordu. Gözleri daha karanlıktı, içlerinde bir kış fırtınası vardı.

Seraphine ayağa kalkmaya çalışırken, sert zemine yapışmasına neden olan bir acı hissetti. Muhtemelen karın üzerine düştüğünde bileği burkulmuştu.

Başını kaldırarak Bay Vale'nin karısına baktı. "Bunu yapmaya hakkınız yok! Ben hiçbir şey yapmadım. Ne cüretle topraklarımıza gelip bunu yaparsınız? Tanımıyorum bile-"

"Buna hakkım yok mu?" diye karşılık verdi kadın, gözlerinde yaşlar ve öfke vardı, yüzü acı ve nefret arasında gidip geliyordu. "M-my-" diye kekeledi, kelimelerini bulmakta zorlanıyordu. "Kocam şafaktan hemen önce öldürüldü. Ağlayan Ormanlar'da bulundu."

Hayır, bu olamaz. Seraphine onu daha dün görmüştü. Bay Vale'nin kendisine kızgın olduğunu biliyordu ama onun öldürüldüğünü duymak dehşet vericiydi. Özür dilemek için bugün onu ziyaret etmeyi bile planlamıştı. "Çok ama çok üzgünüm. Bilmiyordum. I-" Seraphine kekeledi, tüm bunların neden bir şekilde onunla bağlantılı olduğundan emin değildi.

Herkes fısıldaşıyordu ve farklı şekil ve renklerde birçok göz ona bakıyordu. Yine de, birisi Seraphine'e kıpkırmızı bir pelerin fırlatırken Bay Vale'in karısına bir şeyler fısıldayan Evren Wraithwood'a odaklandı. Bu, balıkçının önünde bıraktığı, Max'in yırttığı pelerindi.

"Bu! Ceset tükenmiş ve birçok yerinden yaralanmış olarak bulundu.

yerler. Ne kadar acımasız ve intikamcı bir ölüm. Geriye kalan tek şey bu pelerin oldu, eğer doğru hatırlıyorsam o da size aitti Bayan Ashcroft. Dün sizi onu kullanırken ve ayrıca uygunsuz davranışlarınız yüzünden Bay Vale'in dükkânından atılırken görmüştüm," dedi Evren yüksek sesle, önünde çömelip gözlerinin içine bakmadan önce. Bakışları artık bir kar fırtınası değil, karanlık ve buzdan oluşan bir kasırgaydı.

"Senin sayende dışarı atıldım ve pelerini orada bıraktım. Max de oradaydı ve sen bunu biliyorsun. Belki biri almıştır!" diye tısladı Evren'e ve sonra Max'e döndü.

Max acı dolu bir ifadeyle, "Dövüşü gördüm ve evet, pelerini giyyordun. Onu yırttım ama onsuz gittiğini görmedim."

Şok ve tedirginlik bakışlarını gölgeledi. Seraphine, "Bu ne bir argüman ne de suçu benim üzerime atmak için bir neden," diye bağırdı. "Bütün gece ve gündüz dışarıdaydım, ben-"

"Nerede?" Evren araya girdi.

"Nerede ne?"

"Bütün gece neredeydin? Babana sordum, bu sabah eve geldiğini söyledi," dedi Evren, sesi her türlü duygudan , gözleri değişmiş, ona kâbusları hatırlatan bir şekilde büyülenmişti.

Seraphine cevap veremedi. Onlara Grim Wanderer ile karşılaşmasının hikâyesini anlatırsa, muhtemelen sadece onu suçlamakla kalmayacaklar, aynı zamanda aklını tamamen yitirdiğine de ikna olacaktı.

"Sessizlik o zaman," dedi Evren, ayağa kalkıp kalabalığın hemen arkasına geçerek.

Düşüncelerinde kaybolan Seraphine parmak uçlarıyla kara dokundu. Kendisine yardımcı olabilecek herhangi bir fikir üretemeden yüzünde zonklayan bir ağrı hissetti. Etrafına baktığında bir kaya gördü.

Biri ona fırlatmış olmalıydı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

Diğer kasaba halkı telaş içinde ona daha fazla şey başladı: taşlar, balıklar, ellerine ne geçerse.

Fısıltılar ve çığlıklar yerde kalmasına neden olacak kadar sertti. Düzinelerce acı verici darbe birbiri ardına ona çarparken ayak bileği acıyordu - daha sert, daha karanlık, öldürmeyi amaçlayan.

Seraphine yavaş yavaş sürgüne gönderilmeyebileceğini fark etti. Bu muhtemelen onun sonunu getirecekti. Ancak, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu bilse bile, içten içe her zaman hikayenin kötü adamı olacağını farkındaydı.

Olaylar ne kadar da üzücü bir şekilde gelişti. Acı bedenini ve zihnini doldururken Seraphine ilk kez pes etti ve gözlerini kapattı. Ormanını ve Grim Wanderer'ı hayal etmeye çalıştı, onunla tekrar sohbet etme ya da onu kukuletası havada kaybolmadan görme umutlarını.

Seraphine gözyaşlarının ve kanın yüzünü, vücudunu ve elbisesini kapladığını hissedebiliyordu. Gözlerini açmaya cesaret etti ve kar kendi kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Yüzünü kapatmaya çalıştı, ancak elini hareket ettirir ettirmez parmaklarından küçük siyah damarlar gibi koyu bir maddenin geldiğini fark etti. Ne olduğunu anlayamadı, bu yüzden başını eğmeye karar verdi, yalvarmadı, sadece bekledi, elinden geldiğince dayanmaya çalıştı.

"Lanetli

çocuk." "Katil."

"Canavar."

Bir başka darbe, tahminine göre daha büyük bir taş, başının sol tarafında çatladı ve gözleri kapandı, vücudu dengesizleşti ve soğuk karla birlikte eridi. Her şey kırmızı görünürken, yapabileceği tek şeyi yaptı.

Seraphine gülümsedi, dudakları dondurucu karda gerilmişti.

Ona istedikleri her şeyi söyleyebilir ve sefil hayatlarındaki tüm talihsiz şeyler için onu suçlayabilirlerdi ama katil olan onlardı çünkü ona yapmak istedikleri buydu. *Canavarlar. Benden de beter.* Orada ölse bile, en azından onlardan daha iyi olduğunu biliyordu. Orada kazanan yoktu, sadece kaybedenler ve canavarlar vardı. Nihayetinde Seraphine gülümsedi çünkü bu sefer onlardan biri değildi.

"Lütfen, hayır, dur, lütfen."

Seraphine, Leander'ın yalvardığını duydu. Ne kadar güçsüz olsa da gözlerini odaklamaya çalıştı. Babası onun için koşuyordu, gözlerinde yaşlar vardı. Ona her şeyin yolunda olduğunu, buna dayanabileceğini söylemek istedi ama başı dönüyordu ve tek bir kelime bile edemedi. Soğuk kaosun arasında babasının kollarının sardığını, koruduğunu, bir yudum sıcaklık verdiğini hissetti.

Kemiklerini ve vücudunu geçerek.

Hayır. buradan.

Seraphine onu kenara itmek istedi. İnsanlar o kadar dengesizdi ki Leander ile onun arasında hiçbir ayrım kalmamıştı ve Leander artık kalabalığın saldırılarının hedefi haline gelmişti. *Hayır, bu doğru değil.* Ancak, hareket edemiyordu. Babası sahip olduğu her şeyle onu koruyordu.

Dur, lütfen, dur. Seraphine çığlık atmak istedi ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Uzaktan birinin şöyle dediğini duydu: "Lütfen sakın olalım. Konu bu değil. Bay Ashcroft burada-"

Bunu yakalayamadı. Birinin onu tutmaya ve tekmelemeye çalıştığını hissetti, ama Leander oradaydı, onu yumuşakça hareket ettiriyor, dayığa katlanırken onu okşuyordu.

Seraphine başını biraz daha kaldırmayı başardı ve ilk kez korkmuş ve gerçekten endişeli görünen Thalassa'nın arkasında saklanan kız kardeşini gördü. Sonra bakışlarını Max'e çevirdi. Max ona bakıyordu, görünüşe göre etkilenmemişti ve belki de biraz gülümsüyordu.

Bir şekilde Evren Wraithwood'u tekrar gördü ve net göremediğine dair şüphesini . Bağılıyor ve insanları hizada tutmaya çalışıyor gibiydi. Evren perişan görünüyordu, sanki bu onun için bile çok fazlaydı.

Ancak insanlar, her zaman etkilemek istedikleri tek kişi olan onu dinlemiyorlardı. Seraphine bazen kasabanın lanetli, çürümüş ve soğuk olmasının tek nedeninin insanlar olduğunu düşünürdü. Tam tersi değil.

Sonra Seraphine bir kez daha babasının onu kucakladığını ve soğuk karda çekiştirdiğini hissetti. İkisini de hareket ettirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Beni burada bırak.

"Döv beni, öldür beni. Onun hayatına karşılık benim hayatım. Elinizde ne varsa bana fırlatın. Onun adına cezasını ben çekeceğim," Leander kararlı bir şekilde, onu kollarının arasına alarak.

Seraphine'de alarmlar çalmaya başladı. Bu kez gözlerini tamamen açtı, elini hareket ettirdi ve onu itmeye çalıştı. "Hayır, baba. Lütfen, hayır," diye acı içinde fısıldadı, boğazında kan tadı vardı. Halkın ona zarar vermesine izin veremezdi.

Onun yüzünden değil. Benim yüzümden değil.

Ancak verdiği tek yanıt ona daha sıkı sarılmak, onu daha çok örtmek ve gençliğindeki gibi saçlarını okşamak oldu. "Sen yanlış bir şey yapmadın ve bu iş bitene kadar senin yanında olacağım. Ben bitene kadar. Sensiz bir dünya yıldızsız bir dünyadır - işte sen bu kadar özelsin."

Gözlerinden ve onun gözlerinden daha fazla yaş dökülürken sesinin çatladığını duydu, acısı yavaş yavaş ikinci planda kalmaya başladı.

"Sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, o kadar çok-" Kalabalığın saldırısı, bağırarak ve onlara nesneler fırlatarak sözlerini aniden susturdu. Yine de tüm bunların yükünü Leander çekti.

Seraphine uzaklardan gelen bir çığlığın havayı deldiğini düşündü, ta ki ürpertici bir netlikle çığlığın kendisine ait olduğunu fark edene kadar. Onlara zalimliklerine son vermeleri için yalvarıyordu ama kalabalık durmak bilmiyordu.

Hayır, , hayır. Brannon, eğer beni duyabiliyorsan, o değil ben duyayım.

Bir süre sonra insanlar durdu. Belki de taşları bitmişti ve insanların fısıldaşmaya başladığını duydu. Onu ve Leander'ı boş yere cezalandırmışlardı ama olan olmuştu ve Leander nefes alıyordu. Tek bir kelime bile edemedi Leander'ın ağırlığını bedeninde hissetti.

"Baba?" Seraphine sordu, sesi yırtılmıştı, kendi kulaklarına bile doğal gelmiyordu.

Evren aceleyle Seraphine ve Leander'a yaklaştı. "Bay Ashcroft, lütfen. Bu kadar yeter, dur-" Yüzü soldu, gözleri kapandı ve kuzguni kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü.

Seraphine onun karda izlediği yolu takip etti. *Neden ağlıyor?* Bu karmaşayı Evren başlatmıştı. Seraphine ayağa kalkıp babasıyla birlikte eve gitmek istedi ama . Leander hâlâ onu kafesliyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama bakışları başka yöne kayınca bir şey onu durdurdu ve Thalassa'nın karda ağladığını, kız kardeşinin kontrolsüzce hıçkırdığını gördü.

Her nasılsa, zaman yavaşlamış gibiydi. Artık her şey sessizdi ve insanlar onlara bakmıyordu. Bazıları Evren'den ve kardan daha solgun görünüyor, bazıları da kaçmak için dönüyordu. Max de tıpkı Bay Vale'nin karısı gibi ortalıkta görünmüyordu.

Birdenbire Evren tekrar önünde belirdi. Yavaşça kollarını kavradı ve onu kendisine doğru çekti, sanki sadece bir bez bebekmiş gibi. Bir an için Evren'in de babası gibi sıcak olduğunu düşündü ve kendisini çekmesine izin verdi. Seraphine onun bunu eğlenmek için ya da bir tür numara olarak yaptığına dair hiçbir belirti görmedi. Acı çekmiş görünüyordu, çarpıcı yüz hatları artık yırtık bir tuvale dönmüştü.

"Ne oldu?" Seraphine, Leander'ın bedeni onu hâlâ hapsediyormuş gibi kaskatı hissederek Evren'e sordu. Sonra babasının dokunuşundaki cansızlığı hissetti.

"Seraphine, sadece... I-" Evren sanki bir hayalet görmüş gibi onun yanına baktı.

Seraphine yanına baktı ve babasının yüzünü gördü, kolları gevşek ve hareketsizdi. Leander nefes almıyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü kanlı ve morarmıştı.

Seraphine babasına doğru ilerlerken Evren'i itti. Leander'ın bedenini sarsmak için morarmış ellerini kullandı. Babasından yanıt alamayınca korkusu daha da arttı ve çaresizce babasıyla konuşmaya başladı, sesi ancak fısıltı kadar çıkabiliyordu.

"Konuş benimle, lütfen! Beni bırakma... Baba, nefes al!"

Sadece nefes al, lütfen.

Seraphine babasının cansız bedenine sarıldı. Kulağını babasının göğsüne yaklaştırmak, kadim insanlardan bir ses duymak istedi.

Ancak kalp atışı yoktu.

Ardından, ruhundan gelen, gökyüzünü ve tüm dünyayı delip geçen bir çığlık attı. Şaşkınlık içinde, geriye kalan bazı insanların yere düştüğünü ve kulaklarını tuttuğunu gördü. Seraphine ciğerlerinde hava ve vücudunda güç kalmayana kadar çığlık atmaya devam etti.

İmkansız. Bunun gerekiyordu.

Babası, tüm dünyası artık ölmüştü.

Seraphine, iki kolun kendisini tekrar ondan uzaklaştırdığını hissedene kadar orada, Leander'a sarılarak kaldı. Karşı koymadı. Uzaktan kız kardeşinin ve Thalassa'nın çığlıklarını duyabiliyordu. O kadar çok dehşet, o kadar çok acı vardı ki, dünya kararıyormuş gibi hissediyordu.

Seraphine'in hatırladığı son sözler

Karanlık mesafeliydi ama netti, "Bunun gerekiyordu."

Bölüm 10

Sessiz Tilki

Perde dövüldü ve diyarlar onun laneti altına girdi. Şehirler sürekli soğukta çürüdü, sakinleri sessiz tehditlere dönüştü - bazıları fısıldıyor, Öteki Dünya'nın sakinlerinden ve hatta Yeraltı Dünyası'nın kendisinden daha karanlık.

Malvrek W. tarafından yazılan *Ancient History of The Realms*, Bölüm 50'den alınmıştır,

p. 672.

T Dünya sadece gözyaşları ve çığlıklardan ibaretti.
Kar taneleri artık dans etmiyordu.
Ağladılar.

Bölüm 11

Yalnız Tilki ve Üzgün Kurt

*Ve böylece, dünya perdesini giyerken, ölümlü bir
adama derinden aşık oldu.*

*Öyle engin, öyle derin bir aşk ki, hiçbir çapa onu
parçalayamaz.*

*Yine de, parçalandığında, her biri
bir zamanlar bütün olan kalpleri,*

*İki narin kelebek gibi, belki de öbür dünyada
yeniden bir araya gelme özlemi.*

Leander Ashcroft'un Seraphine'e yazdığı gizli mektuplardan alınmıştır.

Olaydan İki Gün Önce

Grim Wanderer

T o Grim Wanderer pişmanlık içinde karda diz çöktü. Gözyaşları yanaklarında soğuk yollar açtı. Seraphine'i suçlamak için o canavarı serbest bırakmıştı ama bu trajik olayı öngörememişti.

Sonuç. Anlaşma, Baobhan Sith'in balıkçıya zarar vermesiydi, onu öldürmesi değil.

Yaratık artık var değildi. Kadının ne yaptığını fark ettikten sonra bundan emin olmuştu.

İnsanlar acımasız ve zayıftı. Ancak, o daha da kötüydü, bir yüz, bir hile. Yine de bir an için onu bırakacaklarını, sadece kasabadan sürülmesini istediklerini düşündü. Yine de, bu felaket asla onun tasarımının bir parçası olmamıştı.

Elleri kan içinde kalan Grim Wanderer, Ağlayan Orman'ın karlarına düştü ve kasvetli, beyaz genişliğe doğru çığlık attı. Seraphine bu kaderi hak etmemişti.

İçindeki ironi burkuldu; bu felaket muhtemelen daha büyük planının başarıya ulaşmasını sağlayacaktı. Artık olayların bu şekilde gelişmesinin tamamen faydalı olduğunu biliyordu. Ancak, bedeli dayanılmazdı.

Grim Wanderer yine saklandı. Her şeyi izledi ve kızıl gözlü kızın ne zaman kendini kaybettiğini, gözlerindeki ışığın ne zaman karardığını gördü. Kırmızı gül gözlerinin önünde siyah ve zehirli bir hal aldı.

Leander Ashcroft'un cesur ve gözü pek, kızı için kendini feda eden görüntüsü aklından çıkmıyordu. Bir kahramanın ölümüyle ölmüştü. Bu arada, Grim Wanderer hiçbir şey yapmamıştı.

Acı gerçeği anladı: Öfkeli kasaba halkından hiçbir farkı yoktu. O da bir canavardı.

Seraphine Ashcroft

Seraphine uyandı, başı dönüyordu, her şeyin bir kabus olduğuna dair zayıf bir umuda tutunuyordu. Ancak başındaki zonklayıcı ağrı ve yüzündeki morluklar farklı bir hikâye anlatıyordu. Etrafına baktı ve havanın karanlık olduğunu, gece yarısını geçtiğini ve yatağında olduğunu fark etti. Gözyaşları akmaya başladı, her zamanki üzüntü bardağı gözlerinden dökülüyordu. *Bu nasıl olmuş olabilirdi? Babam bunu neden yapmıştı?* Cevabı biliyordu.

Sevgiler.

Hissetmenin *ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu* fark etti.

Kasaba halkı neden bu kadar acımasızdı? İyi bir adama karşı çıkmak için onları ne ele geçirmişti? Ben iyi değilim, ya o? Seraphine ilk kez babası için, kendisi gibi sıradan olmaya çalışanlar için ve Coldhaven'da donmuş kalpler ve kara ruhlardan oluşan bir kalabalıkla yüzleşmek zorunda kalacak herkes için intikam arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı Aeliana yatağın köşesinden, ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

Seraphine onun varlığını fark etmemişti bile. Tek bir kelime bile edemeyince kız kardeşi konuşmak için ağzını açtı, artık gözlerinde ne bir gülümseme ne de bir parıltı vardı.

"Bayıldın, biz de seni buraya taşıdık. Bütün bir gün ve daha fazlası boyunca baygındın." Bakışları mesafeliydi, sanki artık Seraphine'i ya da başka birini tanıımıyormuş gibiydi. Belki de kız kardeşi onun gerçekten de kasaba halkının kendisini suçladığı lanetli yaratık olduğuna . *Onu kim suçlayabilirdi ki?* Leander'ın kaybının yasını tutan tek kişi Seraphine değildi.

"Şehir yas tutuyor. İnsanlar özür dilemeye geldi," dedi içi boş bir kahkaha atarak. "Elbette hiçbir özür yeterli değil, hiçbir hediye yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak."

Bu doğru. Alemlerdeki hiçbir şey masum bir ruhun canını almayı telafi edemez.

Sesini bulan Seraphine, "Nerede o?" diye sormayı başardı. Thalassa kapıda belirdi, çaresizliğin ve gözyaşlarının resmiydi.

yüzünü çiziyordu.

"Onu orman sınırına yakın bir yere gömdük," dedi, sesi öfke ve kederle doluydu - Seraphine'in çok iyi anladığı bir duygu fırtınası.

Seraphine yatağından kalkmaya başladığında her hareketinde acı vücudunu sarıyordu. Keder her nefesinde ağırlığını hissettiriyordu.

Onu gömmek için onu beklememişlerdi ama mezarını görmesi, onu görmesi gerekiyordu. Bir eşarp ve birkaç bot giydi. Saat neredeyse gece yarısıydı ve donarak ölebilirdi ama babası için bunu yapmaya kararlıydı.

Sanki Thalassa onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Bunların hepsi senin suçun," diye fısıldadı.

Bu sözler Seraphine'e fiziksel bir darbe gibi çarptı ve onu zaten bütünüyle yutmuş olan suçluluk ve keder uçurumunu daha da derinleştirdi. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi, her hareket şimdi önünde duran sert gerçekliğin acı verici bir hatırlatıcısıydı. O anda ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Kızıl Gözler..." Grim Wanderer'ın kulağına fısıldadığını duydu, sesi ruhani gibiydi.

Seraphine onun yakınlarda olduğunu biliyordu ama etrafına bakmadı. "Hayır."

Bununla birlikte boynundaki karıncalanma kayboldu. Bu gece bir kahramana, bir dostaya ya da hayaletlere ihtiyacı yoktu.

Seraphine ürkütücü bir sessizliğin sarmaladığı şehirde ilerledi. Sokaklar kasvetliydi ve sakinlerinin ortak kederini yansıtıyordu. Her zahmetli adımda dünyanın ağırlığının üzerine çöktüğünü hissediyor, neredeyse bayılacak gibi oluyordu.

Sadece nefes al. Seraphine'in tüm acısını içine atıp hareket edecek gücü bulması gerekiyordu ve sonunda ormanın kenarına ulaşmayı başardı. Şehrin geri kalanının aksine, bu kutsal yere kar dokunmamıştı ve diğer her şeyi kaplayan soğuk beyaz tam bir tezat oluşturuyordu. Sade ve kuru görünüyordu.

Öldü.

Belirli bir açıklığa yaklaştığında, yeni dönmüş kara toprağı tanıdı. Hiç şüphesiz bu mezarın kime ait olduğunu biliyordu.

Eğer Seraphine acıyı tarif edebilseydi, bu anı gözünde canlandırabilirdi; yalnızlık ve çaresizlik dolu, kuru ve soğuk, delici bir his.

Yaklaşan Seraphine, eli içgüdüsel olarak serin toprağa dokunarak yanına yere . "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye fısıldadı gözyaşları dökülürken. "Gölgelerden daha uzun yaşaması gereken kişi sendin, ben değil. Beni sevgiyle besledin ve şimdi, senin yokluğunda, dünya dayanılmaz derecede boş geliyor. Sen daha fazlasını hak ediyordun, baba. Neşe dolu bir sonsuzluğu hak ediyordun - eskiden masallarımda anlattığın türden bir sonsuzluğu. Kalbimde hiç eksilmeden, sürekli kahramanım, yol gösterici yıldızım olarak kalacaksın." Hıçkırıklar vücudunu sararken sesi kesildi, gözyaşları toprağa karıştı.

Orada yatarken, ağlarken ve lanet okurken -kasaba halkı, hayatın kendisi, Brannon, Nemera, hepsi- umutsuz bir netlikle konuştu, geriye kalan tek Kadim'le konuşuyordu. "Bu büyük sessizlikte, sadece sana dönüyorum, Aurum, Yeraltı Dünyası'nın vakur koruyucusu. Gölgelerin ortasında yakarışımı duy: onun nazik ruhunu ebedi kucağında besle. Lütfen, senin ciddi gözetimin altında huzur bulmasına izin ver..." Yalvarışları daha fazla gözyaşına dönüştü.

Sonra, Leander için kendi yas sözcüklerinden oluşan kısa bir şiir okudu.

"Kahramanım, en karanlık gökyüzünü delip geçen sadık yıldız.

Seni sonsuza dek özleyeceğim,

Ve sonsuza dek senin gölgeni

*kovalayacağım, Sadece bir kez daha
sana yakın olmak için özlem duyacağım.*

Sıcaklığını hissetmek

için, Ruhunu

beslemek için,

Sen kışın ortasındaki baharsın,

Geceyi kovan güneşsin,

İyilik kötülüğe galip gelir.

Ruhunuz nazikçe evinize doğru yol alsın."

Etrafındaki gölgeler sanki yanıt veriyormuş gibi titremeye ve başladı.

kederinin derinliğine. Karanlığın içinden, hayalet gibi bir zarafetle uçuşan ruhani figürler belirdi. Küçük, renkli noktaları daha önce de görmüştü.

Onlar, Leander'ın mezarı etrafında ciddi bir nöbette toplanan, hem Öteki Dünya'dan hem de Yeraltı Dünyası'ndan iyi niyetli yaratıklar olan periler ve bilgilerdi. Daha önce insanlar âleminde hiç görünmedikleri için bu görüntüyü kendi durumuna bağlıyordu.

Belki de bu büyülü varlıklar şimdi açıkça saygılarını sunuyorlardı. Saygı duydukları bir adamın kızı için yumuşak, kederli bir şekilde ağlamaları kasvetli sahneye bir zarafet katıyordu. Seraphine onları zar zor izleyebiliyordu. Dans ediyor, şarkı söylüyor ve yas tutuyor gibiydiler, sanki eve çağırıyor, Leander'i eve çağırıyorlardı. Yere yığılmadan önce, altına düşen elmas renginde kar taneleri gördüğüne ve çırpınan kanatların sesinin yatıştırıcı bir ninni söylediğini duyduğuna yemin etti.

Lütfen beni rüyalarımda ziyaret et. Bekliyor olacağım... her zaman seni bekliyor olacağım.

Grim Wanderer

Grim Wanderer, Seraphine ve Leander'ın mezarı etrafında toplanan küçük yaratık kalabalığını izledi. Şarkılar söylüyor ve Leander'ın aziz ruhunu korumak için sessiz dualarla saygılarını sunuyorlardı. Bu büyü varlıkları Grim Wanderer çağırmamıştı. Kendi rızalarıyla gelmişlerdi.

Sonra elini açtı ve üzerlerine kar taneleri düşmeye başladı, o güne kadar yarattığı en parlak kar taneleri, loş ışıktaki parlayan elmaslar gibiydiler.

Bu an tamamen Seraphine ve babasına aitti. Onun yalnız kalmak istediğini biliyordu ama onu izlemekten de kendini alamıyordu. Sonra da Leander'dan af dilemek istedi. Olanlar için.

Gelecek olanlar için.

Ancak, bir şey Grim Wanderer'ın dikkatini çekti ve onu olduğu yerde dondurdu. Kıpırmızı gözlü kız yere yığıldığı anda, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, Leander'ın mezarının her yerinde çiçekler açmaya başladı - akla gelebilecek her renkten güller.

Küçük ateşböcekleri, karla kaplı kar manzarasına karşı bu meydan okuyan yaşam sıçramasına katıldılar, ışıkları alacakaranlıkta usulca titriyordu.

Gaddar Gezgin iki günü gösteren saatin uzaktan gelen sesini duydu ama aldırış etmedi. Cebini karıştırarak, tertemiz beyaz bir yaprak çıkardı. Bir fısıltı kadar yumuşak bir nefesle onu rüzgâra bıraktı. Gözlerinin önünde, mavi ve beyaz kelebeklerden oluşan bir çağlayana dönüştü. Yanardöner ve ruhani kanatları havada dans ediyor, gecenin içinde kederli kızın etrafında ve Leander'ın yattığı yerin üzerinde uçuşuyordu.

Bu, sebep olduğu şeyi asla telafi edemezdi ama hüznün ortasında bir yerlerde ruhunun ait olduğu yere dönebileceğini umuyordu. En azından Öteki Dünya'da buna inanıyorlardı.

Bölüm 12

Umutlu Kurt

Onlarca yıl bekledikten sonra nihayet onu gördüm; bana doğru zahmetsizce süzülen bir kelebek. Onun dönüşü burada, Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinde bile varlığıma yeni bir soluk getirdi. Aşk kelebekleri uçuşurken, elmas parlak gözyaşları döküldü, yeniden bir araya gelişimizi kutladılar. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra ruhları.

Illyra Everdawn'ın günlüğünden alınmıştır.

T kar taneleri artık ağlamıyordu.

Gökyüzünden düşen elmaslara dönüşüyorlar, soğuk geceyi aydınlatıyorlar.

Ormanın gizli derinliklerinde bir ruh evinin yolunu buldu.

Bölüm 13

Kızıl Tilki ve Aç Kurt

Zaman durur ve onunla birlikte kızıl tilki yeniden doğmayı bırakır, Aç kurt ise lanetli ruhların ziyafetinin tadını çıkarır.

Kar, ürkütücü bir dansla güllere dönüşürken, ikisi bir olur, Korkanlar için bir kabus, hayalperestler için bir ilham perisi.

Öteki Dünyadan Kehanetler'den alınmıştır: Dr. Raggart tarafından yazılan *The Curse of the Ruling Primal Sith Line*, Bölüm 26, s. 260.

Olaydan Bir Gün Önce

Seraphine Ashcroft

Seraphine çiçeklerle dolu bir yatakta uyandı. *Güller mi?* Etrafına bakındı ve kendini o güne kadar gördüğü en güzel renklerden oluşan bir yatakta buldu. Kalbini bir şey çekiştiriyordu. Belki de Grim Wanderer gelmişti. Bu eylemin anlamlı olduğunu düşünürken, aynı zamanda tehlikeli olduğunu da biliyordu. Önemsemenin, hayal kurmanın, büyük umutlar beslemenin kendisi için ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark etti. Kızın bunun tekrarlanmasını önlemek için herkesten uzak durması gerekiyordu.

Zayıf ve yorgun olan Seraphine, ayağa kalkıp eve doğru yürümeden önce son bir kez yeri öptü. Uzunlarında daha az acı hissediyordu ve giysileri kuru görünüyordu. İlk defa güneşi sıcaklığın değil, acının bir hatırlatıcısı olarak gördü.

İnsanlar yanından geçerken kıza baktı ama bu sefer o onlara .

Etrafındaki fısıltılar hiçliğin ve boşluğun melodilerine dönüştü.

Kulübede, Leander'ın bıraktığı her küçük ize -resimlere, anılara- dokunarak boş evin içinde dolaştı. Evlerini dekore etmeye çalışırken babasının küçük eserlerinden bazılarını gülümsemeye çalıştı ama sanki görünmez bir ip dudaklarını aşağı çekiyormuş gibi yanlıış hissetti. Sonra, Thalassa neredeyse bir hayalet gibi göründü. Seraphine sadece ona baktı. Thalassa hareket edip yemek masasının yanına oturdu ve sanki Leander'ı bir şekilde hissedebiliyormuş gibi parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirdi. "Evren Wraithwood baloyu iptal etmemeye karar verdi. Babana saygılarını sunmak için gitmemizi istiyor," dedi, sesi acı doluydu. "En azından bu var. Şimdi o-" Sesi titredi ve Thalassa gözlerini kapattı. "O yerden uzak durmanızdan başka bir şey istemiyorum. İnsanlar dua etmek ve babanın ölümünü anmak için oraya gidecekler.

ölüm."

Thalassa böyle bir yere nasıl gidebilir? "Bize hiç aldırıış etmeyen Evren Wraithwood öyle diyor diye babamı, kocanı öldüresiye döven insanlarla baloya gideceğini mi ?"

"Bu bir kazaydı Seraphine ve hala isyanı kimin başlattığını araştırıyorlar."

"Öyle değildi-" diye başladı, acısının yerini öfke almıştı.

Thalassa sandalyeden kalktı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Her zamanki güzel yüzü sanki Leander'la birlikte ışığının ve zarafetinin kaynağı da yok olmuş gibi daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. "Sen olmalıydın," diye fısıldayarak Seraphine'e doğru ilerledi.

"Biliyorum."

"Balodan olabildiğince uzak durmanı istiyorum, Seraphine. Sen, sen..." kekeleydi. "Baban sana acıdı ama bu artık sona erdi. Baloya kadar vaktin var ve kızımın yanına döner dönmez gitmeni istiyorum. Ormanda kaybolsan da, hatta delirsen de değil, sadece git." Bunun üzerine, onun görüş alanından çıktı.

İlk kez o ve Thalassa aynı fikirdeydi. Yine de Seraphine'in gidecek hiçbir yeri yoktu. *Dorah bana Öteki Dünya'da bir ev verebilirdi ama ne kadar süre için?* Ya da belki bu lanetli kasabadan kaçabilir ve başka bir kasaba bulana kadar ormanda seyahat edebilirdi.

Belki bir çıkış yolu bulabilir ve bir gün kız kardeşini kendisine katılması için çağırabilirdi. Eğer Thalassa'nın şu anda yaptığı gibi ondan nefret etmezse. Seraphine bu düşünceyle ürperdi.

Koşarak odasına gitti ve yolculuğu için giysi ve eşya aramaya başladı. Detayları daha sonra düşünecekti. Şimdi tek yapması gereken bu kasabayı terk etmektir. Sonra masasının üzerinde, muhtemelen olan biten her şeyde gözden kaçmış olan, içinde bir mektup olan küçük bir kutu fark etti. Hemen yanında kırmızı bir gül vardı, hâlâ dokunulmamıştı ve canlıydı.

Kırmızı kutu zarif ve gösterişli görünüyordu, onun için tasarlanmamış bir şeydi. Yine de üstünde babasının el yazısıyla yazılmış küçük bir not vardı. Kız tökezleyerek önce mektubu açtı.

Sevgili Seraphine,
Erken olduğunu ve kızgın biliyorum ama doğum gününe
iki gün kaldı. Bu küçük hediye önceden bulduğundan
emin olmak istedim. Bu kutuda, en derin sevgimin bir
simgesini bulacaksınız. En zor anlarında bile seni
çevreleyen sonsuz desteği hatırlatmak için hazırlandı.

zorlu anlar.
Bağımızın kopmaz olduğunu, aramıza girebilecek her türlü
mesafeyi veya sessizliği aştığını bilin. Bu hediye
benim seni kalbimde taşıdığım kadar yakın tut,
hikayelerimizi ve kahkahalarımızı yeniden
paylaşacağımız günü sabırsızlıkla bekle.
Balodan sonra görüşürüz. Sana söylemem gereken çok
şey var.
Umarım beni affedebilirsin.
Tüm sevgimle,
Baban

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Doğum günü yarındı. Gece yarısından sadece bir dakika sonra doğmuştu. Seraphine kendi gününü , çünkü bu gün sadece ara sıra ışıkla kutsanan lanetli bir hayatın başlangıcını hatırlatıyordu. Ancak Leander asla unutmayacaktı. Suçluluk duygusu göğsündeki yarayı derinleştirdi. Ona söylediği son sözler öfke ve incinmenin bir karışımıydı. Eğer onu dinlemiş olsaydı.

Eğer, eğer, eğer.

Eğer hayat "eğer "lerle ölçülseydi, insan sadece bile boğulabilirdi.

Kutuyu aldı ve açtı. İçinde, muhtemelen elmastan yapılmış küçük bir tilki kolyesi olan nefes kesici bir kolye vardı. Sevddiği her şeyi temsil ediyordu - eskiden değer verdiği şeyleri hatırlatıyordu.

Kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı.

Nereye giderse gitsin, suçluluk duygusu onu takip edecekti. Öteki Dünya'da bile bu onun peşini bırakmayacaktı. Eğer buz olsaydı, belki de hayatına devam etmek işleri kolaylaştırabilirdi.

"Donmuş bir kalp..." Grim Wanderer'ın insanın kalbini dondurmakla ilgili hikâyesini hatırlayınca gözleri büyüdü. Her şeyi uyuşturmak için yaptığı korkakça bir hareketti ama tüm acıların ve incinmişliklerin içinde boğulmaktan yorulmuştu. Belki de bu duyguları ortadan kaldırarak sıfırdan başlamak o kadar da kötü bir alternatif değildi.

Korkak. Korkak. Korkak.

Gerçekten de öyleydi, ama Seraphine bir anlaşma sağlayabilirse

artık umurunda olmayacaktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu doğru hissettirdiği için değil, tüm bunların acısı içinde nefes almak ve unutmak için can atıyordu - korku, utanç ya da aşk tarafından asla rahatsız edilmeden yalnız dolaşmak için. Bu da bir cezaydı, çünkü kalbini terk edecekti. Yine de, iyi bir kalbin gitmesinin suçlusu kendisiydi, bu yüzden kendi kalbini terk etmek adil bir takas gibi görünüyordu.

Seraphine, Grim Wanderer'ın ona verdiği mor yaprağı aldı ve havaya bıraktı. Tilki kolyesini alarak, yaprağın yavaşça süzölmeye başlamasını ve onu beklemesini izledi. Kendisini ona götüreceğini bildiği için onu takip etti.

Yaprak onu şehir merkezine, saat kulesini geçip Ağlayan Orman'a götürdü. Bu kez yaprak onu ağaçların altından gizli ve gizemli Ağlayan Orman'a yönlendirdi.

Hava henüz tam olarak kararmamıştı ama Seraphine karda diz çökmüş, gözyaşları elmas gibi birbiri ardına dökülüyordu. Kalbi nefretle doluydu ve kartlarını doğru oynarsa nefret hissetmeyebileceğinden nefret ediyordu. Rüzgâr durmuş gibiydi ve etrafındaki ağaçların kendisi gibi eğildiğini görebiliyordu.

"Kalbimin boşaltılmasını ve dondurulmasını istiyorum. Ağlamak ya da acı hissetmek istemiyorum. istiyorum. İlk kez nefes almak istiyorum. Yardım et bana. Orada olduğunu biliyorum, lütfen."

Kız boynunda bir karıncalanma hissetti ve başını kaldırıp Grim Wanderer'ın yaklaştığını gördü. Hâlâ gölgeler içinde gizlenmiş olan bu adam muhteşem görünüyordu ve kız kalbinin hızla çarptığına yemin etti. Korkudan, meraktan.

Görünen tek kısmı ağzıydı ve onun kendisini hissettiğini, şakacı bir sohbet için değil, çaresizlikten geldiğini bildiğini biliyordu.

Grim Wanderer

O zaman, Gaddar Gezgin kazandığını anladı. Tam da planladığı gibi, kıpkırmızı gözlü kız ortaya çıktı ve çaresizlik içinde onun için tasarladığı anlaşmayı talep etti.

Ben kazandım.

Bununla birlikte, zafer buruktu ve onu saran hissedilir kederle lekelenmişti.

Yanlış geliyor.

Ancak artık geri dönüş yoktu. Seraphine kırık bir aynaya benziyordu, kafası karışmış, paramparça ama hâlâ keskin, bu yüzden elini çekip ona uzattı.

Her şeye sahip olacak, diye hatırlattı kendine. Yine de şimdilik hiçbir şeyi yoktu.

Seraphine Ashcroft

Seraphine gücünün kalıntılarını toplayarak ayağa kalktı ve Grim Wanderer'ın elini tuttu. Kışın dokunuşu gibi soğuk hissetti. *Her zamanki sıcaklığı yoktu.*

"Benden ne istendiği umurumda değil ama bahsettiğin dileği yerine getirmeni istiyorum - kalbimi donduracak ve acımı azaltacak bir dilek. Hiçbir şeyim kalmadı; ne ailem, ne sevgim, ne de evim. Sana sunabileceğim tek şey bu." Babasının hediyesini Grim Wanderer'ın eline tutuşturdu. "Elimde kalan tek şey bu, en değerli varlığım."

Acımasız Gezgini kasvetli, neredeyse kederli görünüyordu. Kolyeyi inceledi. "Donmuş kalp anlaşması iki şey gerektirir," diye açıkladı elini tutarak. "Birincisi, feda etmeye hazır olduğun değerli bir şey, ikincisi ise gece yarısından önce tamamlaman gereken bir görev. Seraphine Ashcroft, eğer bu şartları kabul edersen ve görev tamamlandığında kalbin buz gibi olacak, buranın daimi kışı gibi donacak."

Seraphine, sözlerinde daha fazla anlam olduğunu hissetse de onun sözlerine güveniyordu. "Güveniyorum."

O anda etraflarındaki ağaçlar inler gibi oldu ve karayaklarının altında buz gibi sertleşti. Grim Wanderer yanağı değdiğinde aradaki mesafeyi kapattı ve kız dudaklarında bir gülümseme hissetti. "Ne kadar güzel bir . Bunu başka bir durumda söylediğini duymayı çok isterdim Kızıl Göz."

Kız daha fazla soru sormadan, adam ondan ve gökyüzüne baktı. "Kolye için teşekkürler. Değerini bileceğim." Tekrar hareket etti ve bu sefer güçlü görünüyordu, fırsatlar ve hileler onu Öteki Dünya'dan gelen herhangi bir varlık gibi canlandırıyor. "Şimdi, görevine gelem. Oldukça kolay. Şartlarımı duymaya hazır mısın, insan yaratık?"

"Öyleyim." *Her ne ise, son birkaç gündür yaşadıklarımın daha kötü olamaz.*

"Bunu sevdim," diye mırıldandı ve kadın ses tonunun okşayıcılığını tüm benliğinde hissetti. "Etkilenmiş ve etkilenmemiş. Daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum."

Grim Wanderer dudaklarını yalayarak tekrar sordu, "Biliyor musun Kızıl Gözler?"

Seraphine aradaki mesafeyi kapatmak ve her şeyi ondan hissetmek istiyordu. Ancak önemsemek, hoşlanmak ve sevmek artık zihninde ve kalbinde birbirine düşmandı. "Ne?"

"Senin için bunu eğlenceli hale getireceğim. Göreviniz belirli bir baloya katılmak. Uymanız gereken talimatlar var. Onlara emin olun, ama tahminimce bu görevden çoğunlukla keyif alacaksınız." Ona bir davetiye uzattı.

Evren Wraithwood'un balosuna ait olduğunu fark etti.

"Bu benim görevim mi?" diye sordu, biraz kafası karışmıştı. Olağandışı bir yaratığı avlamak, belki bir brownie yakalamak ya da bir evi lanetlemek gibi daha hayati bir şey bekliyordu.

Belki de bir tür hiledir. Seraphine'in Öteki Dünya'daki deneyimlerine göre kesin olan tek bir şey vardı: Onlarla uğraşırken hiçbir şey bu kadar kolay ya da gerçekten zararsız değildi. *Asla.*

Gaddar Gezgin kurt gibi bir gülümsemeyle güldü. "Bunun bir numara olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Sonra bir yaprağın dokunuşu kadar yumuşak bir şekilde elini hareket ettirdi ve Seraphine'in yanaklarındaki donmuş gözyaşlarının bir kısmını sildi. Seraphine'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Şey, öyle değil. Ama bunun basit bir görev olduğunu da söyleyemem. Buradaki asıl engel sosyal beceri ve dans pratiği eksikliğiniz. Bunlar bir engel olarak karşınıza çıkabilir."

Onunla alay ediyordu. "Şimdi düşününce, Wraithwood'ların evine gitmek acı verici ve sefil bir görev gibi görünüyor. Ve herkes benim bir katil olduğumu düşünüyor, sanırım bu da işleri zorlaştıracak," dedi davetiyeyi tutarken. Titriyordu ve bu soğuktan değildi.

Grim Wanderer davetiyeyi tutan elini hareket ettirdi. Kalbi yine tekledi. *Brannon'ın dünyasında benim neyim var?*

"Benim için bir dans ayır, Kızıl Gözler." Davetiyeyi aldı ve onun için açtı. Davetiyenin üzerindeki kelimeler değişti ve dönerek yeni bir mesaj oluşturdu.

***Sevgili Crimson Eyes,
Sonsuz sonlar ve başlangıçlar balosuna, canavarların ve
güzelliklerin maskeli balosuna davetlisiniz. Lütfen hazır
bulunun ve gece yarısına kadar kalın. Herhangi bir
yiyecek ya da içecek tüketmeyeceksiniz ancak
isteyenlerin tüm danslarını kabul etmek zorundasınız.
Varlığınızı bekliyor ve son gecenizin tadını
çıkarmanızı umuyorum.***

Onu daha fazla sorgulayamadan, Grim Wanderer ortadan kayboldu. Kalbini sakinleştiren Seraphine bunu düşündü. Pişman olabileceğini düşündü ama bu adil bir görev gibi görünüyordu.

"Pişmanlık yok, duygu yok," dedi kendi kendine.

Son gecenizin tadını çıkarın.

Seraphine, Grim Wanderer'ın baloda olacağını biliyordu ve nedense bu gecenin son saatlerini onunla konuşarak geçirmek istiyordu. Belki yalnızdı ama buz gibi soğumadan önce kalbinin farklı ritimlerle attığını hissetmek istiyordu. Kendisi ne kadar saf olsa da, belki onun da bunu istediğini düşündü.

Belki o da tıpkı onun gibi yalnız hissediyordu.

Duygular. Seraphine hepsini geride bırakıyordu çünkü onlarla işi bitmişti. Yine de bıraktığı için üzgün olduğu bir his vardı, onunla tanıştığından beri hoşlandığı bir his.

Iceveil Meydanı'nın sessiz sokaklarına geri dönen Seraphine, terzi dükkânının önünde birkaç dakika durdu. Kasaba kasvetli bir atmosfere . *Herkesin çoktan baloda olduğunu* tahmin etti.

-Babasının yasını tutmak için bir balo, onu öldüren ve daha önce de onu öldürmek isteyen insanların katıldığı bir balo.

Garip bir dürtüyle, çiğ bir öfkeyle ya da saf çaresizlikle, tanıdık dükkânın vitrinine bir taş fırlattı ve içeri girdi. Yıllardır çalıştığı küçük dükkânın etrafında dolaştı, göz alıcı kumaşlar ve elbiselerle gelip giden kadınları izledi. Duvardaki bir sinek gibiydi, her zaman izliyordu ama asla o elbiseleri giyen kişi olmamıştı, asla insanların dikkatini çeken kişi olmamıştı.

Birkaç elbisenin yanından geçerken, tuhaf görünümlü bir

dükkânın ortasındaki figür. Yaklaştığında bunun bir elbise olduğunu fark etti: Bedeni boyunca parıldayan kırmızı elmaslarla süslenmiş, etekleri bir peri masalından fırlamış gibi uçuşan, göz alıcı, kıpkırmızı bir elbise.

Yeni bir koleksiyon olmalı. Bu kumaşlar ve renkler alışılmadıktı, sanki yapraklardan, elmaslardan ve gözyaşlarından yapılmış gibiydiler. "Çok güzel."

"Tıpkı bunun için tasarlandığı kişi kadar güzel." Grim Wanderer'ın ruhani sesi bir kez daha düşüncelerine karıştı. Aklını kaçırmış gibi hissetmek yerine, bu sefer rahatlatıcı bir melodi gibi geldi.

"Anlıyorum, kıyaslanamayacak kadar güzel olmalı," diye cevap verdi mekanın boşluğuna, bu elbise kimin için yapılmışsa onu biraz kıskanarak. Kesinlikle bir şaheserdi.

Dükkân kıpırdandı ve beyaz ve gri dumanlar çıkmaya başladı. Seraphine, sanki orada duruyormuş gibi yaklaşan Gaddar Gezgin'in kulağına güldüğünü duydu. Belki de oradaydı, gölgelerin ve dumanın içinde kamufle olmuştu.

"Git ve kendin kontrol et, Kızıl Göz." Sonra duman da tıpkı onun sesi gibi kafasının içinde kayboldu.

Dükkânda yine yalnız kalan Seraphine, elbisenin üzerinde yeni bir ekleme olduğunu fark etti. Sarı yaprağı alırken "Aptalca," diye mırıldandı. Renklerin bir anlamı olup olmadığını merak etti. Dorah da yaprak kullanırdı ama sadece koyu yeşil olanları. Cebinde koca bir orman varmış gibi görünüyordu.

Yaprağın üzerinde bir mesaj vardı. "Yıldız ışığından ve güllerden yapıldı, kızıl gözlü bir güzelin seyretmesi için." Sonra yaprak da yok oldu.

Bu benim için. Grim Wanderer onun buraya geleceğini biliyordu ve elbiseyi onun için yerleştirdi. Ona son gecesinin tadını çıkarmasını söylemişti ve bunun gerçekleşmesini sağlıyordu. Seraphine, anlaşıma tamamlandıktan sonra onun tarafından hayrete düşürölme hissini ne kadar özleyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"İşe koyulsam iyi olacak o zaman." İç çekerek elbiseyi giydi. Kumaş tahmin ettiğinden daha yumuşak ve hafifti. Belki de gerçekten de yapraklardan ve yıldız ışığından yapılmıştı. Onunlayken kimse bilemezdi. Dükkâna doğru ilerledi ve yavaşça birkaç

Aksesuarlar, kullanmaya cesaret edebileceğini hiç düşünmediği şeyler - bilezikler ve küpeler. Saç için olduğunu tahmin ettiği bazı biblolar da vardı ama saçından düşüp duruyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kız geri döndü ve Bay Eliah'ı dükkânının kapısında buldu.

Suçluluk duygusu yanaklarına ve boğazına kadar yükseldi. "Bay Eliah, açıklayabilirim-" Seraphine açıklayamadı.

Ancak, onu şaşırtan bir şekilde, adam sadece gülümsedi ve kırık camlara aldırış . "Sadece Eliah. Otuzlu yaşlarımda bile değilim. Buraya oturur musun?" Ona makyaj aynasının önündeki yumuşak kanepeyi işaret etti.

Oturup kendine bakarken yaşadığı şoku gizleyemedi. Yüzünde çileye dair hiçbir iz yoktu; ne bir çürük, ne bir yara izi, ne de bir yara. *İmkânsızdı.*

Seraphine sessizliği bozarak, "Çoktan baloda olursun sanıyordum," dedi.

"Buna katılmak gibi bir niyetim yok. Ama *senin* gideceğini gördüğüme sevindim. Daha önce neden hiçbirine davet edilmediğini hiç anlamamıştım. Tam da bu zamanda olması çok garip," dedi Eliah saçlarını tarayıp bukleler eklerken ve gümüş metalik çiçekler ve inciler örerken.

"Sanırım Coldhaven'ın sosyetesine ve şıklığına uymuyorum." Eliah kahkahaya boğuldu. "Tam tersini söylemeye cüret edebilirim, Seraphine." Göz kapaklarına biraz renk sürdü ve dudaklarına renk kattı.

Yanaklarını tamamladı, gözleri aynada hüznüydü.

"Olanları duydum. Göz yumduğunuz trajediyi telafi edebilecek hiçbir kelime yok. Bu tür bir kalp kırıklığını hak etmediniz."

Seraphine ona teşekkür etmek istedi ama sözleri boğazında düğümlendi. Ağlamamaya ve onun yüzüne tüm emeği mahvetmemeye çalıştı.

"Ve... Seni gördüm," dedi sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

Elini ona uzattı ve onu yukarı çekti. "Seni pelerinin olmadan ormana giderken gördüm. Arkanda bırakmışsın. Sen olmadığını biliyordum ama-" Ama Eliah onun için hiçbir şey yapamazdı. O da bunu biliyordu.

Seraphine döndü ve ona sarıldı. *Belki de bu lanetli kasabada hâlâ iyi insanlar vardır.* Gerçi bunun yarın bir önemi olmayacaktı. "Biliyorum ve makyaj için teşekkür ederim." *Ona inandığın ve iyi davrandığın için* de, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi.

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Hiç de değil. Buna neredeyse hiç ihtiyacın yok." Eliah ondan uzaklaştı. "Şimdi gideceğim ve cam konusunda endişelenmenize gerek yok. Burayı yeniden dekore etmeyi planlıyordum."

Rahatlama ciğerlerini doldurdu ve neredeyse gülecekti. "Seraphine?" dedi kapıdan.
"Evet?"

Genişçe gülümsedi. "Hepsine göstereceksin," dedi ve dışarı çıkıp onu bir kez daha yalnız bıraktı.

Saatler karanlık akşamın başlangıcına yaklaşırken, aynada son bir kez kendine baktı. Seraphine yüzünü ve elbisesini taradı. Siyahlıkla çevrili gözleri gösterinin yıldızıydı. Elbise göz rengi ve teniyle uyumluydu.

Acımasız Gezgini beni gördüğünde ne düşünecek? Kasaba halkı ne diyecek? Evren?

Belki de onu fark etmezlerdi bile. Elbise iyi bir kılık değiştirmeydi. Ayrıca, bunu güvenli bir şekilde oynayabilirdi. Seraphine'in baloda bir köşe bulup saklanması gerekiyordu.

Hayalet gibi.

Dükkândan dikkatlice çıkarak Coldhaven sokaklarında ilerledi. Burayı özlemeyecekti ama kız kardeşinin, iyi olanların, eski saatin de duygularıyla birlikte yok olmasından korkuyordu. *Duygular olmadan geriye ne kalır?*

Bu anlaşma yerine getirilir getirilmez, Seraphine Öteki Dünya'ya dönecek ve yeni bir başlangıç yapacaktı. *Her zaman yeni bir yarın vardır.* Bunun üzerine gökyüzüne baktı ve karanlığın ne kadar hoş olabileceğine bir kez daha hayret etti, bu kez onu her zamanki maviden ziyade koyu kırmızı bir ton renklendiriyordu.

Belki de bir tesadüftür.

"Nadiren öyledir," dedi ruhani ses kulaklarında.
Gözlerini devirdi.

Bölüm 14

Dans Eden Tilki

*Altın yıldızların ışığı saçlarında
dolaşıyordu, Gözleri gül ve yakut
karışımıydı, Elbisesi bir rüya gibi
akıyordu,
Ne kavrayabildiğim ne de sahiplenemediğim bir şey.*

Leander Ashcroft'un günlüğünden alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

T Wraithwood'un görkemli evi büyük ve gösterişliydi, salonları altın ve aynalardan oluşan bir labirent gibiydi, bu da ışıltılı ışıkları ve büyük mekânlarda yankılanan kahkahaları çoğaltıyordu.

Seraphine başını eğip kasaba halkının arasına girerek, "Bu iş yakında bitse iyi olur," diye mırıldandı.

Şatonun içine doğru adım attığında, önlerindeki bol ziyafetin tadını çıkaran konuklarla birlikte, belki de aşırı derecede canlı bir atmosfer vardı. Masalar her türden yemekle dolup taşıyor, her tondan içecek kristal cam kaplarda parıldıyordu.

Seraphine talimatlarını hatırladı. *Yemek yok, içki yok ve her dans davetini kabul edecekti.* Bırakın onu dansa kaldırmayı, köşede saklandığını kimsenin fark etmesi bile pek olası görünmüyordu, özellikle de pek çok konuk sarhoş görüldüğü için.

Ne kadar rahatladım. Seraphine dansı özellikle birine saklıyordu ve başka biri tarafından dokunulmaya hiç niyeti yoktu. Ne de sohbet etmek. İçinde bulunduğu koşulları bildiği için, sonunda halktan bazılarını tekmeleyebilir ya da yumruklayabilirdi.

"Bunu düşünme," dedi ve düşüncelerini susturdu.

Kalabalığın arasında dolaştı ve uzaktan Thalassa'yı gördü. Seraphine görünmemek için hızla yiyecek dolu bir masanın altına eğildi. Daha sonra kız kardeşinin bazı kasaba sakinleriyle kasvetli bir şekilde konuştuğunu gördü. Özür diliyor gibiydiler. Hem Thalassa hem de Aeliana siyah elbiseler giyiyordu.

En azından burada, bu balonun katiller ve ikiyüzlüler için bir maskeli balodan başka bir şey olmadığını hatırlatan bir şey vardı.

Kız kardeşiyle konuşmak istiyordu ama bu anlamsız olacaktı. Seraphine bu geceden sonra ona karşı hiçbir şefkat duygusu beslemeyeceğini biliyordu. *En iyisi de buydu.* Aeliana'nın ve hatta Thalassa'nın hayatlarına devam edebilmeleri ve huzur içinde yaşayabilmeleri için Seraphine'in ortadan kaybolması gerekiyordu.

Yine de Seraphine büyülenmişti. Mekânda bir hareketlilik vardı. Hizmetçiler tatlı şarap ve enfes lezzetler sunarak etrafta dolaşıyordu. Havayı dolduran müzik büyüleyiciydi ve Seraphine'in arzusunu ateşliyordu.

Dans etmek ve kendini ritme kaptırmak, sanki böyle bir tutku ve neşeyi yaşamak için son şansımış gibi.

Belki de burada bir şey gerçekten büyülenmiştir. *Bu evde olması ne utanç verici.* Evren Wraithwood'la olan birlikteliği de buna yardımcı olmamıştı. Bahse girerim kız kardeşi onunla dans etmeyi çok isterdi.

Aslında buradaki bayanların çoğu.

Thalassa ve Aeliana diğer insanlarla birlikte diğer köşeye geçtiler. Seraphine bunu sığınaktan uzaklaşmak için bir işaret olarak aldı.

Birisi keman çalmaya başladı. Kız kaynağını bulmaya çalıştı ama nedense sarhoş ve hoppa kasaba halkının ötesinde bir şey göremedi. Daha önce çalınan şarkılar yaramazlık ve şenlik havası taşıyordu ama bu şarkı onun ruhuna ulaştı.

Bu şarkıyı daha önce duymuştum.

Seraphine tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

Gözlerini kapatarak Ağlayan Orman'ı hayal etti, karların ve ağaçların arasında koşarken yaşadığı neşe ve özgürlük anlarını yeniden yaşadı; Max'le gizemle örtülü konuşmaları, Leander ve kız kardeşiyle oynadığı çocukluk saklambaç oyunlarını ve nöbetçi ağaca yapılan şakaları.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu derin ve tanıdık bir ses, hayalini bölerek. Seraphine gözlerini açtığında karşısında Evren Wraithwoodun durduğunu gördü.

Grim Wanderer'ın bunun basit bir görev olmadığını söylemesinin nedeni buydu.

O zaman nerede o? Bana dans sözü vermemiş miydi?

Evren orada durmuş elini tutmasını bekliyordu. Onunla ilgili hatırladığı son şey, babasının başına gelen trajediyi fark ettiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesiydi. Dürüst görünüyordu ama ondan nefret etmekten de kendini alamıyordu. O, insan zalimliğinin görüntüsüydü - güç, kibir ve yine de kesinlikle güzeldi. Gizemli, kışın kendisi gibi.

Ona karşı derin bir nefret beslemesine rağmen, her dansı kabul etmeye yemin etmişti, bu yüzden elini onun elinin içine koydu ve onu ana dans salonuna götürmesine izin verdi. Orada sadece ikisi vardı. İnsanların fısıldaştıklarını ve nefes nefese kaldıklarını duydu. Yine de onlara para verdi.

aldırmadı. Bu gece tamamen onunla ilgiliydi ve eğer bu onun arayıyorsa, öyle olsun.

Seraphine bunu aklından geçirerek, ormandaymış gibi davrandı, perdeye doğru koştu, soğuk ve kışlı gökyüzünden gelen bir kar tanesi gibi zıpladı ve hareket etti, her adım keman telleriyle zarifçe hareket etti.

Şaşırtıcı bir , sessiz olan Evren onun her hareketini tahmin ediyor gibiydi, sanki ikisi de karla kaplı bir manzarada dans ediyormuş gibi adımlarını yansıtıyordu. Belki de o kadar da kötü bir dansçı değildi.

Ya da çok yetenekliydi.

Ya da ikimiz de gerçekten kötüyüz.

Müzik yavaşlıyordu, melodi hâlâ güzeldi ama bir şekilde kederliydi. Seraphine başını kaldırdı ve Evren'in gözlerine bakmaya cesaret etti; gri ve mavi, beyaz benekli, bir kar fırtınası gibi unutulmaz güzellikte. Yine de bir şeylerin kalbini sızlattığını inkâr edemiyordu. Evren'de ve dans etme şekillerinde belli bir aşinalık vardı.

Belki başka bir hayatta arkadaş olabilirlerdi.

Ne aptalca bir düşünce, diye düşündü.

Sonra onu belinden çekiştirerek hafifçe kendine yaklaştırdı. Adamın dokunuşu sıcaktı, neredeyse fazla sıcaktı ve kadın garip bir sıcaklığın yeniden içine yayıldığını, nabzının hızlandığını hissetti. Rahatlığın onun kucağında bulunabileceğini fark etmek kafasını karıştırmıştı. Onunla birkaç karşılaşması felaketle sonuçlanmıştı ama vücudu onun yakınlığına kontrol edemediği şekillerde tepki veriyordu.

"Neden benimle dans ediyorsun?" Sesi merakla doluydu.

Çok belirgin bir kara kaşını ona doğru kaldırdı. "Güzel bir hanımefendiyle dans etmemem için bir neden var mı?" diye karşı çıktı, sesinde ciddiyet vardı.

Bugün kendini oldukça cüretkâr hisseden Seraphine elini onun göğsüne koydu ve sohbeti kucakladı. "Bugüne kadar ailemi balolarınıza davet etmekten tamamen kaçındığınız gerçeğine dayanarak, sanırım benim gibi seçkin olmayan bir hanımefendi anı ilginizi sorgulayabilir."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın dudakları bir gülümsemeyi gizleyerek kıpırdadı. "Sen çok

, değil mi Seraphine Ashcroft?" dedi gözlerinin içine bakarak ve en başından beri kiminle dans ettiğini bildiğini teyit etti.

Evren sanki çözümlmesi gereken bir bilmeceymiş gibi ona baktı. "Ve tüm bunlar ve daha fazlası için özür dileyeyeceğim. Bunu ben istedim."

Yalancılar ve düzenbazlar görmüştü ve birinin dürüst olup olmadığını anlamak onun için kolaydı. O dürüsttü.

Ne kadar çelişkili bir adam - özür dileyen ama benmerkezci, yakışıklı ama bir şekilde kötü, ciddi ve oldukça cüretkâr.

Seraphine bundan hoşlandığını ve bunun için kendinden nefret ettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Ne hakkında? Max'le beni kasabanın şakası gibi gösterdiğin için mi, yoksa benim bir katil olduğum hikâyesini ortaya attığın için mi?" Cümlesini tamamlayamadı. Babasını hatırlamak gözyaşlarına neden olacaktı ve bu gece kendisinin de bir örtü olması gerekiyordu.

"Her şey için." Evren ona baktı ve imkânsız gibi görünse de ona inandı. Gözlerinde ve sesinde gerçek gibi görünen bir şeyler vardı. "Bu bir mazeret değil ama keşke her şey farklı olsaydı."

"Nasıl olur?"

Onu kendine doğru çekti, bir eliyle yavaşça onunkini kavradı, kaldırdı ve bir prenses gibi hissettirecek şekilde etrafında döndürdü. Gözleri onunkileri hiç bırakmadı.

"Eğer sana söylersem, neler olabileceğini bilme isteğini kaybedebilirsin." Gözleri aşağıya inerken nefesi onunkine karıştı. "Ve ne ."

"Ne... olacak?" Burada bir gelecek yoktu ama bu konuşmada ilgisini çeken bir şey vardı.

"Bunu da mahvetmeyeceğim, Seraphine. Gelecek tahmin edilemez. Peki şimdiki zamanın ne olduğunu biliyor musun?" Adamın sesi daha da koyulaştı. Adamın belagatine hayret ederken içinden bir ürperti geçti, sesi karanlık, büyümlü melodiler gibi kulaklarını okşuyordu.

Cevap vermemeyi düşündü ama adamın gözlerinin ve kuzguni saçlarının tuzağına düştü. *Lanet olsun.* "Ne oldu?"

Evren başını onun omzuna yaslayacak şekilde hareket ettirdi ve ondan kısa bir gülümseme hissetti. "Bir dans."

Sanki transa geçmiş gibi dans etmeye devam ettiler. Bu rahatlatıcı ve doğal bir duyguydu ve Seraphine bir an için kendini ritme, Evren'in kollarının sıcaklığına, müziğe ve görkemli şatoya kaptırdı.

Gözlerini kapatarak, danslar ve arkadaşlarla dolu normal bir hayat hayal etti. *Sıradan bir hayat.*

Hiçbir şey içmemişti ama sanki ayakları bulutların içindeymiş ve zihni yıldızlara bölünmüş gibi başı dönüyordu. Evren kara şarap gibi zehirliydi - sadece bir dans ve o kendini zar zor bir arada tutabiliyordu. Elinin belinde durduğunu, avucunun sıcaklığının elbisesinin kumaşından sızdığını, yanağının onunkine değdiğini hissediyor, geri çekilmek istiyordu ama ateşe yaklaşan bir pervane gibi daha da yaklaştırmaya devam ediyordu.

Bu düşünceye dalmışken Seraphine gözlerini açtı ve kız kardeşinin tuhaf bir figürün yanında olduğunu fark etti.

Şok olmuş bir halde gözlerini kapatıp tekrar açtı.

İmkansız.

Aeliana tanıdık gelen bir boggart'tan garip bir içecek alıyordu.

Neler oluyor?

Seraphine dans etmeyi bıraktı.

Evren'in kendisine baktığını ve hâlâ onu tuttuğunu hissedebiliyordu ama bu sefer bunu bir kenara itti. İlk kez gerçekten salona baktı.

Güzel top, gözlerinin önünde dehşete benzer bir şeye dönüşüyordu.

Seraphine salonu kaplayan aynalara baktı. Yansımalar sadece sarhoş konukları değil, onların arasındaki yaratıkları, fark edilmeden kaynaşan uğursuz varlıkları da gösteriyordu. Kasaba halkı onları fark edemeyecek kadar sarhoştı. Birçoğunu tanımadığı pek çok Öteki Dünya yarattığı vardı. *Belki de Grim Wanderer gibi onlar da insanlar âleminde kapana kısılmışlardı.*

"Beni şaşırttın," dedi Evren, onu düşüncelerinden ve bu balonun hiç de görüldüğü gibi olmadığını acımasızca farkına varmasından çekip çıkararak.

Evren'in söylediği her neyse hiçbir anlam ifade etmiyordu. Muhtemelen o da büyülenmişti. *Bu onun planı mıydı?* Seraphine'in bunun bir şaşırtmaca olmadığını düşünmesi gerekirdi.

Seraphine, görünüşte eğlenen, sarhoş insanları ayartan ve gözleri boş bakmaya başlayan kadınlara bir şeyler fısıldayan korkunç yaratıkları gösteren aynalara odaklandı.

Kardeşim etrafında ne farkında mı? Aeliana'yı tekrar bulmaya çalıştı. Görev olsun ya da olmasın, kız kardeşini canavarların pençesine bırakmayacaktı.

"Çok dikkatli olduğunuzu görüyorum. Ama o güzel kafanı endişelendirecek bir şey yok. Onları göremezler. Buradaki yaratıklar insan gibi görünecek şekilde büyülendi ve çoğu insan ne olursa olsun onları göremez," dedi belindeki elin sahibi, eğleniyormuş gibi görünen bir şekilde fısıldayarak.

Seraphine Evren'e baktı, kafasının içinde alarmlar çalıyor, omurgasında korku iğneleri geziniyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Evren gülümsedi ve ardından salonun etrafındaki aynalar çatladı. Duvarları boyayan altın rengi koyu kırmızı tonlarla kararmaya başladı. Seraphine çatlak aynalardaki yaratıkların kendisine gülümsediğini görebiliyordu.

Keman durdu ve Evren'in kahkahası tedirgin edici derecede vahşi bir şekilde çınladı. Kız onun kucağından çekilmeye çalıştı ama Evren güçlüydü.

Kapana kısılmıştı.

Seraphine Evren'e bakmak için başını çevirdiğinde, onun neşesi içinde, açıkça gördü - sivilceler.

Herhangi bir gamze değil, ama korkmaya, beklemeye, istemeye ve kucaklamak için koşmaya başladığı gamzeler.

Şimdi anlamlıydı, aşinalık, Grim Wanderer'ın neden kukuletalı olduğu ve onu tanıyor gibi görüldüğü, neden sesini gizlediği. Evren'in onu gördüğünde neden zar zor gülümsediğini, Evren'in gözlerindeki endişeyi ve babası öldüğünde onun için duyduğu gerçek kaygıyı.

Hepsi bir yalandı.

Evren Wraithwood, Grim Wanderer.

Evren Wraithwood gerçekten de bir düzenbazdı ve şimdi onun elini sıkıca kavrayarak gülüyordu. Korku ve ihanet Seraphine'in kalbini boğdu. "Evet, Seraphine, benim kızıl gözlü yaratığım. Anlaşmanın çoğu kısmını yerine getirdin; dans ettin, şeytani yiyeceklerden kaçtın,

neredeyse gece yarısı oldu. Sadece bir şey kaldı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu, her şeyi çözmeye çalışıyordu.

Onu görmezden geldi. Tıpkı daha önce olduğu gibi elini kaldırdı ve dünya bir anlığına dondu, zamanda durağanlaştı. İnsanlar yerde sarhoş yatıyor, bir kadeh şarap dökülüyor ve damlaları havada kolye gibi asılı duruyordu. "Ve sen benim için bir dans ayırdın. Ne büyük bir onur! Ah, ne hoş bir danstı değil mi? Benimle dans etmek hoşunuza gitti mi? Gerçek benle? Yoksa kukuletalı bir korkak mı bekliyordun?" Beyaz kürklü pelerin tekrar ortaya çıktı ve onu sardı. Evren bu kez kukuletayı yüzünü örtmek için kullanmadı. Kimliğini saklamak için hiçbir neden yoktu.

Eğer Evren Grim Wanderer ise, ne zamandır benimle oynuyor? Bunun amacı ne?

Havanın azaldığını, ciğerlerini zar zor doldurduğunu hissetti.

Seraphine bu anlaşmanın onun sonu olacağını biliyordu. *Bana istediğimi vermek için neden bu kadar çok şey planladın?* Hayır, kız kaderini bir avcıdan daha kötü bir şeyin pençesine teslim ettiğini biliyordu. *Bir kurttan.*

"Sen bir düzenbazsın," diye alay etti, sesi inançsızlıkla titriyordu. "Başından beri oradaydın - Bay Vale ve Max ile birlikte. Babamın yanındaydın..."

Bu Evren'de bir şeyleri tetiklemiş gibiydi. Gözleri karardı, ışıltısı söndü. "Evet, öyleydin," dedi. "Ama bir şeyi bilmelisin Kızıl Göz. Bu, tüm bunlar, daha büyük bir şeyin parçası. Yapılması gerekiyordu."

Bu ikisini nasıl birleştireceğim? Sanki bu onun gerçek kişiliği, Evren ya da Grim Wanderer değil. Başka bir şeydi. Kayıp.

Hayır, sahte. Seraphine'in burada gördüğü şey gerçektir. Arkadaşı ve Evren için her ne hissediyorsa, her ne olduğunu düşünüyorsa, hepsi bir aldatmacaydı.

Evren onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Korku ve üzüntüyle titredi. Yine de başka tarafa bakmadı. "Evet," diye tısladı, gözleri açıktı. Yanağından aşağı inen bir iz, bir gözyaşının beklenmedik bir şekilde indiği yeri işaret ediyordu.

"Kasıtlı olarak bazı şeyler planladım, atacağınızı bildiğim küçük adımlar. Hepsi bu kırılma noktasına ulaşabilmeniz için. Ama biz ne yaptık?"

tartışıldı ve paylaşıldı mı? Söylediğim şey... Gerçek. Hepsi, Kızıl Gözler. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Bunun üzerine Seraphine ondan uzaklaştı, onun gözlerini görmek, kucaklamasını ya da rahatlatmasını arzulamak istemiyordu. Zayıf değildi, buna tekrar kanacak kadar saf değildi.

Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

Bakışlarını kaldırdı ve bu kez sesinde, yakında yok olacak kalbinde, yakında boşa çıkacak zihninde hiçbir şüphe yoktu. "Bu her şeyi değiştirir. Geçmiş taşa yazılmış ve gelecek değişken, ama tıpkı ay gibi, yarın da orada olacağını biliyorum. Tıpkı sözlerim gibi. Bugün, yarın ve sonraki gün, seni asla affetmeyeceğim."

"Bu kabul edilebilir. Bundan daha azını beklemiyorum."

"Daha bitirmedim," diye hırladı ona, hatta hırlayarak. "Seni asla affetmeyeceğim ve sana musallat olup seni yok edeceğime söz veriyorum. Bundan emin . Ve bu ikimiz için de adil bir gelecek gibi görünüyor."

Evren yaklaşmaya çalıştı, aynalar onun bir yansımasını gösterdi ve gözleri acıdı çünkü daha fazla gözyaşına dayanamadı ya da ona bakamadı. Bu, umudun ne kadar aptalca olabileceğinin bir hatırlatıcısıydı. "Sanırım anlaştık o zaman. Görünüşe göre benim felaketim bizi ayırana kadar," diye şaka yaptı ama boş hissettirdi.

Sonra aradaki mesafeyi korkusuzca kapatarak adamın geniş kollarını kavradı, tırnakları derisine batıyordu. "Söyle bana, bunların hepsi gerekli miydi? Babamı öldürmek de bunun bir parçası mıydı? Çünkü eğer noktaları birleştiriyorsam, o zaman onun ölümünü düzenleyen sensin," diye tısladı, beyaz kürkü artık beyaz değildi ama güçlü tutuşundan ve keskin tırnaklarından gelen kanla lekelenmişti.

Gözlerinde ne acı ne de başka bir şey vardı. "Hayır, bu planlamadığım bir şeydi, ama yine de tetikledim, bu yüzden sana yalan söylemeyeceğim ve bunun kısmen benim yüzümden olmadığını söylemeyeceğim. Söyleyeceğim ve bunda ciddiylim. Hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duyacağım. Ama bunun gerekiyordu," diye itiraf etti, sesi neredeyse gerçek gibi görünen bir ağırlık taşıyordu. "Ama dikkatli dinle, yoksa daha da fazla pişmanlık duyabilirsin." Sesi bu kez emrediciydi.

Bu ayırt edici sesi, bu varlığı daha önce nasıl fark etmedim?

"Şuradaki kız kardeşini görüyor musun? Ona Gölge Meydanı'ndan özel bir içecek verildi," diye açıkladı kulağına.

Vücudu ürperdi.

"Ne yaptın sen?" Gözleri hızla Aeliana'yı buldu, dudaklarında küçük damlalar halinde parlayan bir madde vardı.

"Yaklaşık... yirmi dakika içinde ölecek. Anlaşmanın bir parçası da bana değerli bir şey vermesiydi," dedi soğuk bir ifadeyle.

Seraphine yere yığıldı, kıpkırmızı elbisesi parlıyordu, gözleri altın rengine benziyordu ve kıpkırmızı duvarlardan damlıyordu. Sihirli kütüphanesindeki tablolarından birine benziyordu.

"Sana kolyeyi verdim! Bu yeterince sahiplenmeydi! Bu adil değil, seni yalancı!" diye bağırdı ve da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışarak bacaklarına saldırdı, ama o daha güçlüydü, gözleri tekrar karardı.

"Bu tür eylemlerden kaçınmanı tavsiye ederim Kızıl Gözler. Senin o vahşi doğanı seviyorum ama zaman geçiyor ve ben bu oyunu fazla oynamak istemiyorum."

Bu da ne demek oluyor?

Duvara doğru ilerleyen Evren, kırık aynaların yüzünün her mükemmel açısını sergilediğini gördü. Çürük elma ya da çiğ balık kadar tatlı bir gülümseme belirdi. "Değerli bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim ama kolyeyi anlaşmanın bir parçası olarak kabul etmeyi asla kabul etmedim. Ama onu sonsuza dek el üstünde tutacağım."

"Seni adi herif-"

"Hayır, hayır, bırak da bitireyim!" Diğer elini hareket ettirdi ve Seraphine'in ağzı kapandı.

"Senin için başka bir şey seçtim! Ben her zaman böyle düşünceliyimdir! Donmuş bir kalp için bir hayat adil görünüyor," dedi ürpertici bir sakinlikle.

Özür dileyen Evren gitmişti ve ormanda tanıştığı arkadaşı da ortadan kaybolmuştu. Elinin hızlı bir hareketiyle her şey ve herkes yeniden hareket etmeye başladı. İnsanların çoğu sarhoştı ve tüm yaratıklar onlara bakıyordu. Onu bekliyorlardı.

Seraphine tökezleyerek geri çekildi. *Böyle bir güce sahip olan bu yaratık da kim?* Zihni sadece babasını değil, şimdi de kız kardeşini kaybetme ihtimalinin dehşetiyle çalkalanıyordu ve

karşısındaydı. Konuşmaya çalıştı ama adam ağzını kapalı tutuyordu.

Evren, kız kardeşine işaret etmeye çalıştığını fark etti, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Özür dilerim, şimdi konuşabilirsiniz ama hızlı olun. İkiniz için de çok az zaman var."

Bir gün, senin için hiç zaman kalmayacak. Bundan eminim.

"Lütfen, ona zarar verme. Her şeyi yaparım. Anlaşmayı bozabilirsin! O olmadan ne istersen yaparım," diye umutsuzca yalvardı. Bunu daha iyi bilmeliydi. Dorah ona Öteki Dünya'dan gelen bir ruha asla güvenmemesini söylemişti. *Ne kadar kırılganım.* Birinden gelen ilk sevgi belirtisi onu kandırmak için yeterliydi.

Etrafına bakınarak ve umursuyormuş gibi davranarak espri yaptı. "Bunu geri alamam. Görevi tamamladın ve kuralları biliyorsun." Evren çömeldi ve onunla göz göze geldi. "Ama kız kardeşini kurtaracak yeni bir anlaşma önerebilirim. Ona panzehiri verebilirim ve sen de donmuş kalp anlaşmanı koruyabilirsin."

" ne var?" diye hırladı. Kaçış yoktu. Her şey hissetmekten çok korktuğu için olmuştu. Şimdi, olgunlaşmamışlığının sonuçlarını herkes ödeyecekti.

"Panzehiri vereceğim ve o yaşayacak. Ama sen..." Evren dudaklarını uğursuz bir gülümsemeyle büktü. "Sen, benim sevgili kızıl gözlü yaratığım, bana kan yemini etmelisin."

Seraphine kendini zor tutuyordu. Bu noktada her şeyi kabul edebilirdi.

Devam etti. "Bir görevde bana eşlik etmeyi kabul edeceksin ve bu süre zarfında bana ölümcül olabilecek hiçbir şekilde zarar vermeye çalışmayacaksın. Görev süresince hayatın benimkine bağlı olacak."

"Ya ondan sonra?" Sözlerinden zehir akıyordu. Gözleri parlak ve ölümcüldü.

"Eğer ikimiz de hayatta kalırsak, kavuşacaksın ve istediğini yapabileceksin. Karşılığında hiçbir şey istemeden her dileğini yerine getireceğim, dileğin benim ölümüm olsa bile," diye söz verdi Evren. "Döngü yok, hile yok. Adil bir anlaşma. Donmuş kalbini, kız kardeşinin güvenliğini ve gelecekte özgürlüğünü alacaksın. Her zaman istediğin bu değil miydi?"

Yorgun ve köşeye sıkışmış olan Seraphine, mistik güllerin

ve karşılaştığı yaratıklar başından beri onun hakkında uyarılarda bulunuyordu. Kurt, kışla kaplı ve gözlerinde kar taneleri olan kurt. Evren ona sahip olduğunu biliyordu.

Bu kendini kaybetmek anlamına gelse bile Aeliana'yı kaybetmeyecekti. "Anlaştık."

Evren'in kakhahası bir kez daha havayı doldurdu. "Ah, iyi bir anlaşmayı severim, özellikle de benim lehime olduğunda." Sonra ona göz kırptı ve onu yukarı çekti.

Onu hem gülen hem de ağlayan, gözleri zehirden neredeyse simsiyah olmuş Aeliana'ya doğru götürdü. Dans muhtemelen dikkat dağıtmak içindi. Aeliana sersemlemiş gibiydi. Ona her ne vermişlerse, onu içten dışa doğru boğuyordu, kulaklarından ve ağzından siyah kan damlaları akıyordu. *Lütfen, kurtar onu. Lütfen, Brannon. Nemera, bana yardım et.*

Beklenmedik bir şekilde, Öteki Dünya'dan gelen yaratıklar, küçük periler ve korkunç dehşet ve kâbuslar uzaklaşırken, Evren içinde berrak, neredeyse suya benzer bir madde olan bir bardak aldı ve kız kardeşinin dudaklarına tuttu. Seraphine onu kendisinden uzaklaştırmak istedi ama nedense kendini güçsüz ve bedeninin dışında hissediyordu.

Bir an için yine yalan söylediğini düşündü ama sonra Aeliana gülmeyi kesti ve dudakları yeniden renklenmeye başladı. Kız kardeşinin gözleri yavaşça kapandı ama nefes alıyordu. Yüzünün hiçbir yerinden koyu kan gelmiyordu. Seraphine Evren'e baktı, gerçekten kız kardeşine yardım etmek için bir şey yapıp yapmadığını sorguluyordu.

Evren bardağı eline aldı. İçinde su vardı. "Nasıl?"

Ona bakarken gözlerinde muziplik parlıyordu. "Kız kardeşine biraz beithir zehri verdim. Aslında arkadaşın Dorah onu bana ödünç verecek kadar nazikti. Sen de oradaydın," dedi ve etrafına bakınarak küçük bir yaratığa gitmesini işaret etti. "Bu zehir ölümcül, ama ilginç bir şekilde, sadece birkaç damla su onu etkisiz hale getiriyor! Öteki Dünya'nın büyüğü, tedaviler bazen oldukça eğlencelidir, asla açık değildir ama her zaman ," diye alaycı bir şekilde açıkladı. "Ve en iyi kısmı? Kolyeni kabul ettim ve kız kardeşini yine de kurtaracaktım. Ben bir canavar değilim."

Hayır, değilsin. Sen nefes alan bir kabussun.

Seraphine bir kez daha yere düştü. Bu sefer kız kardeşine doğru ilerledi. Gözleri kapalıydı, saçları dağılmıştı ve etrafını bir kaos labirenti sarmıştı.

"Çok kolay kandırıldın Kızıl Gözler. Gölge Pazarı ve Öteki Dünya hakkındaki bilgine rağmen, umutsuzluk seni kör etti ve yıllarca kandırdı," diye alay etti etraflarındaki Öteki Dünya yaratıkları gülerken.

Partiye katılanlar ne olup bittiğinin farkında olmadan etrafa şarap dökmeye devam etti. İçkinin içinde onları da bu hale getirecek bir şey olup olmadığını düşündü.

"Sen kabusların şeysin. Anlaşmayı bozmanın bir yolu olmalı. Yapmayacağım-" Anlaşmayı bozmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir şekilde kendini yukarı çekmeye başladı. O bir katil değildi ama hâlâ biraz zamanı vardı. Belki bir pazarlık yapabilir, ruhunu sunabilirdi. Ona bir şekilde fayda sağlayabilecek bir şey.

Her zaman bir yol vardır. Dorah yıllar önce ona Gölge Meydanı'nın yollarını öğretirken böyle söylemişti.

Seraphine kendini ona doğru fırlatır fırlatmaz, Evren'e vurmayı ne kadar arzulasa da, onu bir kez daha iğrenç, tatlı bir kucaklamayla dikkatlice bedenine doğru çekti.

Ağzı kızın yanağını okşarken usulca güldü. "Zaman doldu."

Sonra saat on ikiyi vurdu.

Bölüm 15

Maskeli Kurt

Aşk ve ölümün iç içe geçtiği, çarpık ve kederli, acı sonuna kadar çözülen bir hikaye vardı.

Ancak gözden kaçırdıkları şey, acının altındaki gerçektir: Her şey paramparça olsa da, gerçekten sona ermiyorlardı.

*Ve böylece, aşk ölümün ötesinde bir şey haline geldi,
Ve ölüm artık son nefes değildi.*

*Otherworld Tales adresinden alındı: Kıyamete Giden Yol
yazan Lyra Sorrowspring, Bölüm 3, s. 54.*

Olay Günü

Seraphine Ashcroft

T Etrafındaki dünya durmuş gibiydi ve Seraphine kalbinin yavaşladığını hissetti; sanki kalbi damarlardan değil de metalden yapılmış gibi her atışı göğsüne çarpıyordu. Bir ürperti damarlarına girdi, kemiklerine yayıldı ve ardında buzdan bir iz bıraktı.

Sonra zihni durdu, ürkütücü bir sükûnet ve huzurlu bir hiçlik içinde donup kaldı. Açıklanamaz bir şekilde güldü - durumun gerçeküstülüğünü yansıtan yumuşak, içi boş bir ses.

Kendini boş hissediyordu, sanki zihnindeki tüm endişeler tıpkı Coldhaven'daki bahar gibi uçup gitmiş, geriye sadece beyaz, saf soğuk kalmıştı.

Dağınıklık, dökülen şarap, yaratıklar, Evren bir bulanıklığa dönüştü. Boynuna dokunduğunda hafif bir kesik hissetti.

Hayalet gibi bir merakla aynaya yaklaştı. Başını hareket ettirdiğinde, sadece bir insandan başka bir şey görmedi.

Güzel.

Ancak, boynunun hemen altında, köprücük kemiğine yakın bir yerde Seraphine mürekkepli bir sembol görebiliyordu; derisine incelikle kazınmış bir tilki dövmesi. Seraphine bunun Gölge Meydanı'ndaki kedi sith'in taşıdığına benzediğini, kütüphanedeki eski resimlerde gördüğü gizemli amblemin aynısı olduğunu hatırladı.

"En azından iyi görünüyor," diye mırıldandı kendine bakarak. Garip bir şekilde hiçbir şey hissetmiyordu.

Evren Wraithwood

İşe yaradı.

Evren yere yığılıp duygularını boşaltmaktan başka bir şey istemiyordu. Seraphine hâlâ hayattaydı ve ona bağlıydı.

Balo salonunu inceledi; şarap ve kanın ürkütücü karışımının ortasında yere serilmiş misafirlerden oluşan grotesk bir tablo. Yine de, yıllar, on yıllar sonra -hem onu hem de kendisini bağlayan bir lanet için bir boşluk bulmuştu- nihayet bir umut ışığı gördü.

Şimdi, bir şekilde diyarlar arasında sıçrayabilen Seraphine'le kan bağı kurarak, onun kanını Öteki Dünya'ya giriş yapmak için kullanabilirdi. Hâlâ bunu test etmesi gerekiyordu ama bundan sonra onları bağlayan lanetleri kırma arayışlarına başlayabilirlerdi. Açıklayabileceği çok şey vardı ama ona daha fazlasını anlatmaya gerek olmadığını düşünüyordu. Onun kendisini şeytanın vücut bulmuş hali olarak görmesini tercih ederdi.

Evren onun nefretini, ortak geçmişlerini hatırlamasına tercih etti.

Her nasılsa, ona hayret ediyordu. Dans etmek ve ona yakın olmak tek ihtiyacı olan şeydi. Baloya girer girmez gözlerinin görebildiği tek kişi Seraphine oldu. Tuhaf kızıl ay kadar güzeldi. Başından beri onun rüyası, kıyameti, duası ve avcısıydı. *O her şeydi.*

Arkasını döndüğünde, Seraphine'in kalenin karmaşasından tamamen bir şekilde güldüğünü gördü. Aeliana onu uzaktan izliyordu, gözleri korkuyla açılmıştı. Evren ona bunun geçeceğini, uyuşma hissinin sadece bir yan etki olduğunu söyleyebilirdi. *Ama bunun kız kardeşine ve hatta Seraphine'e ne faydası olurdu ki?*

"Sana söylemedim mi? Dünyanın gördüğü en büyük kötü adam olabileceğini?" dedi ona yaklaşarak. Çarpıcı kızıl gözleri duvardaki aynaların arasından onunkilere baktı.

Seraphine ona sanki hiçlikten yapılmış bir oyuncak bebekmiş gibi tatlı, zoraki bir gülümseme verdi. "Öyle değil mi?" dedi açıkça.

Sonra kadın arkasını döndü ve adam yine dizlerinin üzerine çökebilirdi ama onu gördü. Duygusuz ya da değil, o yaşıyordu. "Belki de olacağım. Belki de olmayacağım. Ne bildiğimi biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

Aradaki mesafeyi kapatarak başını dudakları neredeyse onunkine değecek şekilde hareket ettirdi, gözleri boş, yırtık bir kırmızıydı. Her nefesini, vücudunun her santimini, göğsünün yanındaki elini hissetti. Ona çekilen bir mıknatıs gibiydi ve onun üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Seni öldüreceğimi biliyorum. Görev biter bitmez seni öldüreceğim," diye her kelimeyi onun ağzına fısıldadı.

"Ah! Bu bir sürpriz değil, Kızıl Göz! Bunu biliyorum. Daha azını beklemiyorum." Onun yanına doğru ilerledi ve göz alıcı elbisesi içinde onu tekrar süzdü. "Ama şimdilik... gidelim mi?" Evren kolunu uzattı, kadın kolunu tuttu, tırnakları kolunu kesti, acı verici ve dudağını ısırmasına neden olacak kadar güçlüydü. Tehlikeli bir kavrayışı vardı. Ne kadar çarpık olsa da bu hoşuna gitmişti.

Evinden çıkıp gittiler. Orada onun için değerli hiçbir şey yoktu. Tüm bunlar her zaman Seraphine ile ilgiliydi. Evren yaratıkların çoğunu kovdu ve diğerlerine her şeyi yoluna koymalarını emretti. İçkiler nadir bulunan bir bitkiyle renklendirilmişti. Hiçbiri bugünden bir şey hatırlamayacaktı.

Sessizce ormana doğru yürüdüler, Evren kızıl kar tanelerinin yollarını çevrelediğinden emin oldu. Beyaz kar kırmızıya boyanmıştı; acımasız ama nefes kesici bir manzaraydı. Sadece onun için dünyayı kızıla boyayacağına söz vermişti.

Yüzyıllardır yapılan bir planı, gözlerinin rengine uygun bir karla kutlamaktan daha iyi ne olabilirdi? Yine de, ona hızlı bir bakış attığında, sıkılmış görünüyordu.

Ağlayan Orman'a ve perdeye vardıklarında nöbetçi ağaç hiç ses çıkarmadı ama Evren ağaçtan yapılmış yüzünden bir damla gözyaşı döküldüğünü gördüğüne yemin etti.

Bir kan anlaşmasıyla Seraphine'in elini tuttu. "Beni oraya götür."

"Nerede?" diye sordu, sanki onu çözmeye çalışıyormuş gibi başını hareket ettirerek. Ağaçtan kemerli girişi işaret etti. "Öteki Dünya."

Esneyerek bir adım öne çıktı. "İçeri girmeniz yasak değil mi?"

"Evet, giremem ve benim diyarımdan hiçbir yaratık beni çekemez."

Orada. Ama sen insansın."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Umarım karda yüzüstü düşersin." Sesi ne kadar duygusuz çıkarsa çıksın, Evren onun sözlerine neredeyse gülecekti. Bu nedenle, Evren kemerli dallar arasında ilerlerken onun elini tuttu ve tam da onun istediği gibi, neredeyse yüz üstü düşüyordu ama üzerine değil

Kar.

Öteki Dünya'da.

Evren, Seraphine'in Öteki Dünya'ya geçebilmesi ve onu insan özünün altında saklayabilmesi için her ne yapıldıysa Nemera'ya teşekkür etti. Dünya tersine döndüğünde ve ayaklarını ileriye doğru hareket ettirdiğinde, eskiden evi olan şeye bakmaya bile çok hevesliydi, her şeyin titrediğini hissetti.

durdu.

Konuşan güller ve yaratıklar, selkiler, kelpiler, cadılar, boggartlar-her şey sessizleşti ve gece daha karanlık görünüyordu, ay görünmüyordu.

Bir karşılama, diye düşündü. Evren evindeydi.

Ağaçlar neredeyse çığlık atarak eğiliyordu; kulaklarına güzel, unutulmaz bir melodi gibi geliyordu.

Hâlâ Seraphine'i tutarken gökyüzüne baktı ve gerçekten, hınzırca gülümsedi. Gerçekten de evindeydi ve sonunda bunu düzeltmek için bir şansı vardı. Elini açarak grimsi yaprakların karanlığa akmasına izin verdi.

Bu sefer ne kelebekler, ne renkler ne de paralar vardı. Yapraklar yağlı gölgelere dönüştü, karanlık, tüketen, onu ve tüm Gölge Meydanı'nı örten.

Dünya karardığında, Evren kaosu duyabiliyordu.

Damla, damla, .

Kan aktı ve yaratıklar saklandı. O bir kaostu.

Bu sadece bir başlangıç.

Yanında, ifadesiz Seraphine'i gördü. Seraphine hâlâ onun kalbine ve açıklamaya cesaret edemeyeceği kadar karmaşık olan aralarındaki bağa alışmaya çalışıyordu.

Ancak Evren doğru seçimi yaptığını biliyordu. Kesin olan bir şey vardı: onu öldürecekti. *Er ya da geç*, diye umuyordu.

Bu arada yapılması gereken işler vardı.

"Burayı özlediğimi söyleyemem," diye mırıldanarak Shadoweater ve Grimnight'ı yaratıklarla dolu patika boyunca serbest bıraktı. Çoğu saklanıyor ve çığlık atıyordu, hatta bazıları Nemera'ya dua ediyordu.

Sanki bu sefer işlerine yarayacakmış gibi.

Kızıl Hatıralar

"W Sen kimsin?" diye sordu beş yaşındaki kız çocuğu. Ağlayan Orman'ın etrafında koşturuyor, saklambaç oynuyordu. ta ki bir ağacın yanında oturan bir adamı fark edene kadar.

"Hiç kimse. Sadece... başka bir gezgin," diye cevap verdi ve kadın başını eğdi.

Gezgin nedir?

"Üzgün görünüyorsun."

"Evet... Üzgün çok sığ kalır. Ben olsam gaddar derdim," dedi yabancı ama küçük kız gaddarın ne anlama geldiğini bilmediği güldü.

Şaşırtıcı bir şekilde, yabancı ona gülümsüyor gibiydi. "Ee, sana komik geliyor muyum küçük yaratık?"

Başını salladı. "Evet." Başka bir şey söyleyemeden bir ses ona seslendi.

"Hoşça kal, Kızıl Gözler. Görünüşe göre seni arıyorlar." Ona el salladı.

"Güle güle..." diye başladı ama onun adını bilmediğini fark etti. "Güle güle, Grim Wanderer!"

Adam güldü. "Zekice. Tamam, Grim Wanderer, o, Crimson Eyes."

Bölüm 2

Öteki Dünyada Kızıl Bir Tilki ve
Aç Bir Kurt

*Kadim bir fısıltı usulca konuşur, Üç
diyara bağlı bir varlıktan,
Bir değişim alameti, baladlar için bir ilham perisi,
O kadar nadir bir yaratık ki, paramparça olur ve yeniden şekillenir.*

*Böyle güçlü bir lütuf, tehlikeli bir tehdit,
Hiç kimseye ait olmamak, ama herkesin
olmak,*

*Değişimin ve kaderin habercisi,
Derin gölgelerde, çağrıya kulak verir.*

*Görünmeyen diyarlardan yankıları
yükselir, İlim perdesinde bir gizem,
Yıldızlarla dans etmek, gökyüzünü
örmek, Sonsuza dek yeniden doğan bir
efsane.*

*Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.
Galen Sorrowspring, Bölüm 7, s. 153.*

Prelüd

Evren Wraithwood

500 BGW Yıl Önce. Büyük Savaştan Önce

Evren, Wraithwood soyunun en genciydi. Onun soyu, bizzat Nemera tarafından kutsanarak Öteki Dünya yaratıklarına hükmetmek için yaratılmıştı. "İnsanlar endişelerimin en küçüğü," diyordu Evren.

Wraithwood arkadaşı Theron Galehollow'a söyledi.

Ağlayan Orman'ın yakınında yürürken Theron sırttı. "Yine de umursamalısın. Ren, Nemera'yı dengeyi koruyarak, o insanları kandırarak ya da hediye ederek onurlandırıyoruz." Galehollow soyunun bir parçası olan Theron hava yaratıklarını yönetiyordu. Evren, Theron'un bir şahine dönüşebilmesine hayranlık duyuyordu. Ormanda gezinmek için kurt formundan daha iyi bir yoldu bu.

"Neden işe yaramaz insanları tartışıyoruz ki?" Evren yüzünü buruşturdu. "Daha küçük yaratıklar bunu halledebilir. Aslında o insanları kandırdıklarını görmek hoşuma gidiyor. Onların bencil istek ve arzuları yüzünden acı çekmelerini izlemek çok keyifli." Evren'e göre çoğu insan para, şöhret ve hatta aşk için Öteki Dünya yaratıklarından yardım isterdi. *Çaresiz bir insan olmak ne acı.*

"Senden bununla başa çıkmanı falan beklemezdim. Sanırım şanslısın," diye mırıldandı Theron. "Gitmeliyim. İlgilenmem gereken birkaç mesele var. Ama iyi eğlenceler Ren. Ormanda genellikle insan bulunmaz ve buradan birkaç dakika ötede bir şelale var." Bununla birlikte Theron bir şahine dönüştü ve gökyüzüne doğru süzüldü.

"Şanslıyım," diye homurdandı Evren. Bir kurda dönüşerek, coşkulu yeşil ve canlı ormanda dolaştı ve yönetme yükü olmayan bir prens olduğu için kendini şanslı hissetti.

Ormandaki herhangi bir canlıdan daha hızlı hareket ederken etrafında yapraklar uçuşuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bir kadın sesi.

Yeterince uzaktaydı ama kulakları keskin olan Evren, bunun bazı işe yaramaz insanları korkutmak için mükemmel bir senaryo olabileceğini düşündü. Böylece kurt formunda kalarak seslere yaklaştı.

"Hiçbir yerde," diye karşılık verdi muziplikle karışık daha yumuşak bir ses. Evren bu tonu iyi tanıyordu, kendisi de kullanmıştı.

"Bak, burada tek başına dolaşamazsın. Yaratıklar var ve-"

Yumuşak sesli kız onun sözünü kesti. "Evet, çok tehlikeli ve korkutucu. Korkudan titriyorum."

Bu insanı sevdim, diye düşündü

Evren. "Ama-"

"Ama hiçbir şey. Bu kitabı kütüphaneye geri götürür müsün? Bir saat içinde döneceğim. Yapmam gereken işler var, o yüzden müsaade ederseniz," dedi hoş insan kararlı bir şekilde.

Evren onun ormanın derinliklerine doğru ilerlediğini duydu.

İnsan hızlı yürüyordu ve Evren'in planı bozulmuş olsa da kızı hâlâ takip edebilirdi. *Belki onu kandırabilir. Böylece Theron'a anlatacak eğlenceli bir hikâyem olur.*

İkisi de yürüyordu; adam ormanda saklanmıştı, kadınsa uzun fındık rengi saçları ve endamıyla göz kamaştırıyordu.

Dans ediyormuş gibi hareket ediyordu. *Kötü bir dansçıydı ama.*

Birkaç dakika sonra fındık saçlı kız bir şelaleye ulaştı, muhtemelen Theron'un bahsettiği şelaleye. Arkasını Evren'e dönerek kristal suların yakınında kuru bir yer aradı. Evren oradaydı, ağaçların arasında kamufle olmuştu. *Belki zıplayıp onu korkutabilirim, bir yaratık çağırıp onu kandırabilirim ya da bir denizkızından onu güzelliğiyle büyülemesini isteyebilirim.*

Kız elinde bir günlükle arkasını döndü. Yüzü konsantre olmuş bir şekilde yazıyordu. Evren onu tanımlamak için tek bir kelime bulabildi. *Güzel.*

Bu tür bir güzellik, Öteki Dünya ve Yeraltı Dünyası'ndan gelen yaratıklarda bir şekilde bulunurdu. İnsanın sonsuza dek bir tabloda yakalamak isteyeceği türden bir güzellik. İnsanın o güne kadar gördüğü en büyük yeşil gözleri vardı ve soluk teni kar gibiydi. Yüzü bir sanat eseriydi; zarif ve narindi ama göz kamaştırıcı bir vahşiliği vardı. Elbisesi yırtılmıştı ama gülümsüyordu. Her ne yazıyorsa

çok hoştu. Evren ne olduğunu görmek istemekten kendini alamadı. İlk kez, insanlar için daha fazlası olup olmadığını merak etti.

Saçmalık, diye düşündü. Evren onu korkutmanın çok zahmetli olduğuna karar verdi ve gece geç saatlere kadar orada kalıp şelaleleri izledi. Sonra ayağa kalktı, eve gitmeye hazırdı. Kadın köhne kasabasına dönene kadar o da aynı yöne gitti.

Evren kendi kendine sıkıcı bir gün geçirdiğini ve insanların baş belası olduğunu söyledi.

Kendi kendine onu takip etmediğini söyledi. Bu sadece bir tesadüftü.

Kendi kendine çok yorgun olduğunu, bu yüzden gitmeye hazır olana kadar onunla kaldığını söyledi.

Kendi kendine onun sade olduğunu ve düşündüğü kadar güzel olmadığını söyledi.

Öteki Dünya Prensi de onun yalan söylediğini biliyordu.

Bölüm 16

Boşluktaki Tilki

Donmuş bir kalp anlaşması asla görüldüğü gibi değildir. Büyük Savaş'tan ve perdenin yaratılışından önce bazı insanlar sonsuz yaşam karşılığında bunu kabul ederdi. Bu en büyük nimetlerden biriydi, ancak tüm insanlar insanlıklarından vazgeçmek anlamına gelen ölümsüzlüğün ağırlığını taşıyamazdı.

Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.

Galen Sorrowspring, Bölüm 30, s. 210.

Seraphine Ashcroft

Seraphine artık renkleri ya da Öteki Dünya'daki yeşilliklerin güzelliğini görmüyordu. Orada öylece durdu, kalbi gibi donmuştu.

Evren'in Gölge Meydanı'nda ilerleyişini, etrafını saran gölgeleri, yankılanan çığlıkları, ondan yayılan karanlıktan saklanan yaratıkları izledi. Her ne kadar neler olduğunu araştırmak istese de, zar zor konuşabiliyor ya da hareket edebiliyordu.

Sanki kendi zihnine hapsolmuş gibiydi, bedeni uzuvlarını hareket ettirmek için yapılmış bir makineydi. Kullanılacak bir nesne. Kalpsiz bir araç. Hissetmek istiyordu -korku, nefret, suçluluk- ama ne kadar derine inerse o kadar boşluktan başka bir şey bulamıyordu.

Evren, Seraphine'in bedeninin kendi başına hareket etmekte zorlandığını biliyormuşçasına kolunu sırtına koyarak onu sıkıca tuttu. Seraphine artık bunda hiçbir anlam ya da heyecan bulamıyordu.

Kalbi saatte ancak bir ya da iki kez atıyordu. Sayıyordu. Derin bir nefes alarak oyunu oynamaya karar verdi. İpler Evren'in elindeydi ama aklındaki görev ne olursa olsun onu serbest bırakacağına söz vermişti. Belki de onun hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Bu, sessiz kalıp kalbindeki boşluğun onu tüketmesine izin vermekten daha iyi bir zaman kullanımıydı.

"Sanırım zavallı yaratıkları korkutmaktan zevk alıyorsun," dedi yavaşça etrafı tarayarak. Dükkanlar kapanıyordu ve her türden varlık - cadılar, sithler, selkiler, merrowlar - kaçıyor.

"Gerçekte kimsin sen, Evren Wraithwood? Bu sözde görev planının bir parçası mı? Masum yaratıkları eğlenmek için korkutmak mı?"

Evren durdu ve onu inceledi, yüzünde kendini beğenmişliğin ve aşık olmuş bir sevginin özü vardı. Neredeyse kraliyet ailesinden biri gibi görünüyordu. *Hiçliğin prensi.*

", değil mi?" diye sırıttı ama Evren'in gözlerinde bir endişe fark etti. "Görevimize başlamadan önce konuşmam gereken biri var. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra tüm detayları paylaşacağım," diye söz verdi, sanki bu onun için bir şey ifade ediyormuş gibi - sanki güvenin bir kanıtıymış gibi.

"Şuradakini hatırlıyorum," dedi ve konuyu değiştirerek

Daha gösterişli ve daha az sıkıcı bir şey. Onun kedi Sith'ine bakıyordu.

"Ah evet, diyara girmem yasaklandığından beri Gölgeyi ben ticaret arkadaşımı."

Başını yana çevirerek bir esnemeyi bastırdı. "Neden buraya girmene izin verilmedi? Ve şimdi neden izin veriliyor?" Seraphine merak etmekten çok uzaktı ama Evren'den kendi yararına kullanabileceği bazı bilgiler edinmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre duygular amaçların gölgesinde kalabiliyor.

"O, Kızıl Gözler-" Sırtında tuttuğu eliyle onu bedenine yaklaştırdı. Bu yakınlık vücuduna sıcaklık yayarak damarlarındaki buzunu biraz olsun eritti. "Sana henüz söyleyemem. Birbirimizi çok az tanıyoruz," diye alay etti ama sanki iliklerine kadar üşüdüğünü biliyormuş gibi onu yakınında tuttu.

Onu takip etti. Her nasılsa rota belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Kimi arıyorsun?" diye sordu, şu anda Gölge Meydanı'nda çekici hiçbir şey olmadığına dikkat çekerek.

"Senin bir arkadaşın. Sevgili Dorah'ın."

"Neden o?"

"Neden olmasın?" dedi.

"Bu bir cevap değil. Soruma başka bir soruyla cevap veremezsiniz." Seraphine onun cevabını biraz sinir bozucu buldu.

"Yapamaz mıyım?" Evren bir kez daha soruyla cevap verdi.

Seraphine gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve sonra tekrar gökyüzüne baktı. Öteki Dünya farklıydı, tersine dönmüştü. Yıldızlar daha yakındı.

Evren kürklü pelerinini çıkarıp Seraphine'e giydirdi. "O da benim eski bir arkadaşımı. Sadece bu kadar."

Pelerin yeterince sıcaktı. Dorah'nın dükkânına doğru yürürlerken kız nazik ve işe yaramaz bir hareketle pelerinini vücuduna yaklaştırdı.

Evren Wraithwood

Evren, Seraphine'in genellikle solgun ve canlı olan teninin donuk olduğunu fark etti. Belki de anlaşılmadan ya da açlıktan kaynaklanıyordu.

Keşke dürüst olacak kadar cesur olsaydım.

Gerçek şu ki, adaletsizliğin ve karanlığın içine doğmuş olan adam, gerçeğin ona yapabileceklerinden korkuyordu. *Hatırlayacak mıydı? Beni bir canavar olarak düşünür müydü?* Yine de Evren bir canavardı. Şimdilik yapabileceği en iyi şey, arayışı sonlandırmanın ve başarılı olmanın bir yolunu bulmaktı. Kötü adam rolünde yeniden ustalaşabilirdi. Yine yalan söyleyebilir, bir kez daha öldürebilir, kendini bir kez daha karanlığa boğabilirdi.

Seraphine'in yanında yavaşça ilerleyişini izledi. Beyaz kürklü pelerinin içinde, yorgunluğuna rağmen muhteşem görünüyordu. Dalgalı, uzun saçları ve gözleri, onlara her baktığında nefesinin kesilmesine neden olan gözlerdi. Ancak bir zamanlar yıldızlarla ve ışıkla dolu olan gözleri artık boştu. *Ve hepsi benim suçum.*

Ama uzun sürmez.

Gölge Meydanı hatırladığı gibi görünüyordu, en iğrenç eşyaları satan dükkânlarla doluydu. Buraya birkaç kez gelmişti ama her seferinde buradan uzak durması söylenmişti. Burası paralı askerlerin, kara büyü'nün ve en kötü türden ticaretin yapıldığı bir yerdi. Evren de burada kandırılmıştı.

Yine de, Dorah artık Seraphine'i tanıdığına göre, cadıdan bilgi almak için bundan yararlanabileceğini umuyordu.

Yürürlerken, Öteki Dünya'nın havasını solumaktan kendini alamadı. Perde yaratıldığında, diyarın nasıl dönüştüğünü zar zor görebiliyordu. Gölge Meydanı gibi bazı kısımlar aynı kalmıştı, ürkütücü ve karanlık. Diğer kısımlar ise insan dünyasında kaldı, ormanı gibi. Dünya, insan ve Öteki Dünya âlemlerinin aynı alanda yer alacağı şekilde tasarlanmıştı. Yine de Evren bir şeylerin karıştığını, dengesizleştiğini, doğal olmadığını hissedebiliyordu.

Kendi krallığı hakkında anlaması gereken çok şey vardı. *Ne kadar ironik.* Yıllar önce daha dikkatli olsaydı, peçe ve savaş hiç yaşanmamış olacaktı.

"Ne tatsız bir ziyaret," dedi ruhani bir ses, gölgelerin arasından çıkıp karanlık ve eski bir vitrinin yanında durarak.

"Ben de Theodora," dedi Evren, cadıya selam vererek.

Seraphine Ashcroft

Seraphine Dorah'ı gördüğünde bir şeyler hissetmeyi bekliyordu ama hiçbir şey hissetmedi. Yine de gözlerini biraz yumuşatmaya çalıştı, eski dostunun hatırına biraz kibarlık numarası yaptı.

Dorah ona yaklaştı, saçları keskin güllerle dağılmıştı. Seraphine yine de başını ellerinin arasına almasına izin verdi, tırnakları keskin ve uzundu. "Seren, ne oldu?" diye sordu sessizce, yaşlı gözlerinde endişe vardı, saçlarındaki çiçekler açılıp kapanıyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Seraphine. "Her şey yolunda Dorah." Dudaklarını gülümsemek için çekmek canını yaksa bile rol yapabilirdi. Dorah, Evren'in bu görevi tamamlamak için ihtiyaç duyduğu şeyin bir parçasıysa, şu anki durumunun konuşmaları gereken şeyi engellemeyeceğinden emin olmalıydı.

Dorah'nın gözleri Seraphine'in anlayamadığı bir duyguyla titriyor gibiydi, tekinsiz kaşları aşağı iniyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtığında, Evren onun sözünü kesti.

"Onun için telaşlanmayı bırak, Theodora. En azından nazik ol. Bugün onun doğum günü," diye tısladı, sesi daha derin ve daha tehlikeliydi. Seraphine Evren'in sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştı.

Doğum günüm olduğunu nereden bildi?

Dorah şaşırılmış görünüyordu. "Nasıl?" diye sordu Evren'e, sesi küçük ve korkmuştu.

Seraphine ne konuşmadan ne de konuşmanın öneminden bir şey anlayabildi. aptallığa neredeyse gülecekti.

"Bu imkânsız," diye devam etti Dorah. "Bunu sen de biliyorsun! Ne yaptın sen Evren?"

Esnerken Seraphine'in konuşmada bir şeyi kaçırdığı anlaşılıyordu.

"Ben senin yapman gerekeni yaptım, Theodora. Yaptığın şeyi düzelttim," dedi Evren, sesi ağaçlardaki buz sivri uçları gibi keskindi.

Seraphine, bir şekilde daha uzun ve cadıya daha yakın duran Evren'e bir avcı, kontrolsüz bir vahşi hayvan gibi baktı. "Bana soru sorma hakkıyla bu kadar yüksek ve güçlü bir şekilde gelme

ya da kararlarımdan şüphe duymayın."

Evren yaklaştı ve Dorah'nın keskin kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylediği her neyse Dorah'ın irkilmesine ve başını sallamasına neden oldu. Seraphine Dorah'yı ilk kez bu kadar durgun görüyordu.

"İçeri gel. Sanırım bu... beklenmedik haber dışında benden bir şey istiyorsun," dedi Dorah Evren'e.

Hâlâ doğum gününden mi bahsediyorlar? Seraphine, Evren'e karşı işe yarayabilecek her şeyi öğrenme planında başarısız oluyordu. Dorah ona doğru baktı, bu sefer keskin dişlerle dolu küçük bir gülümseme vardı.

"Çocuğum, sana yeni kıyafetler getireyim. Elbise çok güzel ama daha hafif bir şeye ihtiyacın olabilir."

"Bedavaya mı?" Seraphine yere baktı. Üşümesine şaşmamalı. Elbisesi yer yer yırtılmıştı.

Dorah ona doğru pufladı. "Anlaşmaya mısınız?"

Seraphine konuşmanın normalliğini rahatlatıcı buldu. "Her zaman," dedi Dorah'a, kısa bir süre Evren'e baktı. düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Her neyse, elini kapının keskin kenarına çarpmasına neden oldu.

Dükkâna girdiğinde Evren'in artık kanlı olan parmağını ve ağzındaki düz çizgiyi gizlemeye çalıştığını fark etti. Bu, gerçek bir gülümseme takınan Evren'in tersiydi.

"Ah, Nemera ya da daha kötü bir şey tarafından lanetlenmiş olmalıyım," diye iç geçirdi Dorah, Evren'e küçümseyerek bakarak. Evren gülümsedi - yakışıklı bir gülümseme.

Gerçekten de yakışıklıydı, ama ona gülümseme hakkını kim verdi?

Seraphine onun yüzündeki gülümsemeyi bir an önce silmeyi aklından geçirdi.

Acı dolu bir gülümseme daha iyi olabilir.

Dorah bir kağıt parçası çıkardı ve kıpkırmızı mürekkeple dolu bir kalemle çizmeye başladı. *Muhtemelen kan.* Seraphine, Öteki Dünya'nın dramatikliği karşısında gözlerini devirdi. Onlara yaklaştı ve Dorah'nın bir harita çizdiğini gördü.

Zevksizliğine rağmen Dorah ona bir çift eski görünümlü pantolon ve yumuşak bir gömlek ödünç verecek kadar nazikti. Seraphine'de hâlâ Evren'in pelerini vardı.

Pelerinini alarak Evren'in sinirlerini bozma düşüncesi onu baştan çıkarmıştı.

"İşte. Bizim diyarımız yanlış yere yerleştirildi ve bir şekilde insan diyarının üzerinde gizlendi. Geriye kalan birkaç yer var ama-" Boğazını temizledi. "Siz gittiğinizden beri Kral Malvrek krallığımızı genişletme fırsatını yakaladı."

Kötü şöhretli Malvrek. Seraphine onun hakkında bir şeyler okumuştu.

Öteki Dünya'nın kralı Malvrek, Nemera tarafından buradaki tüm meseleleri denetlemesi için yaratılmıştı. *Onun hakkında, sözünün güç olduğu ve üç çocuğundan birinin bir gün onun makamını miras alacağı dışında pek bir şey söylenmez.*

Evren masanın üzerindeki haritaya dokunarak düşüncelere dalmış görünüyordu. Elini vurduktan sonra iyi görünüyordu. Artık hiç kan izi yoktu. *abuk iyileşir,* diye düşündü. "Eğer perde düşerse, bu yeni topraklar insan aleminde büyük bir felaket yaratır. Bu bir çarpışma olur," diye mırıldandı kendi kendine bir parmağını harita üzerinde gezdirirken.

Seraphine bir çizimden diğetine geçen parmağını takip etmekten kendini alamadı. Çok zarif ve cilalıydı, kendisinininkinden farklıydı, çizikler ve kirlerle doluydu.

"Kral, her iki diyarda da büyük bir yıkıma yol açabileceğini bile bile neden böyle bir şey yapsın?" Sonunda durdu ama kaşları çatılmış, gözleri daha da kararmıştı.

Dorah ona bilmiş bir bakış atarak, "ünkü peçenin kalacağını düşünüyor," dedi. "şimdi lütfen o nahoş ağızını kapatır mısın ve açıklamamı bitirmeme izin verir misin?"

Evren gülümsedi ve dudaklarını dike gibi yapan bir ocuk gibi eliyle ağızını kapattı.

Seraphine buna *neredeyse* gülecekti.

Dorah içini çekti. "Ne aradığınız bir bilgim yok. Ama eminim ki ne olursa olsun buraya ulaşmak istiyorsunuz, değıl mi?" Haritanın sınırındaki yüksek bir tepeyi işaret etti.

Evren sessiz kaldı, hâlâ eliyle ağızını kapatıyordu.

İlerleyerek masada onların yanında durdu. "Nemera aşkına, oyalanmayı bırak da konuş," diye tısladı Seraphine.

Evren, yol boyunca kolunu çimdikledi.

"Ah!" Evren bunun üzerine sıçradı ve Seraphine'e sırtarak baktı. "Ne kadar eğlenceli bir kavrayış. Bunlar işe yarayabilir." Ona göz kırptı.

Seraphine gözlerini devirdi.

Ne kadar benmerkezci, kafa karıştırıcı ve pis kokulu bir kurttu.

Sonra aniden bir sıcaklık hissetti. Evren bir yırtıcı gibi sessizce bir kolunu omuzlarına doladı ve kulağının kabuğuna yakın bir yerde mırıldandı. "Bana patronluk taslamandan ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydin?"

Belki de artık onunla başa çıkamadığı için açlık çekiyordu. Yine de midesinden başlayıp tüm vücuduna yayılan bir yanma hissetti. "Sen bir narsistsin, kendini beğenmiş bir manyaksın" Seraphine gözleri Evren'inkilerle buluştuğunda durdu, aralarında sadece birkaç santim vardı ve onları en küçük ayrıntısına kadar mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Adamın gözleri gri-maviydi, buz gibiydi ve beyaz damlalarla doluydu. Bu kadar yakından, sonunda bunların irislerinde hareket eden gerçek kar taneleri olduğunu görebiliyordu; tıpkı Ağlayan Orman'da sevdiği kar taneleri gibi dans ediyorlardı.

Seraphine onun gözlerinin içinde sonsuza dek yaşayıp yaşayamayacağını merak etti. *Karda, düşmanımın donmuş bakışlarında yaşamak için güzel bir yer olurdu.*

Evren'in gözleri bir anda griden çok maviye dönerek ısındı ve sonra gözlerini kapattı. *Ne yazık*, diye düşündü Seraphine, çünkü bu onun tek iyi özelliği idi.

Yalancı, yalancı, yalancı.

"Yapma," diye tekrar fısıldadı Evren, gözleri hâlâ kapalıydı.

Dorah'nın yüzünde saf bir tiksinti ifadesi olduğunu görebiliyordu.

"Ne yapmayayım?" Seraphine hiç şaşırmadan cevap verdi.

"Bana öyle bak," diye mırıldandı, neredeyse ürkek bir şekilde tek gözünü açarak.

Şaşırmış bir şekilde pufladı. "Şu bak, tam olarak nasıl?"

Sonra gülümsedi, gamzeleri de dahil olmak üzere açık ve geniş bir gülümseme. "Bakın şimdi kim sorularıma daha fazla soruyla cevap veriyor."

Belki de onu tamamen kırmadığı için rahatlamıştı. Yine de kendini sesini biraz yükseltirken buldu. "Neden rahatsız edeyim ki

"Seraphine başladı ama Evren onun beklediğinden daha hızlı hareket etti ve yanağına bir yaprağın dokunuşu gibi kısa bir öpücük kondurdu.

Sıcak hissetti. Bu, erimeyen ama sıcaklıkla birleşen donmuş kalbi için alışılmadık bir histi. Seraphine ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu.

Anlaşmanın geçiyor mu? Belki ona sorabilir.

Hayır.

Evren ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Her seferinde bir kabus.

Can sıkıcı ve rahatlatıcı bir şekilde, öpücüğün izini hâlâ orada hissedebiliyordu, kalıcı, sıcak.

Evren bir kahkahayı bastırmak için boğazını temizleyerek, "Artık yol arkadaşımın nutku tutulduğuna ve bana karşı çeşitli sıfatlarla bizi boğmamaya hazır olduğuna göre," dedi, "Evet, oraya gitmem gerekiyor ama ondan önce yapmamız gereken bir araştırma var. Topraklar, mevcut ve diğer bazı ilgili konular hakkında. Kullanabileceğim bir şeyler olmalı, bana nasıl yapabileceğime dair bir fikir verebilecek bir şeyler-" Durakladı, kelimelerini seçti. "Tüm bu karmaşayı temizlemek için."

Dorah olduğu yerde donup kalan Seraphine'e, sonra da Evren'e baktı. "Mystweave Kütüphanesi'nde depolanmış pek çok bilgi var."

Evren'in başı o kadar hızlı hareket etti ki Seraphine yere yığılabileceğini düşündü. "Kütüphanem hâlâ ayakta mı?" Şok olmuştu, gözleri büyümüş ve eli masayı sıkıca kavramıştı.

"Ne demek kütüphaneniz?" Seraphine döndü ve tekrar onunla yüzleşti. O yeri yıllar önce kendisinin ilan etmişti. Oraya giden tek kişi oydu, başka hiçbir yaratığın ziyaret ettiğini görmemişti.

Dorah uzun, sivri tırnaklarını Evren'e doğrultarak, "Mystweave Kütüphanesi bu nahoş varlık tarafından inşa edildi ve resmi olarak ona aitti," dedi. "Ve evet, Theron burayı saklamış. Birden fazla giriş var ve tam burada, Gölge Meydanı'nda bir portal var. Seren sık sık ziyaret eder."

Evren mırıldandı, "Söylemiyorsun." Hareket etti, yüzüne bakmadı

ve Dorah'dan haritayı aldı. "Sanırım kütüphaneden beni Öteki Dünya'nın bazı bölgelerine götürecek gizli kapılar var. Haksız mıyım?"

Dorah başını salladı.

Dorah, "Theron geri dönersen sana ulaşabileceğimiz bir yol olmasını sağladı, ki ne yazık ki bunu yaptın," dedi.

Seraphine Theron'un kim olduğunu sormak istedi ama dilini ısırdı. Yanındaki çamurlu kurdun dünyada en sevdiği yerin sahibi olduğu gerçeği hâlâ kafasında dönüp duruyordu.

Evren başını salladı. "O zaman araştırmamıza başlayalım," dedi Seraphinedönerek, bu kez gözleri kapalıydı ve ayaklarına bakıyordu. "Mystweave'e varır varmaz seninle konuşacağım ve kafadaki trilyonlarca soruyu cevaplayacağım. Ama önce..."

Evren elini boynuna götürdü, tenindeki tuhaf mürekkebe, artık onları birbirine bağlayan işarete yaklaştırdı. Yine de onun elini nabzına bu kadar yakın tutmak istemedi ve bir adım geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Sakin ol Kızıl Göz. Pelerinin düğmelerini karıştırmışsın." Eli pelerinin üst kısmına gitti ve gerçekten de düğmeleri yanlış iliklemişti. Evren pelerini çözdü ve tekrar ilikledi.

Dorah'ya teşekkür etti ve dükkânın diğer tarafına geçti. Seraphine onun peşinden gitti.

"Evren," diye bağırdı Dorah dükkândan çıkmadan hemen önce.

İkisi de ona baktı. Dorah Seraphine'e bir şey söylemek ister gibiydi ama onun yerine gözlerini kapadı ve "Yaptıklarını unutmayacağım Evren. İyisiyle kötüsüyle."

Ne korkunç bir hata. Ona teşekkür etmek sadece adamın egosunu şişirecektir... yaratık, her ne ise.

"Ayrıca, dikkatle dolaşmalı ve gizli kalmalısın Evren. Öteki Dünya'nın siyasi durumu değişti ve kaos var. Güç dengesi pamuk ipliğine bağlı."

"Neden? Bunun Yeraltı Dünyası ile bir ilgisi var mı?"

Dorah, "Malvrek'in en büyük iki oğlu öldürüldü," diye açıkladı.

Evren'in gözleri daha da soğudu ve karardı. Duruşu sertleşti.

"Anlıyorum. Dikkatli olacağız." Çok iyi cilalanmış ve

sahte bir gülümseme takındı. Sonra Seraphine'e baktı ve değerli kütüphanesine doğru yol almasını işaret etti.

Bölüm 17

Parçalanmış Kurt

Evren Wraithwood'un üzerindeki laneti kaldırmanın bir yolunu buldum. Yıllar süren araştırmalardan sonra nihayet buldum. Ama bunu ona ulaştırmak için yaptığım tüm girişimler başarısız oldu. Umarım bir gün evine dönebilir. Döndüğünde de çok geç olmaz.

Theron Galehollow'un günlüğünden alınmıştır.

Evren Wraithwood

Evren, Seraphine'i ara sokaklardan Mystweave Kütüphanesi'ne doğru takip etti, kafası bulanıktı. *Thorne ve Kaelan öldü.* En sevdiği sırdaşları ölmüştü.

Bu berbat diyarın gerçek yöneticileri onu hiç umursamamıştı. *Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?* Kral yeterince alçaktı ama kendi kanından olanları öldürmekle ilgilendiğinden şüpheliydi.

Şimdi de kalan oğlu ve kralı izliyor olmalılar. Evren'in şu anda Öteki Dünya'da bulunması tehlikeli olabilir.

"İşte," dedi Seraphine, sade ses tonuyla, onu düşüncelerinden çekip çıkararak. Yine de oradaydı, yıpranmış pantolonunun içinde bile göz alıcıydı. Aradaki mesafeyi kapattı ve siyah güllerle kırık bir aynanın önünde durdu.

Evren gözlerini devirdi ve neredeyse gülecekti. *Theron, ne dramatik.*

Tam ona burayı ne zamandır bildiğini soracaktı ki, kızın kendisine baktığını fark edince sözleri boğazında düğümlendi.

Onun gözlerinin kendisini mahvettiğini uzun zamandır kabul ediyordu. Biraz daha parlak görünüyorlardı, artık tamamen boş değillerdi. Seraphine muhtemelen hâlâ soğuk ve dengesiz hissediyordu ama daha konuşkandı. Daha canlıydı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

O tehlikeli bir dikkat dağıtıcı.

"Bana bakmaya devam edersen diğer yanağını da öpmek zorunda kalabilirim," dedi yavaşça, bakışlarını dudaklarına götürerek, bunun onu kızdıracığını biliyordu. Orada bir şeyleri ateşleyecekti.

Ona yorgun bir bakış fırlattı ve göz temasından kaçınmak için onun yanına gitti. *Çok şirin.*

"Sende çok yanlış bir şeyler var," diye konuştu nefesinin altından.

Dikkatli bir şekilde hareket ederek, kendini önünde konumlandırdı. Yavaşça çenesini kaldırdı, parmakları teninde gezindi ve bakışlarını bir kez daha kendisiyle buluşturdu. "O zaman seni öpmek için daha keyifli bir yer keşfedeyim mi?" diye mırıldandı, yüzünde çapkın bir sırıtiş belirdi.

Ağız.

Gözlerinde bir sıcaklık kıvılcımı belirdi. Seraphine daha önce olduğu gibi onun yan tarafını çimdikledi ve çenesini yavaşça bıraktı, parmak uçlarına değen teninin hatırası yumuşaktı.

"Pekâlâ, öpüşmek yok o zaman. Buna kesinlikle hiç ilgim yok. Ne de olsa kesinlikle benim tipim değilsin... yakınından bile geçmiyorsun."

Kesinlikle .

Evren ona her sataştığında içinde kabaran heyecanı inkâr edemiyordu. Kızın tepkileri her zaman paha biçilemezdi - o keskin karşılıklar, yanaklarının hafifçe kızarması, üzerinde yeniden canlanan bir renk. Her anın tadını çıkarıyor, kendini tutmakta zorlanıyordu.

"İyi," diye tersledi, sesi sertti. "Çünkü sen de kesinlikle benim tipim değilsin."

Bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi kendinden emin bir şekilde, ancak yanaklarına ve gözlerine yükselen sıcaklık onu ele veriyordu.

Evren daha yakına eğildi, nefesi kızın kulağına değiyordu. "O zaman neden seni bu kadar sık bana bakarken yakalıyorum, Kızıl Gözler?" diye alay etti, sesi şeytancaydı.

Kadın başını sertçe çevirdi, yüzleri birbirinden birkaç santim ayırdı. Aralarındaki gerilim hissediliyordu, ikisinin de inkâr edemeyeceği manyetik bir çekim. Adam onun gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordu ama başka bir şey de vardı.

"Kendini övme," diye nefes aldı, onun etrafında dolaşıp aynaya bakarken bakışları öfkeyle yukarı doğru kaydı. "Burayı bir süre önce buldum. İçeri girmenin bir yolunu keşfetmem aylarımı aldı ve _"

"Sadece seni ısırmalarına izin vermelisin," diye araya girdi Evren.

Numarayı biliyordu. Bir şeyleri gizli tutmanın eski bir yoluydu bu. Yine de bu konuda tam olarak çözemediği bir şey vardı.

"Bu güllere nightsith denir. Çoğunlukla kuzeyde, Galehollow bölgesinin sınırında bulunurlar ki burası Yeraltı Dünyası'nın artık kapalı olan girişine yakın olduğu için son derece tehlikelidir." Parmaklarını güllerden birine doğru itti.

Keskin dişlerini açtılar. Sonra, her zamanki gibi başladılar

bilmeceler. Evren elini geri çekerek onlarla alay etti.

"Bu çok anlayışlı ve işe yaramaz bir bilgi, teşekkür ederim," diye mırıldandı Seraphine, ifadesi taş gibiydi.

Gölmekten kendini alamadı.

Etkilemek çok zor.

"Ama siz Seraphine Ashcroft, gecelerin sadece koruma büyüü yapıldığında belirli kişilere izin verdiğini biliyor muydunuz?" Evren onun elini tutarken sesi kadifemsi bir fısıltıya dönüştü, dokunuşu uzun sürdü ve sıcaktı. Elini güllere yakın tuttu ve kızın teninin parmaklarına değen yumuşaklığının tadını çıkardı. "Herkesin kanının kabul edilmediğini biliyor muydun?" diye mırıldandı, gözleri onunkilere kilitlenmişti, bakışlarında için için yanan bir yoğunluk vardı. Elini yaklaştırdıkça güller kıpırdanmaya başladı, onun varlığına hevesle karşılık veriyorlardı, sanki onun için ağlıyorlardı.

"O zaman neden benimkini kabul etsinler ki?" Ses tonu meraktan yoksundu.

Evren onun donmuş bir kalbin etkilerine alışmasının zaman alacağını biliyordu. Yine de eskiden sahip olduğu küçük tepkileri özliyordu - dünyadaki her şeye duyduğu merakı, Öteki Dünya'dan yürüdüğünde gözlerindeki kıvılcımı, çıldırtıcı derecede eğlenceli bir şey yapmak üzereyken dudaklarındaki yaramazlığı.

Hepsi benim yüzümden gitti.

Elini hareket ettirdi ve bir gül onu derinden ısırdı. Kız hiç ses çıkarmadı. Seraphine gözünü bile kırpmadı. "Kesinlikle. Neden yapsınlar ki?" Ona tüm bu kütüphaneyi yüzyıllar önce onun için, eskiden olduğu kişi için inşa ettiğini söylemek istiyordu.

Ancak nightithleri o yerleştirmemişti ve Theron'un Seraphine'den haberi yoktu. Theron bilseydi bile gece taşlarını değil, farklı bir koruma türünü seçerdi. Bu güller insanlardan nefret ederdi. Hatta bir tanesinin ısırtığı insanlar için ölümcül derecede zehirliydi. Yine de güller Seraphine'in kanını kendi kanından daha çok istiyor gibiydi. Onun için yanıp tutuşuyorlardı. *Tuhaf.*

Parçalanmış aynadan güller açıp kendini bir araya getirmeye başladığında, Evren bir şaşkınlık ve merak duygusu hissetti. Seraphine'in aynadan geçerek kütüphaneye doğru ilerleyişini izledi ve Seraphine'in sadece bir insan olup olmadığını merak etti. Belki de her şey

onun başlattığı bu söylentiler biraz gerçekte renklendirilmişti.
Ama eğer insan değilse, tam olarak nedir?

Seraphine Ashcroft

Burası tıpkı Seraphine'in hatırladığı gibiydi ama buraya son gelişinden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Evren'in arkasında hareket ettiğini hissetti; Evren'in varlığı görkemli bir kurt kadar iriydi ve bir o kadar da zorba. "Ah, görüyorum ki birileri buraya daha fazla kat eklemeye devam ediyor," dedi, memnun görünüyordu.

Seraphine onun kristal kütüphanede dolaşmasını izledi. Hava hâlâ karanlıktı ve kütüphaneciye her zamanki ikramından bahsetmeyi düşündü ama kendini tuttu. Evren kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi, belki de anılarını yâd ediyordu. Bu kadar muhteşem bir şeyi yaratmak için nasıl bir varlık olduğunu ve hangi olayların onu bugünkü yaratığa dönüştürdüğünü merak etti.

Evren sonunda masaya yaklaştı. Değerli bir şey koymak yerine, elinde her zaman gördüğü uyarının yazılı olduğu bir not tutarak güldü.

"İnsanları bu tür saçmalıklarla kandırdığınıza inanamıyorum," dedi havaya, hala gülüyordu.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Seraphine, Evren'in aklını kaçırdığını düşünmeye başlayarak sordu.

Birdenbire mumlar yandı ve kütüphane kristal renklerle parıldadı. Bir adak bile sunmamıştı. *Belki de hediye onun gülüşüydü?*

Evren sonunda ona tekrar baktı ve gözlerinde nostaljiye benzer bir şey olduğuna yemin edebilirdi. "Sakın bana kütüphane bekçisine yiyecek ve diğer şeyleri vermek için kandırıldığını söyleme?" dedi elindeki kâğıdı tutarak. Birkaç dakika sonra kâğıt parçalandı.

Seraphine beceriksizce kıpırdandı. "Evet, Öteki Dünya değiş tokuş üzerine kuruludur ve-"

"Nemera'nın kanatlarında seni buna inandıran ne var?" Evren ona bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Dorah bana bunu Gölge Pazar'da öğretti, sen-"

Daha fazla kahkaha atarak onun sözünü kesti. Kendini toparladıktan sonra Evren ona baktı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Kızıl Gözler,

Bunlar Gölge Pazarı'nın kuralları. Kütüphanem Gölge Pazarının bir parçası değil. Ticaret yapılacak bir yer değil. Burası benim bir uzantım, eskiden evimin olduğu yerin bir parçası. Burada iş ya da anlaşma yapılmaz."

"Bu saçmalık. Bir keresinde bir kitap almaya çalıştım ve kütüphaneci ya da buranın bekçisi her neyse kafama bir kitap fırlattı," diye mırıldandı Seraphine. *Bu yerde ne kadar peynir ve değerli eşya harcadım?*

"Öyle mi?" Evren sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. Gözleri karardı ve elini açtığında kütüphanenin etrafında süzülen kırmızı bir yaprak belirdi. Yaprığı takip etti.

Seraphine takip etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi ama takip etti. Yaprak birinci katta bir kitaplığa doğru uçtu. Evren çömeldi ve ilk kendinden kitapları çıkardı.

"Neredesin Raggart?" diye fısıldadı, sesi sertti.

Rafın büyük bir kısmını temizlerken, Seraphine son kitabı tutarak saklanan bir yaratık gördü.

Kütüphaneciyi ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Yaratığın iki uzun, sivri kulağı ve hortuma benzer bir burnu vardı. Altın rengindeydi ve pek dost canlısı görünmüyordu. Onun sıradan bir brownie olduğunu düşünmüştü ama bunda daha fazlası vardı.

Yaratık Evren'e baktı ve kitaba daha sıkı sarıldı. Evren genişçe gülümsedi. "Seni buldum."

Bölüm 18

Zeki Tilki

*Bir zamanlar karlar üzerinde,
Başka bir dünyadan gelen bir prens aşık oldu.
Güller ve her türden ve biçimden mücevherler yerine,
Ona kelimelerden ve masallardan oluşan bir ev hediye .*

Lyra Hollowspring tarafından *Old Tales & Stories*'den alınmıştır.

Evren Wraithwood

H Küçük Kilmoulis'i boğazlayacaktı. *Raggart, Seraphine'in kafasına vurarak Nemera adına ne düşünüyordu acaba?*

"Bay Wraithwood," dedi Raggart sonunda, kitabı hâlâ bir kalkan gibi tutarak. "Yüzyıllar oldu. Sizi tekrar aramızda görmek büyük bir zevk."

Evren sırttı ve arkasından Seraphine'in durduğu yeri işaret etti. "Bu diyarda kim sana kütüphanemi bakkal için kullanabileceğini söyledi? ticaret?" Evren sordu. Raggart daha konuşmadan, "Ve neden hanıma bir kitapla vuruyordun?" diye devam etti.

"Ben senin-" diye başladı Seraphine, ama adam onu susturdu.

"Burada bir şey anlatmaya çalışıyorum, Kızıl Gözler," dedi Evren. Evren'i şaşırtacak şekilde, kız sessiz kaldı ama gözlerinin dolduğunu neredeyse duyabiliyordu. "Tüm bu saçmalıkları anlamlandırmak için bilmem gereken bir şey var mı?"

Kilmoulis kitabı bıraktı ve kitaplığın arkasından çıktı. Oldukça ufak tefekti ama çok zekiydi. "Bay Wraithwood, Bay Galehollow birkaç yıl sonra geldi..." Evren gözlerini Raggart'a dikti. "Olaydan sonra."

Raggart boğazını temizledi ve daha anlamlı bir şekilde devam etti, "Kütüphaneyi korudu ve herhangi bir davetsiz misafire karşı güvende tutmamı istedi. Ayrıca dönüşünüz için bu notu hazırlamamı da söyledi. Bay Galehollow bunun çok eğlenceli ve hoş bir karşılama şakası olacağını düşündü..." Raggart, Evren'in durumu hiç de komik bulmadığını fark edince sözlerini yarıda kesti.

Evren Raggart'ın başını okşadı. "Bay Galehollow bir düzenbaz değil mi?"

Gözlerini , Theron. Sadece bekle.

İçini çekti. "O zaman sanırım onun sözüne inandın ve 'kütüphaneyi koruma' kisvesi altında ona zarar verdin." Evren ayağa kalktı ve Raggart gözlerinde belli bir ışıltıyla Seraphine'in önüne geçti. Evren, Seraphine'in muhtemelen daha önce hiç kilmoulis görmediğini fark etti.

"Seraphine, bu Raggart, kütüphane bekçisi," Evren dedi,

Raggart'ı ayağıyla hafifçe itti. "Çalınan yiyecekler ve güzel kafandaki şişlik için özür dilemeli."

Raggart sonunda Seraphine'e baktı, küçük gözleri tanıyarak büyüdü. Raggart onu daha önce doğru dürüst görmüş olsaydı, ona dokunmaya asla cesaret edemezdi.

Evren bu kez ona biraz daha sert bir tekme attı ve Raggart kendini toparladı. "Çalınan yiyecekler ve güzel kafanızdaki şişlik için özür dilerim Leydi Wraithwood."

Seraphine'in gözleri hafifçe irileşirken Evren bir kahkaha attı. "Ben Leydi Wraithwood değilim!"

Bir kolunu Seraphine'in üzerine koydu ve onu tekrar susturdu. "Evet, biliyorum. Hayatımıza devam edebilmemiz için Raggart'ın barış teklifini kabul eder misin lütfen?"

Seraphine'in bakışlarını kısarak ona baktığını gördü. "Elbette seni hiç suçlamıyorum Raggart," dedi, sesi zoraki ama en azından kibardı.

Raggart gülümseyerek bir dizi küçük, jilet gibi keskin dişini gösterdi. "Yardımseverliğiniz Leydi Wraithwood, sınır tanımıyor. Sonsuza dek minnettar kalacağım-" Raggart yaltaklanarak konuşmasına devam edemeden Evren onu tekmeleyerek yolundan çekti.

"Muhteşem. Şimdi araştırmamıza başlayalım." Evren birkaç adım öteye itilmiş olan Raggart'a baktı. "Düzgün bir akşam yemeği yiyebilir misin? Bu biraz zaman alabilir ve insanlar âleminden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç yemek yemedik. Aslında, Leydi Wraithwood-" Evren, Seraphine'in gülümsemesini gizleyerek tekrar yan tarafını çimdiklediğini hissetti. "Bundan daha uzun süredir açlık çekiyor. Bir şeyler ayarlayabilir misin?"

Küçük yaratık hevesle başını salladı. "Akşam yemeği hazırlıklarını düzenlemek benim için büyük bir zevk olur."

Evren minnettarlıkla gülümsedi.

Raggart bir kez daha, "Bay Wraithwood," diye seslendi.

Evren iç çekti. Zaman çok önemliydi ve Raggart buna engel olduğunu kanıtlıyordu. "Evet, Raggart?"

Raggart bir an tereddüt ettikten sonra endişeyle, "Acaba Thorne ve Kaelan'a olanları duydun mu?" dedi. Seraphine'e baktı.

Evren başında ve göğsünde keskin bir acı hissetti. "Evet, bunu daha sonra özel olarak konuşacağız Raggart."

Raggart başıyla onayladı ve onları yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Seraphine Ashcroft

"Neydi o?" Seraphine sordu.

Evren gözleriyle onu takip etti, bir şekilde kafası karışmıştı. "Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

"Evet ama o yaratık neydi?" dedi, kütüphane görevlisinin izlediği yolu işaret ederek. "Yıllardır buradayım ve her tür Öteki Dünya yaratığını araştırdım ama hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu bir kilmoulis," dedi açıkça.

Seraphine bakışlarını ona dikti.

"Bir kez olsun küçüklük yapmayı bırakıp en azından bunu bana açıklayabilir misin? Madem bu görev konusunda hâlâ ağzını sıkı tutuyorsun."

Güldü ve kütüphanenin ikinci katına doğru ilerledi. "Ah, kütüphaneme gelmişsin ama ana ansiklopedilere hiç bakmamışsın. Ne yazık, Kızıl Gözler." Belli ki onu kızdırmaya çalışıyordu.

Seraphine, Evren'in önüne geçip gözlerinin içine bakarak, "Yaşayıp göreceğ bin yılın olmadığını hatırlatmama izin verin," diye devam etti. "Bu dünyada zamanım sınırlı. Bana kalsa hepsini burada okuyarak geçirirdim. Ama ilgilenmem gereken konular var. Hayatım tıkr tıkr işleyen bir saat."

Ona baktı ve yürümeye devam etti. "Öyleydi."

"Neydi?" Seraphine onun açıklamalarının muğlaklığı karşısında fazlasıyla sinirlenmişti.

"Tıklayan bir saat."

"Ve bunun anlamı olması mı gerekiyor?" dedi, ikinci kat boyunca onu takip ederek. Adam özel bir şey arıyor gibiydi.

Evren durakladı ve gülümsedi. "Öyle olacak."

Tuniğinin arkasını yakaladı. "Evren," dedi ve ona ilk kez ismiyle hitap fark etti. Gözleri şaşkınlıkla açıldığında o da bunu fark etti. Seraphine boğazını temizledi. "Beni bir insanın asla affetmeyeceği şekilde mahkûm ettin. Yine de, burada sana bağlıyım. En azından bana uygun bir şekilde

cevaplar."

"Sana her şeyi açıklayacağım Kızıl Gözler. Söz veriyorum," mırıldandı, sesinde samimiyet vardı. "Bir şey karşılığında."

Onu öldüreceğim.

"Sanki seninle daha fazla anlaşma yapmayı kabul edecekmişim gibi! Biz birlikte çalışmıyor muyuz Evren? Temel görgü kuralları, sahip olduğun tüm bilgileri benimle paylaşmaktır."

"Görevden sonra kullanıp beni öldürebilesin diye hepsini sana mı vereyim?" diye cevap verdi, bir şekilde eğlenerek.

Sessiz kaldı.

"Peki o zaman, oynamak ister misin?" dedi bir kez daha.

Belki de boş ve donmuş kalbinden kaynaklanıyordu ama kendisine sadece talihsizlik getiren bir varlığa en korkunç şeyi söyleyecek kadar kendinden emin hissediyordu. "Hadi oynayalım o zaman. Anlaşma nedir?" dedi Evren'le arasındaki mesafeyi kapatarak. "Hepinizi alabilmem için ne istiyorsunuz?"

Evren'in gözleri parlıyordu - yaramazlık değil, tamamen başka bir şey. "Çok şey istiyorum, Seraphine Ashcroft." Evren ona bir adım daha yaklaştı ve Seraphine onun nefesini bir taç yaprağının okşaması gibi dudaklarında hissetti. "Ama eğer benim her şeyimi istiyorsan, doğru olan senin de her şeyine sahip olmaktır."

Seraphine'in kalbi bir an hızlandı. Bu kez, adamın onu gerçekten kandırıp kandırmadığını ve dileğinin geçip geçmediğini merak etti. Yine de ona, onun yakınlığına ve aşinalığına o kadar odaklanmıştı ki bu düşüncesini yüksek sesle dile getiremedi. Evren'in onun üzerindeki etkisine ihanet etmemek için yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı.

Evren devam etti, "Ama bunu asla kabul etmeyeceğini bilecek kadar zekiyim." Eğer o Grim Wanderer olsaydı kabul ederdi.

-Eğer onu kandırmamış olsaydı. "Karşılığında, kütüphanede benim için bir şey bulmanı istiyorum."

Kulağa kolay geliyor.

"Anlaştık. Zarar vermeye çalışmadığı ya da insan doğam ulaşamayacağı bir şey olmadığı sürece ne istersen bulacağım," dedi kararlı bir şekilde. Ne kadar ayrıntılı olursa, başaramayacağı bir şey için kandırılma ihtimali o kadar azalırdı.

"Ah, biri kuralları biliyor," dedi Evren, elini hareket ettirip kulağını okşayarak. Seraphine kıpırdamadan durdu, Evren'in dokunuşundan yayılan sıcaklığı hissediyordu. Etkilenmediğinden emin olmaya çalıştı.

Ona gülümsedi. "Yeterince adil. Bunu senin için kolaylaştıracağım Kızıl Göz," dedi ve sonunda uzaklaştı.

Harika. Nefes alacak yer. Evren'in ona çok yakın olması gereksiz ve istenmeyen bir şeydi.

Yalancı. Yalancı. Yalancı.

"Masallar bölümünde saklı bir kutu var. Kutuyu bul ve içinde ne varsa tak. Sana zarar vermeyecektir, bunu garanti edebilirim, ama onu bulmalı ve her zaman kullanmalısın. Bununla birlikte, ne zaman sorarsanız sorun, gücümün yettiği gerçeklerden başka bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Seraphine, anlaşma tamamlanırsa ona gerçeği söylemek zorunda kalacağını biliyordu, ancak buradaki tüm yaratıklar aldatma ve yarı gerçekler konusunda ustaydı. Yine de bu riske değirdi, bu yüzden çenesini kaldırdı ve Evren'in ürkütücü gri-mavi gözlerine baktı, kar taneleri düşüyordu.

Gülümseyerek, "Oyun ." dedi.

Bundan kısa bir süre sonra Evren ona iki saat içinde kütüphanenin birinci katında buluşmalarını söyledi. Görünüşe göre kütüphane görevlisiyle konuşmak ve bazı masaları ayarlamak istiyordu, böylece her ikisi de yapmaları gereken araştırma konusunda rahat edebileceklerdi.

Seraphine'in bunu bildiğinden değil.

Bu kez kendini mekânın güzelliğine, sıralanan kitaplara, etrafını saran kristallere hayran bıraktı. Seraphine, Evren'in oldukça zevkli biri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Hareket etti ve ürkütücü resimlerin bulunduğu salonu geçti ve kısa bir süre sonra masallar bölümündeydi.

Brannon adına ne var?

Seraphine her kitap rafını kontrol etmesi ve belki de biraz kazması gerektiğini düşündü. Beklemediği şey, bölümün ortasında duran küçük beyaz bir kutu görmektir. Kitaplardan başka tek eşya buydu. *Bu bir çeşit hile mi?*

Her ihtimale karşı yerdeki kutuya doğru yürüdü.

Tuzak. Ona ulaştığında, küçük beyaz kutunun üzerinde gezindi.
Küçük ve oldukça güzel. Yine de yavan görünümüydü ama oldukça tanıdıktı.

Eğilip ona baktı ve bir şey olmasını bekledi. Bir canavarın ortaya çıkmasını. Belki yine kafasına kitaplar düşecekti. Buna biraz güldü.
Zavallı Raggart.

Hiçbir şey olmadı. Seraphine dakikalarca kutuya baktı. *Her neyse.* Bir küfür mırıldandı ve gözlerini kapatarak küçük kutuyu aldı.

Olduğu yerde donup kalmış, bir şeylerin ona doğru gelmesini bekliyordu ama fark ettiği tek şey yemek kokusuydu. Midesi ona bağırıyordu. Artık açlık zihnine hükmettiği için küçük kutuyu açtı. Evren'e göre anlaşma onu bulmak ve içinde ne varsa kullanmaktı. Umarım uygunsuz bir şey değildir. *Onunla birlikte, insan sadece hayal edebilirdi.*

Kapağı yavaşça iterek açan Seraphine kutunun içine baktı ve elleri titremeye başladı. Alnında ter lekeleri belirdi ve bir kez daha kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ne kadar soğuk hissetse de, içinde çatlayan bir ateş vardı, o kadar sinir bozucu ve yakıcıydı ki saçlarını ve kıyafetlerini parçalamak istiyordu. Çığlık atmak, bir şeyleri kırmak, ağlamak istiyordu.

Tüm bunların altında, bunu hissetti. Boşalttığı karanlığının dibinden duygular yükselmeye başladı. Yüzeye ilk çıkan küçük bir tanesiydi.

Üzüntü.

Kısa sürdü ve kayboldu. Seraphine bir şekilde, hiçliğe dönmek yerine bu duyguyu sarıp sarmalayabilmeyi diledi.

Elbette bu görev kolay olmayacaktı. Bu acı verici bir hatırlatmaydı, seve seve takacağı bir şeydi. Yanağına bir sıvı düştüğünü hissetti. Kırmızı sıvıya dokundu.

Hayır, kan değil.

Birkaç saniye boyunca hissettiği her neyse, kıpkırmızı gözyaşları dökmesine neden olacak kadar güçlüydü. Yanağını temizlemek için elini kullandığında, gözyaşlarında ilginç bir şey göremedi. şimdi sade görünüyorlardı, sadece bir zamanlar istemediği bir duygunun kısa bir hatırlatıcısıydılar.

Yine de cevaplara ihtiyacı vardı, bu yüzden kutudaki tilki kolyesini aldı. Bu, Evren'e verdiği kolyenin aynısıydı.

Kalbi için bir anlaşma yapmıştı; babasının doğum günü için aldığı, Leander'in kendisinin teslim etmesi gereken kolye.

"Leydi Wraithwood?" Raggart söyledi.

Seraphine irkilmiş olsa da kendini toparladı. "Evet?" Kullandığı unvanı düzeltmedi ve kibar bir gülümseme taklidi yaparak arkasını döndü.

"Sen..." Kekeledi ve küçük ayaklarını endişeyle oynattı. Raggart tuhaf bir yaratıktı ama Seraphine onun bir şekilde diğerlerinden daha fazla iyiliğe yakın olduğunu hissetti. "Kolye konusunda size yardımcı olabilir miyim?"

Seraphine başını salladı, Evren'le yakın olduğu için belki Raggart'ı kazanabileceğini düşünüyordu.

Raggart ufak tefek olmasına rağmen kolyeyi aldı ve Seraphine kolyeyi ona takabilmesi için yeterince eğildi. Yumuşak bir tıkırtı duydu ve sonra boynunda hafif bir baskı hissetti. Raggart'a teşekkür edemeden, o gitmişti.

Seraphine birkaç dakika daha yerde öylece durdu. Sonra, sanki keskin ya da tehlikeli bir nesneye dokunmak üzereymiş gibi, elini kolyenin üzerinde gezdirdi ve gözlerini kapattı.

Duyguları donmuş, garip bir haldeyken, anılarının hala sağlam olduğunu fark etti. Küçük tilki kolyesini tuttu ve bir dakikalığına kendini babasını düşünmeye bıraktı. Her nasılsa, onun anıları bir görüntü gibi netti. Birinde gülümsüyordu. Bir sonrakinde ise elinde daha genç bir Seraphine tutuyordu. Ardından, alışılmadık bir anı geldi. Leander genç bir kadına gülümsüyordu. Daha genç görünüyordu ve Seraphine bu anının nereden geldiğini çıkaramıyordu.

Seraphine gözlerini kapalı tutarak bu tuhaf görüntüye tutunmaya çalıştı. Kadın şaşırtıcı derecede güzeldi, saçları kızıl ve beyaz karışımıydı. Yine de Seraphine'in nefesini kesen şey gülümsemesinin ne kadar içten olduğuydu ve Leander hiç bu kadar mutlu, bu kadar özgür görünmemişti.

Kadın ve babası kış ormanından uzak bir yerde birbirlerini kovalıyorlardı. Baharın böyle görünmesi gerektiğini tahmin ediyordu ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu. Sonra etraflarını mor kelebekler sarmış.

Sonunda, kafasındaki görüntü bulanıklaşırken, Leander kadını kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.

Kadın arkasını döndü ve Seraphine onun gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördü.

Herhangi bir sonuca varılamadan görüntü kayboldu. Seraphine yiyeceksizlik ve yorgunluktan bayılmak üzere olduğunu hissetti.

Eğer o gerçekten annemse, neredeydi? Tüm bunlardan haberi var mı? Eğer öyleyse, neden gitti?

Seraphine, istenmeyen kişi olma gerçeğine yeni bir zalimlik eklemektense bu düşünceden vazgeçmenin iyi olacağını düşündü. Artık canını yakmıyordu ama kırılmadan önce bu çarpık kader senaryolarından kaç tanesine katlanabileceğinin hesabını tutamıyordu.

Bölüm 19

Bükülmüş Kurt

Öteki Dünya'dan gelen bir varlık, insan dünyasından ve hatta Yeraltı Dünyası'ndan gelen bir başka varlığa değer veremez. Eğer böyle bir şey olursa, cezası mutlak ölüm olur.

Kamera Willowpeaks tarafından *The King of The Otherworld*'den alınmıştır.

Evren Wraithwood

He, Seraphine kütüphanenin birinci katındaki ana salonda belirmeden önce onu hissetti, hâlâ pelerinini giyyordu.

Onun üzerinde her zaman daha iyi durmuştur.

"Küçük görevini tamamladın mı?" Evren midesi guruldarken sordu, canı Öteki Dünya'dan gerçek bir yemek çekiyordu. Yine de Seraphine'in saçlarını oynattığını, gözlerinin ürkütücü ve dikkatli olduğunu görmek onu heyecanlandırmıştı. Sanki bir şekilde ondan uzak durmalıymış gibi. Sanki ona zarar verecekmiş gibi.

Utancın damarlarına dolduğunu hissetti. Suçluluk duygusu kandan daha ağırdı.

Seraphine pelerin ve kıyafetlerin altından tilki kolyesini çıkardı. Bu bir görev ya da anlaşma değildi. Ona bunu borçluydu, ne olduğunu hatırlatan bir şey. Evren ondan her şeyini almıştı. Yine de Evren tepkisini, huzur duygusunu engelleyemedi. Leander bunu onun için sağlamıştı. Leander'ın ondan nefret etmeye hakkı vardı ama yine de bu onunla ilgili değildi.

Kolyeyi inceleyen Evren, Leander'ın Öteki Dünya'dan bazı şeylerin farkında olduğunu fark etti. Belki de kaderinde bunun olduğunu biliyordu diye düşündü. Eğer öyleyse, Evren kaderi değiştiremezdi ama adını yaşatabilirdi.

Seraphine boğazını temizledi ve onu tekrar düşmanı olduğu bir gerçekliğe getirdi, karşı koymakta oldukça zorlandığı bir şeydi bu. Rüyaların yüzünün ve yıldız ışıklarının gözlerinin bir kez daha ustalaşmış vurdumduymaz bir ifadeyle maskelendiği bir gerçeklik. "Ben anlaşmayı yerine getirdim, sen de üzerine düşeni yapsan iyi olur Evren."

Sesi sinirli çıksa da adımı söyleyiş şekli çok hoş. Evren pazarlık yapacak durumda değildi.

"Bir anlaşma yaptım ve kafese kapatıldım. Ben seninim - gerçeklerim ve düşüncelerim. Ve ruhum. Sadece sorman gerekiyor," dedi omuz silkerek.

Seraphine ona yaklaştı ve özü onu sardı. Bir şey söylemeye hazır gibiydi ama Evren sözünü kesti.

"Konuşacak çok şey var ama Raggart çok çaba sarf etti, o yüzden yemek ve şarap eşliğinde sohbet edelim mi?"

Seraphine'in midesi guruldadı.

Bunu evet olarak kabul etti.

Evren, Seraphine'i kütüphanedeki gizli bir odaya götürdü.

"Odalar mı?" Şaşırılmış bir halde dönüp Evren'e baktı, bir açıklama bekliyordu.

"Hani şu uyuduğunuz ya da eşyalarınızı sakladığınız kare şeklindeki şeyler var ya?"

Bunlar insan aleminde çok yaygındır."

Gözleri karardı ve Evren ona vurmak üzere olduğundan emin oldu, ama kendini mükemmel bir hiçlik tablosu içinde tuttu. "Ne zamandır yatak odama gizlice giriyorsun? Ne oldu biliyor musun? Fark etmez. Sadece bu odaların varlığından haberim yoktu. Kütüphanenin gizemli kısmını kaçırmışım ve sadece kitap okuyarak sıkıcı bir şey yapmışım gibi hissediyorum."

Onun şaşkınlığına güldü. Kütüphanede pek çok numara ve kapı vardı ve nedense bunları ona göstermeye hevesliydi. Bu ona ikinci bir şans gibi gelmişti. "Kitaplar için eğlenceli kısmı."

Kapılar oldukça tenhaydı. Evren bile artık çoğunu bulmakta zorlanıyordu. Burası çok büyüktü ve sırlarla doluydu.

Ve acı tatlı anılar.

Uzun zaman önce kütüphaneyi bir hediye olarak inşa etti. Güvenli bir yer olmasını da istemiş, bu yüzden en önemli öğeler olan kitapların yanı sıra yeterince oda ve alanla dolu olmasını sağlamış.

Evren kütüphane gezileri düzenlemek için zihnine bir not aldı. Umarım Seraphine'in de hoşuna giderdi çünkü orada uzunca bir süre kalacaklarmış gibi görünüyordu.

Alan boyunca ilerlediklerinde, her türden yemekle kaplı uzun bir masayla donatılmış eski ve tozlu bir okuma odasını fark etti - et ve konuşan ağaçlardan renk değiştiren meyveler ve ayrıca Evren'in en sevdiği içecek.

"Bu... sıradan bir akşam yemeği yerine bir ziyafet gibi görünüyor," diye mırıldandı Seraphine, başını merakla eğerek. Odanın diğer ucuna geçip oturdu, kıpkırmızı gözleri odadaki ve yiyeceklerdeki her ayrıntıyı taradı. Koyu mavi sıvıdan bir bardak aldı. "Bu şarap mı?" diye sordu içindekini kısaca koklarken.

"Öyle. Koyu mavi şarap, halk arasında yıldız ışığı olarak bilinir."

dedi, arkasına geçti ve pelerini ondan aldı. Şömineli oda yeterince sıcaktı.

Kadın bir an sustu ve sonra adamın pelerini çıkarmasına izin verdi. Başka bir koltuğa geçerek bir kadeh koyu mavi şarap aldı ve içindekileri karıştırdı. Şarap hareket eder etmez, şarabın içinde birkaç renkli nokta ve köpüklü toz belirmeye başladı, bu da onu yıldızlarla dolu karanlık bir gökyüzü gibi gösterdi.

Seraphine Evren'i taklit etti ve Evren'i şaşırtarak gülümsedi. "O kadar güzel ki içmek istemiyorum." Gözleri şarabın içinde hareket eden yıldız ışığının izini takip ediyor gibiydi, sanki küçük noktaları kovalıyordu.

Raggart başka bir atladı, yüzü zar zor masaya ulaşıyordu. "Depomuzda bol miktarda var. Deneyimlemek yerine güzelliğiyle uğraşırsanız yazık olur." Diğer tabakları işaret etti. "Muhtemelen hoşunuza gidecek pek çok yiyecek de var. Özellikle şuradaki dut güllerini tavsiye ederim. Çok lezzetliler," dedi Raggart, neredeyse ağzı sulanarak.

"Yeterince yediğinden emin ol," dedi Evren, Raggart'ın açıklamasını keserek, onun saçmalıklarına fazlasıyla aşınaydı.

Tam dut güllerinden birini almak üzereyken eli durdu. "Neden?"

"Çünkü buradaki şarap su gibi kabul edilirken, dut gülleri... uyuşturan bir etkiye sahip olma eğilimindedir."

"Böylece kafayı bulabilirsin?" dedi.

Gülümsemesini geri çekti.

"Evet, onun gibi bir şey," dedi Evren, hayal gücünün çok çılgınca çalışmasını engellemek için öksürük taklidi yaparak.

Boğazını temizleyerek ona meydan okuyan bir bakış gönderdi ve gözleri hafifçe kapanarak böğürtlenli gülden bir ısırık aldı. Evren kalbinde bir sızı hissetti. *Basit bir yemek yeme eylemi beni nasıl bu kadar yorabilirdi?* O kadar acınası bir yaratıktı ki.

"Bunlar çok lezzetli. O zaman dikkatli olsam iyi olur." Sonra bir tane daha aldı.

Ben .

Böylece yemeğe daldılar. Evren, Seraphine'in dut güllerinden bir tane daha kopardığını fark etti. Ayrıca Raggart'ın da

Birini yakaladı ve Evren masanın altından ona tekme atarak Raggart'ın odanın diğer ucuna uçmasına neden oldu. Bu onu Seraphine'den bir başka hızlı gülümsemeye ödüllendirdi.

Evren temkinli davranarak et, baharatlı ama her zaman favorisi olan mor ananas ve g m    çikolata kaplı altın  ilek yemeye karar verdi. Yeme e duyduğu  zlem, ona duyduğu özlemle e de erdi ve bu  zlem çok büyüktü.

Seraphine sonunda oturduğu yerden, sesi bir ton daha yükselmiş ve yanakları renklenmi  bir halde, "Bazı cevaplar için hazırım," dedi.

 kisi de masada birbirlerine bakıyorlardı, adamın bacaklarına dokunabilece i kadar yakındılar ama asla ona ulaşabilecek kadar yakın değillerdi. Evren boğazını temizledi ve Raggart'a odadan çıkmasını işaret etti. Kilmoulis bunu seve seve yaptı çünkü küçük kolunun altına birkaç dut g l  sıkı tırmı tı.

"Beni sorgulamadan önce, görevim ve planımla ilgili bazı detayları açıklamak istiyorum. Umarım bu birkaç soruya cevap olur ve senin o büyüleyici dudaklarından değerli sözcüklerden bazılarını kurtarabilirim," diye mırıldandı Evren, ba ını ellerinin arasına alarak.

 a kınlıkla ba ını salladı. Adam onun sessizli ini ba lamak için bir işaret olarak aldı.

"Yıllar önce  teki Dünya'dan kovuldum. Sizin aracılı ınızla bir boşluk bulmuş olsam da, gücümü tam olarak kullanamıyorum ve g   burada,  teki Dünya'da. O olmadan, biz..."

  ini çekti ve köpüklü çilekleri ısırdı. "Evet, evet, o kısmı biliyorum. Devam et."

"G c m n,  z m n üzerine koydukları mührü kırabilecek bir şey bulmalıyım." Bu onun gücünden daha fazlasıydı. bir parçasını almışlardı. "  te bu yüzden buradayız. Bize yardım edebilecek bir şey . Belki bir kitap, ne . O zaman yıllar önce berbat ettiğim birkaç şeyi d zeltebilece im." Evren sözlerini dikkatle seçmişti. Ona gerçeği s yleyece ine söz vermiş olsa da, a ıklayamayaca ı bazı şeyler vardı.

Seraphine bir tane daha dut g l  aldı ve hepsini yedi. Gözleri biraz bulanık ve odaklanmamı tı ve Evren o dut g llerinden çok fazla yediğini biliyordu. "Sen tam olarak nesin?" dedi, biraz

Dilim tutuldu bile.

Bu zor bir soruydu, özellikle de "kim" değil de "ne" dediği için. "I-"

Ayağa kalkarak onun sözünü kesti. Seraphine son bir dut gülü aldı ve kadehindeki şarabı yudumladı. Ağzının kenarından parıltılar saçıldı. Birden masanın diğer tarafına geçti ve Evren'in hemen yanındaki koltuğa oturdu. Dudaklarını yaladı ama ağzının kenarındaki küçük yıldız ışığı damlalarını temizlemeyi başaramadı.

Evren gergin bir şekilde yutkundu ve şarabından bir yudum alıp ona bakmamaya karar verdi. Artık çok yakındaydı.

Ve muhtemelen biraz da sarhoş.

Yine de Evren, yumuşak ışığın teninde nasıl dans ettiğini, gözlerinin muziplik ve daha derin bir şeyin karışımıyla nasıl parladığını, özlediği bir bakışı fark etmekten kendini alamadı. Onun yakınlığı, dut gülleri yerine onun manzarasında boğulabileceği noktaya kadar sarhoş ediciydi ve uzanıp ona dokunma, sıcaklığını ona karşı hissetme dürtüsüyle savaştı.

Kendine gel.

"Ne diyordun? Sadece her ayrıntıyı duyduğumdan emin olmak istiyorum," dedi ve dirseklerini masaya dayayıp tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi başını ellerinin arasına alarak beklentiyle Evren'e baktı. Aurum'un avucunda, kızıl gözlü kızın gözleri altında olmaktan daha güvende olduğunu düşünüyordu.

"Ben ilkel bir Sith'im." Ona baktı.

Seraphine olduğu yerde dondu kaldı, gözleri yine parlıyordu. Evren onların içinde küçük yıldızların hareket ettiğini görebiliyordu. Kendini toparladı ve devam etti, "Aile soyum, Öteki Dünya'yı yöneten bazı yüksek ve asil gizemli saraylarla uzaktan akrabadır." Aile soyu iyi biliniyordu ama bir saray olmaktan uzaktı. Yine de, diğer daha düşük mahkemeler ve soylarla yakın değildi. "Muhtemelen bildiğiniz gibi, kraliyete ne kadar yakınsa, o kadar insana benzer. Diğer aşağı yaratıklar gibi tuhaf özellikler ya da bunun gibi şeyler yok. Yine de bir parçam eksik, bir tedavi bulduğumda veya gücümü tamamen serbest bırakmanın bir yolunu bulduğumda geri almayı umuyorum."

Kızın kıkırdaması onu şaşırttı, bu ses onun kulaklarına yeni geliyordu. "Sen

Hiç de insan gibi görünmüyorsun," dedi ve Evren'in elindeki şarap bardağını alıp parmaklarını bardağın kenarında gezdirdi.

"Tabii ki var. Benim boynuzlarım ya da köpek dişlerim yok!" Ağzını açtı ve kızgın bir ses taklidi yaptı.

Birbirlerine bakıyorlardı, aralarında birkaç santim vardı. Bu aptalca bir hareketti çünkü Evren ona yaklaştıkça kafası daha da boşalıyordu.

Seraphine biraz tökezleyerek narin bir parmak kaldırdı. "Hayır, bir insan için fazla yakışıklısın."

Evren onun tökezlemesinin sevimliliğine gülmekten kendini alamadı. Gülüşü, şakacı tonu, hepsi onu çılgına çeviriyordu. Onu daha yakına çekmek, dudaklarını hissetmek, her santimini keşfetmek istiyordu.

Duygularının giderek daha fazla ortaya çıktığının farkında mı? "Kızıl Gözler, bir tane var-" Daha sözünü bitiremeden Seraphine'in gözleri açıldı ve iki eliyle Evren'in ağzını kapatarak onu susturdu.

Çok yakın, bu çok yakın.

Onu susturdu ve sonra tekrar başladı. "Kurt." Evren bu söz karşısında kaskatı kesildi. "Seni ilk gördüğümde bir kurt gibi olduğunu düşünmüştüm." Biraz gevşedi. "Çamurlu, pis kokulu bir kurt," dedi ve tekrar kıkırdadı.

Evren ona kızmış gibi davrandı. Yine de bunu ona daha önce de, Grim Wanderer kisvesi altındayken söylemişti. "Ben kötü kokmuyorum," dedi Evren, elleriyle boğuk bir ses çıkararak ve gözlerini devirdi.

Seraphine kıkırdadı.

Hayır, bu sadece bir kıkırdama değildi. *Bu tamamen ufalanan bir olay.* Evren onun gülüşünü bir şişeye hapsetmenin bir yolu olup olmadığını merak etti, böylece ne zaman gülümsemek için bir nedene ihtiyaç duysa onun kıkırdamalarını ve sesini duyabilecekti. Lacivert şarabı özlediğini düşünüyordu ama bunu daha çok özlediğini fark etti. Onun sesini. İşkence bile olsa onun bu kadar yakınında hissetmeyi.

Buna tatlı işkence diyorlar.

Dokunuşu hafifti, elleri ağzına karşı yumuşaktı. O ellerin vücudunda özgürce dolaşmasının, teninin tatlılığını tatmanın, onun varlığında boğulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Dut gülleriyle sarhoş olamayabilirdi ama onun gülüşü ve gözleriyle şimdiden sarhoş olmuştu.

Ancak geç oluyordu ve Şimdiden başı dönmeye başlamıştı. *En iyisi onu odasına götürmekti.* Seraphine bu samalıŐa daha fazla devam etmesine izin verirse yarın onu imdikleylebilirdi.

Yine de onu imdikleylebilirdi ama yine de yapılacak en doŐru Şey buydu. Evren isteksizce ellerini onun aŐzından çekti, bir an için gereğinden fazla oyalanarak temasın tadını çıkardı. ", Kızıl Gözler.

Seni yataŐa götürme vakti geldi," dedi yumuşak bir sesle. Sesi, saklamaya alıŐtıŐı arzuyu ele veriyordu.

Seraphine'in ellerini tuttu ve onu da kendisiyle birlikte çekerek ayaŐa kalktı. Seraphine biraz tökezledi. "Dinlenme vakti geldi. Başarısız sorguya yarın devam edebilirsin," dedi Evren ve Seraphine başını salladı.

İleri doŐru bir adım attı. Bunu yapar yapmaz neredeyse düşüyordu ama adam onu bedenine yaklaştırdı. Aralarında hiç boşluk yoktu, tek bir engel bile yoktu, sadece g Ős n n ona karşı yavaş hareketi vardı. "Beni Şimdi  ld r Aurum," diye mırıldandı Evren, Seraphine'i belinden tutup diŐer elini yavaşça bacağından aŐaŐı kaydırarak.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, gözleri yine b y m Ő t .

Onu kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Başı omzuna yaslandı ve bacakları havada süzüldü. Bu, bir kahramandan en uzak Şey tarafından tutulan, asla sıkıntıda olmayan bir genç kızın görüntüsüydü. *Ne peri masalı,* diye düşündü. "Dinlenme odana giderken kendini  ld rmeyeceğinden emin oluyorum ve sabah senden gelebilecek olası bir cinayet giriŐimini  nl yorum," dedi, odadan çıkarken saçlarını biraz okşadı, birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırdı.

Onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Pencereler ve cam bölmeler ay ıŐıĐını yansıtıyordu. Saat geç olmuştu ve Evren insanlar  lemindeki olayın üzerinden kaç gün geçtiğini ancak tahmin edebiliyordu. *İki, muhtemelen  .*

"Sıcak," diye mırıldandı Seraphine dördüncü kattan kütüphanenin beşinci katına geçerken.

Evren ona baktı. Göz kapakları kapalıydı. "Ne oldu?" diye sordu, bir cevap beklemiyordu. Muhtemelen derin bir uykundaydı.

O anlarda, onun rüya gördüğünü umuyordu. Hayatı daha çok bir kabusu benziyordu, bu yüzden Kadimlere dua etti.

hayallerinde özgürlüğe sahip olabilirdi.

"Ben her zaman üşüyorum," diye devam etti, neredeyse fısıldayarak. "Kalbim, kafam ve bedenim. Buz gibi hissediyorum. Sanki damarlarım..." İç çekti. "Canlı ama beni buzla besliyor."

Evren bu hissi tanıdı. Ancak, vücudunun hâlâ alışmaya çalıştığını da biliyordu.

Kollarını hareket ettirdi ve ona yaklaştı, başı şimdi onun boynunun kıvrımına yaslanmıştı. Nefesi tenini okşadı ve adam beşinci katta durdu. Gideceği yer burası olduğu için değil, ondan ayrılmaktan korktuğu için.

Bencilce bir hareketi ama sadece bir an istedi. *Bir an yeterliydi.* Yine de ona sonsuza dek sarılmak istiyordu.

"Sıcacıksın," diye yumuşak bir sesle konuştu ve adam hafifçe kıpırdanarak ona baktı, kirpikleri aşağı inmiş ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben... Ben sana dokunmayı seviyorum çünkü sen-" Esnedi. "Damarlarımı sıcaklıkla dolduruyorsun. Seninle ayaz yok. Sen yalnız günlerimi aydınlatan kar taneleri ve ağaçlardaki yumuşak kar lekelerisin."

Evren tek bir kelime bile edemiyordu. Kalbi, uçabilmek için göğsünde bir delik açmaya çalışan binlerce kelebeği kafese kapatmış gibi atıyordu. Onu öpmek, onun için sonsuza dek o sıcaklıkta olmayı ne kadar çok istediğini söylemek istedi ama kendini tuttu. Şu anda savunmasızdı ve bundan faydalanmak istemiyordu. Ayrıca, bunu hak etmiyordu.

"Biliyorum," dedi Seraphine sonunda, başı öne düşmüş, fındık rengi saçları ay ışığında parlıyordu. Nedense sesi öncekinden daha enerjik çıkıyordu.

"Ne biliyorsun?" diye fısıldadı yanağını okşarken.

Teni onun dokunuşu altında yumuşacıktı ve Evren onun her zamanki soğuk sözleri ile arzuladığı sıcaklık arasındaki zıtlığa hayret etti. Daha sonra uykuya daldı, Evren onu taşımaya devam ederken göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

Bölüm 20

Sinsi Tilki

***Sinsi küçük şey, dışarı çık ve oyna, Bugün
kırmızıya boyanmak istemez misin?***

Evren Wraithwood'un günlüğünden alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

Seraphine yine koşuyordu. Daha önce pek çok kez olduğu gibi kovalandığı hissine kapılmıştı. Yine de orman artık tanıdık geliyordu, bu yüzden sola döndü ve koşmaya başladı bir patikaya doğru. Bu yolun onu şelalelere götüreceğini biliyordu.

Onun şelaleleri.

Onların

şelaleleri.

Koştı ve şimdi hatırlayabildiği önceki kâbuslarında karşılaştığı yırtıcıyı aramak için arkasına baktı. Kimseyi göremeyince bir nefes aldı ve gökyüzünün kendisi kadar mavi olan güzel şelaleye baktı. Suyun içinde kendine bakmak için kenara yaklaştı.

Belki de bu bir rüyaydı.

Belki de öldürüldüm ve burası da öbür dünya.

Buna neredeyse gülecekti.

Seraphine'i karşılayan yansıma onunla aynı kızıl gözlere sahipti. Yine de ona bakan kadın başka biriydi. Onu daha önce bir yerlerde görmüştü.

Sonra, gökyüzü karanlık ve kırmızıya döndü ve şelaleler .

Seraphine yansımaya tekrar baktığında, kadın iki kelime mırıldandı. Birden dünya karardı ve çığlıklar havayı doldurdu.

Çığlıkları.

Seraphine gözlerini açtı. Hızla nefes , kafası karışmıştı. *Bir kâbus.*

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama kafasında keskin bir ağrı zonkladı.

Lanet olsun sana, dut gülleri.

Evren'den cevaplar alması gerekiyordu ama bir şekilde kendini o lezzetli meyveleri yerken buldu. Yastığını yüzüne götürdü ve doğru çığlık attı. "Bu hiç de beklediğim gibi gitmiyor."

Bekle bir saniye.

Yastığa odaklandı. Sonra Seraphine nerede olduğu ve neden kendi yastığına sahip olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Aslında, kendi yatağı.

Dünyanın neresindeyim ben?

Devasa ve krem rengi olan yataktan kalktı ve etrafına bakındı. Yatak odası tamamen krem ve siyah renkteydi, her tarafı kristaller ve duvarları kitaplarla kaplıydı. Bir masa ve bir gardırop fark etti. Oda, insan dünyasındaki kulübesinden daha büyük görünüyordu.

Bunun üzerine durdu ve Aeliana'yı merak etti. *O iyi miydi?* Seraphine kız kardeşinin onu özleyip özlemediğini ya da ondan nefret edip etmediğini merak etti. Başını salladı ve bu düşünceleri zihninin gerisine itmeye karar verdi. Duygusal olarak bağlanmış değildi ve böyle kalmayı planlıyordu.

Etrafta dolaşırken gardırobun şık elbiselerle dolu olduğunu gördü. *Bu oda Evren'in sevgililerinden birine mi aitti?* Çok da umurunda değildi.

Yalancı, yalancı, yalancı.

Sonra duvarlardaki kitapları taradı. *Çoğunlukla peri masalları.* Gülümsedi. Okumaktan hoşlanabileceği ilginç kitaplar vardı. Belki bir iki tanesini ödünç alabilirdi.

"Kütüphanede olmalıyım," dedi kendi kendine. Dekor ve tarz kütüphaneye uyumluydu.

Sonra Seraphine Evren'i görme ihtiyacı hissetti. Dün gecedен neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu ve kafasında pek çok soru vardı. Daha iyi hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Damarlarında buz vardı ama idare edilebilirdi. Bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama Evren bir şeyler yediğinden emin olmak konusunda iyi iş çıkarmıştı. Açlık artık ona hükmetmiyordu.

Bununla birlikte saçlarını biraz topladı ve gardıroptan yumuşak siyah bir elbise aldı. *Bu neyden yapılmış olabilirdi?* Üzerine tam oturdu ve kapıya doğru döndü ama gözüne bir şey takılınca durdu.

Geri çekildi ve yatağının çerçevesine baktı. Boğazında şoka benzer bir şey fokurduyordu.

Yavaşça parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirerek işlenmiş tilkileri detaylandırdı. Tıpkı kulübedekiler gibiydiler. Hayır, tıpkı Leander'ın odasına çizdiklerine benziyorlardı.

İmkansız.

Tesadüfler yaygındı ama Seraphine başına gelenlerin tesadüfi olmadığını hissetmeye başlamıştı. O bir aldı

Bir adım geri. *Neden kulübesinde olduğu gibi aynı çizimlerin olduğu bir oda olsun ki?*

Sonra rüyasındaki iki kelime Seraphine'in aklına geldi ve bunların birbiriyle bağlantılı olup olmadığını merak etti.

"Leydi Wraithwood?" Raggart odasının kapısından seslendi.

Seraphine onun içeri girdiğini duymamıştı. Ona bir bakış attı ve kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ne kadar küçük olursa olsun, yine de kâbus gibi bir şey gibi görünüyordu. "Çığlıklar duydum, bu yüzden hanımımın başı dertte mi diye kontrol etmeye geldim." Gergin bir şekilde hareket etti. "Birkaç saniye önce kapıyı çaldım ama cevap veren . Ben de içeri girmeye karar verdim. Yine de ettiğim için özür dilerim."

Seraphine içini çekti ve Raggart'ı kendisi için kullandığı unvan konusunda bir daha düzeltmemeye karar verdi. "Sorun değil Raggart. Endişeni takdir ediyorum. Hâlâ biraz uykulu olabilirim. Umarım dinlenmene engel olmamışımdır Raggart," dedi içtenlikle.

Gülümsedi ve keskin dişleri biraz parladı. " de değil. Ve eğer söylememe izin verirseniz, o siyah elbisenin içinde muhteşem görünüyorsunuz." "Teşekkür ederim. Umarım sahibi bir şey demez."

Raggart yere baktı ve boğazını temizledi. "Sizi temin ederim ki hiç aldırmayacaktır."

Bu Seraphine'in dikkatini çekti. "Ah, demek ki bir sahipleri var."

"Bu-" Küçük yaratık sözünü kesti. "Yani öyle, ama öyle değil-"

"Umurumda bile değil," diye onun sözünü kesti. "Şimdi seni burada bulduğuma göre, 'Bay Wraithwood'u bulmam gerekiyor. Beni ona götürebilir misin?"

Yaratık başka bir şey açıklamak zorunda kalmadığı için mutlu görünüyordu.

Raggart onu takip etmesini işaret etti.

Seraphine odadan çıkar çıkmaz hâlâ Mystweave Kütüphanesi'nde olduğunu doğruladı. Oda, beşinci kattaki gizli bir koridorda, raflar ve kitaplardan oluşan bir labirentin içindeydi. Daha önce hiç görmediği, tuhaf görünümlü başka bir koridora . Pencereleden gelen küçük ışık huzmelerini görebiliyordu.

Raggart bir kitap rafının önünde durdu. "İşte. Henüz erken, o yüzden sanıyorum-" Raggart başladı ama Seraphine yine sözünü kesti.

"O... bir kitabın içinde mi? Yoksa burada bir yığın kitaptan başka bir şey göremediğim için mi deliriyorum?"

Küçük şey güldü. "Bu gizli bir kapı. Buradaki kitaplıkta. Hazır olduğunda, üzerinde anahtar sembolü olan kitabı çıkarman yeterli." Raggart, sanki olmak istediği son yer burasıymış gibi koşarak onu yalnız bıraktı.

"Bu çok yardımcı oldu," diye kendi kendine mırıldandı ve üzerinde küçük bir anahtar olan bir kitap gördü.

Raggart'ın söylediği gibi kitabı oradan aldı ve kitaplık sola doğru hareket ederek normal bir kapı ortaya çıkardı. İç çekti. *Çok teatral.*

Sonra kapıyı iterek açtı, bazı cevaplar almaya hazırdı.

Yine de Seraphine odanın bu kadar büyük ve konforlu olmasını beklemiyordu. Evren'i gömleksiz, devasa yatağında yatarken görmeyi beklemiyordu. Uyuyordu.

Bu benim en iyi fırsatım olabilir. Belki ağır bir kitap kullanabilir ve onu gelişigüzel adamın suratına atabilirdi. Kimsenin haberi olmaz.

Buna kesinlikle değecek.

Yine de değerli bir şey bulup bulamayacağını görmek için etrafa bakmaya karar verdi. Tıpkı kendi odasındaki gibi kitaplar vardı, ama masası daha büyüktü ve her yere dağılmış bir sürü kâğıt vardı - haritalar, çizimler, bir tür karalamalar. *Birinin Raggart'tan burayı toplamasını istemesi gerekiyordu.* Çizimlere ve haritalara göz gezdirdi, bir liste içeren bir kâğıtta durdu.

Çeşitli isimler, belki 80 kadar, . Her ismin yanında notlar vardı.

"Uykusunda öldü."

"Arkadaşı tarafından öldürüldü."

"Uçurumdan atladı."

Yine de en üstteki bir isim kazınmamıştı. Ölüm nedeni yazılmamıştı ama harfleri okumak zordu, sanki biri üzerlerine defalarca sıvı dökmüş ve ismi yeniden yazmış gibiydi. Okuması zordu ama Seiren Wraithwood Elaris adını seçebiliyordu.

Bu elbisenin sahibi o muydu? Nedense kalbinin bir derece daha soğuduğunu hissetti. Şok olmuş bir şekilde bir adım geri attı.

Farkında olmadan Evren'in yatağına çarptı. Arkasını döndü ve hâlâ tamamen uykuda olan Evren'e baktı.

Seraphine, Evren'in ürkütücü ve gizemli bir şekilde kesinlikle güzel olduğunu asla inkâr edemezdi. Yine de uyurken o kadar huzurlu görünüyordu ki, onun gerçekten Evren olup olmadığını merak etti, yüzünde endişe ya da dudaklarında o sert ve inatçı yay yoktu.

Rüya gibi.

Eksi bir derece ısındı.

Seraphine onun iyi tonlanmış ve zayıf vücudunu özlemiyor değildi ve göğsündeki yara izleri tuhaf bir şekilde çekiciydi. Ne olduğunu merak ediyordu. Şimdi düşününce, Evren pek de savaşçı birine benzemiyordu; evet, bir savaşçıydı ama çoğu kişinin düşündüğü anlamda değil. Evren bir beyindi, silahı ve bıçağı tetikleyen fısıltı kan dökmek içindi.

Yine, umursadığından değil.

Sonra gözleri adamın kolundaki iki dövmede durdu -hareketli, canlı, teninde duman gibi. Onları detaylandıramıyordu, sanki ondan saklanıyorlardı. Onları yakalamaya çalışarak yaklaştı ama durdu, gözleri küçük, çoğunlukla gizli bir dövmeye odaklandı. Bu farklı görünüyordu, o da canlıydı ama bir şekilde görülmekten korkmuyordu, durağandı. *Nedir bu dövme?*

Sanki daha önce görmüş ya da belki de bu pozisyonda bulunmuş gibi bir deja vu hissi onu ele geçirdi ve en bariz şeyi yaptı. Seraphine ona yaklaştı. Ellerini yatağının üzerine koyarak usulca oturdu, onu uyandırmamaya çalışıyordu ama teninden gelen sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordu. Başını biraz aşağı eğerek dövmenin daha fazlasını görebildi. Büyük ve kırmızıydı. Anlam veremediği bazı semboller vardı ama boynunda bir şeye bağlanan bir kuyruk vardı. *Boynunu biraz daha yakından görebilseydim...*

Eli sanki büyülenmiş gibi dövmeye doğru hareket etti ve nabızı hızlandı. Parmaklarıyla dövmenin izini sürdüğünü hayal etti, içinde alışılmadık bir sıcaklık birikti. *Neyim var benim böyle?*

Seraphine daha bunun üzerinde düşünmeden, biri onu belinden çekip Evren'in vücudunun tam üstüne itti. Çığlık atmaya ve altındaki güzel ve sıcak bedenden kurtulmak için savaşılmaya hazırdı ama parmağını bile oynatamadan Evren güldü.

Oh, Eskiler, yardım bana.

Uykulu bir halde, "İnsanları uyandırmak için kullandığın bu yönteme aldır mıyorum," dedi. Ona baktı ve yakalandığı için içten içe kendini tokatladı. *Bunun sonunu göremeyeceğim.* Gözleri biraz kapalıydı ama açıktı, fırtınalıydı ama son derece güzeldi. Bunu kabul edebilirdi - ona göre değil, ama onun için üzücü bir gerçeklik ve hak etmediği bir şey olarak.

Bir kedi gibi esneyerek bir elini kalçasına yaklaştırdı, diğer eli ise yavaşça beline doğru ilerliyor ve küçük ateşli öpücük izleri bırakıyordu. "Tabii bunu başka insanlarla kullanmazsan. Bu durumda, umursamam ve muhtemelen hepsini lanetlerim." Adam gamzelerini göstererek gülümsedi ve kadının kalbi bir kez daha hızla çarpmaya başladı.

Mümkün olan en iyi şekilde bu kadar büyüleyici bir şekilde itici olmak ne büyük bir sefalet.

Evren'gamzeleri derinleşti ve gözleri yumuşadı.

Ruhumu al, Aurum.

Bölüm 21

Ayartılmış Tilki

***Kan, başka bir varlıktan geldiğinde tuhaf bir şeydir.
Onarabilir, iyileştirebilir ve bir şekilde yarayı
iyileştirebilir Ancak güvenilemez veya aldatılamaz.
Bu yüzden Öteki Dünya'da su daha kalındır.***

Ancients and Primals adresinden alındı
Elowent Sorrowspring tarafından, Bölüm 2, s. 10.

Evren Wraithwood

E vren gülümsemesini saklamaya çalışsa da saklayamadı. *Oh, bu andan ne kadar keyif alacağım.* Seraphine'i hissetmiş ve uyuyormuş gibi yapmıştı ve onu görmek çok eğlenceliydi.

Ona karşı kullanabileceği bir şey için odasını kontrol ediyor olsa bile. Yeterince cüretkâr bir şekilde dövmelerine bakmak için ona yaklaştı ki bu yeterince işkenceydi. *Uyuyan güzelin vücut bulmuş hali gibi görünmek çok zordu.*

Evren onu kendine yaklaştırmaya fikrine karşı koyamadı. Saat erkendi ve hiçbir zaman sabahları sevmemişti ve şüphesiz onu vücuduna karşı o kadar lezzetli ve mükemmel buluyordu ki, ona daha fazla sokulmaktan kendini alamadı.

Ancak sonunda gözlerini tamamen açtığında, tatlı ışığa karşı çarpıcı, şok olmuş bir Seraphine gördüğünde işler daha da kötüleşti. Hepsinden kötüsü, üzerinde siyah ipek bir elbise vardı - keten ağacından yapılmış çok dar ve yumuşak siyah bir elbise. Bu bir hazineydi ve kalbi, ya da kalbinden geriye ne kaldıysa, bir anının aklına gelmesiyle boğazına düğümlendi.

"Bunu özellikle senin için yaptım," demişti yüzyıllar önce, ama o bunu hiç kullanmadı.

Bir kez olsun sana teşekkür edeceğim Nemera, diye düşündü. Bu manzaraya alışabilirdi. Elbisesi, hafifçe toplanmış saçları, gözleri.

Onunla.

Ancak bunun için Seraphine'in onu sevmesi gerekiyordu. Son birkaç gün içinde yaklaşmış olsalar da, onu bir kan anlaşmasına zorladığı için daha da yaklaşmış olsalar da, Seraphine'in hâlâ ondan nefret ettiğini biliyordu.

Ve haklı olarak.

Evren uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama bencildi ve en azından birkaç saniye daha ona yakın olmak istiyordu. *O dut gülleriyle sarhoş olduğunda söyledikleri yüzünden mi?* Hayır, ama bunu kendisi için bir bahane olarak kullanabilirdi.

"Beni mi gözetliyordun Kızıl Gözler? Ben uyurken yakışıklılığımı mı bakıyordun?" dedi, kendini ve Seraphine'i yukarı çekerek yatağının çerçevesine yaslandı ve Seraphine

ona sarılmıştı. Yüzündeki şokun yerini başka bir şey almıştı.

Öfkelendi ve onun çok iyi bildiği vurdumduymaz ifadesini takındı. Neyse ki o da oyunu iyi biliyordu. "Değildim." Yine de ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, Seraphine'in ona biraz daha yaklaştığını hissetti.

"Hmm," diye mırıldandı Evren ona. "Öyle görünmüyordun, Kızıl Gözler." Elini hareket ettirdi ve kızın saçlarını işaret etti. "Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Söyle bana..." Başını, vücutları arasında tek bir santim bile boşluk kalmayana kadar ona yaklaştırdı ve Seraphine'in dudaklarının ayrıldığını görebiliyordu. *Benden nefret ediyor olabilir ama beni istediğini biliyorum.* Silinemeyen ve duygularla hiçbir ilgisi olmayan ilkel bir gereklilik vardı.

"Sana ne söyleyeyim?" Gözleri biraz kapalıydı, kirpikleri kısılmıştı ve Evren göğsünün daha hızlı inip kalktığını görebiliyordu. Bu elbise yaptığı en büyük yatırımdı, tüm doğru yerleri .

"Baş ağrın nasıl?" diye mırıldandı. Niyeti onunla alay etmek olsa da, gerçekten onun sağlığı için endişeleniyordu.

Kadın gergin bir şekilde kıpırdandı ve Evren onun hissini bastırmak için bir anlığına gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Her nasılsa, onun kucağında hareket etmesinin yarattığı etkinin farkında değildi. "Hâlâ acıyor. Başım çatlıyor ve beni yavaş yavaş öldürüyor gibi hissediyorum ve hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Sana yapma demiştim-" diye söze başladı ama kadının yüzündeki ifade onu susturmaya yetti. Evren hangi savaşları kazanabileceğini bilecek kadar zekiydi. Kız ona bu şekilde bakarken, çoktan kaybetmişti.

Bunun yerine daha güvenli bir yaklaşım benimsedi. "Baş ağrın için sana yardım edebilirim. Ondan sonra da yiyecek bir şeyler alırız... ve görev için araştırmaya başlarız," diye mırıldandı Evren, Seraphine'in boynundaki bağlayıcı dövmenin bazı güzellik izleriyle karıştığı yere fazlasıyla odaklanmıştı.

Kaç tane var? Takımyıldızı oluşturuyorlar mı?

Seraphine dudağını biraz ısırды ve "O kısmı hatırlıyorum. Üzerindeki laneti kaldırabilecek bir şeyler bulmamız gerektiğinden bahsetmiştin ama benim hâlâ

sorular."

"Elbette biliyorsun. Daha azını beklemiyorum."

"Yani, baş ağrım için bana yardım edecek misin?"

"Evet, kanımın iyileştirici özellikleri var. Sadece bir damla alırsanız kendinizi daha iyi hissedersiniz." Evren'in soyundan gelen kan, iyileştirici özellikleri nedeniyle oldukça rağbet görüyordu. İnsanlar her zaman onun soyuna bağlı daha az akraba olan kişilerin kanlarını takas ederdi.

"Doğru. Tabii ki. Siz o kadar sağlıklı ve kutsalsınız ki, kanınız diyarlardaki sağlık sorunlarının anahtarıdır."

Yavaşça güldü. "Bunu sen söyledin, ben değil. Ve bu doğru. Şimdi şu baş ağrısıyla da başa çıkabilirsin. Dut gülleri kutsal oldukları kadar ölümcüldür de."

Seraphine yüzünü buruşturdu ve Evren tekrar, daha yüksek sesle güldü. "Bu sadece bir damla, Kızıl Gözler. Ve normal kan gibi de değil. Ayrıca, kendini yeni gibi hissedeceksin. Ve bununla birlikte hareket etmeliyiz, Seraphine. Burada olman hoşuma gitse de, bu görevi tamamlamak ve iyi ya da kötü seni özgür bırakmak istiyorum."

Bu bir şeyleri tetiklemiş gibiydi çünkü gözleri şimdi fırtınalıydı, Seraphine bir saniyede çok fazla düşünce yaşıyordu. "Gerçekten istediğin bu mu? Beni serbest bırakmak mı?" diye sordu kuşkuyla.

Ancak Evren dürüst davranıyordu. "Evet, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım yöntemlerim size pek faydalı olmasa da, özgürlüğünüze kavuşmanızı diliyorum. Buna yemin edebilirim."

Bir anlık sessizliğin ardından Evren onun derin bir nefes alıp tekrar kendisine baktığını gördü.

"Peki o zaman, kanını nasıl alacağım? Seni ısırmalı mıyım? Herhangi bir tür vampir misin?"

Zihni mükemmel. "Ben vampir değilim. Burada, Öteki Dünya'da var olduklarını sanmıyorum," dedi, her şeyden çok eğlenerek.

"O zaman nasıl?" diye sordu, gerçekten meraklanmıştı. "Bütün parmağını kesip bu işi bitireyim mi?" Gözlerindeki parıltı ortaya çıktı. Evren onun kurnaz doğasını seviyordu ve her geçen gün onun daha da canlandığını göreceğini biliyordu.

Evren dudağını ısırma devam etti, açık ve küçük bir kesiğe neden olacak kadar güçlüydü. "İşte, sadece bir damla al ve iç. Tatsızdır ama hemen kendinizi iyi hissedeceksiniz." Onunla alay ediyordu ama

kontrol edemiyordu. Kadının yakınlığı onu uçurumun kenarına s ur  kl  yordu.

Seraphine kaşlarını çattı. Ardından parmağını hareket ettirdi ve dudağına dokunarak kan damlasını kışkırtıcı bir şekilde yavaşça sürdü.

"Bunun gibi. Sadece biraz al-"

Cümlesini hiç tamamlamadı.

Seraphine kıpırdandı ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu.

Seraphine Ashcroft

Seraphine kendi kendine başka bir alternatif istemesi gerektiğini söyledi. Ancak Evren'e yakın olmak ona sarhoş edici bir sıcaklık hissettiriyordu. Çektiği tüm acıların arkasındaki beyin o olmasına rağmen, onun yakınlığı Seraphine'in zihnini bulandırıyor.

Ona ne kadar yakın olursam, o kadar az buz parçası hissedirim. Seraphine onu altında hissettiğinde ve dudağını ısırduğunda, içinde ilkel bir şey tutuştu.

Mantığım gitti.

Sadece nefes alma ve yemek yeme ihtiyacı gibi bir gereklilik vardı. Bu bile bir ihtiyaçtı - anlayamadığı ama son derece doğal hissettiği bir ihtiyaç ve istek.

Seraphine biraz eğildi, ilk niyeti onun kanından bir damla almaktı. Başını dönüyor, sanki üzerine taşlar atılıyormuş gibi hissediyordu. Ancak, dudakları onunkilere değerek değmez her şey değişti.

Belki sıcaklığın eksikliğinden, gölgelerde geçirdiği yıllardan ya da başından geçen olaylardan kaynaklanıyordu ama derin bir açlık hissediyordu; daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Bu, Evren onu kendine yaklaştırıp ağzını açtığında ondan yayılan ihtiyacın aynısıydı.

Seraphine bir öpücüğün temellerini bilecek kadar kitap okumuş ve Maxwell'i bir kez öpmüştü. Yine de bu farklıydı. Bir kez olsun kendini bırakmış, onun dudaklarının yumuşaklığında ve tatlı, sakinleştirici sıcaklığında kendini kaybetmişti.

Evren'in eli yavaş, kısıktıcı hareketlerle kadının belinde aşağı yukarı hareket etti ve kadın elini adamın göğsüne götürerek onu kendine yaklaştırdı. Öpücük bir masalda olması gereken her şeydi: tatlı ve şefkatli, ama aynı zamanda yiyip bitirici ve ateşleyici.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Evren öpücüğü kestiğinde itiraz etmek istedi ama onun başka fikirleri vardı. Boynundan aşağıya doğru bir öpücük yolu izledi ve bundan daha iyi bir his olmadığına yemin etti. Bunlarla hayatta kalabilirdi.

Öpüşmeler arasında bir yerde Seraphine mutluluk içinde iç çekti. Daha sonra yastığına bu konuda çılgılık atacağını biliyordu.

Her seferinde bir kabus.

Ancak, bu bir kabus gibi hissettirmiyordu ve bu çok sıkıntılıydı.

"Sen hayatımda gördüğüm en zarif varlıksın," diye mırıldandı, boynunu öptü ve göğüs dekoltesini okşayarak aşağı indi. "Ve bu küçük noktaları seviyorum, takımyıldızlar gibi."

Neden bu?

Kulağının köşesine özel bir ilgi gösterirken bile, onu düşmanı olarak işaretlediğini ve onu yok etmeye söz verdiğini kendine hatırlatması gerekiyordu.

Yine de Seraphine bunu neden bu kadar çok istediğini, buna neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordu. Umurunda olmayacağına karar verdi. *Bela bugün fazla abartılıyor.* Elini hareket ettirerek saçındaki tokayı çözdü ve omuzlarına düşmesine izin verdi. Diğer elini kullanarak Evren'in ağzını tekrar kendi ağzına yönlendirdi.

Bu kez, sanki yüzyıllardır bu anı bekliyorlarmış gibi öpüştüler. Belki de bekliyorlardı. Yine de Evren'in nasıl kontrollü davrandığını, onu okşadığını ama aynı zamanda elini çok fazla hareket ettirmediğini fark etti. Bu onun damarlarını ısıttı.

Yine de daha fazlasını istiyordu.

Seraphine öpücüğü keserek Evren'in iç çekmesine neden oldu ve sonra aradaki mesafeyi kapatarak yanağından kulağına doğru öpücükler bıraktı.

Bir gün bundan pişman olabilirim, ama bu daha sonrası için bir şey.

"Daha fazla" diye fısıldadı.

İşte böyle, Evren artık hareketsiz değildi. Hareket etti, onu bir anlığına kaldırdı ve sonra sırt üstü yatırdı, usulca öptü, ısırıldı, sıcaklığa ve ışığa boğdu.

Elinin Evren'in göğsünde özgürce dolaşmasına izin verdi, ona ve tüm bunların verdiği hisse hayret etti.

"Seren..." Evren öpücükler arasında Seren'i kendine doğru çekerken konuştu. Yavaşça sürüklendi, ağzı teninden hiç ayrılmadı, eli yavaşça elbisesinin eteklerini hareket ettirdi, ona açılana kadar uyluklarında küçük daireler çizdi, daha fazlasını bekledi. Tam olarak ne olduğundan emin değildi ama doğru hissettiriyordu.

Evren de onu izledi, bir kez daha ağzını kendi ağzıyla kapattı, elinin göbeğinin altındaki bir noktada serbestçe dolaşmasına izin verdi, daha da aşağıya indi, ta ki Evren'in nefesi hızlanana ve Evren onun dudaklarına karşı inleyene kadar.

onu hissetmek.

Yetenekli eli en hassas noktasını okşamaya devam ederken "Evren," diye soluk soluğa adını söyledi. "Lütfen," diye iç geçirdi, sesi zar zor duyuluyordu.

Gülümsedi, yırtıcı bir sırıtışla, sürekli olarak adını koyamadığı bir şey isterken onun kıvranmasını ve eğilmesini izledi. Sonra başını tekrar eğdi, hassas noktasına daha sert bastırırken alt dudağını ısırды ve kadın haykırdı, kalçaları onu karşılamak için kalktı. Yanıyordu, her sinir ucu hislerle yanıyordu. Onun altında kıvranıyor, bir zevk denizinde kayboluyordu.

Sonra, tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, adam onu eşiğe getirdi ve itti. Kadın paramparça oldu, vücudu coşku dalgalarıyla sarsıldı. Ve bir şekilde daha fazlasını istiyordu, sanki eksikliğini hissettiği her şey bunun için doyumsuz bir açlığa dönüşmüştü. Onun için. Onu canlı hissettirebilecek her şey için.

"Zaman var, Kızıl Gözler," dedi nefesinin altında, sanki düşüncelerini okumuş gibi, eli belini ve saçlarını okşadı, onu göğsüne çekip sarılmadan önce son bir kez öptü.

Dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi.

Bir an orada öylece yattı, Evren'in kalp atışlarını duydu ve tüm bunların yaşadığı her şeye korkunç bir tepki olup olmadığını merak etti.

Seraphine daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bir yanı Evren'in bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için deli olduğunu düşünürken, bir yanı da onu istiyordu. Hem de çok.

Ben hala onun kıyameti olacağım. Hiç şüphesiz. Yine de, bir şekilde, olanlardan pişmanlık duymuyordu. Belki bu bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Ona sahip olmanın bir yolu.

Zaten o kadar da iyi değildi.

Yalancı, yalancı, yalancı.

"Seren, ben-" Evren birkaç dakika sonra, her ikisi de yatağındayken, sesinin tedirgin olduğunu söyledi. "Yemin ederim niyetim..."

Seraphine onu inceledi, yüzü hâlâ kızarmıştı. "Benimki de değil," dedi.

dedi utangaçça, ama kendine yalan söylediğini biliyordu. Onun bakışlarından kaçınarak boğazını temizledi. "Ben sadece..."

Güldü, gerginliği kıran parlak bir ses. Belli ki az önce olanlar karşısında ondan daha fazla şok olmuştu. "Hoşuma gitti. Senden hâlâ nefret ediyorum. Ama belki de ikimizin de buna ihtiyacı vardı? Benim olduğunu biliyorum... Ben hiç... bilirsin işte."

Evren'in gözleri yumuşadı ve bakışlarında kar tanelerini görebildi. Bu izi kalbini çok sakinleştirici buldu. "Güzel. Nefretinizden başka hiçbir şeyi hak etmiyorum. Ama-" Hareket etti ve hızla burnunu öptü. "Eğer beni herhangi bir şekilde kullanmak istiyorsan... bu şekilde, harika. Sen... dut güllerinden daha iyisin. Ama bir gün bana bağırarak, beni parçalara ayırmak istiyorsan, . Adil olan bu."

Seraphine başını salladı, kendini bir şekilde rahatlamış ve sıcak hissediyordu. Ne kadar çarpıtılmış olsa da onun sözlerinde heyecan verici bir rahatlık vardı.

"Ama," dedi sonunda, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Beni bu şekilde daha sık kullanmanı tercih ederim." Ona göz kırptı ve o da karşılık olarak yanağını çimdikledi.

"Ah," dedi gülümseyerek. "Ne yıkıcı parmaklar, Kızıl Gözler. Şimdi bir şeyler yiyelim ve işe , olur mu?"

Giyinirken Seraphine ona göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. İri yapılı vücudu, ortaya çıkarmak istediği hikâyeleri anlatan yara izleri, kaslarının hareket ediş biçimi, hepsi nabzının hızlanmasına neden oldu. Kendini ona tekrar dokunmanın, her santimini keşfetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken buldu.

Evren onun bakışlarını yakaladı ve sırıttı. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Gözlerini devirdi. "Sen öyle san."

Gözleri arzuyla karardı. "."

Adamın ona bakışı, sanki onu yutmak istiyormuş gibi, Seraphine'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Seraphine dudağını ısırdı, adamın dokunuşunun anısı teninde hâlâ tazeydi. Ellerinin vücudunda nasıl dolaştığını, dudaklarının onu nasıl tahrik ettiğini ve onu nasıl uçurumun kenarına sürüklediğini hâlâ hissedebiliyordu.

Ancak, onu ne kadar çok istediğini bilmesine izin vermeyecekti.

Dün akşam yemeğini yedikleri odaya yöneldiler, bir sürü yemek onları bekliyordu. Seraphine'in midesi

homurdandı.

Evren onun için bir sandalye çekti. Kadın oturdu, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama aralarındaki sıcaklık hissediliyordu.

Yemek yerken elleri ara sıra birbirine değiyor, bu da kızın içinde elektrik sarsıntıları yaratıyordu. Adam ona gülümsüyordu, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı ve kadın kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyordu.

"Ee," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

Evren sandalyesinde arkasına yaslanmış, tanıdığı o kendinden emin, sinir bozucu adama benziyordu. "Bilgi bulmamız gerekiyor, belki de her türlü laneti nasıl kaldırabileceğimiz konusunda bize yol gösterecek bir kitap."

Başını salladı, konuşurken dudaklarının hareketine değil, onun sözlerine odaklanmaya çalışıyordu. "Doğru. Bir kitap. Bundan bahseden bir kitabın nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Omuz silkti. "Bu kütüphanede bir yerde. Çok büyük bir yer ama bulacağız. Başlayabileceğimiz bazı bölümler var ve Raggart bize her zaman rehberlik edebilir."

Sanki kitaplardan yapılmış bir kaleyi keşfetmek kolay olacakmış gibi.

Derin bir nefes aldı. *Belki de onun yerine kitaplarla dikkatimi dağıtabilirim.*

"Bir sorum var," dedi Seraphine.

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı, gözlerini tabağından ayırmadan.

"Bir cadı ya da belki başka bir varlık sana laneti kaldırabilir mi?" diye merak etti. Lanetleri kaldırabilecek kadar güçlü bazı yaratıklar olduğunu biliyordu.

"Hayır, bu tür bir lanet sadece onu koyan kişi tarafından kaldırılabilir ve bana güvenin," dedi başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Bunu yapmaya hiç niyeti yok. Asla."

"Neden olmasın? Onlarca yıl mı oldu? Ya ona sorarsan-"

Evren tabağını hareket ettirerek onun cevabını kesti ve masanın yanına doğru ilerleyerek ikisinin de göz hizasında olacak şekilde eğildi.

"Mmm, bunu çok merak ediyorsun, değil mi?" dedi, gözleri onun kararlılığını eritecek kadar sıcaktı. Onun yakınlığını hatırlamamak için kendini zor tuttu.

Seraphine boğazını temizledi. "Sadece daha fazlasını anlamak istiyorum. Böylece neyi gerektiğini bilirim," dedi kibarca ve alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Gözleri kızın dudaklarına kaydı ve mırıldandı: "Evet, öyle." Sonra orada her ne oluyorsa bıraktı ve ayağa kalkarak elini ona uzattı.

Adamın eline sanki bir tuzakmış gibi baktı.

Çekici bir tuzak.

Bir araya getir, Seraphine.

Evren güldü. "Sana bir şey göstermek istiyorum, lütfen."

Adamın elini tuttu ve kendisini oturduğu yerden kaldırmasına izin verdi. Sonra onu çok iyi bildiği bir koridordan ikinci kata doğru yönlendirdi.

Evren Wraithwood

İkinci kat boyunca ilerlediler ve duvarda bazı eski tabloların asılı olduğu özel bir koridora ulaştılar.

Eskiden farklıydılar. Resimler bir zamanlar güzel bir hikayeyi sergiliyordu ve Evren onları el üstünde tutmuştu. Sonra, yüzyıllar önce her şey kötüye gittiğinde, resimler büküldü ve değişti. Bir aşk hikayesi yerine, kendi çöküşünün hikayesini gösteriyorlardı. O zaman Evren o kadar sinirlenmişti ki onları parçalara ayırmıştı. Yine de resimlerde kimsenin yakalayamadığı bazı parçalar vardı.

Onun parçaları.

Kızıl gözlü kızın kendisinin en büyük kötülük olmadığını anlamasına yardımcı olabileceğini umduğu parçalar.

Onun kendisini anlamasını, kendisinden nefret ettiği kadar ondan nefret etmemesini istiyordu.

Ne kadar da insani arzular, diye düşündü.

Beklentiyle kendisine bakan Seraphine'e baktı. Kıpırmızı gözleri merakla parlıyordu.

Ve istiyorum.

Evren'in, sahip olduğu her türlü arzunun, tüm bunların amacı tarafından gölgelenmesi gerektiğini kendine hatırlatması gerekiyordu. *Onun*. Nefesini içine çekti ve bir kez daha resme odaklandı.

"Bu muhteşem sanat eserine bakma fırsatın oldu mu?" diye alay etti, bunun kesinlikle bir sanat eseri olmadığını çok iyi biliyordu. Tuval kirli ve eskiydi.

Kaotik ve parçalanmış, tıpkı onun gibi.

Seraphine tuvale dokunarak bir adım öne çıktı. ", " dedi, bir sonraki kelimelerini düşünüyormuş gibi başını hareket ettirerek. "Bunu bir araya getirmeye çalıştım. Bana bu hikâyenin ne hakkında olduğuna dair bir fikir verebilecek kitaplar aradım." Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Dorah'ya sordum ama sanki hiç kaydı yokmuş gibiydi. Hatta resimleri kâğıda aktarmaya çalıştım ama kütüphaneden çıkar çıkmaz çizdiğim her şey silindi."

"Bunlar büyülü tablolar."

"Söylemiyorsun," dedi şakayla.

Ah, onun ironisinde boğulabilirim.

İç geçiren Evren hareket etti. "Bunları burayı inşa ederken yerleştirdim. Resimler, en azından içerikleri, anılarımla bağlantılıydı. Şimdi çürümüş ve karanlık ama eskiden ıslık ıslıldılar. Resimler bir zamanlar sevdiğim bir , olabilecek ama hiç olmamış bir şeyin kalıntılarıydı."

Seraphine tablolar arasında ilerledi ve ulaştı. Görünür bir boyun, onun boynu, sağlam kalan tek şeydi. Onu da parçalamış ve resmin üzerinde bir anlık görüntüsünü bırakmıştı. O günü, yüzyıllar öncesini, ondan ne kadar nefret ettiğini, kütüphaneden, anılarından nefret ettiğini ve hepsini yıkmak istediğini hatırlayabiliyordu. *Seraphine'i de aynı kadere sürüklemem ne kadar da ikiyezölüce.*

"Bu sensin, değil mi?" dedi, resme bakıp görünen boyuna odaklanarak. Bu bir tilkiydi, kendisinin de üzerinde olanın bir kopyasıydı, sadece biraz daha büyüktü.

Bu bir dövme değil, Evren'in derisi büyüyemez ya da iyileşemez hale gelene kadar yıllarca kendini keserek yaptığı bir şeydi. Evren ona dönüp baktığında, sözlerini onaylamasını beklemiyor gibi görüldüğünü fark etti. Gözleri hikâyeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Resimlerin içeriği neden değişti?" Seraphine sonunda sordu ve bir an için bu işin peşini bırakmanın daha iyi olup olmayacağını düşündü.

Yine de ona iyi biri olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Kendisi de bir kurban olsa da, sözünü tutmalı ve konuya odaklanmalıydı imkansızlığı değil, eldeki imkanlar.

"Çünkü sevdiğim kişi öldü, onunla ilgili anılarım da. Onların yerini alan şey, beni tamamen ele geçiren karanlık bir andı. Keşke silebilsem dediğim bir an, ama ironik bir şekilde tuvalerde yer alıyor." Evren gözlerini kapattı, resimlerin üzerinde daha önce ve şimdi ne olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

En çok sevdiğim kişiyi nasıl öldürdüğümün hikayesi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve adam ona şaşkınlıkla baktı. *Her zaman nazikti, nefret etmesi gereken bana karşı bile.* "Babam öldükten sonra... Kalp acısının ve sevdiğiniz kişiyi kaybetmenin içinizdeki karanlığı tetikleyebileceğini fark ettim. "Babamın ölümünden sonra

ve kendimi bu karmaşanın içine mi bırakayım?" "Seraphine, ben-"

Onun sözünü kesti. "Biliyorum," dedi ayaklarına bakarak. "Bu benim seçimimdi. Kaçabilirdim ya da başka şeyler yapabilirdim ama bu benim seçimimdi. Sen müdahale etsen de etmesen de olması gerekiyordu. Bu yüzden anlıyorum, her şeyi uyuşturma, ezici acıdan kaçma ihtiyacı. Şimdi, senin... Yani..." Seraphine bir kez daha ona döndü ve resimlere odaklandı. "Bütün bu yeri inşa etmenizin nedeni sevdiğiniz kişi miydi?"

"Evet." *Bu bir nişan hediyesiydi.* "Ve onu hala seviyorum."

"Bu güzel olmalı. Öldükten sonra bile böyle el üstünde tutulmak."

Evren ona tekrar baktığında, Seraphine gözlerini kaçırdı. Seraphine siyah elbisesini inceledi, gözlerinde Evren'in çözemediği bir bakış vardı, ama sonra tekrar ona baktı, ifadesi donuktu.

"Bunun senin lanetinle bir ilgisi var mı?"

Her şey bununla ilgili.

"O ölmeden önce, babam... birlikteliğimizi onaylamadı. Kendisi burada çok iyi bağlantıları olan bir varlık ve özümün çoğunu sökmeye karar verdi. O zaman perde yaratıldı ve beni de insan aleminde bıraktı ve geri dönmemi yasakladı." Sesi biraz titriyordu. "Sonra da nişanlıma suikast düzenledi."

"Onu sırf onaylamadığı için mi öldürdü?"

Bundan daha karmaşık.

"Beni bulursa daha kötü bir şey yapabilir ve beni bulacaktır. Bu olmadan önce bütün olmam ve gücümü geri kazanmam gerekiyor." *Aksi takdirde, babam beni ve sonunda seni öldürecek.*

"Ya lanetini bozmanın bir yolu yoksa?" Seraphine yavaşça mırıldandı, sırtı kaskatı kesilmişti.

Eğer bir yolu yoksa. Hayır, olmalı. Evren sırf bunun için hayatını alt üst etti. Bir yolunu bulacaktır. "O zaman beni öldürmeniz gerekecek. Ben acımdan kurtulacağım, siz de benden kurtulacaksınız."

Bölüm 22

Kıskanç Tilki

***Ve orada, toprağın üzerinde ve kızıl gökyüzünün
altında, Yeraltı Dünyası'nın Kadimi yükseldi.
Gözlerini açtığında, dünya kıpkırmızı bir siyaha bürünmüştü,
Ama ellerini açtığında, ruhlar tutuşup yanmaya başladı.
Canlı.***

The Garden Poems adresinden alındı: *Madness & Rosses*
yazan Lyra Sorrowspring, Bölüm 5, s. 78.

Seraphine Ashcroft

A u konuşmadan sonra Seraphine sadece rahatsızlık olarak tanımlayabileceği bir şey hissetti. Üzerinde gizemli bir kadın elbisesi vardı ve muhtemelen *onun* odasında uyuyordu.

Kütüphanesinde kalıyorum.

Evren gerçekten de Öteki Dünya'ya geri dönmek için Seraphine'i kullanmıştı ama ona neden izin verildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bununla birlikte, kan anlaşması nedeniyle, Seraphine Evren'in kendisini diyara geri sokması için bir kanal görevi görmüştü. Kendini kullanılmış hissetti. Ona sadece bunun için ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi. *Bu karmaşayı yaratmaya gerek yoktu.*

Ayrıca Evren'in üzerindeki laneti kaldırdıktan sonra ne yapmayı planladığını da bilmiyordu. Evren ona bilmesine gerek olmadığını, çünkü o noktada ondan tamamen kurtulmuş olacağını söylemişti. O da bunu zorlamadı.

Ancak, bundan daha fazlası olduğunu hissetti. Yine de bu onu ilgilendiren bir konu değildi. Bazı duyguları yeniden hissetmeye başlamış olması gibi daha önemli şeyler vardı.

Kısa ama sürekli artan keder, üzüntü, suçluluk. Dalgalar halinde gelir ve sonra kaybolurlardı. Yine de Seraphine bu konuda Evren'e güvenmezdi.

Günler geçti ve ikisi de her türden kitabı okumaya ve incelemeye devam ettiler. Koridordaki konuşmalarından sonra aralarındaki bağı hatırlatan unsurlar ortadan kalkmış gibiydi.

Evren de daha soğuk görünüyordu. Akşam yemeği ve atıştırmalıklar için buluşacaklardı ama Evren ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor, neredeyse hiç konuşmuyordu. Bir gram bile alay etmiyordu. Sanki artık onun için bir araç olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Seraphine kendi kendine, her ne olursa bunun basit bir çaresizlik eylemi olduğunu fark etmelerinin en iyisi olduğunu söylese de, aynı zamanda bir yalnızlık da hissetti. Ahlaki açıdan hatalı olsa da, Öteki Dünya doğasının buna eğilimli olduğunu anlıyordu. Evet, onun hayatında büyük acılara neden olmuştu ama o da kendi seçimlerini yapmıştı.

Ayrıca, dikkatini dağıtsa bile oyun oynamayı özlemişti. Grim Wanderer'ını, Evren'i özlediğini fark etti.

Seraphine muhtemelen onu asla tamamen affetmeyecekti ama amaçlarına ulaşmak için birbirlerine güvenilebilirlerdi. İkisi de aynı şeyi istiyordu.

Özgürlük, kendi çarpık yolunda.

Evren'in hikâyesini düşündükçe, onun sevdiği, kalbinin hâlâ sahibi olan kişiyi daha çok hatırlıyordu. Hayal kırıklığı içinde toplanırdı, bu yüzden Dorah'nın evine gidip ona yardım ederdi ve orada gölge satrancı oynarlardı. Seraphine yalnızlığında Raggart'la küçük sohbetler de yapardı. Ancak bu aynı şey değildi. Birkaç gün önce hafiflemiş gibi görünen can sıkıntısı hissi, şimdi onu öfkeliendirecek kadar baskındı.

Evren ona Gölge Meydanı'nda asla eşlik etmez, odasında kalıp kitap okumayı tercih ederdi. Evet, her zaman beyefendiydi ama bu mesafe Seraphine'i son derece rahatsız ediyordu.

İçini çekti, bir sonraki kitabı aldı ve aramaya devam etmeye karar verdi.

Sonra Evren belirdi, o kadar yakınında duruyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Gözleri arzudan kararmıştı, gözlerinin içine kar taneleri düşüyordu. Elini uzattı ve alaycı bir gülümsemeyle yüzünü kavradı.

"Yine kütüphanede mi kayboldun Kızıl Göz?" diye fısıldadı, sesinde ironi vardı.

Kız cevap veremeden ve adamın davranışlarındaki ani değişikliklerle mücadele edemeden, adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, onu derinden, tutkuyla öpüyordu. Kız onun içinde eridi, vücudu onun dokunuşuna içgüdüsel olarak tepki verdi. Eli onun üzerinde dolaştı, vücudunun kıvrımlarını izledi, elbisesinin altına kayd. Adamın parmakları kızın üzerinde gezinirken, kız ihtiyaçtan nefessiz kalana kadar onu okşarken nefesi kesildi.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı tenine karşı, nefesi sıcak ve kışkırtıcıydı. "İtiraf et, Seraphine. Beni istediğini söyle."

"Evren," diye inledi, sesi çaresiz bir yalvarış gibiydi.

Onu kızdırmaya devam etti, ağzı boynundan aşağı öpücükler bırakıyor, nefesi tenini kavuruyordu.

Sesi kulağına karanlık bir fısıltı gibi geliyordu, "Sen benimsin, Seraphine. Söyle."

"BEN-BEN-"

Birdenbire dünya paramparça oldu.

Seraphine sarsılarak uyandı, vücudu hâlâ karıncalanıyor, kalbi tatmin edilmemiş bir arzuyla çarpıyordu. İçinde bir sıcaklık ve kırmızı bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanarak kitabı kapadı. Okurken uyuyakalmış olmalıydı. Aniden ayağa kalktı ve Evren'in masanın kenarında donmuş, endişe ve özlem karışımı bir duyguyla onu izlediğini fark etti.

Buraya ne zaman geldi?

Kız ona bir bakış bile atmadan hışımla yanından geçip giderken, Evren'in gözleri bir an onu takip etti, sonra başka bir yere baktı ve kızın bakışlarıyla buluşmayı reddetti. Her adımı hayal kırıklığıyla dolu olan Evren odasına doğru ilerlerken, Evren orada öylece boş ve sessiz duruyordu. Rüya onu sarsmış, duygularını karmakarışık bir hale getirmişti ve tek istediği içindeki kargaşadan kaçmaktı.

Seraphine, Dorah'dan ödünç aldığı siyah kürklü pelerini giyerken kararlı bir şekilde "Hayır," dedi. Evren'in ona ödünç verdiği beyaz kürklü başlığı kullanmaya cesaret edemedi. Onu da geri vermeyecekti.

"Hayır mı?" Evren sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi şaşkınlıkla "Hayır" dedi.

Çamurlu ve benmerkezci kurt.

"Hecelelememi ister misiniz? Oldukça basit ama sanırım temel bilgileri kaçırdınız. Bu-" diye başladı.

"Kelimeleri nasıl heceleyeceğimi biliyorum!" dedi biraz daha yüksek sesle. Bugün sinirli görünüyordu. Bu sabah kahvaltıda Raggart'la neredeyse hiç konuşmamıştı ve iyi uyumamış gibi görünüyordu.

Seraphine bugün Gölge Pazarı'nı ziyaret etmeye karar verdi. Evren'in merhum nişanlısının elbiselerini giymekten bıkmıştı ve artık kendisi gibi hissetmeye ihtiyacı vardı. *Artık ödünç eşya yok.*

Tam kütüphaneden çıkmak üzereydi ki Evren ortaya çıktı ve çıkış yolunu kapattı.

"Sakıncası var mı?" Seraphine onu geçmeye çalışarak karşılık verdi. Aklından geçenleri bastırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Gölge Meydanı satıcılarından bir şeyler almanızı istemek çok mu fazla? Sahibi bir Leprikon, çok iyi biri! Nasıl olsa oraya gideceğiniz için size yük olacak değil ya. Sadece küçük bir-"

"Kendin gidebilirsin!" Seraphine çığlık atmanın eşiğine gelmişti. Onu görmezden geldikten ve ondan kaçtıktan sonra, eşyalarını getirmek onun için yapmak isteyeceği son şeydi.

Evren kaşlarını çattı. "Saklanmam benim için daha iyi olur. Bu hepimiz için riskli olabilir, siz ve-"

"Umurumda değil!" diye tersledi. "Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Bana bir hayaletten başka bir şey değilmişim gibi davranıyorsun! Bütün bunların bana ne kadar yalnız hissettirdiğini biliyor musun Evren? Brannon aşkına, nişanlın olmadığımı biliyorum ama en azından içinde bulunduğumuz bu durumu daha katlanılabilir kılmak için çaba gösterebilirsin!"

Seraphine çok fazla şey söylediğini biliyordu. kaçırdı.

Şaşırmış ve görünüyordu. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Mesafemi korumamı istediğini sanıyordum ve-" "Yorulдум Evren! Duygusuz bir gölge olabilirim ama bu *onun* kıyafetlerini, odasını kullanabileceğim anlamına gelmez! Ben ! Senden beni istemeni istemiyorum. Sadece kendimi

Ben!"

"Seraphine, bekle bir dakika-"

"Hayır." Seraphine aradaki mesafeyi kapattı ve onunla alay etti. "Beni sıkıldığın için mi öptün? Yerime birini mi arıyordun ve benim buna yeterince değmediğimi mi fark ettin? Arkadaşım olana, gölgelerde gizlenmiş gibi görünen ve görüldüğümü hissettiren kişiye ne oldu?" Sesi kırıldı çünkü çok fazla şey hissediyor ve hissediyordu. Kalbi duygularını hiç de uyuşturmuyordu. Her şey ona doğru akıyordu. Artık onlardan saklanamazdı. *Özellikle de o rüyadan sonra.*

"Şu anda tek kullanım amacım bu lanetten kurtulmana yardım etmek mi? Herhangi bir insandan daha iyi değilsin. Sen bir düzenbazsın. Şu andan itibaren, kendime yeni bir oda istiyorum. Ve artık seninle vakit geçirmek istemiyorum, o yüzden ortalıktan kaybol. Ve hayır, senin için hiçbir şey almayacağım.

sen." Bununla birlikte, onu itti ve aynanın karşısındaki ara sokaklara ve Gölge Meydanı'na doğru ilerledi.

"Özür dilerim."

Kafasının içinde fısıldadığını duydu, yumuşak ve insanlar âleminde yaptığı zamanlara benzer bir şekilde. Ancak, eğer özür dilemek madeni para olsaydı, zengin olur ve bir bahar şatosunda yaşardı.

Ancak, en önemli şey onun kendisini takip etmemesiydi. Yine de onun takip etmesini istiyordu. Nedeninden emin değildi.

Söylediklerinden sonra rahatlamayı beklerken, o kadar da soğuk olmayan kalbinde bulunduğu tek his hayal kırıklığı ve hepsinin altında yatan suçluluk duygusuydu.

Ondan nefret ediyorum.

Seraphine bir yolunu bulup Dorah'dan bazı mallar aldı ve bunları çeşitli yerlerde yeni kıyafetlerle takas etti. Giydiği elbiseler kadar zarif değillerdi. Abhartach

-Paslanmış, nazik gözleri olan solgun, kemikli bir figür bunları ona vermişti. Zaman kadar yaşlı ve kana susamışlığıyla bilinen bu adamın Öteki Dünya'ya mı yoksa Yeraltı Dünyası'na mı ait olduğunu merak ederdi.

Yine de en azından bunlar onun elbiseleriydi.

Zihninde o aptal rüyayı yeniden canlandırdı. "Sen benimsin, Seraphine," demişti orada. *Elbette bu bir rüyaydı.* Onun olmak istediğinden değil, ama onu her gün görmek yeterliydi. Onu her kâbusta görmek işleri değiştiriyordu.

Bundan nefret ediyorum.

Seraphine Gölge Pazarı'nda dolaşırken çok da donmamış kalbinin içindeki bu karmaşayı düzeltmek için ne yapabileceğine odaklanmaya çalışıyordu. Gölge Meydanı ikinci evi gibiydi ve Evren'den daha uzun süre uzak kalmak istiyordu. Çok sert davranmıştı ve bu hiç adil değildi. İtiraf etmekten nefret etse de, biraz kıskanmış olabilirdi. Belki de sevdiği her şeyin, kütüphanesinin, kitaplarının bir başkasına ait olduğunu fark ettiği için.

o kimdi ki?

Kızgındı çünkü kullanıldığını hissediyordu. Gerçekte, onun için okuyup atacağı başka bir kitapmış gibi görünüyordu.

Gerçekten değer verilecek biri değil.

Seraphine, diyarlarla dolu bu devasa dünyada yapayalnızdı. Onun

Kalp atışları hâlâ normalden yavaş olabilirdi ama duyguları büyük bir güçle yeniden su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Duygularının içinde boğulmamaya çalışıyordu.

Anılarda.

Babasını düşünerek.

Zehirlenerek neredeyse ölmek üzere olan kız kardeşi için duyduğu korkuyla.

Evren'e karşı hissettiği garip duygularda.

Hava. Seraphine'in havaya ve boşluğa ihtiyacı vardı, bu yüzden yoldan saptı ve gece yarısını geçene kadar dolaştı. Dorah şafak vakti orada bir şeylerin gizlendiğini söylediği için şimdiye kadar dönmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca, o hâlâ bir insandı. Yine de geri dönemedi. Evren'le yüzleşmeden önce içinde ne varsa bastırması gerekiyordu.

Seraphine fısıldayan ağaçların yanında durdu ve orada biraz uzanmaya karar verdi. *Kafamın içindekileri duymaktansa onların saçmalıklarını duymak daha iyi.* Gözlerini kapattı ve Öteki Dünya'nın esintisinin yüzünü okşamasına izin verdi.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı kimseye.

Aklında başka sorular belirdi. Leander'ın yanındaki kızıl gözlü kız, bir şeylerin eksik olduğu hissi, oyulmuş tilkiler, Evren'in odasındaki isim listesi.

Onunla.

Kendi başına bir muammaydı.

Sadece sessiz olmak için bir yer istiyordu. Kendisi olmak için.

Seraphine orada ne kadar yattığını bilmiyordu ama gözlerini açtığında şafak sökmüştü.

Kendini toparladı ve eve gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Home.

Başını iki yana salladı. Orası onun evi değildi. *Artık bir evim yok.*

Birdenbire arkasından bir şey ona çarptı, rengarenk yapraklar ve bulanık çimenlerle dolu yere düşmesine neden olacak kadar güçlüydü.

"Brannon'da ne..." Seraphine arkasına baktı ve gözleri büyüdü.

Bir ruh yiyici.

Bölüm 23

Arzulayan Kurt

Zavallı, üzgün kurt yere uzanmış, onun dönüşünü bekliyordu.

Ve o yaptığında,

Eskisi gibiydi,

Ve kurt mutluluk ve özlem dolu bir dünyanın tadını çıkardı.

Ama o gittiğinde, dünya çatladı ve

zavallı kurt merak etti,

Eğer gitmesi onun yanında kalmasından daha iyiye.

The Great Love Story of The White Fox adresinden alındı.

yazan Illyra Everdawn, Bölüm 17, s. 105.

Evren Wraithwood

E Vren buna inanamadı.

"Onu gözden kaybettim de ne demek? Şafak vakti ve Gölge Pazarı bu saatlerde dolaşılacak bir yer değil.

Şafak, Raggart!" Raggart'ı Seraphine'in güvenliğini sağlamak için her seferinde onun peşinden göndermişti. Seraphine'in ayrılmadan önce ona söylediklerinden, Raggart'ın onu kaybetmesinden ve ondan uzak durduğu için giderek artan uykusuzluğundan sonra, tüm diyardaki en talihsiz varlık olabileceğini düşündü.

Raggart kekeleyerek, "Ben- Ben- O oradaydı ve sonra yoktu," dedi. Evren onu tekmeleme isteğiyle savaştı. *Bu nasıl bir bahaneydi böyle?*

Evren onun iyiliği için mesafesini korumaya karar vermişti. Bunun doğru bir seçim olduğunu düşünüyordu. Yine de zordu ve onu düşünmeden edemiyordu. Sesini, ona her yaklaştığında hissettiklerini, dudaklarını. Kitaplara odaklandığında ne kadar güzel ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Yemekten aldığı zevk.

Evren gecenin bir yarısı uyanır, onun kıpkırmızı gözlerini düşünür ve sonsuza dek onu hatırlamak için tüm kütüphaneyi bu renge boyamaktan ne kadar zevk alacağını düşünürdü. Ona gitme ve onu görme ihtiyacını dizginleyerek uyanık kalırdı.

Evren onu görmekten ya da onunla konuşmaktan çok daha fazlasını istiyordu. Onu her düşündüğünde içinde uyanan derin özlemi inkâr edemiyordu. Seraphine'e sarılmak, onu tekrar öpmek, onun sıcaklığında kendini kaybetmek ve sonsuza dek onun adını fısıldadığını duymak istiyordu. Onu her yere götürmek, ona sahip olmak ve kendisinin de onun tarafından ele geçirilmesine izin vermek istiyordu; yatağında, kütüphanede, ormanda, her yerde.

Ah, onu ne zaman yeni kitaplar almak için eğilirken görse, vücudunun onunkine nasıl baskı yaptığını, nefesinin teninde nasıl sıcak olduğunu hayal ederek kendini tutmak zorundaydı. *Ve kütüphanede uyuyakaldığında benim adımla inlediğinde... Beni mi düşünüyordu?* Neredeyse orada kırılıyordu.

Kütüphanenin kapısında adamın kendisini kandırdığını, kullandığını ve sonra da attığını ima eden sözlerinden sonra

Onu kollarının arasına alıp her şeyi açıklamak istedi. Ancak bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu, hele ki o bu durumdayken. Yine de, ondan bazı bilgileri saklasa da, yeniden başlayabileceğine ve onun yanında olabileceğine karar verdi. Her ikisinin de mutlu sona ulaşabileceği bir yol bulacaktı.

Buna neredeyse gülecekti. *Öteki Dünya'dan mutlu sonlara inanan bir varlık.*

Evren kendisinden uzaklaşmadan ve onu incitmeden önce onunla konuşmalıydı ama önce bazı düzenlemeler yapması gerekiyordu. Bu yüzden, Raggart'ın Mystweave Kütüphanesi'ni değiştirirken onu takip etmesini sağladı ve ona yanıldığını ve arkadaşı olmak istediğini gösterdi. *İzin verirse belki daha da fazlasını.* En önemlisi, onu görmek istiyordu.

Seraphine ona her zaman musallat oluyordu ama bir hayalet olmaktan çok uzaktı. Tek başına dolaşmaya son vermemesinin ve hala gerekenleri yapmak için kendini zorlamasının nedeni oydu. Her şeyin nedeni oydu, onu kaosa düşmekten alıkoyan tek şey oydu. Seraphine onun umuduydu.

"Onu arayacağım," dedi Evren sonunda, yüzünü gizleyecek koyu renkli bir pelerin giyerek.

Raggart ona baktı. "Bay Wraithwood, bu sizin için tehlikeli! Biri sizi fark edebilir ve-"

"Umurumda değil. Onu geri getirmek zorundayım. Ayrıca, babamın ordusundan birinin beni aradığından şüpheliyim, özellikle de şafak vakti ve bu yerde. Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi ve çizmelerini düzelterip kırmızı bir yaprak aldı, onu ona götürecektir bir tür iz sürme yaprağı. Bir dahaki sefere Raggart'a bunlardan birkaç tane verecekti, böylece onu bir tür sokak kedisiymiş gibi kaybetmeyecekti.

"Ama efendim, biliyorum ki o-"

Evren dövmelerinden birini ovuşturarak, "Hayatına değer veriyorsan Raggart, bu cümleyi bitirmemeni öneririm," dedi. Bunun üzerine mürekkep kayboldu ve Gölgeyiye ortaya çıktı.

İç çekerek kırmızı yaprağın aynanın üzerinde hareket etmesine izin verdi ve hem kendisi hem de Gölgeyiye onu Gölge Meydanı'na kadar takip etti.

Gözümün önünden ayrılmaya asla izin vermeyeceğim, diye söz verdi, kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Gölgeyiye, Gölge Meydanı'nın boş cadde ve sokaklarında ilerledi. Evren tam özünden ve gücünden yoksun olsa da, yine de bölgede gizlenen kâbus gibi yaratıklardan daha tehlikeliydi.

Gölge Meydanı'nın ana merkezini geçip yaprak büyüleyici ağaçların yakınına gelene kadar ilerlediler.

Nerede saklanıyorsun, tatlı ve kurnaz tilki?

Evren yeşilliklerin arasından ilerledi ama Gölgeyiye'nin tıslaması onu olduğu yerde dondurdu. *Bir uyarı.* Cebinden gümüş bir yaprak çıkardı ve onu keskin bir hançere dönüştürdü. İyi eğitimliydi ama silah kullanmayı pek sevmezdi. Her zaman dişlerini ve pençelerini tercih etmişti ama artık bir kurda dönüşemediği için bir hançer işine yarayacaktı.

Uzaklardan bir çığlık daha geldi. Evren'in yüreğinde bir şeyler burkuldu ve kafası anılarla bulandı. *Onun ölümüne kaç kez tanık oldum?*

Hayır, bu düşünceyi aklından bile geçirmedi.

Hançer elinde, Evren daha hızlı hareket etti.

Lütfen güvende olsun. Nemera, Brannon, Aurum, bırakın güvende olsun.

Kırmızı izli yaprak yere düştü, önünde bir ruh yiyici vardı. Yeraltı Dünyası'ndan gelen yaratık Seraphine'i bir ağaca yaslamış, boğuyordu. Başından yüzüne doğru akan kan, kıpkırmızı gözleriyle eşleşiyordu.

Onlardan üç tane vardı. Hızlı ve iskelet gibiydiler ama ölümcüllerdi ve tek amaçları ruhları yiyip bitirmektir. İnsan ruhu onlar için en cazip olanıydı çünkü Yeraltı Dünyası onlarca yıldır onlardan yoksundu.

Evren onlara doğru fırladı. Shadoweater ruh yiyicilerden birini boğazından yakaladı ve boynunu keserek açtı, mor kan yapraklı zemine sıçradı. Evren Seraphine'i tutana doğru ilerleyip hançerini kafasına fırlatarak canavarın dengesini bozarken ağaçlar çığlık attı.

Seraphine'i düşmeden yakaladı. Nefes alıyordu ama boynunda izler vardı ve yarasına dikiş atılması gerekebilirdi.

Başının arkasına.

"Hey, Kızıl Gözler. Beni duyabiliyor musun?" dedi ve kedi sith ikinci ruh yiyiciye doğru ilerlerken onu daha yakın tuttu.

Şaşkınlık içindeymiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben... Uyuyakaldım ve sonra geri dönmeye çalıştım ve içlerinden biri bana yumruk attı. I..." Titriyordu ve daha ayağa kalkamadan arkalarından bir kahkaha geldi.

"Ne büyüleyici bir av! Tüm Öteki Dünya'da en çok aranan varlığın yanında bir ruh nedir ki?" dedi Evren'in vurduğu ruh yiyici. Canavar gülümsüyordu, keskin köpek dişleri görünüyordu ve gölgeli iskelet vücudu iyileşiyor gibiydi.

Evren, Seraphine'i arkasına koyarak onu korudu. "Sizi temin ederim ki benim için size bir kuruş bile vermeyecekler."

"Öyle mi?" Ruh yiyici onlara yaklaştı ve Evren onu parçalara ayırmaya hazırdı. *Keşke gücümü daha fazla kullanabilseydim.* Canavar devam etti, "Eminim Malvrek, iki büyük oğlunu öldüren kişiyi ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır."

Evren kaskatı kesildi. *Kendi kardeşlerimi öldürmek mi?*

Seraphine arkasından yaklaşarak onun düşüncelerini kısa kestti. Ruh yiyiciyi tersledi, "Katil o değil, seni iğrenç şey."

Evren'in kalbi küt küt atmaya başladı. Her şeye rağmen Seraphine onun masumiyetine inanıyordu. Yine de bu düşünce çıldırtıcıydı, bu suçlama onu derinden sarsıyordu. Babası her zaman acımasız olmuştu ama onu akrabalarının katili olarak göstermek o kadar çarpıtılmış bir yalandı ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

Ruh yiyici ona baktı, gözlerinde bir şey parıldadı ve güldü. Shadoweater hâlâ diğer iki zebaniyi yutmaya odaklanmıştı. "Kendimi düzeltmeme izin verin. Az önce Öteki Dünya'da en çok aranan varlığı ve bir mil ruh değerinde nadir bir tuhaflığı buldum."

Evren gümüş yapraklardan birkaç hançer daha çıkararak kendini canavara doğru fırlattı. Hızlı hareket etti ve ruh yiyiciyi yere itti.

Ruh Yiyici karanlık, keskin tırnaklarıyla Evren'i tırmaladı. Canavar hızlıydı ve Evren bir süredir dövüşmemişti.

Evren hançerlerden birini kalbinin yakınına sapladı, ama o şey sadece

güldü. Ruh yiyici beklediğinden daha hızlı bir şekilde keskin bir çiviye Evren'in böğrüne batırdı ve omzunu öyle şiddetli ısırdı ki Evren donakaldı. Sonra bunu hissetti - ruh yiyici besleniyordu. Gücü ve zihni elinden kayıp gidiyordu ve yavaş yavaş hançerine ve kendisine hâkimiyetini kaybetti.

Evren güçlükle ayakta duran Seraphine'e usulca baktı. *Eğer bu kızıl evrende kaybolurken öleceksem, buna değer.* Shadoweater uzun zamandır ne olursa olsun onu korumakla görevlendirilmişti.

Ancak Seraphine onlara doğru ilerledi.

Hayır, hayır.

Bağırmaya çalıştı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Biraz tökezledi ve Evren'in göz kapakları ağırlaştı. Sonra, kayan bir yıldız gibi, Seraphine üzerlerine atladı ve ruh yiyiciyi Evren'in üzerinden itti. Gücünü yeniden kazanmaya, kedi Sith'ini çağırmaya ya da belki diğer tanıdığını çağırmaya çalıştı ama hareket edemedi. Çok uzun süredir bu âlemin dışındaydı ve çok güçsüzdü. Seraphine ruh yiyiciyi itti ve canavar onun yan tarafına vurdu, pençeleri etini parçaladı ve bir kemiğini kırdı. Seraphine böğürdü, hüsrana ve acıyla dolu çığ bir çığlıktı bu.

Evren hareket etmeye başladı ama ruh yiyici dondu kaldı. Seraphine o anı canavarın kafasını yakalamak için kullandı. Sanki onu kırmaya çalışıyormuş gibi yaklaştırdı ama işe yaramadı ve ruh yiyici tekrar güldüğünde korkusu onu ele geçirdi. "Onun kim olduğunu hâlâ biliyor musun?"

"Umursamalı mıyım?" diye mırıldandı, ruh yiyicinin başını sıkıca tutarak sürekli bastırdı.

Ruh yiyici yüzünü buruşturdu, sesi yavaşladı, sanki o da yorulmuş ve tükenmiş gibiydi. Birden ağzından ve gözlerinden mor bir kan geldi. "Yapmalısın. O bir katil-"

"Değil," dedi kendinden o kadar emin bir şekilde ki Evren neredeyse ona inanacaktı. "Sevgili babasına sor," diye öksürdü ruh yiyici, mor kan sığıyor.

Belki de Evren o şeye düşündüğünden daha sert vurmuştu çünkü Seraphine'e zarar vermiyordu. Sanki yavaş yavaş ölüyormuş gibi görünüyordu.

Ruh yiyici Evren'e baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Söyle ona, 'prens'.

Ona baban Malvrek'in kalan oğlunu aradığını söyle. Ona diğerini nasıl öldürdüğünü anlat-"

Seraphine elini ruh yiyicinin kafasının derinliklerine doğru itti ve canavar tepki veremeden gevşeyerek yere düştü. Solgundu, gözleri siyah ve boştu.

Nemera adına ne oldu?

Saniyeler geçti ve Seraphine dizlerinin üzerinde hareketsiz kaldı. Evren bir şekilde gücünü yeniden kazandı ve Gölgeyiye'nin yardımıyla kendini Seraphine'e ve ruh yiyicinin bedenine doğru itti.

Yaralanmış mı? Onlara yaklaşır yaklaşmaz, ruh yiyicinin gerçekten de öldüğünü fark etti, ama bundan da öte, canavar tamamen tükenmişti. Büyüsü, özü, hepsi gitmişti. Eğer bir ruhu varsa, o da tükenmişti.

Evren ne olduğunu sormadan onu gördü.

Seraphine'in ruh yiyicinin yüzünü kavradığı elinde yukarı doğru yayılan siyah damarlar vardı. Gözleri de boştu, içlerindeki kızılık sanki koyu kan havuzlarıymış gibi yoğundu. Gözlerinin etrafında, sanki onu besliyormuş gibi, köşelerden gelen siyah mürekkepten örümcek ağları vardı. Ya da onu zehirliyordu.

"Seren?" Evren usulca sordu. Şaşkınlıkla başını çevirip ona baktı. Avını değerlendiren bir avcı gibi başını yana eğdi. Orada duran kişi Seraphine değildi.

Sanki sırada o varmış gibi ona baktı. Evren kendini çelikleştirdi, ona asla zarar vermeyeceğinin farkındaydı. Seraphine aniden ruh yiyicinin üzerine düştü ve Evren hızla onun üzerine atladı. Rahat bir nefes aldı.

Nefes alıyor.

Shadoweater'ın arkasında olduğunu hissetti ve ona gitmesini işaret ederek kolunun üst kısmındaki dövmeye dönüştü. Hâlâ acı çeken ve güçsüz olan Evren onu tuttu ve gevşek bedenini taşıdı.

Eli hâlâ karanlıktı ve damarları çıkıntılıydı. Evren acele etmeye çalıştı, ayna portalı bulunduğu yerden çok uzakta değildi.

O iyi. Bir yolunu .

Seraphine'in hareketinin gerçekte ne anlama geldiğini düşünmek için kendine izin verdi. Az önce bir ruh yiyicinin ruhunu boşaltmıştı, Öteki Dünya'dan hiçbir yaratığın yapamayacağı bir şeydi bu.

Bunun onu ne yaptığından emin değildi ama o sıradan bir insan değildi ve bir ruh yiyici de değildi.

Bu da onun muhtemelen çok daha kötü bir şey olduğu anlamına geliyor. Çok daha tehlikeli.

Evren sonunda onun neden diyarlar arasında hareket etmesine izin verildiğini anladı. Eğer düşündüğü şey doğruysa, o zaman her şey mantıklı geliyordu. Çok az yaratığın diyarlar arasında dolaşmasına izin veriliyordu ve belki de onun soy ağacından biri onların bir parçasıydı. Yine de onun nasıl olup da insan âleminde doğduğundan emin değildi. Diyarlar arasında karışık ırklar yasaktı ve genellikle idam edilirlerdi ama ruh yiyiciler gibi, onun yaptığı gibi bir ruhla beslenebilecek tek kişi hükümdarlarıydı: Aurum, Yeraltı Dünyası'nın Kadimi.

Bölüm 24

Ruhsuz Tilki

*Bir zamanlar sevdiğim bir şarkı vardı,
Farklı dünyalardan gelen iki varlığın unutulmaz melodisi.
Üzücü ve çarpık olduğunu düşündüm,
Ama bir şey eksikti, anlatılmamış bir parça.*

*Hikaye tamamlanmamıştı,
Çünkü o gerçekten de bir masalın parçası olmuştu,
Asla içine yazılmak istemediği bir hikaye,
Asla kendi kaderi olarak sahiplenmeye çalışmadığı bir kader.*

The Mad Love Story of The Haunted adresinden alındı.
yazan Illyra Everdawn, Bölüm 1, s. 5.

Seraphine Ashcroft

Syanyor," dedi tanidik bir ses ve sonra boynunda ve başında ıslak ve soğuk bir şey hissetti.

Neredeyim ben? Tek görebildiği siyahlıktı.

Yanağında kısa bir dokunuş hissetti.

"Ne oldu? Kendi başına zar zor ayakta durabiliyorsun," dedi başka bir ses, ruhani ve dişi, tanidik ama ilki kadar hoş değil.

Erkek sesi tekrar konuşana kadar sessizlik oldu. "Onun ruhunu aldı."

Daha fazla sessizlik.

"Hayır, bu doğru değil. Onun ruhuyla beslendi," diye düzeltti erkek sesi.

Seraphine kendini kötü hissediyordu. Anıları gri gözler ve keskin dişlerden oluşan bir pus gibiydi.

"Bu mümkün değil. O bir ruh yiyici değil. Bir insanla ruh yiyici arasındaki farkı anlayacak gözlerin yok mu senin?" dedi ruhani ses alaycı ve neredeyse öfkeyle.

Erkek iç çekti. "Elbette o bir ruh yiyici değil, Theodora. Bu tür saldırgan sözlerden kaçınmanı öneririm. Şimdi, keşke gözlerim olmasaydı da *seni* görmeseydim," dedi hoş ses, diğeri gülerken.

"Eğer varlığımdan kaçınmak istiyorsan onları memnuniyetle yüzünden çıkarabilirim." Kısa bir duraklama oldu ve Seraphine konuşan kişinin şimdi gülümsediğine yemin edebilirdi. "Prens."

Başı ağrıyordu ve zihninde bir ses yankılanıyordu.

"Söyle ona, 'prens'. Ona baban Malvrek'in kalan oğlunu söyle."

Bunu daha önce de duymuştu ama nerede ve ne zaman duyduğunu çıkaramıyordu.

Adını zar zor hatırlıyordu.

Fısıltılar vardı ama seslerin ne dediğini anlayamadı.

"Ona bir mektup göndereceğim," dedi erkek sesi tekrar. "Belki bir şeyler biliyordur."

"Ah, akıllı olan," dedi ruhani ses tekrar ve Seraphine bir kez daha başında soğuk bir şey hissetti. Seraphine rahatlayarak iç çekti.

"Nemera aşkına, Theodorah! Artık durabilir misin? Bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi kısmen sensin," dedi erkek sesi biraz sinirli bir şekilde.

Ruhani ses güldü, keskinlik ve saf nefret ondan yayılıyordu. "Elimden geleni yaptım. Onu hayatta tuttum."

"Zar zor."

"Sen konuşmayı seven birisin," diye karşılık verdi ve Seraphine keskin bir şeyin derisini deldiğini hissetti. Başının döndüğünü hissetti ve zihni yavaş yavaş konuşmadan uzaklaşarak kapanmaya başladı. "Onu en başta öldüren sen değil miydin?"

Seraphine teninde yumuşak bir şey hissetti, tüylerin nazik okşaması gibi. Sıcaklık onu çevreledi, kemiklerine kadar sızdı.

Yavaşça gözlerini açtı ve uykudan uyanan bir kedi gibi durgun bir şekilde gerindi. Sonra birden Scarlet'i hatırladı. Seraphine gözlerini kapadı ve zavallı küçük arkadaşını unuttuğu için içten içe kendini azarladı.

Etrafına bir göz attı ve buranın kendi odası olmadığını fark etti. Hafifçe doğrulduğunda, Mystweave Kütüphanesi'ndeki tanıdık odasında değil, Evren'in odasında yalnız olduğunu fark etti.

Neler oluyor?

Sonra her şey bir anda geri geldi - kütüphaneden kaçışı, bir ağacın altında uyuyakalması, onu öldürmeye çalışan ruh yiyiciler ve Evren'in ağır yaralanması. Hiç mantıklı düşünmeden ona yardım etmek için atlamıştı.

Daha sonra olanları hatırladığında omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Ya da ne olduğunu sandığını. Belki de sayıklıyordu, anıları parçalanmış ve eksikti. Ancak, bir şey ona durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Bu duyguyu tam olarak tarif edemiyordu ama bir tür bilinmeyen açlık, ruh yiyiciye dokunmak için ilkel bir ihtiyaçtı. Dokunduktan sonra kendini sıcak ve kaybolmuş hissetti, sanki gece gökyüzüne uzanıp bir yıldıza dokunabilirmiş gibi.

Sonra her şey karardı.

Seraphine ellerine baktı, çizik arıyordu ama temizlerdi. Boynuna ve başına dokundu. Hiç acı yoktu. Tamamen zarar görmemiş görünüyordu ki bu imkânsızdı. Ruh yiyicilerden birinin başını aşağı ittiğini ve her yerde kendi kanını gördüğünü çok net hatırlıyordu.

Ve Evren... Korkunç yaralarından nasıl kurtulabilmişti? Kolayca iyileşebilirdi ama çok fazla kan kaybetmişti. Bu düşünce vücuduna acı dolu bir sarsıntı gönderdi. Ona asla böyle şeyler söylememeliydi ve yapayalnız olduğunu görünce en kötüsünün olduğunu hissetti. *Buraya nasıl geldim?* Emin değildi ama kalbi acıyordu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı kimseye, başını ellerinin arasına gömerek.

"Olmalsın."

İrkilerek başını kaldırdı ve odanın köşesinde Evren'i gördü. Saçları darmadağınikti ve beline sargılar sarılmıştı. Yine de göz alıcı bir ihtişamı vardı, gücün vücut bulmuş haliydi.

Eskilere teşekkür et.

"Yaşıyorsun," dedi yavaşça, ifadesini dikkatle kontrol ederek. Sakin kalmalıydı. Şu anda, yetenekli bir avcının, tehlikeli bir varlığın dikkatli gözleri altında bir avdı. Ancak, olayları bir araya getiremeyecek, doğru soruları soramayacak kadar kördü.

Evren oflayıp puflayarak sandalyeden kalktı ve avını takip eden bir kurdun yavaş ve kasıtlı zarafetiyle ona doğru ilerledi. hâlâ biraz mesafe bırakarak yatağın köşesine oturdu. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin Kızıl Göz. Ölmüş olmamı mı tercih ederdin?" diye sordu, kar taneleriyle grileşmiş doğaüstü gözleri onunkilere dikilmişti.

Onun ölümü özgürlüğü anlamına gelebilirdi ama yine de onun hayatta olduğunu bilmek garip bir rahatlama hissi veriyordu. "Hayır, yapmazdım. Ama sanırım baban benim inançlarımı paylaşmıyor, öyle değil mi prens?" dedi ve adam irkildi. Gözlerinde parlayan öfkeyle devam etti: "Öteki Dünya'nın muhtemelen yaşayan tek varisi olduğun gerçeğini daha ne kadar saklamayı planlıyordun?"

"Seraphine..."

"Dinlenmek istiyorum," dedi, ancak dinlenmek aklındaki son şeydi.

Evren ona gerçeği söyleyeceğine söz vermişti ve bu onun bilmeyi hak ettiği bir şey gibi görünüyordu. Laneti kırma arayışları başından beri lanetliydi ve Evren onun bir çıkış yolu olduğuna inanmasına izin vermişti. Özgürlük için bir umut. O kadar saftı ki.

Yaklaştı ama kızın kaçmak üzere olduğunu fark ederek durakladı. "Bak..." Kendini toparlamak için gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Bunu yapmamın bir nedeni var-"

"Bunu duymak istemiyorum."

"İyi ama konuşmamız gereken bir şey var," dedi karlı gözleri kızın kanlı gözlerine kilitlenerek.

"Ben-"

Evren onun sözünü kesti. "Nasıl oldu da bir ruh yiyicinin ruhundan beslenerek onu öldürebildin Seraphine?"

Ruh yiyicinin kanını boşalttığı anıları geri geldi. Hissettiği sıcaklık bir ruhtan geliyordu. Bu yüzden şimdi kendini bu kadar dolu hissediyordu. Ruhları almak için yaratılmış bir yaratığın ruhunu yutmuştu. *Ve bundan zevk almıştım.* Bunu o istemişti.

Dakikalar geçti ve Seraphine hâlâ nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Evren konuşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama aklı başka âlemlerdeydi.

Ben öldürdüm.

Ruh yiyici muhtemelen onu öldürecekti ama o bundan zevk almıştı.

O.

*Eğer bu tekrar olursa, başka birini öldürüp
Fark etmeden ruhlarını mı?*

Hastalanıyordu. Bu bir kabustu.

Ben bir canavardan daha kötüyüm.

"Kızıl Gözler, lütfen sadece nefes al," dedi Evren ama odaklanamıyordu. Her şey bulanıktı ve kaçış yoktu. Onun kendisini kendisine doğru çektiğini hissetti ve onu itti.

"Hayır, bana yaklaşma! Asla!" Seraphine çığlık attı. Her zaman bir katil olmamakla gurur duymuştu, asla insanların dünyasında tasvir ettikleri gibi bir canavar olmamıştı ama şimdi ona ya da herhangi birine zarar verebilirdi

Ona yaklaşan başka kim varsa.

Yine de bunu ona asla yapamazdı. Çok fazla önemsiyordu. Seraphine bunun üzerine irkildi. *Olan her şeye rağmen...*

"İyi! Yapmayacağım, ama büyük bir yudum hava almanı istiyorum. Aksi takdirde bayılabilirsin ve bunu göze alamam. Kimse sana dokunmayacak. Bunu çözeceğiz ve evet, bizde ve bu durumda yanlış olan pek çok şey var, ama sadece nefes al," dedi endişeyle, gözleri fırtınalıydı.

Muhtemelen bir cephe.

Yine de gözlerini kapadı ve yavaşça nefes almaya başladı. Kontrolü kaybetmenin zamanı değildi.

"Bu iyi," dedi Evren, onunla birlikte sayarak ve nefes alarak yardım etti.

Kendini iyi hissettiğinde mırıldandı: "Bende bir sorun var. Kalbim üşüyor ama normalden daha hızlı atıyor. Hissediyorum Evren. Hissetmemem gereken duygular. Aslında eskisinden bile daha fazla hissettiğimi düşünüyorum. Boş ve soğuk olmam gerekmiyor mu? Belki de anlaşma yanlış gitti ve beni bu hale getirdi? Korkuyorum." İşte, günlerdir içinde kaynayan şeyi, öfkesinin kaynağını söylemişti. *Korku*. "Ve yaptığım o şey..." Düşüncesini tamamlayamadı.

Evren ondan uzaklaştı ve kalbi kırıldı.

"Seraphine, sana bahsetmediğim bir şey var ve sanırım bu neden anlaşmamızdan sonra hissettiğini açıklayabilir," dedi dikkatlice ve bu sadece korkusunu artırdı. "Ama diğer kısım? Buna verecek bir cevabım yok ama onları birlikte bulacağız. Olabilecek en kötü şey, sonunda bazı şeylere sahip olman..." Bir kenara baktı. "Bu tür bir özelliğe sahip olan uzak akraba türü."

Kadın ona ofladı. "Yine bilgi saklamana şaşırmadım bile." Bununla birlikte, merak da ediyordu. "Bu korkunç özelliğe sahip olan ne tür bir yaratıktı?"

"Şey... Bir ruh yiyici benzer-"

"Ben bir ruh yiyici değilim, Evren."

"Burada söylemeye çalıştığım şey, ruh yiyenlerin uzun zaman önce bu özelliğe sahip yaratıklar tarafından yaratıldığı, bu yüzden belki de uzak bir

Bunların akrabası." Evren odasında volta atıyor, kitaplara bakıyor ve bir şekilde her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Ve bu akrabalar..." Seraphine Evren'in bilgi atladığını için zorladı.

Her zaman yaptığı gibi.

"Bunların adını bilmiyorum, Seraphine," dedi, hâlâ ona bakmaktan kaçınarak.

"Ama sen bir şey biliyorsun," diyerek ayağa kalktı ve odayı geçti. Evren'in zarar görmeyeceğinden emin olmak için yeterince uzağa ama bakışlarından kaçamayacağı kadar da yakına, onun önüne geçti. "Söyle bana."

Düşündüğü şey saf kaostan ibaretmiş gibi sıkıntılı görünüyordu ve gözleri - o kar taneleri - çılgınca dönüyordu. "Böyle bir şeye, bu yeteneğe sahip olan tek yaratıklar Yeraltı Dünyası'ndan."

Bölüm 25

Öldüren Tilki

*Bir insana sonsuz yaşam bahşedildi,
Ama yıllar geçtikçe soğuklaştı, hareketsizleşti, bir
zamanlar olduğu adamın gölgesi haline geldi,
Kendisi ve yoluna çıkan herkes için bir tehlikeydi.
Ve böylece, dilek ya da belki de anlaşıma,
kendi başına bir hayata başladı,
Ölümsüz bir hediye olarak gizlenmiş bir lanet.*

Ancient History of The Realms adresinden alındı.
Malvrek W. tarafından, 110, s. 2334.

Seraphine Ashcroft

Seraphine Yeraltı Dünyası'nı düşününce neredeyse gülecekti. Söylentiler doğru gibi görünüyordu; o bir ölüm alametiydi. Bu olaydan sonra Evren'den kendisini bir süre yalnız bırakmasını rica etmişti,

Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Evren, anlaşılmayla ilgili diğer kısmın kendisini hazır hissedene kadar bekleyebileceğini kabul etti.

Tam bir yalancı.

Yatağa oturdu ve kızıl gözlü kadının rüyasını düşündü. O rüya ve kadın hakkında bir şeyler vardı. Kulaklarına söyledikleri sadece bir rüya gibi gelmişti ama şimdi emin olması gerekiyordu.

Belki tilki kolyesine tekrar dokunarak bazı anıları geri getirebilirim.

Elini hareket ettirdi ve kolyeye dokundu. Hiçbir şey yoktu.

Seraphine içini çekerek sadece Evren için değil, kendisi için de biraz araştırma yapması gerektiğini kabul etti. Yeraltı Dünyası hakkında bazı yasaklı kitaplar olduğunu biliyordu. Belki orada bir şeyler bulabilirlerdi.

O günün ilerleyen saatlerinde Raggart'tan kıyafet ve bir çift eldiven istedi. O korkunç yeteneği tekrar nasıl tetikleyeceğinden emin değildi ama ellerini örtmenin başkalarına zarar vermesini engelleyebileceğini umuyordu.

Kütüphaneye doğru ilerlerken Evren'i gördü. Elinde bir kupa, bir kitaba bakıyordu. "Harika görünüyorsun Kızıl Göz," dedi Evren, sayfalardan ona doğru hüzünlü bir bakışla bakarak.

Gözlerini devirdi ve masanın diğer tarafına geçti.

"Ah, ne ilginç bir aksesuar seçimi." Eldivenleri işaret etti.

"Emin olana kadar ellerimi kapalı tutmam daha iyi." "Sen nasıl istersen."

"Benimle alay etme Evren. Buradayım çünkü konuşacak çok şey var. Hepsini duymak istiyorum prensim. Neden anlaşmada bir şeylerin düzgün yapılmadığını hissettiğimi bilmek istiyorum. Her şeyi hissetmeyi bırakabilmek için kalbimin dondurulmasını istedim, ama bir şekilde burada daha da fazlasını hissediyorum. Ve nedenini bilmek istiyorum."

seni arıyorlar. Kardeşlerini kesinlikle sen öldürmedin," hırladı.

"Yani daha fazla mı hissediyorsun? Benden gerçekten hoşlandığını mı ima ediyorsun ve-"

"Bu hayatta asla!" diye çıkıştı ona.

Ağzı acı-tatlı bir şey tadıyormuş gibi buruştu. "Anlıyorum," diye fısıldadı, sonra elindeki kitabı kapattı ve keskin bir nefes aldı. "Donmuş kalp anlaşması hakkında yalan söyledim."

"Bu çok şaşırtıcı, bir şey hakkında yalan söylüyorsun." Elini hareket ettirerek onu işaret etti. "Anlaşmayı hâlâ yerine getirdin mi? Buraya gelebilmek için beni kendine bağlamak için kullandığın bir numara mıydı bu? Çünkü eğer durum buysa, çok fazla zaman kazanabilir ve sadece bana sorabilirdin, seni aptal pislik."

"Sana anlaşmayı yerine getireceğimi söyledim ve yerine getirdim. Bu bir anlaşmaydı ve biliyorsun ki yapılan bir anlaşma bozulamayacak bir anlaşmadır. Aksi takdirde, burada benimle bir kan anlaşması altında olmazdın," dedi garip bir şekilde, gözlerini kaçırarak.

Çamurlu, yalancı, aldatıcı kurt!

"Sonra?" Seraphine biraz daha yüksek sesle konuştu ve parmaklarını acıtacak kadar büyük bir güçle masaya vurdu.

Evren sonunda tekrar ona baktı, gözlerinde boyun eğmişlik vardı. "Donmuş kalp anlaşmasının ne olduğu konusunda yalan söyledim. Duyguları uyuşturmak için değil, Kızıl Gözler. Anlaşmanın doğası gereği ve vücudunun uyum sağlaması için uyuşuyor ama bu ikincil bir etki."

"O zaman ne?" *Eğer beni bir yaratığa dönüştürdüyse, eldivenlerimi çıkaracağım ve-*

"Donmuş bir kalp, sonsuz yaşamı bahşetmek için yasak bir yoldur."

Evren Wraithwood

"Bana artık... ölümsüz olduğumu mu söylüyorsun? Aklını mı kaçırdın sen? Bunun sana ne faydası var?" Seraphine'in gözleri büyüdü.

Evren ona yaklaşmak istedi ama onun hâlâ rahatsız olduğunu biliyordu. Yine de, o güzel siyah eldivenlerin içinde zarif bir aristokrat gibi ne kadar göz kamaştırıcı görüldüğünü fark etmeden edemedi. Ayrıca, o kıpkırmızı gözler her bakışta ruhunu kemiriyordu.

"Evet, sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" diye sordu, onu yatıştırmayı umarak.

Başını salladı ve sonra gözlerini ona dikti. "Avcının sevgilisini öldürmesiyle ilgili o tatlı masal mı prens?" dedi ve "prens" kelimesini her kullandığında küçük tonlamayı kaçıramadı. "Onu buradaki çarpık masalımız için bir referans olarak kullanabilirim, ama bu sefer avcı olup sizi kasten öldürebilirim."

Eğer Evren daha önce ondan etkilenmişse, bu onu ömür boyu köleleştirmişti. Yine de bu karmaşık hikâyede avcının kendisi olduğunu bilmiyordu.

"Ah, beni sevgilin olarak gördüğünü bilmiyordum, Kızıl Göz," diye alay etti ve kız çenesini kapattı, bu da onu sadece baştan çıkardı. "Daha önce bilseydim, kesinlikle daha nazik davranırdım."

Gözleri ateş gibi bakıyordu, patlamaya hazır kıpkırmızı kıvılcımlar gibi.

Güldü. "Sakin ol Kızıl Göz." Ayağa kalktı ve kitap raflarına bakarak belirli bir kitabı aldı.

Evren önündeki kitabı açarak, "Hikâyenin birçok farklı versiyonu var," diye söze başladı. "Belki de donmuş bir kalp istemiştir, ama iki tür anlaşma vardır." Kitaptaki kısa bir notu işaret etti. "Biri donmuş kalp zehri isteyebilir, bu da kalbinizi ve kemiklerinizi ölene kadar dondurur." Seraphine'in nefesi kesildi. "Ya da donmuş bir kalp anlaşması isteyebilirsin, ki bu sadece ana gizli mahkemelerden biri tarafından verilebilir ya da-" Ona göz kırptı ve Seraphine gözlerini devirdi. "Benim gibi daha büyük biri."

"Bunu vermek için kalan gücümün çoğunu harcadım, Seraphine, çünkü bu yasak. Yüzyıllar önce, belirli varlıklara veya insanlara ödül olarak verilen bir şeydi. Ebedi

hayat."

Yüzyıllar önce, bazı insanlar insandan daha fazlası olmayı arzuluyordu - sonsuz yaşam süreleri, kendilerini yeniden inşa etmek için sayısız fırsat, ki bu yanlış sonuçlandı. "İyi ya da kötü, kalbinizi gerçekten donduruyor, bu yüzden ilk başta onlardan bu kadar kopuk hissettiniz. Ama bu etki zamanla kayboluyor - çoğunlukla yaşam saatinizi durduruyor."

"Neden? Başka bir anlaşma teklif edebilirdin. Neden beni bu kadar..." Cümlesini tamamlamadı, sanki bunun kendi yararına kullanabileceği bir şey olup olmadığını çözmeye çalışıyormuş gibi meraklı bir sesle.

Evren kendini çok kötü hissetti. Onu sınırlarına kadar zorlamıştı ve tüm bunların en korkunç anlatılmamış gerçeği, onun tam olarak insan olmadığıydı. Bu yeni bilgiyle birlikte anlaşmanın zaman içinde nasıl gelişeceğinden emin değildi. "Çünkü biraz uyuşma sağlayacağını bilerek kabul edeceğinden emindim. Ve bir süreliğine seni uyuşturdu, ama bu geçip gidiyor."

Kulağa aldatıcı, güvenilmez bir kurt gibi geldiğini biliyordu ama gerçek nedeni açıklayamazdı. Aklında o kadar çok şey vardı ki, bir yük daha eklemek istemedi.

Seraphine kitabın donmuş kalp anlaşmasıyla ilgili notların bulunduğu sayfalarına dokundu. Kitabı kapatarak kapağına kazınmış farklı sembollerin izini sürmeye başladı.

Onları uzun zaman önce yapmıştın.

Evren göğsünde bir sızı hissetti. Burada ondan çok şey vardı ama hâlâ çok şey eksikti. Onun pek çok yönü onun için yeniydi ve yardım edemese de onun tüm versiyonlarını seviyordu.

"Büyüleyici. Bende kalabilir mi?" diye mırıldandı.

"Kitap büyülenmiş. Görünen tek sayfa sana gösterdiğim sayfa."

"Sadece soruya cevap ver. En azından bir şey saklayabilir miyim?" dedi, gözleri parlıyor, neredeyse onu hipnotize ediyordu.

Başını salladı ve bakışlarını kütüphanenin başka bir bölümüne çevirdi. "Sende kalabilir."

Her şey sende kalabilir.

Kızıl Hatıralar

"Bu dünyada bir şey dileyebilseydin, bu ne olurdu?" diye sordu garip gözlü küçük kız nöbetçi ağaca.

"Ben bir ağacım. Daha fazlasını dileyemem. Geç kalmadın mı? Bu saçmalık da ne?"

"O kadar da geç değil..." dedi, gerinerek ve ağaç köklerinden yapılmış tilki oyuncağına sarılarak. Bir ağaca zar zor tırmanabiliyordu ve nöbetçinin çok çamurlu olduğunu düşünüyordu ama sınırlarını zorlama fikri hoşuna gitmişti. "Ama evet, Dorah beni bekliyor." Girişe doğru ilerlemeye başladı.

"Peki, o zaman ne dilersiniz?" diye sordu huysuz ve kızgın nöbetçi ağaç.

Küçük kız ona gülümsedi. "Keşke... Ben de bir kar tanesi olabilseydim."

"Sadece bu mu? Unutulması gereken basit bir şey mi olmak istiyorsun?" Nöbetçi ağaç neredeyse şaşırmış görünüyordu.

Kıkırdadı. "Evet, bir kar tanesi kadar özgür olmak, dans etmek ve uçmak, ağaçların arasında özgürce dolaşmak istiyorum."

Bölüm 3

Yaşlı Kurdu Kandıran Tilkinin Hikayesi

*Diyarın sınırında, eli kanlı bir tilki için
şarkı söylediler. Tilki gülümseyerek
dans etmiş ve içmiş
Kurt ise uzaktan bir kafesten bakıyordu.*

*Zaman uçacak ve şarkı sürecektir
Bir kavgada kurdu yenen akıllı tilki hakkında, Tilki
tarafından çarpıtılan çarpık bir kader hakkında,
En çok ihtiyacı olduğu anda kurda ihanet eden.*

*Ne kadar ,
Bir tilkinin dans edip güldüğünü görmek için.
Ve doğru zaman geldiğinde, saatini eline aldı ve zamanı bir
kez daha geriye doğru çevirdi.*

*Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.
Galen Sorrowspring, Bölüm 7, s. 153.*

Prelüd

Seiren W. Elaris

500 BGW Yıl Önce. Büyük Savaştan Önce

E vren onu çarşının dışında bekliyordu. "Lütfen bir tane seçer misin?" dedi uzaktan, sinir bozucu derecede sevimli görünüyordu.

Seiren ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Bu acele niye? Benimle gelmeyi teklif eden sen değil miydin? Gidebilirsin," dedi, onun kalacağını çok iyi biliyordu. Her zaman kalmıştı. Her zaman da kalacaktı.

Malzemeyi eline aldı. Kendine güzel bir elbise yapabilecek kadar güzel ve yumuşaktı.

Evren içini çekti, gözlerinde kendine has bir hayat, güzel bir kış fırtınası vardı. "Biliyor musun, her zaman bir kelpden bana saçlarından biraz vermesini isteyebilirim. Cadıların ondan en çarpıcı elbiseleri yarattığı söylenir."

Seiren pufladı. "Doğru, sanki bir kelpie'yi planına dahil edecek kadar dost canlısıymışsın gibi."

İki kolun onu güçlü bir göğse yaklaştırdığını ve ardından kulağının kabuğunda dudaklarının yumuşak bir okşayışını hissetti. "Sana dostça davranmak zorunda olmadığımı hatırlatmama gerek var mı? Sadece sormam gerekiyor."

Seiren onun kucağında rahatlamadan önce iç çekmekten kendini alamadı. "Bu hiç de prenlere yakışır bir davranış değil."

Güldü, onu kendine çekti ve onunla geçirdiği bu anlara bayıldı - birlikte bir hayat sürmenin ne kadar normal olduğunu. Tekrar eline baktı, parmağında güzel bir yüzük parlıyordu.

Evren onlar için kitaplarla ve aşkla dolu bir yer inşa etmişti ve sığınakları varken, ailesinin evlendiklerini öğrendiklerinde nasıl tepki vereceği ya da Evren yaşanıp ölecekken Evren'in ölmeyeceği gerçeği gibi konuşulması gereken şeyler olduğunu biliyordu.

Ne kadar üzücü olsa da, Seiren onunla sadece birkaç yıl bile olsa küçük bir sonsuzluk kadar zaman geçirmeyi umabilirdi. "Ben o tür bir prens değilim. Sen benim bir tür canavar olduğumu düşünüyordun."

Buna güldü, yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu çünkü ilk tanıştıklarında onun bu kadar yakışıklı ve tatlı biri olacağını hiç hayal etmemişti. "Seninle tanıştığımda bir kurtun ve hâlâ öylesin ama aynı zamanda bir prenssin."

"Uzun sürmeyecek," dedi Evren, onu kollarının arasında döndürerek ve başını göğsüne yaslayarak onu içine çekti.

"Uzun sürmeyecek," diye tekrarladı Seiren.

Yumuşak bir sesle parmaklarını kızın çenesine koyup kaldırarak bir kez daha birbirlerine bakmalarını sağladı ve Seiren kızın ona yeniden aşık olduğunu anladı. Bu o gün üçüncü kez oluyordu - sonsuz bir döngüde olduğu gibi tekrar tekrar.

"Sana şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu söylemiş miydin?"

Evren sayısız kez söylemişti ve onun gibi birinin nasıl olup da onun sıradan benliğinde ve sade yeşil gözlerinde güzellik bulabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Yine de, işte buradaydılar.

dek mutlu yaşamım.

Bölüm 26

Yaşlanmayan Tilki

Bir keresinde bana tarihi yeniden yazabilseydim her şeyi farklı yapıp yapamayacağımı sormuştunuz. Cevabım hep aynı olacak. Hayır, hiçbir şeyi değiştirmezdim, bu benim sonumu getirse bile, beni sana getiren aynı kaderi.

Serien W. Elaris'in alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

O *bir seferde bir kabus.*

Birkaç gün önce Evren'le konuştuktan sonra her şey yeniden rahat bir rutine girmişti. Tek fark Evren bu kez mesafeli görünmüyordu. Aksine, onunla konuşmaya hevesli görünüyordu. Her zamanki düzenbazlığı ve çapkınlığı vardı ve Seraphine küçük sohbetlerinden keyif aldığını itiraf etmek zorundaydı. Sanki eski düşmanının gözlerinin içinde güvenli bir yer bulmuş gibi hissediyordu.

Seraphine bu günlerde ona baktığında gözlerinin ne kadar sıcak olduğunu da fark etti, yumuşak ve tatlı kar tanelerinden oluşan bir fırtına. Hepsinden kötüsü, küçük jestleri kalbini pır pır ettiriyordu - küçük dokunuşlar ve dikkatli ayrıntılar, ses tonundaki tatlılık ve sesindeki şefkat. Seraphine dünyasındaki her şeyin çarpık bir yalan gibi göründüğünü biliyordu ama bu yalanları sevmeyi öğreniyordu. *Ya da belki de onların çıktığı ağız.*

İç geçirdi, kitaplarla dolu yüksek duvarlar boyunca ilerledi ve onların kokusunu sevdi. Kız aynı zamanda ne kadar çok şey hissettiğini de seviyordu. Kalbini kaybetmekle ilgili, onu ne kadar özlediğini fark etmesini sağlayan bir şey vardı - iyiyi, kötüyü, insanlığını. Şimdi, bazı şeyler değişmemişti. Seraphine hâlâ olaydan önceki odasında uyuyordu. Evren onun için yeni bir dinlenme yeri ayarladığını söylemişti. Ona göre sadece biraz beklemesi gerekiyordu.

Duraksayan Seraphine buna güldü. Görünüşe bakılırsa, artık dünya kadar zamanı vardı. Kız bu görevden sonra ne yapabileceğini merak etmekten kendini alamadı. *Belki de diyar diyar dolaşıp harika yerlere, bilinmeyen mevsimlere ve yüzlere hayret ederim.* Parmaklarının ucundaki tüm zamanla dünyanın her köşesini görebilirdi.

Bazen bu düşünce onu heyecanlandırıyordu ama o zaman da kız kardeşinin sonunda öldüğünü görmek zorunda kalacaktı. Donmuş kalp anlaşmasının adının ardında yatan nedenin zamanla insanlığın yıpranması olup olmadığını merak ediyordu - zamansız bir beden, zaman tarafından taşlanmış ve saklanmış, değişmez bir kalbe yol açabilir miydi? Evren yeterince iyi görünüyordu.

Ancak, o insan olarak doğmadı.

Duygusuz bir yaratık olmak, yalnızlık içinde tek başına dolaşmak, bunu istediğimde istediğim bir şey değil miydi?

İşte buradaydı, yaşamak için yeterli zamanı vardı ama ne kadar uzun yaşarsa babasını ve kız kardeşini o kadar çok özleyecekti. Seraphine sevdiklerinin anılarının içinde kalmasını umuyordu, böylece sadece boş bir kap haline gelmeyecekti.

"Her bir kâbus," diye mırıldandı kendi kendine ve kütüphaneye ilerledi.

Bugün yasak bölüme gidiyorlardı ve o biraz fazla hevesliydi. Bugünlerde yasak olan her şey onu cezbediyor gibiydi. Evren bunun iyi bir fikir olacağını düşündü. Belki de bir laneti kaldırmanın ya da içindeki lanetin işe yarar bir yanı vardı.

Birkaç gün sonra durumunu bir lanet olarak görmeye başlamıştı, özellikle de ellerinde eldiven kullanmak gün yaptığı bir şey olduğu için.

Seraphine yukarı baktı ve kütüphanenin kristalleri ve renkleri karşısında büyülenmiş gibi hissetti. Öğle vaktiydi ve güneş yükseliyor, gölgeleri ve figürleri kaleydoskop renkleriyle yansıtıyordu. Kütüphanenin gün ışığıyla yıkandığını hiç görmemişti ve ay ışığı bu yerde oldukça çarpıcı bir parıltı yaratsa da, güneş daha sıcaktı. Bir an için gözlerini kapadı ve zihninin bir dakikalığına dinlenmesine izin verdi.

"İşte." Evren'in sesi yüksekti.

Kıpırdamadan durdu, gözlerini açmaya cesaret edemedi. *Sadece birkaç saniye daha.* Sadece hiç düşünmemenin sıcaklığını hissetmek istiyordu. Ancak etrafındakilerin başka planları vardı.

Kıpırdamadan, "Kendime bir dakika bile mıyım?" dedi.

Evren güldü ve gamzelerinin ortaya çıktığını anladı. Kendini tutamayıp o da biraz gülümsedi.

"Ah, kısa bir anlık gülümseme!" diye haykırdı.

Seraphine gözlerini ona çevirmek için açtı ama buna fırsat bulamadı. Tam önündeydi, havasını, mahremiyetini ve zihnini çalıyordu. Her zaman çok yakındaydı. Yine de onu incitmekten korkarak uzaklaşmaya başladı.

"Hayır," dedi, yanaklarına dokunarak.

Seraphine'in söylemek istediği her neyse kaybolmuştu. Evren ona kışın açan bir gülü izler gibi, çöle düşen bir yağmur damlası gibi baktı.

"İki şey."

"İki şey var," dedi yavaşça, başka ne söyleyeceğini bilemeden.

"Orada olanlardan korktuğunu biliyorum ama aramızda bir kan anlaşması var. Kendini bana zarar vermeye çalışacağın bir konumda bulsan bile, bunu yapamazsın."

Evren bunu daha önce de söylemişti. Onunla yaptığı birkaç konuşmadan sonra bu kadarını anlamıştı ama yine de kan anlaşmasının onu ne kadar koruyabileceğinden emin değildi.

"İkincisi ve en önemlisi, sözünüzü kesmeden önce yaptığınız şeyi istiyorum."

"Ne? Ben sadece hareketsiz duruyordum ve-"

"Aynen öyle. Sadece gözlerini kapat ve orada kal. Bir dakika içinde döneceğim ama... orada kal." Bununla birlikte, kelebek kanatları gibi çırpınan parmaklarını kızın gözlerine doğru hareket ettirdi ve kız da gözlerini onun için kapattı.

Peki o zaman.

Seraphine onun gittiğini duydu ve hareket söylediklerinin tam tersini yapması gerekirken yapmadı. Gözlerini kapadı ve başını yukarı kaldırarak zihninin beyaz kar ve kar taneleri arasında dolaşmasına izin verdi.

Dakikalar geçti ve bir tıkırtı duydu. Seraphine gözlerini açtı ve Evren'in ortasında yuvarlak bir kristal olan garip görünümlü bir kutu taşıdığını gördü.

"Nedir bu?" Merak onu sardı.

Evren ona kutuyu verdi. Eski ve ağırdı ve garip şekilli bir teleskopa benziyordu.

"Bunun adının ne olduğundan emin değilim ama uzun zaman önce bir cadı bunu babam için yaptı. Anları tuvallere yansıtıyor," dedi ve merdivene doğru ilerledi.

"Bende kalabilir mi?" Son zamanlarda bunu ona çok soruyordu ve kendine engel olamıyordu.

Onunla yan yana yürümek için koşarak ikinci kata ve kütüphanenin bazı eski ve tozlu kısımlarına doğru ilerlediler. Şurada

Sonunda ilginç bir kapı ve onları bekleyen sıkılmış bir Raggart gördü.

"Soruma cevap vermedin," diye tekrar itti Evren'in önüne geçerek.

Sanki sorunun cevabını çok açık bulmuş gibi hafifçe güldü. "Her şey sende kalabilir."

Seraphine gülümsedi ve küçük kutuyu elinde tuttu. Hareket başladı ama sonra arkasını dönerek Raggart'ı ve kapıyı görmesini engelledi. "Masallar bölümüne gidip o çok sevdiğin hikâyelerden birini getirebilir misin? Yasak bölümde bir süre kalabiliriz, bu yüzden mola vermek istediğimizde okuyacak güzel bir şeyler olması iyi olur."

Seraphine başıyla onayladı ve ikinci kata doğru ilerlerken, Evren'in anılarının tuhaf resimlerinin bulunduğu meşhur koridordan geçti.

Clack!

Evren'in ona verdiği tuhaf obje yere düştü ve Seraphine'in gözleri aynı anda hem daha ağır hem de daha hafif hissederek yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Resim salonu, ortasına yeni eklenen ve alana yeni bir hayat getiren bir resim dışında her zamanki gibi hasarlı ve yırtıktı.

Tuvalde kitaplarla ve yıldız ışığı aynalarıyla dolu kütüphaneyi görebiliyordu ve ortasında uzun saçlı bir kız vardı, gülümsüyordu, gözleri kapalı, huzurlu ve melodik bir şekilde yukarı bakıyordu.

Seraphine'in kalbi ve gözleri sayısız kar tanesi ve kelebekle dalgalandı.

O benim.

Evren bu objeyi onun anısını bir tuvale kaydetmek için kullanmıştı. Sonra, zihninin içinde uzaktan gelen bir fısıltı hissetti, tıpkı onun Grim Wanderer olduğu zamanlarda yaptığı gibi.

"Yeni favori resmimi beğenebileceğinizi düşündüm." Seraphine gülümsedi, kalbi doluydu.

Evren Wraithwood

Seraphine elleri kitaplarla dolu bir şekilde geri döndü, hafıza alıcı obje en üstte tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bu manzara Evren'in yüzüne bir gülümseme getirdi. Yaklaştı ve ondan birkaç kitap aldı, parmakları kısa bir süreliğine eldivenli parmaklarını sıyırdı.

Aralarında zıplayan enerjiyi hissedebiliyor ve buna hayret ediyordu. Onunla tanıştığı ilk günden beri bu hep böyle olmuştu. Daha da büyüleyici olan şey, kızın ona on yıllardır görmediği bir şekilde, yıllar önce şelalede onu beklediği zamanki gibi bakmasıydı. Gözleri özlem doluydu. Evren onun nasıl olup da kendisine zar zor bakabildiğini anlayamasa da, kaderlerinde bu olduğunu da anlıyordu. Çarpık, tuhaf bir şekilde, her zaman birbirlerine geri dönmenin bir yolunu buluyorlardı. Ancak bu seferki sonuncusuymuş gibi hissetti.

Son bir şans.

Yine de belli bir korku ısrarcı bir gölge gibi üzerine yapışmış, ona dikkatli olması gerektiğini hatırlatıyordu. Eğer babası onu ya da yüzyıllar önce yaptıklarını öğrenirse, bunu ona karşı kullanabilirdi. Onu öldürmek babasının gözünde bir merhamet eylemi olurdu.

Evren boğazını temizledi. "Raggart, bize yasak bölüme giriş izni ver."

Raggart Evren ve Seraphine'in arasına girdi, elinde yaprak şeklinde, ortasında kıpkırmızı bir kristal olan büyük bir altın anahtar tutuyordu. Seraphine gözlerini devirirken Raggart, "Şimdiden özür dilerim Bay ve Leydi Wraithwood," dedi. "Buraya yüzyıllardır girmedik, bu yüzden muhtemelen çok fazla toz vardır. Biraz toz alacağımdan emin ol-"

"Gerek yok Raggart. Buranın yasak olmasını istiyoruz," dedi Evren, Raggart anahtarı küçük kapıdaki tuhaf şekilli deliğe yerleştirirken.

Kapı çok küçüktü. İçeri girmek için çömelmeleri gerekebilirdi. Evren, babasının Yeraltı Dünyası hakkındaki kitaplarını çaldığında, sırf onu kızdırmak için yaratmıştı bunu. Ancak bir kez bile zor girmişti.

Bir klik sesi duyuldu ve Raggart kapıyı açtı. Noktalar halinde

Altın tozu havayı doldurdu.

"Altın tozu mu?" Seraphine neredeyse alaycı bir tavırla mırıldandı. "Nemera'nın çok zengin zevkleri olmalı ki altın parıltılarına benzeyen tozları olsun."

Raggart kapının yanından uzaklaştı. "Eşiği geçer geçmez, birkaç metre boyunca çok dar bir tünelden geçeceksiniz. Burada başınıza dikkat edin."

Seraphine başını yana doğru eğdi ve Evren bunun onun tuhaf alışkanlıklarından biri olduğunu, her hareketini keyifli bir görüntüye dönüştürdüğünü fark etti. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, birinin kütüphaneye göz kulak olması gerekiyor ve ben de... bir arkadaşımın önemli bir yazışma bekliyorum," dedi Raggart, kulakları hafifçe seğirerek bunun gerçekten doğru olduğunu ima etti.

Ardından Raggart kapıdan uzaklaştı ve derisindeki altın parçacıklarının tozunu aldı. "Tünelden sonra, diyarlar çatladığında oluşan birkaç havuz var. Sadece kristal berraklığında olanı bul. En sonunda olmalı ve..." Raggart Evren'e baktı.

Evren kendinden emin bir şekilde, "Sonra da ben önden gideceğim," dedi.

Seraphine Ashcroft

Evren hızla çömeldi ve Seraphine'in ödünç aldığı kitapların çoğunu tutarken çoğunlukla dizlerinin üzerinde sürünerek tünele girdi. Belki de bu kadar çok ödünç almamalıydı, çünkü o kitaplar bir nöbetçi ağaç kadar kalındı. Seraphine onu takip etti ve sadece küçük bir kutu taşıyor olmasına rağmen bunu zorlayıcı buldu. Tünel dar ve zifiri karanlıktı ve Evren'in ensesini zar zor görebiliyordu.

"Neden bir tünel var? Bu, kütüphanenin bir bölümünü kontrol etmekten ziyade gizlice giriyormuşuz gibi hissettiriyor" diye sordu, dizleri ağrıyordu.

Adam ona baktı, gözleri açık mavi ve griydi, tünelin karanlığıyla neredeyse yanardöner bir kontrast oluşturunuyordu. "Ulaşılmasını zorlaştırmak istedim, ki şimdi çok pişmanım."

Seraphine tam nedenini soracaktı ki nefesini tuttu. Bu noktada, sanki artık kütüphanede değillermiş gibi havanın kalınlaştığını ve yoğunlaştığını hissetti. *Bu âlemde hiçbir şey açık ya da olması gerektiği gibi değildir, özellikle de Evren söz konusu olduğunda.*

Tünelin sonundan gelen mavi bir ışığı fark ettiğinde gözleri parladı. "Neredeyse geldik, Kızıl Gözler."

Birkaç metre daha ilerledikten sonra tünelin kenarına ulaştılar ve Evren önce ayağa kalkarak ona elini uzattı. Seraphine tereddüt etti ama eldivenlerinin Evren'i incitmesini engelleyecek kadar bariyer olacağına güvenmeye karar verdi. Eldivenlerle bile, Evren'in elinden gelen, onu besleyen, dolduran kısa bir elektriksel itme ve sıcaklık hissedebiliyordu. Onu yavaşça yukarı çekerken, diğer eliyle kitapları tutmayı başardı.

İkisi de ayağa kalktığında, kızın gözleri saf bir şaşkınlıkla açıldı.

Kütüphanenin tam içinde, tünelden uzakta, mağaraya benzer bir şey vardı. Garip şekilli yapraklar, eşsiz çiçekler ve farklı renklerde havuzlarla doluydu. Seraphine burada günlerce kalabilir ve bunların hepsini asla sayamazdı. Duvarlardan su süzülüyordu.

Sonra bunun bir şelalenin kalıntıları gibi görüldüğünü fark etti - zaman içinde kırılmış veya yanlış yerleştirilmiş ama yine de güzel.

Evren, "Burayı inşa ederken, kimsenin buranın tüm diyardaki en yasak ve aranan kitapları sakladığını düşünmeyeceği bir düzenek kurmanın eğlenceli olacağını düşündüm," dedi.

Seraphine'in bakışları etrafta , gördüğü her şeyden büyüleniyordu. Bir gün o göletlerden birine dalmak için izin alıp alamayacağını merak etti. Masallardan fırlamış bir yerdi burası - gizli bir bahar cennetiydi, olağanüstü güçlü bir şeyi korumaya yarayan bir cazibe: bilgiyi.

"Çok güzel bir cephe. Şelalelere benziyor. Birkaç tane vardı ama onlar dondu ve..."

Evren boştaki elini hareket ettirdi ve kızın saçından küçük bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı, parmak eklemleri kızın yüzünü nazikçe sıyırdı. "Peçe yaratılmadan önce burası bir şelaleydi. Havuzlar yerine, kütüphaneden daha yükseğe uzanan devasa kristal bir şelale vardı ve... Çok büyülmüş bir yerdi," dedi Evren sessizce, sesinde bir hüznün tonuyla. "Şimdi şu kristal göleti bulalım."

Seraphine onu takip etti, çiçeklerden bazılarına dokunmaktan kendini alamadı. Çeşitli göletlerin yanından geçtiler - bazıları yeşil, diğerleri koyu mavi ve hatta pembe bir tanesi. Mağaranın kenarına yakın bir yerde kristal bir gölet vardı. Sular köpürüyor ve parıltıyor gibiydi. Seraphine'e göre bu, narin sulara özgürce yüzen yıldızları izlemek gibiydi.

Öteki Dünya'da hiçbir şey imkansız değildir. Bazen bunu unutuyor ve insani duyguları yine de böyle güzel imkansızlıklara engel oluyordu.

Gölete dokunmak gökyüzüne dokunmakla aynı hissi verir miydi? Seraphine bu düşünceye engel olamadı. Bu yerde gerçekten de büyülmüş bir şeyler vardı.

Etrafına bakındı ve nefes verdi. "Şimdi ne yapacağız? Sulara girip kitapların ortaya çıkması için dua mı edeceğiz?" diye şaka yaptı, kelimeler diline yabancı geliyordu.

Yine şakalaşmak garip, yanlış ve doğru geliyordu. Evren etraftayken bunlar arasındaki çizgi kayboluyor gibiydi.

Ancak, Evren ona dikkatle bakınca neşesi kaçtı. "Ne?" diye sordu endişeyle, ne bekleyeceğinden emin değildi.

"Hiçbir şey, sadece seni görmek..." Kirpikleri şimdi saklandı

Gözleri sanki onunkilerle karşılaşmaktan korkuyormuş gibiydi.

Merak onu doldurdu. "Ne gibi? Eğer hoşuna gitmiyorsa, o zaman daha sık yapacağım. Seni hoşnut etmeyen her şey beni mutlu edecektir."

Bunun üzerine Evren bakışlarını yavaşça yerden kızın yüzüne doğru kaydırđı, gözlerinin her bir parçasına dokunduğunu hissetti ve kızın içinden bir ürperti geçti. Elindeki kitaplar havada kaybolurken Evren yavaşça hareket etti ve tıpkı avcı gibi Seraphine'in etrafında dönmeye başladı. Ancak Seraphine korkmuyordu - ondan değil.

O yanındayken korktuğı tek şey zihniydi. Arkasında duran Evren elini onun beline doladı. Ağzı kızın kulağına değdi. "Beni çok zor bir duruma soktun Kızıl Göz. Sorun şu ki, dudaklarını beğeniyorum.

Ama sevmediğimi farz edelim ki sen gülümsemeye devam edebilesin. "Ben gizliden gizliye zevk alırken beni için bana bakıyor."

Hava ciğerlerinden uçup gitti ve damarları buz kadar güçlü bir sıcaklık ve hararetle doldu. Seraphine başını eğdi ve arkasından Evren elini yavaşça karnının üst kısmını okşayana kadar yukarı kaldırdı.

"Şimdi bunu buradan çıkaralım," dedi.

Bir an için zihni onun neyi kastettiğı konusunda çılgına döndü. Sonra adam objeyi aldı, sadece elinin dokunuşu objenin kaybolmasını sağladı.

Adam içini çekti ve kadın onun göğsünün genişlediğini hissetti. Muzip bir ses tonuyla mırıldandı: "Ve lütfen bundan sonra beni öldürme Kızıl Göz."

Seraphine onun sözlerinin ardındaki anlamı kavrayamadan, adam onu göletin içine itti.

Bölüm 27

Nefes Nefese Tilki

Kelpler, merrowlar, Nemera tarafından su damlalarından doğan yaratıklar okyanuslara aittir. Suyun kendisi yaşam kaynakları olduğu için nefes almalarına gerek yoktur. Diğer yaratıklar su altında da nefes alırlar, ancak su tehlikeli, aldatıcı ve yasak arzularla doludur. Yine de, arada bir, dileklerle ve ısıltılı umutlarla dolu bir yerdir. Aşağıda yaşayan sithlere karşı dikkatli olun, ama belki de daha da dikkatli olun. İçinde olduğun sular.

Lysara Sorrowspring tarafından yazılan *Encyclopedia of Wonders and Chaos* Volume II, Ch. 12, s. 67'den alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

onu öldürecek.

Seraphine suya çarptı ve gözlerini açtı, elinde olmadan manzarasına hayret etti. suyun altında yatarken, Kristal damlalar ona çok sevdiği kar tanelerini hatırlatıyordu. Kabarcıklar etrafta yüzüyor, kendi başlarına hareket eden gümüş yıldız ışığı damlaları gibi dans ediyor ve parıltıyordu. Etrafındaki su, sanki gölete yıldızlar inmiş gibi ruhani bir parıltıyla ışıltıyordu. Sonra bir sıçrama sesi daha duydu ve Evren yanındaydı.

Yüzeye çıkarken gözlerini intikam vaadiyle adama dikti ama adam belli belirsiz bir gülümsemeyle onu tekrar suların altına çekti ve korkuyla ona tutundu.

Suyun altında, Evren'in kuzguni saçları yıldız ışığında noktalı ve sanki suyun kendisinden yapılmış gibi akıyordu ve gözleri kristal suyla karşılaştırılabilirdi. Sonra, göletin onun gözlerinin bir kopyası olduğunu fark etti.

Ancak Evren ağzını açtığı anda, hala suyun altındaydı ve onu yakınında tutuyordu, "Bunun için üzgünüm" diye konuştu.

Su sesini boğsa da, sesi net geliyordu. Hala vücudundaki az miktardaki değerli havaya tutunmaya çalışırken şok olmuş görünüyordu.

"Ah!" dedi, genişçe gülümsedi ve yaklaştı, eli boynuna yumuşakça dokundu, his her zamanki gibi yoğun. "Sadece ağzını aç, Kızıl Gözler."

Beni öldürmeye çalışıyor olmalı, diye düşündü. Kız adamın elinden kurtulup kendini yüzeye çıkarmaya çalışırken adam onu durdurdu, kollarını beline dolayarak onu olduğu yere kilitledi. Kafes.

Kalbi hızlanırken hava daha hızlı boşalıyor gibiydi. *Boğuluyorum.*

Endişe gözlerini işaretledi ve başı dönmeye ve yönünü kaybetmeye başladı. "Sadece ağzını aç, Kızıl Gözler. Kolayca konuşabildiğini göreceksin," diye ısrar etti, kaşları çatılmıştı ama onu hâlâ yerinde tutuyordu. Gitmesine izin vermiyordu.

Sanki buna inanacakmışım gibi. Seraphine hayatı boyunca boğulma hissine tutunmuştu ama bu yüzden ölmeyi beklemiyordu.

Yüzmek için çok çabaladı, onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Evren'in tutuşu demir gibiydi. Yine de yavaş yavaş uzaklaştığını, hareketlerinin yavaşladığını hissetti.

"Nemera'nın hatırı için, Seraphine." Evren onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözleri kapanıyordu ama dudaklarında hızlı bir gülümseme görebiliyordu. "Açık olmak gerekirse, kendini öldürmemene yardım etmeye çalıştığım için beni öldürme. Yine."

Seraphine onun sözlerine anlam veremedi başını kendine yaklaştırdı ve başını eğerek dudaklarını onunkilere değdirdi. Başlangıçta bir tüy kadar yumuşak hissettirdi ve sonra onu derinden öperken yoğunlaştı.

Seraphine bir an için onu öldürmeyi ya da boğulmayı unuttu. Kalbi hızlandı, neredeyse göğsünden fırlayacaktı ve aklındaki tek düşünce Evren'in onu öpmesiydi. *Bir öpücükle ölüm mü?* Zihninin ve bedeninin kontrolünü kaybederek ona yaklaştı. Onu öpmek, temiz hava solumak ve zehirli siyah güller tarafından ısırılmak gibiydi. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Yaşam ve ölümdü.

Etraflarındaki su enerjiyle uğulduyor gibiydi, baloncuklar ışığı bir renk senfonisi içinde yansıtıyordu. Seraphine onun dudaklarının sıcaklığını serin suda hissedebiliyor, vücudunun basıncı onu bu gerçeküstü su altı dünyasına sabitliyordu.

Yavaşça ruhunun açlığına teslim oldu, onun kuzguni saçlarını kavradı ve tüm gücüyle onu öptü. Eğer bu son nefesiyse, onu bir öpücükle harcamayı seçti.

Ona sarılmak doğal geldi ve Evren öpücüğü derinleştirdi, dudakları onunkileri ateşli bir şekilde keşfetti. Dokunuşu hem şefkatli hem de sahipleniciydi, sanki her zaman kendisinin olduğunu bildiği bir parçasına sahip çıkıyordu. Evren'in elinin yüzünü sarmak için hareket ettiğini hissetti, başparmağı hafifçe yanağına sürtünürken, ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, tadına baktı, keşfetti, yuttu.

Sanki ruhu ateş ve havayla doluymuş ve aynı zamanda onun tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu, sanki kendisi bir ruh yiyiciydi, ruhunu ve hayatını emiyordu. Büyü, işkence, bağımlılık ve sıcaklık tekrarlayan duygulardı onlar öpüşmeye devam ederken sanki sanki zaman vardı

sadece onlar için durdu. Seraphine o ana tutunmak isteyerek keskin bir nefes aldı.

Bir nefes aldım.

Gözlerini aniden açtı ve nefes alan göğsüne dokunmasına yetecek kadar Evren'den uzaklaştı. Ağzından hava girip çıktığını hissedebiliyordu. Hava yoğundu ama yine de kalbinin atmaya devam etmesine, boğucu suların basıncı altında hâlâ hayatta olmasına kadardı.

Ağzımı açmamı isterken kastettiği buydu. Evren dürüst davranmıştı ama belki de söz konusu kendisi olduğunda hâlâ bazı güven sorunları yaşıyordu ve etrafındaki her şeyle ilgili süregelen bir korkusu vardı.

Evren ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Dudakları sığdı ve yüzüne bir kızarıklık yayıldığını hissetti. Adam ona yardım etmeye çalışıyordu ve o da sanki ölmeden önce yiyeceği son yemekmiş gibi peşinden gitmişti.

"Bir gün, bu görev bittikten sonra, seni öldüreceğim," dedi Seraphine, ama bu bir tehdit gibi gelmedi, sesi kulaklarında tatlı ve havadardı.

"Az önce bir öpücükle hayatını kurtardım." Saçından bir tutam aldı ve parmağının etrafında döndürmeye başladı. "Tıpkı bir peri masalındaki gibi! Bir prens, başı dertte olan bir genç kızı hoş bir öpücükle kurtarıyor."

"Keyifli mi? Kabus gibi demek daha doğru olur." "Küçük kızıl yalancı," diye alay etti ve karşı karşıya geldiler.

Kadın adamın yan tarafını çimdikledi ve adam güldü, gamzeleri ortaya çıktı. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı, hâlâ suyun altında nefes aldıklarına inanamıyordu.

"Şimdi, göletin en derin kısmına ulaşana kadar yüzeceğiz." Böylece Evren onun elini tuttu ve dibe dalmaya başladı; su kristalden maviye, maviden griye, sonra da griden zifiri siyaha dönene kadar derinlere indikçe saçları yavaş ve görkemli bir dansla hareket ediyordu.

Evren Wraithwood

Karanlık göletin dibine ulaştılar. Neredeyse hiç ışık yoktu ve yukarı baktıklarında yüzey çok uzak görünüyordu. Perdenin oluşumu ve yüzyıllar önce meydana gelen çöküş arasında, buradaki su farklıydı ve nefes almak onlar için bir endişe kaynağı değildi.

Bunu yüksek sesle söylemese de, Evren Seraphine'in su altında nefes alabildiğinden tam olarak emin olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Bunu daha önce test etmemişti ve yüzden kendini biraz suçlu hissediyordu. Yine de, eğer başarısız olsaydı, onu zirveye çıkaracaktı. Onun hakkında bildiği bir şey varsa, o da Seraphine'in şansının kendi lehine olduğuydu.

Evren yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi. Onu öptüğünde çok şaşırmış görünüyordu ve öpücük sadece nefes almasına yardımcı olmak için olsa da, ikisi de daha iyisini biliyordu. Evren'in hatırladığı kadarıyla, kız da onun üzerindeydi.

Hâlâ eldivenli elini tutarak etrafına bakındı. Zifiri karanlıktı, siyah yıldız ışığı ve etrafta uçuşan toz, yukarıdaki yıldız ışığından farklıydı. Görünen tek şey kızın kıpkırmızı gözleriydi. Karanlığın ortasında güzel, keskin bir kontrast oluşturuyor, diğer her şeyden daha parlak bir şekilde parlıyorlardı. Evren onlara ne kadar hayran olsa da, onlarla ilgili daha fazla şey olduğunu biliyordu. Yasak kütüphanede daha fazla cevap bulacağını umuyordu.

"Eee? Yasak bölüm kara sularda mı? Bana göstermek istediğin başka bir sihir numarası mı?" Seraphine'in sesi sakindi.

Diğer elini hareket ettirdi ve yere dokundu. Tıpkı hatırladığı gibi yumuşak ve yoğundu ama tam olarak görüldüğü gibi değildi.

Seraphine'i tanıyan biri olarak buna bayılacaktı, özellikle de bunun ötesinde olanlara. Evren, kütüphanenin nereye yerleştirildiğini fark ettiğinde o olağanüstü gözlerdeki sevinci görmek için sabırsızlanıyordu. Hatırladığı gibi kalmasını umuyordu. Yüzyıllar geçmişti.

"Burayı görüyor musun?" Evren, Seraphine'i yere dokunması için yönlendirdi. "Ne hissediyorsun?"

Diğer eliyle yeri sıvazladı. "Yoğun bir his. Yün bir battaniye gibi."

"Ah, benim kızıl gözlü yaratığım, battaniye gibi yoğun mu?" Evren, Seraphine'in etrafına sardığı elini toprağı itmek için hareket ettirdi. Yoğun yüzey, genişleyen bir örümcek ağı gibi çökmeye başladı. "Ama dudaklarının çok yoğun ve yumuşak olduğunu söylemeliyim-"

Elini çimdikledi ve adam gülmekten kendini alamadı. Karanlığın derinliklerinde bir yerlerde onun da güldüğünü duydu. Evren bu anı yakalayıp yakalayamayacağını, o sesi, gözleri bir öpücükle yakalayıp yakalayamayacağını merak etti.

"Ne kadar tehlikeli parmaklarınız var," dedi. "Şimdi, bu yoğun zemin sadece bir geçit. Sadece yavaşça geçmemiz gerekiyor. Yapışkan gibi ama bir dakikadan fazla sürmez. Hazır mısınız?"

"Hazır."

Bununla birlikte, onu aşağı çekti ve ikisi de yere battı. Seraphine'in kolunu sıkıca tuttuğunu hissetti, daha derine yüzüyorlardı, sadece suların değil, toprağın da ötesine.

Önce parmaklarına su değdiğini hissetti, sonra da vücudunu saran yoğun sis ve yapışkan his çözülmeye başladı. Seraphine'i kendisiyle birlikte çekerken elini kayalık bir köşe bulmak için hareket ettirdi. Evren gücünü Seraphine'i topraktan çıkarmak için kullandı ve bu kez aşağı değil yukarı doğru yüzmeye devam etti.

"Anladım," diye mırıldandı Seraphine, suların yeniden aydınlanmaya başladığını gördüklerinde, bu da zirveye yaklaştıklarını gösteriyordu. "Ters dönmüş, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, eğlenceli bir numara, sence de öyle değil mi?"

"Büyüleyici. Suyun altında nefes alabildiğim için hâlâ hayranlık duyuyorum. Eskiden tutarak alıştırma yapardım," dedi Seraphine.

Bu onun merakını uyandırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Küvetimde suyun altında nefesimi tutardım. Coldhaven'da yüzecek bir gölet yok."

Evren göletin tepesine ve yasak bölümün girişine ulaşmadan hemen önce durdu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu ona bakarak.

Su berraktı ve saçları etrafında dans ederek onu güzellikleriyle erkekleri büyüleyen bir su perisine benzetiyordu.

Bir an tereddüt etti. "Nefesimi ne kadar tutabileceğimi görmek istiyordum. Zor bir günün ardından gözlerimi kapatır ve küvette zihnimi boşaltırdım, ne kadar görmek için kendime meydan okurdum."

Evren'in içinde bir suçluluk duygusu yeniden su yüzüne çıktı. Bu maskeli baloyu ve oyunları onun için planlamış olsa da, daha iyi bir yol bulmak için zamanı olduğunu inkâr edemezdi. Acılarında boğulmak ister gibiydi, paramparça olmuş ve kimsenin acı çekmemesi gereken şekillerde sürüklenmişti.

Benim yüzümden.

Yine de her seferinde kendini yeniden inşa ediyordu. Evren onu bunu yaparken defalarca görmüştü.

Özür dilemek istedi ama bunun yerine ona daha iyi bir şey teklif etti. Yaklaşarak, kolyesindeki, aralarında süzülen küçük tilki kolyesini yakaladı.

"Hayatına bahşedilen başkalarının zulmünün yükünü hafifletmek için asla su altına girmen gerekiyormuş gibi hissetmemeni sağlayacağım," diye yemin etti, kendisine sonsuza dek dayatılan bir anlaşma.

Seraphine'in gözleri büyüdü. "Bununla ne demek istediğini anlamıyorum," diye karşılık verdi.

Küçük kolyeyi izlemeye devam etti. "Görüyorsunuz, buradasınız, suyun altında nefes alıyorsunuz, ciğerleriniz yanmıyor. Yani, dayanamayacağını düşündüğün her neyse, şimdi onu yapıyorsun. Ve bu sihir değil. Bu her zaman sendin." Onun iç çektiğini duydu ve ona tekrar baktığında Seraphine rahatlamış görünüyordu.

Ona biraz daha yaklaşarak fısıldadı, "Benim için sen bir tilki gibisin; çoğu varlıktan daha zeki, kurnaz, en iyi hilebaz türü. Asil ve benim gibi sıradan bir kurdun ulaşamayacağı bir yerde."

Güldü, gözleri yumuşadı. "Ah! Bir şeyi kaçırıyorsun. Sadece kokuşmuş ve çamurlu bir kurdun erişemeyeceği sıfatlar burada oldukça önemli, ama yine de bu yeteneklerden yoksun olduğunu biliyorum."

"Mmm, haklı olabilirsin Kızıl Göz." Pek çok açıdan ona layık değildi ama yine de imkânsızlığın nedensellik ve normallik olduğu bir dünyada insanın hayal kurup kuramayacağını merak etmeye cesaret etti.

Onu şaşırtarak, kolyeyi tutan elini tuttu. Elini çekmek yerine, ipek gibi yumuşak bir şekilde kendi eliyle kapattı. "İyi ki ben de sıradan bir tilki değilim Evren. Ben sapkın kurtlara karşı özel bir zevki olan sapkın bir kızıl tilkiyim." Sesi değişti

Daha yumuşak ve daha zengindi ve ona bakışları bir an için hayalinin imkânsız olmadığına inanmasını sağladı.

"Pis kokulu ve çamurlu bir kurt değil mi? Sadece bükülmüş mü?" diye sordu endişeyle.

"Bu-" Seraphine elini çekti ve ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Henüz görölmedi." Yüzyıllar ve on yıllar süren can sıkıntısından sonra, Evren şimdiye kadar tam olarak iyileşemediği bir duyguyu hissetti: umut.

Evren bu kez onu sudan çıkarmak için tekrar elini tuttu, gülümsemesini bastırmak için çok uğraştı ama başaramadı. "Yeterince adil, Seraphine Ashcroft." Sonra, soğuk havanın vücuduna bir kez daha dokunduğunu hissedene kadar ikisi de tepeye yüzdüler.

Bölüm 28

Büyüleyici Kurt

*Öteki Dünya'nın en görkemli yerinde Wraithwood hanesi
bulunmaktadır,*

*Tüm diyarlardaki en iyi zenginlikler olan hazineler, Altın
ve eserlerle dolu, gölgelerle örtülü bir malikane.*

*Yine de içlerinde en şiddetle korunan kitaplardır,
Gizlenen tarihler ve susturulan sırlar deri ve mürekkeple
ciltlendi.*

*Bu kitapların çalındığına dair fısıldanan bir hikâye var ama
gerçek hâlâ gizemini koruyor,
Tıpkı sayfalarındaki karanlık, yasak bilgiler gibi.*

Lysara Sorrowspring tarafından yazılan *Encyclopedia of
Wonders and Chaos* Volume II, Ch. 16, s. 98'den alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

T Seraphine'in hissettiği ilk şey yanaklarını öpen soğuktu. Etrafına bakındı ve bir an için kendini bir rüyadaymış gibi hissetti; bir kış rüyası.

Havuz ya da kütüphane bölümünün kendisi bir küre içine alınmıştı. Kavisli duvarları kaplayan kitap rafları ve çıtırdayan bir şöminenin yanındaki davetkâr kanepeler ve masalarla rahattı. Ancak onu şaşırtan şey, kürenin kubbesinde gece gökyüzünü gösteren küçük bir açıklık olmasıydı - yıldızlarla dolu masmavi bir tuval. Bu açıklıktan en görkemli şey yavaşça göletin içine düştü.

Birbiri ardına kar taneleri burnunun üzerine düştü, tıpkı ormanında olduğu gibi. Soğuktular, neredeyse gerçektiler ama bunun sadece büyü olduğunu biliyordu. Öteki Dünya sihirle doluydu ama bu sihir kalbine dokunuyordu. Anılarını.

Seraphine bu narin pulların dansını izlemeyi ne kadar sevdiğini, ne zaman yalnız hissetmek ve dolaşmak istese onları takip ettiğini hatırladı. Ayrıca ona babasını hatırlatıyor, dudaklarına bir gülümseme getiriyorlardı. Leander da buna benziyordu - sert bir fırtınanın ortasında güzel, yumuşak bir kar tanesi. Bazen kar tanelerinin soğuğa uyum sağlamak için şekil değiştirmiş kelebekler olduğunu düşünürdü.

"Hoşuna gideceğini biliyordum," dedi Evren nazikçe elini çekip onu göletten çıkarırken.

Evren kadar da şefkatli bir avcı. ". Onlar gerçek mi?"

"Evet, burada güneye yakın Öteki Dünya'da da kar bulabilirsiniz.

Yüzyıllar önce oraya gittim ve büyülü kar taneleri getirmeyi ihmal etmedim. O buzlu damlaların güzelliğini sevmeden edemiyorum. Bir gün belki seni de oraya götürebilirim. Kesinlikle çok seveceksin." Evren

kıpırdandı, havuzun dışında durdu ve kollarını ona dolayarak onu yukarı çekti. İkisi de sıırıksıklamdı ve çok yakındılar, o kadar yakındı

ki kız hızla uzaklaştı, gözlerini sakladı, her şeyi gizledi.

Aklında ne olduğuna dair olası bir ipucu.

Eldivenlerinin de yerinde olduğundan emin oldu. "Hadi bazı cevaplar bulalım." Seraphine kalbini sakinleştirmeye çalışarak bir kitaplığa doğru yürümeye başladı. Göz ucuyla Evren'i gördü. Eğer o

Dürüst olmak gerekirse, Evren ışı ışı parıltılar ve suyla yıkanmış bir rüya gibi görünüyordu.

Bende çok yanlış bir şeyler var.

"Heyecanını sevsem de Kızıl Göz, önce kuru giysiler alalım. Muhtemelen üşüteceksin," dedi Evren, sesi gibi geliyordu.

"Rahat bir şeyler alsan iyi olur."

Ona göz kırptı ve bir saklama kutusundan bir şey almak için hareket etti. Birkaç saniye içinde elinde bir yığın giysi vardı. "Bu işe yarayacaktır. Seninki gibi süslü eldivenler bulamadım ama işte-" Arkasından bir şey çıkardı.

"Mittens!" Evren'in sesi sanki Coldhaven'daki gezgin sihirbazlar gibi şapkadan tavşan çıkarmış gibi çıkıyordu.

Seraphine kahkahasını tutamadı. "Eldivenler konusunda aşırı heyecanlı görünüyorsun."

"Anlıyorum, Kızıl Gözler, moda zevkimle alay ediyorsun," dedi Evren, ona bir yığın giysi uzatıp kendisi için bir tane daha alarak. Fazla düşünmeden gömleğini çıkarmaya ve tuhaf tasarımlı pantolonunun düğmelerini tam da onun önünde açmaya başladı.

Brannon ve Aurum'un için.

Saçları hâlâ nemliydi, vücudunun üzerinde su damlaları ve parıltılar dolaşıyordu. Gömleksiz olduğu anda, karmaşık dövmleri ve yara izlerini fark etti. Sonra elini yavaşça hareket ettirerek pantolonunun kenarlarına dokundu.

"Manzarayı takdir ettiğiniz için teşekkür ederim ama sanırım belimden aşağısını çıkaracağım için biraz mahremiyet istiyorum," dedi alaycı bir şekilde. Seraphine onun karşısında neredeyse ağzının suyunun aktığını fark etti.

Eskiler adına, kendine gel Seraphine Ashcroft.

Evren güldü. "Görmek istemiyorsanız, bu durumda her zaman-"

"Hayır, teşekkür ederim. Manzara hiç ilgimi çekmiyor. Sadece düşüncelerimin içinde kayboldum. Seni zar zor gördüm," dedi, kelimeleri karıştırarak ve arkasını dönerken yanaklarındaki ısının yükseldiğini hissederek.

Onun hareket ettiğini ve ardından giysilerin yumuşak bir şekilde yere düştüğünü duydu.

"Nasıl , Kızıl Gözler."

Etrafına baktığında buranın olağanüstü güzel olduğunu fark etti. Önündeki bilgi hazinesini düşününce içini sıcak bir his kapladı.

Hırıltılı, sahte bir öksürük onu böldü. "Sanırım artık üstünü değiştirmelisin Kızıl Göz. Hâlâ ıslaksın."

Arkasını döndüğünde Evren'i tamamen giyinik, büyük boy eski bir gömlek ve yumuşak siyah bir pantolon giymiş halde buldu. Evren'in bazen ne kadar normal görüldüğüne hep hayret ederdi; büyük beden giysiler içindeki bir prens.

Kendini oldukça cüretkâr hissederek ve cesaret taklidi yapmak isteyerek kıyafetleri aldı ve ona baktı. "Elbette."

Göz temasını kesmeden soluk elbisesini çıkardı, ayaklarının dibinde göllenmesine izin verdi ve üzerinde sadece iç çamaşırlarından başka neredeyse hiçbir şey kalmadı.

"Başka tarafa bakmalıyım." Gözleri kararmış, göz bebekleri o harika berrak mavi, gri ve karlı gözlerinin her yerini kaplamışken sesi daha da hırıltılıydı.

Çenesini kaldıran ve kendini gizlememek için büyük çaba sarf eden Seraphine, dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "Senin aksine, bakıp bakmaman umurumda değil." Umurundaydı ama çekinmesi için ona meydan okuyordu. Duyguları üzerindeki tüm kontrolün kendisinde olduğunu göstermek istiyordu. *Onun üzerinde.*

Yine de orada durdu ve onun meydan okumasına karşılık verdi. Evren onu izlerken yutkundü ve sanki çok fazla dut gülü ya da insan şarabı içmiş gibi gözleri kısıldı. Tamamen soyunana kadar ellerini üzerinde gezdirmeye devam etti, soğuk hava tenine değiyordu. Yine de bu, onun gözlerinden aldığı sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Onunla göz temasını hiç kesmeden hafif bir kaşkorse ve üstü kürkle süslenmiş yumuşak krem rengi bir elbise giydi. Son olarak, kendisine biraz büyük gelen eldivenleri taktı ve ona baktı. "Oldukça solgun görünüyorsun. Bir sorun mu var?" Seraphine kendinden emin görünmeye çalıştı ama sesi zayıftı ve bu durum onu etkilememiş gibi davranma isteğini ele veriyordu.

Evren aralarında birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştı ve saçlarından birkaç damla su kızın yanaklarına düştü. "Sen bir şeytansın, güzel

şey." Başını onun dudaklarından birkaç santim uzağa indirirken sıırttı.

Bir an için onun kendisini tekrar öpebileceğini düşündü.

Bunun yerine başını yana çevirdi, yanağına düşen su damlasını öpüp uzaklaştırdı, dudakları birkaç saniye orada kaldı ve onu yakınlığından biraz sarhoş etti. Gözlerinde mavi bir ateş ve dudaklarında bilmiş, lezzetli bir kıvrımla geri çekildi. "Ama ben de öyleyim, Kızıl Gözler."

Seraphine rahat koltuğuna yerleşirken keyifle içini çekti. Evren onun yanındaydı, her ikisi de bir yığın kitapla çevriliydi. "Bu çok ilginç."

Seraphine ödünç aldığı masal kitabını da yakındaki bir masanın üzerinde bulmuştu. Görünüşe göre Evren kitapları doğrudan buraya gölgeleyebilirdi ama göletten geçmeden ikisini de buraya gölgeleyecek kadar güçlü değildi. Yine de içten içe minnettardı. Suyun altında geçirdikleri zamandan keyif almıştı.

"Bu sefer ne var?" Evren bininci kez soruyormuş gibi hissetti. Burada saatler geçirmişlerdi ve her kitap ya da not işe yaramamıştı.

Ancak, Seraphine'in paylaşmadan edemediği bazı eğlenceli gerçekler de vardı. "Burada, Aurum'un bir zamanlar aşık olduğu yazıyor. Bu mümkün mü? Kadimlerin aşık olması?"

Evren düşünceli görünüyordu. "Muhtemelen kendine aşık olmuştur. Onun aşırı narsist olduğuna dair hikâyeler duydum." "Yani ikiniz de hiç farklı değilsiniz," diye şaka yaptı.

Evren onun ayaklarını gıdıklayarak kıkırdamasına neden oldu. Her nasılsa, birkaç saat önce bacakları Evren'in kucağında bitmişti. Rahat hissetmişti. Bir kedi gibi gerindi ve neredeyse bir saat içinde beşinci kez esnedi.

"Dikkatini çeken başka bir şey var mı?" dedi, ayağının tabanına küçük daireler çizerek.

Seraphine bir sayfadaki başka bir notu okudu. "Bu garip görünümlü bir soy ağacı." Kitabı Evren'e doğru itti.

Kaşlarını kaldırdı ve onun açıklamasını bekledi.

Seraphine gözlerini devirdi ve boğazını temizledi. "Hiçbir Kadim'in doğrudan bir soyu yoktu. Yani, hepinizi herhangi bir sihirli kaynaktan, topraktan, çamurdan yarattılar ama doğurmadılar."

Evren bir şey söylemek için ağzını açtı ama kadın ters bir bakışla onun sözünü kesti. "Ama burada Aurum'u soyundan gelen birine bağlayan bir çizgi var. Varlıkların yaratılışını temsil eden olağan çizgiler değil. Hayır, bu sanki doğrudan ondan geliyor-"

Bu kez, Seraphine'in daha önce bahsettiği çizgiyi takip etti. "Sanki gerçekten birini doğurmuş ve onu sadece büyüden yaratmamış gibi." Evren meraklı görünüyordu. Kadimlerden gelen bir çocuk daha önce hiç duyulmamış bir şeydi.

"Eğer bu doğruysa ve düşünce çizgim doğru yerdeyse, oldukça önemli biri, hatta belki de gizli bir varlık olmalı." Seraphine aşırı heyecanlıydı. Öteki Dünya harikalarla doluydu ama Yeraltı Dünyası'ndan, gölgeler içinde saklı kalmış ve hiç ziyaret edilmemiş bir diyardan gizli bilgileri ortaya çıkarmak devrim niteliğindeydi.

Evren tekrar ayaklarını gıdıkladı ve Evren biraz kıkırdayarak ayağıyla Evren'in elini itti. "Onun bir 'dişi' olduğunu nereden biliyorsun? Ağaç sadece bir siluet gösteriyor," dedi komik bir şekilde, narin bir kaşını kaldırarak ve ona sanki bir Kadim'in gizli çocuğunu keşfetmekten bile daha harikaymış gibi bakarak.

Bir parçası onun bir kadın olduğunu hissetti -biliyordu-. Yine de Seraphine omuz silkti ve Evren güldü. "Bir kız. Kadimlerden birinden. Eğer bu doğruysa, o zaman diyarlardaki en korkulan ve en güçlü ikinci varlık olmalı."

Seraphine biraz öne eğildi ve yakınlarda yığılı duran bir başka kitabı aldı. Bu kitabın kapağı simsiyahtı ve ortasında bir diken vardı. Bir diken. Bu ona gece güllerini hatırlattı.

Seraphine kitabı dikkatlice açtı ve sayfalar boştu.

Garip.

"Prens Wraithwood," diye seslendi. Seraphine onun bu unvandan nefret ettiğini biliyordu ama kendini daha rahat hissediyordu ve onunla alay etmek gidiyordu. Adam öyle bir yüz ifadesi takındı ki Seraphine'in dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirecekti.

Bu kez küçük parmağını çimdikleyen oydu. "Ne oldu, Leydi Wraithwood?"

Gözlerini devirdi ve onu tekmelemek için hamle yaptı ama adam bacaklarını tuttu ve yanaklarında beliren iki küçük gamzeyle kahkahayı bastı. "Üzerime gelme Kızıl Göz. Formaliteleri başlatan sendin."

"Sen bir prenssin," dedi kesin bir ifadeyle.

"Nemera'nın kanadı için, ben bundan çok uzağım. Ama her neyse, bu sefer kafanı dolduran şey nedir?"

Elindeki kitabı Evren'e uzattı. "Dikkatli ol, kapağında bir çeşit diken var ama büyülü görünüyor. Okuyamıyorum. Sayfalarda herhangi bir içerik görebiliyor musun?"

Kitabı açtı ve sayfaları karıştırdı. "Bunların hepsi boş. Hiçbir şey göremiyorum."

"O kitapta bir şey olmalı."

Evren kabul etti ama şu anda yararlı olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden Mystweave Kütüphanesi'nin ana salonuna dönmeye ve Raggart ya da Dorah'a kitabı sormaya karar verdi. Belki de kilidini açmanın bir yolu vardı.

Evren, Seraphine'in ayağa kalkmasına yardım etmek için hareket etti ve Seraphine de ona izin verdi. Sonra onu kollarına aldı ve yasak bölgeye kadar taşıdı. Seraphine o kadar yorgundu ki itiraz bile etmedi. Su altında ilerlerken bacaklarını ve vücudunu tuttu, Seraphine'in dalgın gözleri onun gözlerine ve göz kamaştırıcı saçlarına odaklandı.

Bir an için Seraphine'in zihni sessizleşti ve bunu çok sakinleştirici, hatta tanıdık buldu. İtiraf etmekten nefret etse de, Evren'in tutuşu ve yakınlığı her zaman ışık ve sıcaklıkla doluydu. Yavaş yavaş onu bir araya getirmeye başladı ve ne kadar tatlı bir karanlık ve tehlikeli bir sıcaklık olduğuna şaşırdı. Gözlerini kapatıp rüyalarının tatlı kucağına ve Evren'in kokusuna dalmadan önce, onun arkadaşlığından biraz fazla hoşlandığını kabul ettiğini fark etti.

Kulağına yumuşak bir okşama dokundu ve Evren onun adını tekrarlamaya devam etti.

Hâlâ onun kollarındayken gözlerini yavaşça açıp ona baktı. "Ne oldu?" Sonunda Mystweave Kütüphanesi'nin ana salonuna ulaştıklarında Seraphine uykulu bir şekilde sordu. Adam onu kucağından bıraktı,

ve soğuk hava onu çevreledi.

Beşinci katta bulunan odasına doğru ilerlemeye çalıştı ama Evren onu durdurdu. Büyük kristal çatıdan görünen gökyüzü çok güzeldi; insan dünyasından farklı olarak yıldızlar daha büyük, sanki daha yakınmış gibi görünüyordu. Bu âlemde sürekli değişen ay, bu gece altın benekleriyle bembeyaz parlıyor ve gölgelerin üzerine büyülü bir ışıltı yayıyordu.

Evren onun elini tuttu, su altındaki yolculuklarından kalma ıslak ve komik eldiven hâlâ üzerindeydi. Her iki tarafta da daha fazla kıyafet bulundurmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Bu noktada, yasak bölgeyi ziyaret etmeye devam ederlerse günde iki ya da üç kez üstlerini değiştirmeleri gerekebilirdi.

"Sana bir şey göstermeliyim." Evren onun elinden tuttu ve kütüphanenin koridorlarında ve yollarında, beşinci katta Evren'in odasının girişini gizleyen tanıdık kitap raflarının yanından geçerken ona rehberlik etti.

Seraphine bir şeyler söylemeye başladı ama Evren bir bakışla onun sözünü kesti. Anahtar defterini aldı, gizli kapıyı açtı ve onu içeri götürdü. Olaydan beri onun odasına yaklaşmamıştı. İlk bakışta oda aynı görünüyordu ama baktıkça değiştiğini fark etti.

Oda daha büyük, daha geniş görünüyordu. Tek bir yatak yerine iki yatak vardı. Bazı rafların yerini dolaplar, kanepeler ve fazladan bir masa almıştı. Oda şimdi kulübesinden ve kendi odasından iki kat daha genişti ve hareket etmek için bolca yer vardı. Birkaç yeni ayrıntı fark etti: duvarlarda yeni el işleri vardı, bunlar artık kızıl renkteydi ve krem rengi figürlerle süslenmişti.

Yine de onu en çok şaşırtan, pencereye en yakın yatakta oturan, kendisinininkiyle aynı kızıl gözlere sahip, kar gibi beyaz, tüylü küçük şey oldu.

"Scarlet!" diye bağırarak sevgili evcil hayvanının yanına koştu. Küçük yaratık onun kollarına atladı.

Evren Wraithwood

Son birkaç gündür rahat bir rutine girmişlerdi ve Seraphine onun yanında daha rahat görünüyordu. Yine de geçmişin gölgeleri her zaman onlara sinsice yaklaşmanın bir yolunu buluyordu. Tehlikede olan çok şey vardı ve Evren onunla geçirdiği tüm bu rüya gibi anların ikisini de bir terör çağına doğru götürüp götürmediğini merak ediyordu.

En iyi yol onu yakınında tutmaktı, bu yüzden odasını ona uyacak şekilde düzenledi. Seraphine bunun için ona işkence edebilirdi ama elinde bazı kozlar vardı ve Evren onun eninde sonunda kabul edeceğini biliyordu. Sevgili evcil hayvanı buzdağının sadece görünen kısmıydı ve ona kendini evinde hissetmesini sağlamak için yaptığı birkaç şeyi daha göstermekten heyecan duyuyordu.

Çünkü burası onun evi.

Evren yine öyle hissetmek istiyordu.

"Scarlet'in burada olması hoşuma gitse de sormak zorundayım, neden iki yatak var? Sakın bana odamı sizinle paylaşmamı beklediğinizi söylemeyin," diye mırıldandı Seraphine odayı incelerken. Sözlerine rağmen gözleri parlıyor ve en sevdiği kırmızı tonuna dönüşüyordu.

Odanın içinde dolaşırken Evren yine bir şekilde tereddüt ederek yere baktı. Onu asla zorlamayacaktı, yüzden yatakların arasında durana kadar yürüdü. "Kendi odanızı istediğinizi biliyorum ama yoktan bir oda yaratamam." Adam çok kötü bir yalancıydı ve kadın bilerek ona baktı.

"Sanki..." Scarlet'in uzun kulaklarını okşarken Seraphine'in dudakları gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi kıpırdadı.

"Yine de burayı ikimizin de sığabileceği şekilde yeniden düzenledim ve..." Evren yeni bir gardırop açarak şöyle dedi. "Raggart'ı da alışverişe gönderdim, bu ne onun ne de benim için bir zevkti. Ama burada, yeni kıyafetlere sahip olmanı istedim. Güzel bir kırmızı pelerin bile aldım, eskiden sahip olduğundan daha iyi. Sana bir hatırlatmak isteyebileceğini düşündüm..."

Seraphine'in yanına yaklaştığını hissettiğinde sözlerini yarıda kesti, su altındaki yolculuklarından hâlâ ıslaktı ama ela saçlarını kaplayan parlak su damlaları göz kamaştırıcıydı. *Bir varlık benim üzerimde nasıl böyle bir güce sahip olabilir?*

Denemeden mi? Kadının sadece nefes alıp vermesi bile onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetmişti.

Evren onun narin eldivenli ellerinin farklı elbiselerin ve özel dikim kıyafetlerin kumaşlarına dokunduğunu gördü, hepsinin hoşuna gittiğinden emindi. Bunun için kendine hak verebilirdi. Yıllarca onun peşinde koşmak, ona hangi küçük şeylerin gözlerini parlatabileceğini öğretmişti.

"Bunlar çok güzel. Büyüleyici, yani hiç böyle elbiseler görmemiştım, her renkten..." Sonra Seraphine gözleriyle aynı kırmızı renkte, en iyi selkie saçından yapılmış ve güllerle işlenmiş pelerine geçti. "Pelerin... Böyle bir şeye asla param yetmez. Yine de seninle aynı odayı paylaşamam. Bu-"

"Ah, ama yatağındaki yastığın arkasına ne sakladığımı öğrendiğinde öğreneceksin," diye araya girdi, onun merakını uyandıracığını biliyordu. Gözleri parladı, içlerindeki kızılık yakut gibi görünene kadar kıvrıldı.

"Ne oldu?" diye sorarak yastığa doğru ilerledi ama Evren onu durdurdu.

"Önce oda arkadaşım olmayı kabul etmelisin Kızıl Gözlü," dedi ve onun kalçalarından tutup aralarında boşluk kalmayacak kadar kendine çekti. Dudakları kızın kulağının kabuğuna değene kadar başını eğdi. "Uslu duracağıma söz veriyorum. Tabii..."

"Tabii?" diye , sesi nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

"Sen istemediğin sürece," dedi ve sonra onun kulağını öptü. Onun iç çektiğini hissedebiliyordu.

Biraz nefes nefese, uykulu ve belki de tıpkı onun gibi hafifçe baştan çıkmış bir halde, "Diyarlar yeniden çatlamak üzere olsa ve herkesin hayatı buna bağlı olsa bile bunu istemezdim," diye mırıldandı.

Evren kıkırdadı, nefesi kızın kulağını ısıttı ve burnunu kulağın üzerinde gezdirdi, daha aşağıya inip yüzünü ve yanaklarını okşamadan önce usulca şeklini çizdi. Kız geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, onunla birlikte eriyor, özünün hazzıyla ona işkence ediyor gibiydi.

"Öyle mi? Çünkü sırf senin için diyarları ve hatta kendimi bile yıkabilirim. Hayatımın her saniyesinde gözlerini görebilmek için tüm dünyayı kıpkırmızıya boyardım. Gülümsemenizde bir kıvılcım görmek için sıfırdan yeni bir kütüphane oluşturabilirim." Öyle hareket etti ki

O kadar yakındı ki, dudakları birkaç santim arayla, birleşmekten bir nefes uzaktaydı. "Ve senin için, yakınlığını, küçük sözlerini, kirpiklerinin ve dudaklarının tüy gibi dokunuşunu özlediğim için bu benim felaketim olsa da, uslu durur ve seni asla rahatsız etmem. Daha önce açık olamadıysam, umarım şimdi olmuşumdur. Bana ne kadar izin verirsen o kadar yakın olmanı istiyorum. Hiçbir şeye yakın olmasa bile, hepsini alacağım."

Seraphine gözlerini kapattı, dudakları , beklenti gergin bir ip gibi havada asılı kaldı.

Ancak Evren bir söz vermişti. "Peki ne diyorsun Kızıl Göz? Teklifimi kabul ediyor musun? Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu, karar vermesi için aralarında boşluk yaratacak kadar geri çekilerek.

Gözlerini açtığında, bu onun felaketi oldu, gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Keşke bu konuşmayı yakalayıp şişeleylebilseydim, prens," dedi, yaklaştı ve yanağından kısaca öptü.

Evren kendini sabit tutması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Yanağına yakın durdu ve bu sefer kalbi patlamak üzereymiş gibi hissetti.

"Evet, bir anlaşmamız var." Kadının nefesi onunkine karıştı.

"Peki o zaman." İsteksizce geri adım atarak tekrar ayaklarına baktı. Evren ona bakmaya cüret ederse, uslu duracağına dair verdiği sözü bozabilirdi. "Umarım yastığın altındaki her neyse hoşuna gider."

Ona yer açmak için kenara çekilen Seraphine yine de vücudunu onunkine değdirdi. Bu kasıtlı olabilirdi. *Şu kurnaz tilki.*

"Eğer bu aptalca bir şeye dönüşürse, ben-" diye başladı ama sesi kesildi.

Evren, kedisi Sith sayesinde, insan diyarından buraya kendisi için getirilen mektubu bulduğunu biliyordu.

Bölüm 29

Gezgin Tilki

*Dünya karardığında ve çatladığında,
Ruhlar diyarı kırmızı gözyaşları ve siyah güllerle boyanmıştı,
Kaybedilenin unutulmaz bir hatırlatıcısı, keşfedilmeyi bekleyen
bir iz,
Ne olacaklarına dair gizli bir fısıltı, Birinin geri
döneceği umuduna tutunarak
Tahtı geri almak ve dünyaya bir kez daha hükmetmek için.*

Bilinmeyen tarafından Yeraltı Dünyasından Şiirler ve Şarkılar'dan alın.

Seraphine Ashcroft

Seraphine üzerinde ismi yazan zarfa baktı. Kız kardeşinin el yazısını hemen tanıdı. Evren odayı terk edecek kadar düşünceli davranmış, ona yalnız kalabileceği bir zaman vermişti. mektupla birlikte.

Kalbi hızlı atmıyor ya da kelebekler gibi çırpınmıyordu. Karın üzerine düşen kar taneleri gibi yumuşuyordu. Evren onu rahat ettirmek için bunca zahmete katlanmıştı. *Onun oda arkadaşı olması tam bir kaos olacaktı.*

Yine de o kaosun ve çok daha fazlasının içinde olmak için can atıyordu. Artık her şey farklıydı ve belki de bu görevden sonra Evren'den bir şeyler saklamak isteyebilirdi.

Belki de sadece onu tutmak istiyorumdur.

Kâğıdı açtı ve kız kardeşinin mektubunu okudu.

Seren,

Bu sabah uyandığımda gördüğüm manzaraya inanamazsınız. Kulübemizin önünde bir yabancı belirdi. İyi birine benziyordu ama onda daha fazlası vardı, tam olarak çıkaramadığım bir şey. Bu beni Keşke burada olsaydın çünkü sen her zaman bir teselli kaynağıydın.

Balodan sonra ortadan kayboldun ve dedikodular başladı. Evren Wraithwood'la çıktığını söylüyorlar. Düşünebiliyor musun? Sana evlenme teklif ettiğini bile söylüyorlar! İlk başta, ondan ne kadar nefret ettiğini iddia ettiğini düşününce bunun tamamen saçmalık olduğunu düşündüm. Ama sonra o yabancı ortaya çıktı ve bize bir sürü para teklif etti.

Evren'in adına, masraflarımızı karşılayacak kadar. Evren'le bir tür geziye çıktığınızdan bahsetti.

Buna hala inanmıyorum. Umarım bana bunun doğru olmadığını söylersin. Ne olursa olsun, seni özlediğimi bil, Seren. Babamızı özlediğim kadar seni de özlüyorum. O gün olanlar için seni suçlamıyorum. Senin için ölebilirdim.

bizim için yapacağını biliyorum.
Yakında bizi ziyarete gel. Bana bir mektup yaz. Ne istersen.
Not: Yabancıdan bazı eşyalarını sana getirmesini
istedim. Ve Scarlet! Seni özleyor.
Sevgi ve özlemle,
Aeliana

"Seni suçlamıyorum," diye tekrarladı Seraphine, gözleri dolmuştu. Gözyaşlarını gülerek sildi çünkü Aeliana'nın neşesi bir mektupta bile kendini gösteriyordu. *Belki görevden sonra geri dönüp onu ziyaret edebilirim.* Kız kardeşini de içeren bir geleceğe sahip olma fikri Seraphine'i yeniden umutlandırdı. Yine de onun sayesinde, hayatını sefil ama güzel bir fırtınaya çeviren kişi sayesinde.

Ama Evren neden bizim çıktığımıza dair böyle bir masal uydursun ki? Kesinlikle çıkmıyorlardı. Seraphine bunu istemezdi bile. *Yalancı, yalancı, yalancı.*

Mektubu yeni gardırobuna kaydederek yumuşak, koyu renkli ve parlak bir gecelik çıkardı. Etkileyici büyüklükte, kocaman bir küveti ve her tarafı aynalarla kaplı banyoya girerek geceliğini giydi ve saçlarını taradı.

Gün çok fazla macerayla doluydu ve tek istediği dinlenmektir. Yarın, büyülü kitabı kontrol etmek için Dorah'nın evine gideceklerdi. Artık duygularını yeniden kucakladığına göre, arkadaşını görmeye ihtiyacı vardı.

Seraphine tuvaletten çıktığında Evren'i elinde bir kitapla yatağında uzanırken buldu. Evren ona baktığında, davranışlarıyla ilgili anlaşmayı bozmayı diledi. Ancak kendini sabit tuttu.

"Siyah sana çok yakışıyor." Gözleri onun her adımını takip ediyordu. Seraphine hızını yavaşlattığından emin oldu, yatağına sürünürken tenini çok fazla gösterecek şekilde hareket ediyordu. "Bunu benim için tatlı bir işkence haline getiriyorsun, Kızıl Gözler."

Bunun üzerine kıkırdadı ve Evren elini hareket ettirerek odayı aydınlatan mumları söndürdü. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama onun sadece birkaç metre ötede olduğunu bilmek mümkün olan en iyi şekilde yıkıcıydı.

En kötüsü de uyuması gerektiği idi.

Seraphine bıkkınlıkla içini çekti ve Evren'in neredeyse alay edercesine fısıldadığını duydu. "Orada uyku sorunları mı var?" Sesi onu karanlığın içinde tatlı bir zehir gibi sarmıştı.

"Hayır." *Evet.*

"Gençken yaptığım utanç verici şeylerin hikâyelerini dinlemek ister misin? Hoşunuza gidecek eğlenceli hikâyeler de var," diye teklifte bulundu.

Karanlık yüzünden onu tam olarak göremese de, o kar mavisi gri ve inanılmaz derecede büyüleyici gözlerini fark etti.

"Bunu çok isterim. Kendini aptal durumuna düşürdüğün kısımları ayrıntılı olarak anlatmayı unutma," diye fısıldadı Seraphine.

Evren ona perde yaratılmadan önce insanları nasıl kandırdığına dair hikâyeler anlattı. Onu güldürdü ve bunun onların her günü ve her gecesi olup olamayacağını merak etti.

Evren konuşurken gözleri yavaşça kapandı. Rüyaların sarmaladığı zihninin gerisinde, onun kendisini korkutmak yerine nefessiz bırakan üç kelime söylediğini duydu.

Tanıdık iki göz ona bakıyordu, o kadar iyi tanıyordu ki onları hafızasından çizebilirdi. Bahar her yeri sarmış, yapraklar ve çiçekler renkten renge girmişti. Her öğleden sonra olduğu gibi, kasabasının yakınındaki تنها şelalelere saklandı. Bu yerde çok huzurlu bir şey vardı - belki suyun sesi ya da onu saran neredeyse bilerek sessizlik.

Ancak yalnız değildi. Yakınlarda bir kurt yerde yatıyordu. Haftalar önce gördüğü kurdun aynısıydı bu. Çok güzeldi ve onun sadece bir kurt olup olmadığını merak etti. Nemera'nın yaratıkları hakkında hikâyeler duymuştu -kurnazlar, şeytanlar- ama onları her zaman büyüleyici bulmuştu.

Bu kurt da onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi. Ortalamadan daha iriydi, kürkü gri ve beyazın çarpıcı bir karışımıydı. Daha önce hiç böyle gözler görmemişti; gri ile mavimsi tonlar ve sanki kendi hayatları varmış gibi hareket eden beyaz noktalar. Kurt yaklaştı ve o da başını ve kulaklarını okşayarak kürkünün verdiği hisse hayran kaldı.

Seraphine kurda gülümsedi ve onun da kendisine gülümsediğine yemin etti. Sonra, su kadar berrak bir ses duydu; rüzgâr onu çağırıyordu. Tanımadığı bir isimdi bu ama kızıl gözlü kadının ağzını başka bir rüyada görmüştü.

Birrüya.

Uyanmadan önce rüzgârın ya da kendisinin "Hayır" dediğini duydu. "Bir anı."

"Şah mat," dedi Seraphine, dudaklarında muzaffer bir gülümsemeyle. Dorah'nın saçlarına kondurduğu güller sinirlenerek geri çekilir gibi oldu.

"Şah mat bile sayılmazdı," diye karşılık verdi Dorah, sesi keskin ama şakacıydı.

Seraphine, Dorah'ya gizemli kitap hakkında soru sormak için Raggart'la birlikte Gölge Meydanı'na gitmişti. Kitap ya da onun yasak doğası hakkında özel bir şeyden bahsetmemişti. Dorah'ya güvenmekle birlikte, arkadaşının başını belaya sokmak istemiyordu.

Dorah, bir kitabı açmanın buna bağlı olduğunu açıkladı, bu da Seraphine'i kütüphaneden çıkaramadığı için hiçbir yere götürmedi.

Yapabilirim. konuşmak ile Evren hakkında o.

Umarım, Orada oldu a bir şekilde. Bu arada, sabahın geri kalanını Dorah ile geçirmeye karar verdi. Bazı müşterilerin tuhaf isteklerine yardımcı oldular. Bir müşteri, delici yeşil gözleri ve sinsi bir gülümsemesi olan bir sith, kâbus görmesine neden olabilecek bir zehir istedi. Bir diğeri, derisi hâlâ denizden kayganlaşmış bir selkie, gölgeleri dans ettirecek bir iksir için malzeme arıyordu. Bir banshee, uzak bir gibi feryat eden sesi, bir ruhu felç edecek kadar güçlü bir zehir istedi. Gölge

Pazarındaki atmosfer her zaman mistik ve olanın bir karışımıydı, ve bugün de bir istisna değildi.

Daha sonra, öğleye yakın bir saatte gölge satrancı oynamaya karar verdiler.

Seraphine zaten üç kez kazanmıştı.

"Memnun görünüyorsun Seren," dedi Dorah, sesi her zamanki sıcaklığından yoksundu. Seraphine Dorah'yı gözlemledi, arkadaşının saçlarının nasıl daha yağlı hale geldiğini ve genellikle çok canlı olan gözlerinin şimdi donuk ve gölgeli olduğunu fark etti.

Seraphine başını salladı ve Dorah'nın elini tuttu, ne kadar soğuk olduklarını hissetti.

vardı. "Bir sorun mu var? görünüyorsun."

Dorah güldü ama kahkahasının içi boştu. "Saçmalama, Seraphine. Belki de Evren'in böcekleri sana yapışmıştır." Seraphine'in endişesini elinin tersiyle itti ama o daha iyi biliyordu. Cadı arkadaşında bir vardı.

Satranç selkie figürünü eline alarak düşünceli bir şekilde inceledi. Dorah ona bakmadan, "Güvende olmana sevindim, Seren," dedi. Görünüşe göre biri -muhtemelen Raggart- ona ruh yiyiciyle ilgili olayı anlatmıştı. Seraphine bunu sordu ama Dorah her zamanki gibi başka bir şifreli yorum yaptı. "Belki de yanlış Kadim'e dua etmeyi bırakmalısın."

Dorah bunu daha önce de söylemişti. *Dorah'nın söylediğinden daha fazlasını biliyor olması mümkün mü?*

"Ben iyiyim. Ölmeyeceğim ve seni can sıkıntıyla baş başa bırakmayacağım," diyen Seraphine ayağa kalktı ve Dorah'nın yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

Raggart da onunla birlikte ayağa kalktı ve Dorah'ya tuhaf tuhaf baktı. Yanında Gölgeyiye vardı. Seraphine o sabah Evren'den kedi sith'inin eşlik etmesini istemiş ve bugün bir gezintiye çıkma arzusunu açıklamıştı. Evren pek memnun olmamıştı ama Gölgeyiye'nin de onunla birlikte olacağını bildiği için onu reddedemezdi.

Bununla birlikte Seraphine dükkândan çıktı ve Gölge Meydanı'nda dolaşırken yavaşça nefes aldı, güneş doğmuştu ama gölgeler vardı, çoğunlukla şafakta ortaya çıktıkları için ruh yiyiciler yoktu.

Bugün anlamlıydı ve Seraphine heyecanlıydı.

Raggart, onu insan dünyasına götürecek olan meşhur kemer ağacına doğru kalabalık pazarın içinden yürürlerken, "Gece yarısı buraya gelmelisin," dedi.

Seraphine başını salladı ve Evren'in beyaz pelerinini çekti. Eğer Evren'in ona hediye ettiği kırmızı pelerini kullanacak olursa, onu tanıyabilirlerdi. Ayrıca ona birkaç yaprak ödünç vermiş ve gerektiğinde nasıl kullanacağını kısaca anlatmıştı ki renklerin anlamını zar zor hatırladığı için böyle bir şey olmayacağını umuyordu.

"Shadoweater bir insana ya da ona benzer bir şeye dönüşebilir

Birkaç dakika bekleyin ve sizi böyle bir riske atmadan mektubu kız kardeşinize teslim edin, Leydi Wraithwood," diye onuncu kez tekrarladı.

"Biliyorum ve evet, onunla gerçekten konuşamayacağımı da biliyorum. Ama onu görmek istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ve burada Gölgeyiyan var, Raggart. Yoluma çıkan herkesi yiyebilir." Kedi sith mırıldandı ve devasa, canavar bir kedi gibi bacaklarının etrafında hareket etti. Onun türü diyarlar arasında hareket edebilen az sayıdaki türden biriydi ve bu da onu en iyi yol arkadaşı yapıyordu.

Raggart içini çekti. "Eğer sana bir şey olursa-"

"Olmayacak. Prense selamlarımı iletin," diye araya girdi ve kemerli ağaca doğru adım attı. İşte böyle, dünya bir kez daha tersine döndü.

Soğuk kar taneleri yanaklarına değdi ve Seraphine bir an için her şeyi hissetti. Seraphine Ağlayan Orman'ı özlemişti. Aynı şeyi kasabası ya da çoğu insan için söyleyemezdi.

Kedi Sith'e baktı ve Evren'in sihirli yapraklarından birini kullanmaya karar verdi. Bunları daha sonra ona sorması gerekiyordu, bu kadar çok yaprağı nereden bulduğunu merak ediyordu.

Gizli cebinden bir tane çıkararak kırmızı bir yaprak seçti. Bu bir iz sürme yaprağıydı. Erven'e göre, ne aradığını düşünmesi gerekiyordu ve bu onu ona götürecekti. Böylece Aeliana'yı düşündü.

Yaprak uçtu ve Seraphine ile Gölgeyiyan -ki çoğu insan için görünmezdirler- Ağlayan Orman'da, karların üzerinde ve ölü ağaçların yanından geçerek ilerlediler. *Bu yoldan kaç kez geçtim, ıstırap duyarak ve bir kaçış arayarak?*

Ancak bu sefer farklı bir deneyim yaşıyordu. Hayranlıkla izliyordu. Artık tüm kötü şeyleri silmek için beyaz kara ihtiyaç yoktu.

Coldhaven'in girişine yaklaştıklarında Seraphine yüzünü gizleyecek beyaz başlığı taktı ve eldivenlerini kontrol etti.

Yaprak Coldhaven'da ilerledi. Sokaklar tıpkı eskiden olduğu gibi yaşlı ve çürümüş görünüyordu. İnsanlar soğuk ve üşümüş görünüyordu. İnsanların değişebileceğini tahmin ediyordu ama zalimlik aynı kalmıştı. Kalabalığın arasında yavaşça ilerledi, iyi gizlendiğini biliyordu. Kimse onu burada beklemiyordu. Kimse umursamazdı.

Yaprak donmuş saat kulesinde durdu, zamanın içinde sıkışıp kaldı. Sonra, hemen yakınında, Seraphine onu fark etti.

Aeliana genç bir çocukla gülüyordu. Saçlarını kestirmişti ve biraz daha olgun görünüyordu. Kız kardeşi mutlu görünüyordu ve Seraphine'in bilmesi gereken tek şey de buydu. Sadece günler yıllar gibi gelmişti.

Shadoweater'ın bacaklarını ittiğini hissetti. "Pekâlâ, mektubu gönderip bir ziyaret daha yapmam gerekiyor, sonra ara verebiliriz, tamam mı?" Seraphine sessizce konuştu. Küçük zarfı eline aldı. Evren onu da tıpkı yapraklar gibi efsunlamıştı, böylece istediği yerde belirecekti.

Seraphine zarfın üzerindeki işarete dokundu ve Evren'in söylediği gibi zarf kremi bir yaprağa dönüştü. Sokağın karşısına uçtu ve Aeliana'nın yeşil ve sarı elbisesinin cebine girdi.

bu kadardı. *Yapılacak tek şey ve-*

"Seren?" Aeliana'nın sesi düşüncelerini böldü. Aeliana bir şey almak için elini cebine atmış ve zarfı bulmuştu. Seraphine, Aeliana'nın zarfı daha sonra bulmasını ummuştu. *Şansıma lanet olsun.*

Kız kardeşi gözlerinde yaşlarla etrafta ondan bir iz arıyor gibiydi. Seraphine ona yaklaşmak ve sarılmak için can atarken, saat kulesinin arkasına saklandı. Aeliana parçalanmış görünüyordu ve çocuk ona sarılmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bunun üzerine Seraphine gözlerini kapadı ve küçük binaların arasından son durağına doğru ilerleyerek yavaşça olay yerinden uzaklaştı. *Bir gün senin için geri döneceğim.*

Evren Wraithwood

"Bir tane daha alayım Raggart," dedi Evren, sesi bulanıklaşmıştı, kendini zorlukla dik tutuyordu. Seraphine insan diyarının dışındaydı. O da peşine takılmak istemişti ama hâlâ yapması gereken çok araştırma vardı.

Endişeli olsa da en çok onu özliyordu. Onun yokluğunda arayışını sürdürmek yerine, Seraphine'in çok sevdiği o dut güllerinden bir tabak dolusu yemeye karar verdi.

Raggart tabağı Evren'in ulaşamayacağı bir yere koydu. "Bay Wraithwood, zar zor ayakta durabiliyorsunuz. Yapmamanızı öneririm-"

Evren Raggart'ı kulaklarından yakaladı ve yavaşça masadan kaldırdı.

"Theron'dan mektup aldın mı?" diye sordu, bir dut daha ısırp şarabını bitirirken.

"Görmedim. Belki de kendi arayışındadır. Bazen yıllarca havada kalabiliyor," diye yanıtladı Raggart.

Evren artık dönüşemiyordu, bu da bazen kendini yarı boş hissetmesine neden oluyordu. Yine de Theron'un yakında yanıt vereceğini umuyordu. Evren'in ona ihtiyacı vardı.

Evren içini çekti, düşünceleri Seraphine'e doğru sürüklendi.

"Geri dönecek. Sana da selam söyledi," dedi Raggart, sanki Evren'in aklından geçenleri okuyormuş gibi.

"Tabii ki yaptı. Ve biliyorum, ben sadece..." Bir kadeh şarap daha almak için uzandı.

Raggart tekrar ayağa kalkarak masanın köşesine tünedi. "Ona söylemeniz gerek Bay Wraithwood. Er ya da geç, nasıl olsa öğrenecek."

Ancak Evren bunu yapamadı. Seraphine bugünlerde çok mutlu ve hayat dolu görünüyordu ve çok fazla şey oluyordu. Bu yükü eklemek her şeyi mahvedebilirdi. "Ona bu yükü yüklemeyeceğim."

"Yapmayacaksın. Seni şaşırtabilir, her zaman yaptığı gibi, her zaman yaptığı gibi."

Ellerini arasına aldı. "Benden nefret edecek. O zaten

Benden nefret ediyor, ama bunu öğrenirse benden daha çok nefret edecek... Ben-"

Raggart Evren'e empatiyle baktı. "Yapmayacak. Bu senin hatan değildi. Ve senden nefret etmiyor. Tam tersi olduğunu söyleyebilirim."

Evren acı acı güldü. "Şehvet aşk değildir, Raggart."

Yüzyıllar önce olanlar benim hatamdı. Evren bir dut gülü daha aldı, acı-tatlı tadının tadını çıkardı ve Seraphine'in dönüşünü beklerken kendini onun anılarında boğulmaya bıraktı.

Bölüm 30

İhanete Uğramış Tilki

*Gözler sadece ruha açılan bir pencere midir?
Belki de daha fazlasıdır - başka bir dünyaya açılan
bir kapı, yüzeyin altında saklı olana bir bakış,
Ortaya çıkarılmayı bekleyen bir hazineye giden bir yol.*

Evren Wraithwood'un günlüğünden alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

Seraphine babasına mırıldandı. "Çok tuhaf, sence de öyle değil mi?" Toprak, ondan geriye kalanları örten çiçekler ve çimenlerle doluydu. Sonsuz kar ve soğukta, dünya Görünüşe göre ona küçük bir parça bahar sunmuş.

Kız kısa bir süre gülümsedi ve Gölgeyiyan yanına sokularak onunla birlikte oturdu. "Tüm bu âlemlerin ortasında bir yerde mutlu musun? Ya da belki de hiçbir diyarda bile değilsin." Uzandı ve çimenlere ve çiçeklere daha sıkı sarıldı. "Evet, bu daha çok sana benziyor. Muhtemelen kayan bir yıldız gibi her yerde uçuyorsun, ulaşamaz ve görmezden gelinemezsin."

Babasını ziyaret etmek yapması gereken bir şeydi. İçinde bulunduğu durumdan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordu ve onu tasmalayan şey arayış değildi. Coldhaven'daki kar kadar soğuk ve kırılması imkânsız görünen sonsuz hayatının bilinmezliği idi. Çoğu kişi için bir tehlike olmasının imkânsızlığıydı çünkü garip bir şekilde o bir ölüm alametiydi - bir ruh yiyiciden çok daha kötü bir şey. Onun ne olduğunu henüz bulamamışlardı ama iyi bir şey olmadığını biliyordu.

"Benden ondan uzak durmamı istemiştin. Acaba şeyler biliyor muydun?" dedi havaya, babasıyla yaptığı son konuşmayı hatırlayarak. Baloya gitmesini yasaklaması o anda hiçbir şey ifade etmese de Seraphine, Leander'ın bir şekilde bir şeylerin farkında olduğunu hissetti - gerçek benliğiyle ya da Evren Wraithwood'la ilgili.

Shadoweater onun yanında Seraphine'in elini okşayarak mırıldandı ve Seraphine gülümsedi. Kedi sith tıpkı Evren gibiydi; tehlikeli görünüyordu ama bir şekilde şefkatliydi.

Sırtını tamamen çimlere yaslayacak şekilde hareket etti, gözleri kararan gökyüzündeydi. Birkaç yıldız yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. "Veda etmeye geldim. Sırların olduğunu biliyorum ve yöntemlerini her zaman beğenmeyecek olsam da, her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inanıyorum." Kıpırmızı bir gözyaşı yanağından aşağı düşerek çimenleri kırmızıya boyadı. "Gittiğin gerçeğiyle hiç barışabilecek miyim? Asla. Sen benim ruhumun bir parçasısın ve ben

aptalca her şeyi uyuşturmaya karar verdim, seni nasıl uyuşturabilirim?"

Birkaç dakika sonra onu gördü. Tam üzerinde, mor ve kıvıl bir kelebek kanatlarıyla rüzgârıa savaşıyordu.

Seraphine gülümsedi. "Sanırım tamamen yalnız değilsin baba," dedi ve ayağı a kalktı. Sonra kelebek babasının mezarına yerleşti, sessiz ve dinliyordu. "Belki seni tekrar görürüm," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Seraphine Ağlayan Orman'a, Öteki Dünya'nın o meşhur girişine ilerlerken kar taneleri düştü.

Home.

Nöbetçi ağaç, "Ah, küçük yaratık, geri döndün," dedi ve Seraphine, dallarının minnettarlık denebilecek bir hareketle eğildiğini gördüğüne yemin etti.

Shadoweater uzun tırnaklarıyla ağacı tırmalamaya başlayınca Seraphine güldü. "Bunun için üzgünüm," dedi ve devasa siyah tüy yumağını ağaçtan uzaklaştırdı. "Ve evet, geri döndüm ama bir süre daha aynı yere dönmeyeceğim. Lütfen çok fazla ağlama. Çok fazla su olursa çürüyebilirsin," diye alay etti ve ağaç güldü.

"Senin için ağlayayım mı? , tuhaf yaratık. Ama senin için eğilirim? Belki bir gün."

Kafası karışmış bir halde ağaca baktı. "Ne demek istiyorsun-"

"Seren," diye seslendi çok iyi tanıdığı bir ses.

Seraphine arkasını döndü, Shadoweater onun arkasında konumlandı.

"Burada ne yapıyorsun, Max?"

Evren Wraithwood

Evren baş ağrısını hafifletmek için kendini başına nemli bir bez tutarken buldu. Raggart'ı dinlemeli ve kendini tutmalıydı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve Seraphine muhtemelen dönmek üzereydi.

Birden, yüzyıllardır tuttuğu o meşhur liste zihninde canlandı ve bir umut kıvılcımı alevlendi. İlk kez iki isim çiziktirilmemişti. Biri her zaman acımasız bir hatırlatma olacaktı, diğeri ise kâbuslar âleminde nasıl hâlâ rüya görülebileceğine dair tatlı bir melodiydi.

Seiren Elaris.

Seraphine Ashcroft.

Aynı madalyonun iki yüzü. *Hayır, ikisi de aynı madeni para.* Evren, Seraphine'in bu kez nasıl o kıpkırmızı gözlerle doğduğunu anlayamıyordu. Birkaç yıl önce onu gördüğünde bunun tuhaf olduğunu düşünmüş ama boş vermişti.

Gözleri farklıydı ama aynıydılar. Ya da belki de değildi. Evren güldü çünkü nasıl görünürse görünsün, ruhu her zaman onu çağırıyordu. Ruhu, onun dinlemesi ve hayranlık için yaratılmış bir şarkıydı; ulaşamayacağı kadar uzak ama bir o kadar da yakın.

Onun kızıl gözlerini daha çok sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Daha uygun görünüyorlardı. Seraphine bir tuhafılık olarak doğmuştu. Her zaman çarpık bir şekilde öyleydi ama bu kez değişimin, diyarlar arası geçiş yapabilme ve ruhlarla beslenebilme yeteneğinin ardında bir anlam var gibiydi.

Evren iç çekti. Tüm bunlara katlanmak Seraphine için zor olmalı, ama nazik ve sert kalmayı başardı. *Ölümcül bir kombinasyon.*

Bir ses düşüncelerini böldü ve Raggart nefes nefese ortaya çıktı.

"Bay Wraithwood, o burada ama-"

Evren hızla ayağa kalktı ve kütüphanenin ortasına doğru ilerledi.
"Ama ne?"

"Bir şey oldu."

Seraphine Ashcroft

Max o kadar hızlı hareket etti ki Seraphine kendini onun kollarında kapana kısılmış buldu. "Seren, ben de seni arıyordum," dedi şakağına doğru. Eskiden onun yanında kendini güvende hissederken, bu sefer sadece üşüdüğünü hissetti. *Max neden buradaydı?* Son konuşmalarından sonra onu bir daha asla görmemeyi umuyordu.

Seraphine geri çekildi ve Max tamamen aynı görünüyordu, altın rengi saçları gözleriyle acımasız bir uyum içindeydi. Yine de yüz ifadesi kederli ve zoraki bir sahteydi. "Bak Max, beni nasıl bulduğunu bilmiyorum ama gitmem gerek-"

"Gitme! Lütfen, açıklamak istediğim çok şey var," dedi ve önünde dizlerinin üzerine çöktü. "En kötüsü de her şeyi açıklayamıyor olmam."

Seraphine bir adım geri çekilerek dalları uğursuzca gıcırdayan nöbetçi ağaca yaklaştı.

"Sadece beni dinle, Seren, lütfen."

Seraphine gökyüzüne baktı. Birkaç dakikası vardı. Uzun bir nefes verdi ve ona zar zor bakarak başını salladı.

"Kimseyle nişanlandığımı hatırlamıyorum, Seren. Yılın yarısını hatırladığımdan bile emin değilim. Bir bulanıklık gibi geliyor. Gerçekten bunu sana söylemeden yapacağımı mı düşünüyorsun?" dedi üzüntüyle.

Seraphine gözlerini kapattı. Yaklaştı ve pelerininin tuttu, gözlerinde yaşlar vardı. "Hayır, aslında sana söylemeye asla cesaret edemezdim çünkü gerçekten istediğim, gerçekten istediğim tek kişi sensin. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bana inanmalısın Seren."

Yapsa da yapmasa da geri dönüşü yoktu. Seraphine Max'e karşı hiçbir pişmanlık ya da kırgınlık duymuyordu. Aslında ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Onun başını usulca okşadı. "Biliyorum. Sana inanıyorum," diye mırıldandı ve bunun onu bırakması için yeterli umdu.

"Öyle mi? Ve yine de o canavara geri dönmek mi istiyorsun?" Sesi sanki başka biri konuşuyormuş gibi çeliğe dönüştü.

Geri çekilmeye çalıştı ama Max ayağa kalktı ve kolunu sıkıca tuttu,

neredeyse canını yakıyordu. Kız itiraz edemedi adam güldü. "Şu karmaşaya bak, Seraphine. İşleri kolaylaştırmak isteyeceğini düşünmüştüm ama sanırım bir kez daha yanıldım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Seraphine boğazından olağandışı bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Max, Seraphine'in kemiklerini dondurarak hınzırca gülmeye devam etti.

Seraphine geri çekilmeye çalıştı ama Max'in tutuşu beklenenden daha güçlüydü ve ona acıyla değil, küçümsemeye benzer bir şeyle baktı.

Birden gülümsedi, bu kez eldivenli elini tuttu. "Zavallı, zavallı Seren. Hep kaçıyor, saklanıyor." Max onu kendine çekti, ağzı kulağına yaklaştı. "Prese onu krallığımda bekleyeceğimi söyle."

Seraphine'in yüreği ağzına . "Sen... biliyorsun-"

"Senin ve sevgili prens müsvedden hakkında çok şey biliyorum," dedi acı bir sesle ve gülümsediğinde gözlerindeki altının değiştiğini, birleştiğini fark etti. Önce yeşile, sonra zifiri karanlığa, en sonunda da koyu kızıla dönüştüler.

Benimki gibi.

Seraphine bu manzara karşısında tökezledi ve Shadoweater'ın onu sardığını, Max ile arasına mesafe koyduğunu hissetti. Zar zor nefes alabiliyordu. Korkuyla nöbetçi ağacın kemerli dallarına doğru yaklaştı.

"Annen senin için bunu istemezdi, Seren." Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Ne?"

Max mesafeyi kapattı, Shadoweater oradayken ona dokunamadı. "Sana bir mesajı var."

Seraphine, nöbetçi ağacın dalları hareket edip belini sararken neler olduğunu zar zor anlayabiliyordu.

Gözlerini nöbetçi ağaca dikti. Seraphine onun nöbetçi ağacın hareket ettiğini görebildiğini fark etti, tıpkı kedi sith'i görebildiği ya da hissedebildiği gibi. Bunca yıl Max saf ve kırılmış gibi davranmış, insanların onun hakkında konuşmasına izin vermişti ama bunca zaman Max biliyordu. *Her şeyi.* Daha da kötüsü, sanki tıpkı onun gibiymiş gibi görünüyordu.

Shadoweater'a ayağıyla tekme atarak tekrar yaklaştı ve Seraphine çılgılık atarak ona doğru hamle yaptı. Neyse ki nöbetçi ağaç da dallarıyla kedi sith'i yakaladı. Max sadece gülümsedi. "Gel

ev."

O kelimeler. Seraphine'in rüyalarındaki kadının söylediğini duyduğu sözlerdi.

Max'e bağlamak istedi ama baktığında gitmişti.

" geldi. Geri dönmeli ve bir daha asla buraya gelmemelisin Seraphine Ashcroft," diye uyardı nöbetçi ağaç.

Sonra dallar onu kemerli girişe doğru çekti ve bir anda dünya karardı.

Bölüm 31

Alaycı Kurt

Babam bana öpücüklerin ve masalların insanları kandırmanın aptalca bir yolundan başka bir şey olmadığını söyledi. Hiç iyi biri değil. Bugün 10. yaş günümdü ve o beni geride bıraktı.

Eğer nefret etseydi

neden onlarla oynamaya devam ediyorsun? Prens olmak istemiyorum; sadece eğlenmek istiyorum. İnsanlardan nefret etmiyorum ama onları hiç umursamıyorum.

Evren Wraithwood'un günlüğünden alınmıştır.

Olaydan Beş Gün Önce

Evren Wraithwood

T İlk gördüğü şey Seraphine'in yere yığılmış, kendinden geçmiş ve solgun haliydi. Hemen yanında, bacağında garip bir yara varmış gibi görünen Gölge Yiyen vardı ama Raggart çoktan almış.

Evren yavaşça Seraphine'i kollarına aldı. Nefes alış verişi sığdı. Parmakları bir an Seraphine'in yanağında oyalandı ve saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Raggart ve Gölgeyiyen'e, sesi endişeyle gerilmişti.

Raggart, Evren'e yaklaşan kedi sith'e baktı. Shadoweater konuşamasa da, tanıdığı gibi küçük görüntüler ya da anılar gönderiyordu.

Sonra Evren onu gördü.

Dilini ısırdı. Evren Maxwell'in tanıştıkları andan beri tanıdık geldiğini biliyordu. Planına ve Seraphine'e o kadar odaklanmıştı ki Maxwell'in de kendisi gibi bir canavar olduğunu fark edememişti. Sayısız soru su yüzüne çıktı. *Eğer Maxwell her şeyin farkındaysa neden nişanlıymış gibi davranıyor ve emirlerime uyuyordu?* Seraphine'in uyanmasını ve açıklama yapmasını beklemesi gerekiyordu.

Evren onu dikkatle odalarına götürdü. Kız zarar görmemiş gibi görünüyordu ama Evren kızın her santimini olağan dışı bir şey var mı diye kontrol etmeyi ihmal etmedi. Ardından, beyaz pelerini yavaşça çıkardı ve onu yatağına yatırarak üzerine bir yorgan örttü.

Yakınına oturup onu izledi, kızın uyuduğu her an çalkantısı daha da artıyordu.

Maxwell beni nasıl bu kadar kolay kandırabilmişti? Evren'in bildiği kadarıyla Maxwell onun çocukluk arkadaşıydı. Ancak, Evren Seraphine'i ne zaman takip etse, çocukken bile çoğunlukla yalnızdı.

Maxwell'le birkaç yıl önce tanışmıştı ve onları ilk kez o zaman birlikte görmüştü. Yakın arkadaş gibi görünüyorlardı ama işin içinde kesinlikle daha fazlası vardı.

"Hey," diye mırıldandı Seraphine, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onunla karşılaştılar

Yumuşak, uzun bakışlarla. Evren ona doğru o kadar hızlı hareket etti ki neredeyse yere düşüyordu. Kadın biraz güldü, bu da Evren'i rahatlattı.

"Dikkatli ol, prens. Neredeyse yeri öpüyordun," diye alay etti.

Endişesini gizleyerek sıırttı. "Uslu duracağıma söz verdiğime göre, sanırım yer benim teselli ödölüm."

Seraphine daha fazla güldü ve Evren Kadımlere teşekkür etti. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi sertçe, sonra gözleri yumuşadı. "Şimdi olmaz. Belki daha sonra. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

Evren yaklaştı ve başparmağı hafifçe teninde gezinerek kızın yanağını okşadı. "Anlaştık mı?"

Gülümsedi. "Öyle."

"Son zamanlarda o kadar çok anlaşma yaptık ki, bunları yerine getirmek için ömür boyu uğraşabiliriz," diye şaka yaptı.

Gözleri daha sıcak ve hafif görünüyordu. Seraphine aradaki mesafeyi kapattı ve "İyi bir plana benziyor," diye fısıldadı.

Kalbi bir an için durdu. Evren'in yüzünde şaşkın bir ifade olmalı ki daha da çok güldü.

"Nutku mu tutuldu? Bu kesinlikle senden şok edici bir olay Evren."

Sonra ikisi de utangaç bir şekilde güldüler ve bir şekilde onun değişikliği hakkında daha fazla şey öğrenmeyi beklediler. Ancak Evren için her zaman öncelikli olan oydu, bu yüzden banyo için ayağa kalkmasına yardım etti. *Hareketlerindeki sertlik göz önüne alındığında ılık su yardımcı olabilirdi.*

Seraphine acele etmedi ve yeniden ortaya çıktığında doğrudan yatağına gitti ve köşesine oturup onu izledi. Seraphine'in üzerinde, saklaması mı yoksa dolabını doldurması mı gerektiğinden emin olamadığı bir kaşkorse vardı. Her zamanki gibi, o güzel, narin parmaklarını gizleyen ince eldivenler giymişti. Elini biraz hareket ettirdi ve sinirli bir şekilde saçlarının arasında gezdirdi. "Sizden bir iyilik isteyebilir miyim, prens?"

"Senin için mi Kızıl Gözler? Ne istersen."

Onun yatağına baktı. "Benimle uyuyabilir misin? Sadece uyu. Yatağımın hemen şurada olduğunu biliyorum, ama ben-"

Anladı ve kollarını ona açarak uzandı. Aynen böyle, onun kollarına yerleşti, neredeyse kendini ona atacaktı.

kalbini sıcaklıkla doldurdu. Birlikte kaldıkları süre boyunca Evren ona seyahatleri, kardeşleri, her türlü yaratıkla ilgili tuhaflıklar ve Öteki Dünya'da görmesini istediği muhteşem diyarlar hakkında daha fazla hikaye anlattı. Evren, kız uyuyana kadar onun saçlarını okşadı. Birkaç dakika sonra o da uyudu, dudaklarında bir gülümseme, dünyanın ona mutluluk için bir şans daha verip vermediğini merak ediyordu.

Ve bu sefer ne kadar süreceğini.

Evren gözlerini açtı. Genellikle odadaki devasa pencereden gelen ışığı görürdü ama bu sefer kendini doğrudan kendisine bakan kıpkırmızı bir yıldız ışığı fırtınasına bakarken buldu. Seraphine bir şekilde onun yarısının üzerindeydi, sıcak nefesi tenine değiyordu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi gözleri büyüdü. Adam bilerek gülümsedi.

O da gülümsedi ve çenesini adamın göğsüne dayadı. "Horluyorsun. Hem de çok" diye konuştu, uzun kirpikleri baştan çıkarıcı bir şekilde titriyordu.

"Yok," dedi Evren, hâlâ uykuluydu ama kadının dokunuşu tüylerini diken diken etmişti.

Seraphine kıkırdadı, sesi kulaklarına müzik gibi geldi ve bir kolunu ona doladı, vücudunun yumuşaklığını kendi vücudunda hissetti. Orada rahat, samimi bir sessizlik içinde kaldılar, hava söylenmemiş kelimelerle doluydu.

Seraphine, bulunduğu yerden kıpırdamaya yeltenmeden, "Dün hakkında," dedi. Parmakları adamın göğsünde tembel daireler çiziyor, her dokunuş adamın içinde bir ateş yakıyordu.

Başını biraz eğdi ve ona baktı. "Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen, Kızıl Gözler, can kulağıyla dinliyorum. Konuşmazsan da anlayışla karşılarım."

Başını salladı ve "Shadoweater nasıl?" diye sordu.

"O iyi, sadece bir çizik. Şu anda Raggart'ın yanında ama tamamen iyileşir iyileşmez benim tenime geri dönecek."

"Bu çok garip... böyle bir bağa sahip olmak. İyi olduğuna sevindim. Bana çok iyi baktı."

Sonra boğazını temizledi. "İnsan aleminden ayrılmak üzereyken, Max ortaya çıktı. Garip görünüyordu ve ilk başta sadece kendini suçlu hissettiğini düşündüm. Bir keresinde onu biraz kullandığınızdan bahsetmişsiniz, yüzden bir şey düşünmedim."

"Ama sonra değişti Evren. Gözleri tıpkı benimkilere benziyordu ve bana bir şey söyledi - rüyamda duyduğum bir şey. Ama tüm bu olanlar hakkında bildiğımızden daha fazlası olduğuna inanmaya başlıyorum."

Gerçekten de, attıkları her adımda her şey daha da çarpıklaşıyor gibiydi.

"Ne söyledi?" Evren ona dikkatle sordu.

Kıkırdadı, vücudu kalbini hızlandıracak şekilde onunkine baskı yapıyordu. *Gerçekten kendime gelmem gerekiyor.*

"Annemin eve gitmemi istediğini söyledi. Rüyamda bir kadının bana aynı sözleri söylediğini gördüm. Tuhaf değil mi?" dedi, saçları göğsüne ve yüzünün yan tarafına düşüyor, ipek bir perde gibi onu okşuyordu.

Bu kez bir i çekişi bastıramadı. Kız yine kıkırdadı, ses adamın içinde titreşti ve adam tıpkı kızın ona yapmayı sevdiği gibi usulca kızın yan tarafını çimdikledi. Kız daha da çok kıkırdadı.

"Gerçekten de çok garip, özellikle de her şeyin zamanlamasına bakınca. Seraphine, bunu yapmak zorunda kaldığın için zgnm-"

İki eliyle ağızını kapatarak sözünü kest i ve kalbini sızlatan bir yumuşaklıkla ona baktı. "Hayır, bu senin hatan değil. Bunu zeceğiz, Evren. şu anda görevime odaklanmak istiyorum ve-"

"Ve?"

Ona hınzırca gülümsedi, mesafeyi kapattı, vücutlarını ayıran tek bir santim bile yoktu, ağız onunkinin üstünde ydi. Sihir gibi, gözlerini kapattı ve onun sıcaklığının içine sızdığını hissetti.

"Ve..." Kadının yumuşak nefesini dudaklarında hissedebiliyor, kokusu onu sarıyordu. "Bunun için lyorum..."

Sanki büyülenmiş gibi, "Ne için lyorum?" diye tekrarladı. Onun yakınlığında, neşesinde ve o küçük kıkırdamalarında çoktan kaybolmuştu.

Mırıldandı ve sonra bir fırtına kadar hızlı bir şekilde onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "şu dut gllerinden biri için lyorum." Sonra gülerek ayağına kalktı ve onu orada bıraktı, kokusu üzerinde tazeydi.

Tatlı, kurnaz tilki.

Günler sonra tekrar Mystweave Kütüphanesi'nin yasak bölümüne gittiler. Evren kanepede arkasına yaslanmış, Seraphine'in bir başka eski kitabı daha öfkeyle karıştırmalarını izliyordu. Yasak kütüphaneye yaptıkları yolculuk çıkmaz sokaklardan ve hayal kırıklıklarından başka bir şey getirmemiş, onu yormuştu. Genellikle çok parlak olan gözleri şimdi sabırsızlıkla parlıyordu.

Yakınlarda, üzerinde çivi olan tuhaf bir kitap duruyordu ve hâlâ ilk buldukları zamanki kadar gizemliydi. Seraphine'in bakışları sürekli ona kayıyor, hayal kırıklığı artıyordu. Bu sabah kitabı Dorah'a götürüp götüremeyeceğini sormuştu ama Evren bunun hepsini tehlikeye atabileceğini düşünmüş ve Seraphine'in yaklaşık iki saat boyunca ona kızmasına neden olmuştu.

Elindeki kitabı sert bir çırpıda kapattı ve yüksek sesle nefes verdi.

"İşe yarar bir şey bulamıyoruz. Yeraltı Dünyası'nın tarihi hakkında saçma sapan şeylerden başka bir şey göremiyorum. Bu işe yaramaz metinleri okumaya devam etmektense ölümcül dikenleri yemeyi tercih ederim," dedi.

Evren gülümsedi. "Şey, bu ayarlanabilir -yemek kısmı. Dikenlerim yok ama gideceğini bildiğim meyveli bir gül var," dedi şakacı bir şekilde.

Bu onun ilgisini çekti. "Onlar burada mı? Neredeler?" dedi biraz fazla heyecanlı bir şekilde.

Evren ona göz kırptı. "Tabii ki, burada biraz var ve hepsi senin..." Onunla alay etmeye devam edemezdi. "Ama sadece bana bir öpücük verirsen. Anlaştık mı?"

Gözlerini adama dikti, hayal kırıklığı içinde bir eğlence kıvılcımı belirdi. "Bir öpücük, ha? Buralarda yemek yemek için tek gereken bu mu? Bir prensten beklenmeyecek kadar ucuz." Mırıldandı ve saçlarını ensesinden uzaklaştırdı. Bugün göğsünü biraz fazla sıkı lacivert bir elbise giymişti; gerçekten de dikkat dağıtıcı bir görüntüsü vardı.

Omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Anlaşma böyle. Bir yemek için bir öpücük."

Şaşkınlıkla ve bunun bir şaka olduğunu açıklayamadan, Seraphine yavaşça onun üzerine çıktı, dizleri bacaklarının her iki yanındaki minderlere bastırdı. Elbisesi öyle bir şekilde ayrılmıştı ki Evren'in gözlerini önde tutması zordu. Seraphine eğildi, nefesi dudaklarına değdi ve Evren'in vücudu kilitlendi, kendini daha çok

her zamankinden daha fazla av.

", prens. Bir öpücük o ."

Evren bir kelime bile edemedi, dudakları onunkilerle buluştu, ilk başta yumuşak ve tatlıydı. Evren'in eli onun belini buldu, öpüşmeleri derinleştikçe onu daha da yakınına çekti, belinin ve kalçalarının güzel kıvrımlarını hissetti ve kokusunu içine çekti. Kanepenin dışındaki dünya eriyip gitmiş, ikisi de o anın içinde kaybolmuştu.

Evren bu hissin, dudaklarının yumuşaklığının, vücudunun onunkine bastırılmış sıcaklığının tadını çıkardı. Öpücüğü daha ısrarlı hale geldi, dili dudaklarını nazikçe ayırdı, keşfetti, tattı. Bu sarhoş ediciydi ve bitmesini istemiyordu-ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Onun kollarında bir ömür geçirebilirdi.

"Biliyorsun," diye mırıldandı öpücüklerin arasında. "Kıpkırmızı gözlerin şimdiye kadar gördüğüm en güzel mücevherler. En güzel güller, zenginlikler ya da yakutlar bile seninle kıyaslanamaz."

Yumuşakça güldü, nefesi onunkine karıştı. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın prens." Yine de onu tekrar öptü, gömleğini kavradı ve kendine çekti.

Evren onu hafifçe hareket ettirdi ama Seraphine'in başka fikirleri vardı. Onu aşağı çekti ve kendisiyle birlikte kanepeye uzanması için yönlendirdi. Elleri sırtında geziniyor, omurganın narin kıvrımlarını ve ince kumaşın arasından teninin sıcaklığını hissediyordu. Parmakları saçlarına dolandı, onu daha yakına çekti ve narin, eldivenli eliyle yanaklarını okşadı. Kadının dokunuşu heyecan vericiydi ve adamın içinden arzu dalgaları gönderiyordu.

Öpüşmeleri daha tutkulu, daha acil hale geldi. Evren'in eli kızın elbisesinin altına kayd, teninin pürüzsüzlüğünü hissetti. Daha yukarıya çıktı, parmak uçları Seraphine'in göğüslerinin yumuşak kabarıklığını sıyırdı. Kızın nefesi kesildi ve Seraphine ona doğru eğildi. Dokunuşu göğsünün üzerinde dolaştı, sanki onu ezberliyormuş gibi vücudunun hatlarını izledi.

"Belki de bunu düzenli bir şey haline getirmeliyiz, prens," dedi, boğazında bir iz bırakarak öperken sesi nefes nefese çıkıyordu.

Evren iç çekti. "Küçük anlaşmamızı bozmayı mı düşünüyorsun?" dedi ve saçlarını usulca çekerek dudaklarının boynunda gezinmesini sağladı. "Bunu çok isterim, Kızıl Gözler."

Evren'in eli kadının uzun bacaklarında gezinerek yukarı doğru kayarken

Yumuşak daire hareketleriyle okşuyor, her biri daha yükseğe çıkıyordu. Yardım edemedi ama ondan gelen tüm küçük sesleri ezberledi. Daha rahat bir pozisyona geçmelerini önermek üzereyken, kadın irkilerek sertçe geri çekildi.

"Ah!" diye mırıldandı, acıyı hafifletmek için parmağını emdi. Seraphine oyunculuğu arasında bir yerde elini çivili gizemli kitabın üzerine koymuştu ve şimdi parmağının ucunda kan birikmişti.

Evren'in gözleri büyüdü. Kanı silmek için gömleğinin kenarını kullanarak ayağa kalkmaya başladı. Kitabı parçalara ayırmak üzereydi ama sonra değişmeye başladığını fark etti. Şimdi Seraphine'in kanına bulanmış olan başak garip bir ışıkla titreşiyor gibiydi. Kitabın etrafında kan kırmızısı ve canlı güller açmaya başladı, yaprakları ürkütücü bir ışıltıyla parıldıyordu.

Seraphine onun bakışlarını takip etti ve ikisi de büyülenmiş bir halde güllerin kitabın yüzeyine yayılarak karmaşık desenler oluşturmasını izlediler. Titreyerek kitabı eline aldı. Bir zamanlar siyah ve boş olan sayfalar metin ve resimlerle dolmaya başladı, başlık süslü harflerle ortaya çıktı: *Aurum'un Günlüğü*.

Bölüm 32

Kanlı Tilki

*Anahtarlar şeytani şeylerdir,
Şanslıysanız çelikten dövülür,
Cesursanız kanla tetiklenir.*

*Kaos diyarlarında, kan metalden daha kalın akar,
Ama kan aynı zamanda bir cazibedir-tehlikeli,
Bağımlılık yapıcı.*

*Encyclopedia of Ruins & Blood'dan alındı
Varian Galehowllow, Bölüm 13, s. 56.*

Seraphine Ashcroft

Seraphine kitabı aldı ve hafif bir hışımla Evren'i kanepeye geri itti. Hâlâ Evren'in üzerine oturarak kitabı açtı. Bir sürü eskiz ve notla doluydu.

Evren'in güldüğünü duydu. "Vay be, benim öpücüklerim bile seni bu hale getirmiyor. Endişelenmeli miyim?"

"Tabii ki okumalısın. Az önce buradaki -hayır, tüm âlemdeki- en ilginç şeyi buldum ve okuyacağım," dedi keşiften heyecan duyarak.

Evren hala Seraphine'i tutarken kendini yukarı çekti. Nazikçe elbisesini düzeltti ve ön taraftaki kumaşı yukarı çekti. Onun dokunuşundaki şefkat, günlüğü birkaç dakika daha yalnız bırakmayı düşünmesine neden oldu.

Değerlendirildi ve reddedildi.

"Bunun için heyecanlı değil misin?" dedi, gömleği yarı açık ve yırtık, saçları dağınık ve gözleri bir şekilde uykuyla olan çöküşün görüntüsü olan Evren'e bakarak.

Oh, ben yaptım.

Boğazını temizledi ve gülümsedi. "Bana dünyanın en güçlü varlıklarından birinin düşüncelerini ve sırlarını kontrol etmekten heyecan duyup duymadığımı mı soruyorsunuz? Hiç şüphesiz!"

Seraphine ilk sayfayı okumaya başladığında, Evren onun önünü kesti ve kitabı elinden aldı. O savaştırmak isterken kitap ortadan kayboldu. "Kitabı odalarımıza transfer edeceğim. Sanırım rahatlamak isteyebiliriz," dedi, bu kez bir kolunu bacaklarına doladı ve onu yasak bölümün ortasındaki havuza taşıdı. "Acıktım, hadi bir şeyler yiyelim ve eğer uslu durursan sana o çok sevdiğin göz kamaştırıcı dut güllerinden vereceğim."

Seraphine onu taşımasına izin verdi ve Seraphine göletin kenarına oturdu, bacakları suyun içindeydi, onunla birlikte ana kütüphane binasına doğru derinlere dalmaya hazırды. "Öpücük bana bunlardan bir tane almak için yeterli değil miydi?" diye mırıldanarak Seraphine'in boynuna sarıldı, böylece burunları sadece bir nefes mesafedeydi.

"Senden mi?" dedi burnunu kendi burnuyla okşayarak. "Asla yetmeyecek ve ben hepsini istiyorum, Kızıl Gözler."

Kalbi bir kez daha eriyor ve uçuyordu. Her nasılsa, insan diyarına yaptığı son ziyaretten sonra -ki Max sayesinde tatsız bir ziyaret olmuştu- Evren'e karşı hissettiklerine teslim olmaya karar vermişti. Hayatında bir kez olsun el üstünde tutulduğunu hissetmişti ve bunu ona asla itiraf etmese de, onun bunu bildiğini biliyordu.

"Bir ömrümüz var, değil mi?" dedi ve Evren kütüphanenin derinliklerine dalmadan önce onu son bir kez öptü.

Seraphine tabaktan son bir dut gülü aldı. Uzun bir tartışmadan sonra, Evren'i günlüğü okurken akşam yemeğini odalarında yemeye ikna etti. Çok fazla aydınlatıcı bilgi vardı ve elinden bırakamıyordu. Neyse ki Raggart onlara bol miktarda yiyecek getirmişti.

Evren yan yatmış, günlükten bir şeylere göz atmaya çalışıyordu. İnsan dünyasından geldiğinden beri aynı yatağı paylaşıyorlardı.

"Böyle yapma Kızıl Göz. Ben de okumak istiyorum." Suratını astı. Onun o surat ifadesini yakalamak için hafıza tuvali objesini üzerinde kullanması gerekiyordu.

Seraphine onun kolu ve boynu arasında rahatça durabilmek için hareket etti. "Şuraya bak," dedi ve günlükteki bir kaydı işaret etti. Birkaç yüzyıl öncesine, perdenin yaratıldığı döneme tarihleniyordu.

"Nemera ile yaptığı tartışmayla ilgili kısım mı?"

"Hayır, burada: 'Onun için günlerce, hatta aylarca bekledim, ama o bize hiç dönmedi. Ev halkından kaçmak için bir yol bulmaya yemin etti ve sonra Nightsiths Vadisi yakınlarında buluşacaktık. Birlikte bir hayat, bir aile hayal ediyorduk. Ama ne yazık ki, asla geri dönmedi. Sevgili Hüzünspring'im olmadan varoluşa katlanmak ne derin bir keder.'"

Seraphine bir üzüntü hissetti. "Karşılıksız bir aşk gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Bir kitapta tuhaf bir şey olduğunu söylememiş miydin?"

Aurum'un soyundan gelen biriyle aile ağacınız var mı?" Evren sordu ve o da başını salladı.

"O bölümde her kimse onları yalnız bıraktığını söylüyor. *Onları*." Evren durakladı ve son kısmı işaret etti. Aurum sanki sadece o değilmiş gibi yazmıştı. "Ve burada, sanırım kimden bahsettiklerini biliyorum - Hüzün Pınarları."

Seraphine ona baktı, bir açıklama bekliyordu.

Yaklaştı, bacakları birbirine sürtündü ve gömleğinin cebinden siyah bir yaprak çıkardı. Seraphine ona yapraklarını sormuştu ve o da bunların, perdenin yaratılmasından ve babasının ona bahsettiği lanetten önce sahip olabileceği kalan armağanlardan biri olduğunu söylemişti. Yaprakları hâlâ büyüğü için bir kanal olarak kullanabiliyordu.

Evren bilerek ona baktı. "Renklerin arkasındaki anlamları açıkladığımda beni hiç dinlemedin, değil mi?"

Ona gülümsedi, vücudunun sıcaklığını çok yakınında hissediyordu.

İç çekti. "Siyah yapraklar not almak içindir." Biraz siyah mürekkep damlatmaya başlayan yaprağı manipüle etti ve bir kağıt çıkardı, yaprağı dokunmadan hareket ettirdi ve bir haritaya benzeyen bir şey çizdi. Parmakları kızın parmaklarına değdi ve küçük bir sarsıntı geçirdi. "Burası perdenin yaratılmasından önceki bölgeydi. Her bir bölüm çoğunlukla insan alemi ve Öteki Dünya tarafından idare edilirken, Yeraltı Dünyası her zaman ayrı kalmıştı. Ve burası... Bu bölge Sorrowspring soyu tarafından yönetiliyordu."

Seraphine detaylara hayret etti. "Bunlar... su yaratıklarının bekçileri mi?"

"Doğru. Şimdi, perde yaratılmadan önce, hükümdarın üç çocuğu vardı: Elowen, Galen ve en küçükleri Lyra Sorrowspring."

"Anlıyorum. Yani onlardan birinin Aurum'un sevgilisi ve ona çocuk doğuran kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu sorunlu olmaz mıydı? Yani, Yeraltı Dünyası ve Öteki Dünya'dan bir melez olmak mümkün mü?"

Yüzünde nostaljik bir ifade belirdi. "Galen'e ve Lyra'yı çok iyi hatırlıyorum. O her zaman... farklıydı. Yıkıma meyilliydi ve başı her zaman beladaydı."

Öyleydi. Sanki o artık gibi.

"Her neyse, Lyra ölüme mahkum edildi. Peçenin yaratılışı sırasında hapsedilmişti ve onlarca yıl sonra ölümünü öğrendim. Kimse nedenini bilmiyordu ama eğer mantığım doğruysa, muhtemelen Aurum'a yaklaştığını ve belki de yasak bir varlık doğurduğunu öğrendiler. Aurum'un onu bir daha görmemesinin nedeni bu olabilir. Zaman çizelgesi uyuyor."

"Bu inanılmaz derecede üzücü." Seraphine kelimeleri içine çekti, eli Evren'inkini bulup kısa bir süre sıktı.

"İşte bu," dedi. Kağıt ve yaprak alevler içinde kayboldu. Bir kedi gibi gerindi ve Seraphine, Scarlet'in odanın bir köşesinden diğerine zıpladığını fark etti. "Biraz ara versek ve yarın devam etsek nasıl olur?" Sesi biraz yorgun geliyordu.

Kendini suçlu hisseden Seraphine, yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta, ona bakacak şekilde hareket etti. "Bugün çok ısrarcıydım, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ben-"

Evren'e sarıldı ve söylemek üzere olduğu şeyi susturdu. Kalbinin düzenli atışını yanağında hissetti. "Hadi uyuyalım. Bu sefer sana bir zamanlar Coldhaven'daki bir kulübeyi nasıl lanetlediğime dair utanç verici hikâyeler anlatmama izin ver."

O da buna güldü. "Ah, kulağa çok iyi bir hikâye gibi geliyor."

Seraphine onun uykuya dalmasını izledi ve bu küçük anları bu kadar çok sevdiği için deli olup olmadığını merak etti. Vücudunda enerji vızıldıyordu. Artık ona yardım etmek zorunda hissetmiyordu, bunu istiyordu. Evren'i uyandırmayacak kadar sessiz bir şekilde yataktan kalktı ve günlüğü aldı.

Evren Wraithwood

Sıcak ve lezzetli bir his gömleğini çekiştiriyor, onu o yana bir bu yana hareket ettiriyordu. Evren, adını çağıran en güzel sesi duydu ve o kurnaz ve tatlı kızıl yarattığı düşünmeden edemedi.

"Nemera'nın kanadı için, Evren! , seni kokuşmuş kurt!"

Gözlerini kapalı tutarak homurdandı. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Seraphine onun yan tarafını sertçe çimdikledi. "Evren, hadi ama, bu önemli.

|-"

Evren birinin üzerinde gezindiğini hissetti. Gözleri kapalı bir şekilde Seraphine'e sarıldı ve onu aşağı çekti, kıvırcık kafasına doğru mırıldandı: "Sadece bir dakika daha."

Tek gözünü açtığında Seraphine'in yatağın durduğunu gördü. Kollarında olan o değildi. Ağzı seğiriyor, kocaman bir kahkahayı zar zor bastırıyordu. Yanında Raggart vardı.

"Evren, yakın olduğumuzu biliyordum ama bu sefer böyle centilmence davranarak beni şaşırttığını söylemeliyim," dedi kucağındaki kıvırcık saçlı kişi.

"İkinize biraz zaman vereyim mi?" Seraphine onunla alay etti ve Evren, tutkuyla sarıldığı bedeninden ruhunu tekmeleyerek çıkardı.

Kendini o kadar aptal yerine koymuştu ki, yüzünü yatak örtüleriyle kapatmayı düşündü.

Kıvırcık adam kıkırdadı. Evren ona baktı: sarı noktalı yeşil gözler, sarı kıvırcık saçlar ve çillerle dolu bir yüz. *Bunun sonunu asla duyamayacağım.*

"Ah, benden utanmayın, prens! Hoşunuza bilmek beni çok mutlu etti."

Seraphine'in güldüğünü duydu ve sadece bu seferlik onu öldürmeyeceğine söz verdi.

"Ne istiyorsun, Theron?"

"Ne kadar sert bir kafan var, Ren. Beni sen aradın! Raggart onları gönderdi

Çok ayrıntılı mektuplar," dedi Theron ve ikisi de Raggart'a baktılar, yaratığın sadece çizimler gönderdiğini biliyorlardı.

Theron hareket ederken Evren sonunda yatağından çıkmaya karar verdi. Theron'un Seraphine'e asla zarar vermeyeceğini bilmesine rağmen, Evren kendini onun önünde konumlandırdı.

"Her iki durumda da, yıllardır seninle iletişim kurmaya çalışıyorum! Son 26 yıldır Nemera'nın kanadının neresindeydin? Kaç kere bir şey göndermeye çalıştım biliyor musun?

-" Theron kendini durdurdu, Seraphine'in varlığı düşünüldüğünde şu anın bir tartışma açmak için uygun bir zaman olmayabileceğini fark etti.

Seraphine Evren'in sırtına yaklaştı ve gülümseyerek başını yavaşça omzuna koydu. "Ren?" diye tekrarladı.

Theron, "Evet, lakabı bu, kudretli Prens Wraithwood," diye şaka yaptı. Evren ona gözlerini devirdi ve hırlamamak için kendini zor tuttu.

Seraphine mırıldandı. "Bu lakabı sevdim, Prens." Sonra yatağın üzerine oturarak her iki adama da baktı. "Bu, şimdiye kadar tanık olduğum en ilginç sabah oldu." Kadın kıkırdadı ve Evren onun hâlâ geceliğini ve eldivenlerini giydiğini fark etti.

Onun solgun ve yorgun görünümünü fark ederek üzerini hafifçe yorganla örttü. "Neler oluyor, Kızıl Göz?"

Başını kaldırıp Theron'a baktı. "Sen uyurken günlüğün tamamını okudum," dedi neredeyse özür dilercesine. "Önce bir şey bulduğumu sandım ama sonra saçma olduğunu düşündüm."

Kadının çalışkanlığı karşısında gözleri büyüdü.

"Günlükte o küçük notu bulur bulmaz sizin- bizim odamıza gittim. Bu konuda daha fazla şey bilebileceğinizi düşündüm ama arkadaşınız sizinle konuşmak için odanızın dışında beklediği için bir şey söylemeye fırsatım olmadı."

Theron boğazını temizledi. "İşin iyi tarafı, ikimiz de sizin için aynı bilgiye sahibiz."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Evren ikisine de bakarak konuştu.

Seraphine Evren'e yaklaştı ve koluna girerek onu tekrar yatağa çekti. "Günlüğün sonunda Aurum, Öteki Dünya'dan bir varlığın ortaya çıktığını ya da Yeraltı Dünyası'na girdiğini yazmış.

Anladığım kadarıyla o yaratık Nemera'nın kendisi tarafından lanetlenmiş."

Theron sözlerine şöyle devam etti: "Aynı bilgiye ben de rastladım. Görünüşe göre o yaratığın üzerinde güçlü bir lanet varmış. Kim olduğuna ya da lanete dair hiçbir kayıt yok ama eğer Nemera'dan geldiyse oldukça güçlü ve kötü bir lanet ." Konuşmaları gerektiğini hissederek Seraphine'e baktı. Theron bu noktada şaşkınlığını aşıyordu ve Evren buna daha fazla minnettar olamazdı.

"İyi ya da kötü, yaratık Yeraltı Dünyası'nda Aurum'u aradı - ki bu da mantıklı çünkü Aurum, Nemera ya da Brannon'un aksine, yıllardır kendi bölgesini yönetiyordu ve hiçbir yerde görünmüyordu. Aurum laneti kaldırmayı teklif etti."

"İmkânı yok," dedi Evren ayağa kalkarak. "Bana Aurum'un yapılan laneti geri aldığını mı söylüyorsun? Öylece?"

Seraphine içini çekti. "Tam olarak değil. Görünüşe göre Aurum yaratığın geçemediği bir tür deneme yapmış. Sonunda ölmüş." Gözlerini indirdi.

"Ama bu mantıklı. Aurum hâlâ ölüm, yıkım ve dönüşüm gücüne sahip. Her türlü büyüü bir şekilde öldürebilmesi veya geri alabilmesi mantıklı," dedi Theron sonunda.

Evren Theron'a baktı. "Peki bunu nasıl öğrendin?"

Arkadaşı ilk kez biraz utanmış görünüyordu. "Ben, şey... Birkaç yıl önce bir kelpie ile yattım ve bana tuhaf gelen bir hikaye anlattı. Ben de bazı kaynaklara sordum ve aldıktan sonra buraya geldim..." En şaşırtıcı şeyi yapmış gibi gururla gülümseyen Raggart'a baktı. "Hiçbir anlamı olmayan o tuhaf çizimler." Bunun üzerine Raggart'ın kulakları kıpırdadı ve kırılmış gibi göründü.

Gerçekten ne güzel bir sabah.

Seraphine elini hareket ettirdi ve Evren'in gömleğini tuttu. "Bu sadece senin için bir çıkış yolu olabileceği fikrini destekliyor."

"Sonra ne olacak? Gidip kendimi Aurum'a sunmamı mı bekliyorsun? O diyara açılan bir kapı yok Kızıl Göz," dedi biraz fazla sert bir şekilde ve hemen pişman oldu.

Onu serbest bıraktı ve bir şekilde kendini küçülttü. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum, tıpkı bana her zaman yaptığın gibi. Özür dilerim," dedi sesi kırılarak.

Evren Raggart ve Theron'a baktı, ikisi de onunla bir süre yalnız kalmak istediğini anlamıştı.

Evren onun yanına gitti, kollarını ona doladı ve saçlarına fısıldadı, "Özür dilerim Kızıl Gözler. Ben sadece-" Derin bir nefes aldı. "Bu maceranın bitmesini ve benden kurtulmak istediğini biliyorum ama yanımda olmandan o kadar memnunum "

"Hayır, yüzden yapmadım," diye araya girerek ona daha sıkı sarıldı. Onun kokusunu alabiliyordu, vanilya ve güllerin rahatlatıcı karışımını. "Yeniden bir bütün olman için bunun harika bir başlangıç olacağını düşündüm. Dürüst olmak gerekirse bu maceranın bitmesini istemiyorum ve beni yanlış anlama, biraz daha uzun sürmesini istedim ama bencil olmak da istemedim."

Evren buna neredeyse gülecekti. Onu en korkunç duruma sürükleyen kişi oydu ama yine de onunla kalmak istediğini söylüyordu.

Görev bittikten sonra bile.

"Bencil, seni tanımlamak için kullanmaya asla cesaret edemeyeceğim bir kelime, Kızıl Gözler. Ve seni bugün, yarın, görevden sonra ve eğer izin verirsen öbür dünyada da tutacağım." Yüzünü eğip onun o güzel gözlerine baktı. "Ben senin hayatındaki kaosun ta kendisiydim. Hayatını çekilmez hale getirdim, kandırdım, aldattım. Seni ölümsüz bile yaptım. Ama izin ver bunu telafi edeyim. Dünya kadar vaktimiz var. Hayat saatin donduğundan ya da benim doğamdan dolayı değil. Hayır. Çünkü seninleyken acele etmeme gerek yokmuş gibi hissediyorum. Sadece sana ve kıkırdamalarına ihtiyacım var. Bunları şişeleyip saklamayı ne kadar çok istediğimi sana söylemiş ?"

Seraphine bunun üzerine kıkırdadı, burnunu onun boynuna sürttü, dokunuşu adamın omurgasında ürperti yarattı. "Kendimi düzeltmeliyim. Kelimeler sizi her yere götürüyor," dedi ve başını kaldırıp ona baktı. "Eğer ben de seni tutabilirsem sen de beni tutabilirsin. Çünkü ben bencilim Evren. Her istiyorum: bu kütüphaneyi, bu odayı, gülümsemeni, seni."

Eğer Evren başka bir anıyı yakalayabilseydi, bu anı olurdu. "Yani anlaştık mı Kızıl Gözler? Ben seni tutacağım, sen de beni?"

Kadın gülümsedi ve adam ilk kimin hareket ettiğinden emin değildi ama dudakları birbirine değdi. Sonra, başka söz yoktu, sadece öpücükler, okşamalar ve yerine getirmeye niyetli olduğu milyonlarca söz.

Evren, parmaklarının sırtında desenler çizdiğini hissetti, dokunuşu hem

nazik ve sahiplenici. Adam da onu daha da yakına çekerek, öpüşmeyi derinleştirerek ve aralarındaki bağı her saniyesinin tadını çıkararak karşılık verdi.

"Her anımı seninle geçirmek, seni mutlu etmek istiyorum," diye fısıldadı öpücükler arasında, sesi duygu doluydu. *Bu sefer her şey yoluna girecek.*

Bölüm 33

Şüpheli Şahin

*İlkel sithler çoğunlukla insan gibi
görünebilir, ama aslında öyle değildir.
Diyarlarının koruyucuları, doğaları gereği şekil değiştirenlerdir.*

*Bazıları derinliklerde saklı kalmak için balığa dönüşür,
Diğerleri gökyüzünü izlemek için kanatlanır,
Bazıları da karanlıkta avlanmak ve dolaşmak için dişlerini çıkarır.*

*Ancient History of The Realms adresinden alındı.
Malvrek W. tarafından, Bölüm 3, s. 23.*

Olaydan İki Gün Önce

Seraphine Ashcroft

L Theron onlara bakarak, "O zaman plan nedir?" diye sordu. Raggart'ın bir akşam yemeği alanına dönüştürdüğü odadaydılar. Theron şarabından uzun bir yudum aldı. Evren onun için yüksek bir mevkiden geldiğini biliyordu ve Theron'un da öyle olduğunu tahmin ediyordu çünkü neredeyse insan gibi görünüyordu. Aşırı derecede güzeldi ve Evren'e göre hava yaratıklarını yöneten Galehollow soyundan geliyordu.

Seraphine Evren'e yaklaştı, bacakları birbirine değiyordu, yakın olmak istiyordu. Evren sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi elini bacağına koydu ve yavaş, aç bir hareketle aşağı yukarı daireler çizdi.

Evren önce ona, sonra da Raggart'a bir bakış attı. "Bütün bunlar doğru olsa bile, Yeraltı Dünyası'na nasıl gideceğiz?"

Theron sanki bütün bunlar bir bilmeceymiş gibi kararsız görünüyordu. "Ren, bu diyardan kovulmadan önce benden laneti ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmamı istemiştin. Yüzyıllar boyunca aradım ve şimdiye kadar en çok yaklaştığımız yer burası oldu." Hareket etti ve bir şişe şarap açtı. "Ya yüzyıllar boyunca aramaya devam eder ve hiçbir şey bulamazsak? Ya burasıysa Ren?" Gözlerini kapatarak gerilen ve yüksek sesle iç çeken Evren'e baktı.

Parmaklarını Seraphine'in bacağında biraz daha yukarı kaldırarak, "Gerçek bir kanıtı olmayan bir masal için bunu riske atamam," dedi.

Seraphine boğazını temizledi. "Ama risk almazsak asla kazanamayız. Her şeyin bir bedeli vardır. Bu yüzden anlaşma yapar ve hile yaparız. Daha büyük bir şey için sahip olduklarımızı riske atarız."

"Ya da daha kötüsü," dedi Evren.

Ona baktı ve yan tarafını çimdikledi, bu kötü bir hareketti çünkü elini daha yukarı kaldırdı ve neredeyse elindeki şarap bardağını düşürüyordu. "Hiç risk almazsak asla bilemeyiz, değil mi?"

Ona gülümsedi ve yanağından öptü. "Ne kadar akıllı ve ikna edici bir yaratıksın, değil mi Kızıl Göz?"

Theron onlara bakmamak için arkasını dönerek, "Bu çok bayağı," diye mırıldandı.

Theron iyi birine benziyordu ama Seraphine, Theron'un

onun bakışları. Belki de gözleriydi.

"Dorah'ya soralım. Yeraltı Dünyası'na giden bir yol bilen biri varsa, o da odur. Ve eğer bir çıkış yolu olmadığını kabul ederse, o zaman ipucu aramaya devam edebiliriz," dedi. Bu kez elini Evren'in bacağına koydu, biraz fazla yukarı kaldırdı ve Evren şarabını yudumlarken öksürdü.

Theron'un yanında eskisinden daha da küçük görünen Raggart başını salladı. "Kulağa adil geliyor."

"Seraphine ile gidip ziyaret edebilirim... Affedersiniz." Durakladı, kafası karışmış görünüyordu. "Kimi ziyaret edeceğiz?"

"Theodorah Hollowspring," diye bastırdı Evren, ağzında şeytani bir gülümseme yayılırken.

Theron gerildi, yeşil gözleri iki büklüm oldu. Elini yüzünde gezdirirken yerinde duramıyor gibiydi. "Ren..."

Evren eliyle onu durdurdu. "Hayır, sadece Seraphine ile oraya git ve Yeraltı Dünyası'na giden yollarla ilgili değerli bilgileri al. Daha fazlası değil, Theron. Aş artık bunu."

Evren'in sesini ilk kez bu kadar talepkâr, emir veren bir kral gibi duyuyordu. Theron yavaşça başını salladı, tüm bunların içindeki yerini biliyordu.

Burada farkında olmadığı bir şey olsa da, oturduğu yerden kalktı ve Evren'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam, o zaman bazı cevaplar alalım."

Theron ve Seraphine Mystweave Kütüphanesi'nden çıkıp Gölge Meydanı'na doğru yürüdüler. O an garip bir sessizlik vardı.

"Beni tuhaf mı buluyorsun?" Seraphine ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilmediği için içten içe kendine lanet ederek sordu. Elbette onu tuhaf buluyordu. Tüm yaratıklar insanları tuhaf bulurdu ve o da insan olduğundan emin değildi.

Theron ifadesiz bir şekilde önüne baktı. "Hayır."

Bu olmadan da gidebileceğim keskin bir cevaptı. Seraphine'in plana odaklanması gerekiyordu. *Her seferinde bir kabus.*

Theron boğazını temizledi. "Yani, tamamen kötü anlamda değil, Seiren."

"Seiren?"

Gözlerini kapattı ve Theron'un sanki dünyanın en kötü şeyini söylemiş gibi sinir krizi geçirecekmiş gibi görüldüğüne yemin etti.

Yine de bu isim Seraphine'de yankı uyandırmıştı, yani bir anlamı olmalıydı.

"Seraphine, özür dilerim. Benim için oldukça sinir bozucu bir gün," diye mırıldandı.

Gerçekten de sinir bozucu bir gündü. Ya cevapları bulacaklardı ya da daha fazla soru ve sonu gelmeyen bir kitap yığınıyla baş başa kalacaklardı. Yine de Seraphine o isme geri döndü. Bu ismi görmüştü - Evren'in odasında bulduğu listede vardı.

"Seiren onun nişanlısıydı."

Geçmişte onu düşünmek, içinde örümceklerin gezinmesi ve canlı canlı ağ örmesi gibi zor duygulara neden olurken, şimdi tam tersi bir etki yaratıyor gibiydi. Seraphine Evren'in ölmüş nişanlısı için üzülmüyordu. Onunla birlikte bir hayat yaşayamamış, dünyayı görememiş ya da kışın kar tanelerinin dansının tadını çıkaramamıştı.

Göründüğü kadar iri ve çevik olan Theron bunun üzerine tökezledi. "Nereden biliyorsun? Evren bir şeyden bahsetti mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır, onun adını bir notta gördüm ve noktaları birleştirdim. Yani, inkar edebilirdin. Ama sanırım sen kandın. Bu yüzden bana söyledin ama merak etme, uslu durursan Evren'e tek kelime etmem." Theron'un gözleri büyüdü ve tatlı tatlı gülümsedi. "Sen de onu tanıyor olmalısın. Sanırım o ismi söyledikten sonraki şaşkın yüz ifaden de bu yüzdendi," dedi ve yürümeye devam etti.

Seraphine konu hakkında daha fazla bilgi edinmek istese de, Dorah'nın dükkânına yaklaştıkça kendini daha da gergin hissediyordu. Eğer Yeraltı Dünyası'na giden bir yol varsa rahatlayacağından emin değildi.

"Ah, sanıyordum ki-" Theron elini oynattı, bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Boş . Evet, onu tanıyordum ve-"

Kadın onun sözünü kesti. "etmeyin. Ayrıntıları bilmemeyi tercih ederim. Şu anda Dorah'ın bize söyleyebileceği şeylere odaklanmam gerekiyor."

Gürültülü ve neredeyse parçalayan bir kahkaha duydu.

Seraphine kaşlarını Theron'a doğru kaldırdı. "Neden Brannon'un krallığında

Gülüyor musun?"

"Dorah?" Sesi aynı anda hem eğlenmiş hem de şok olmuş gibiydi, çilleri de ifadeleri kadar farklıydı. "Sen gerçekten de onun arkadaşısın. Ne kadar... uygun." Sonra yeşil bahar gözleri soğuk ve sert bir hal aldı.

"Görünüşe göre onu tanıyorsun ve ondan pek hoşlanmıyorsun. Kibre dayanmayan yaratıklardan gelen bu sözler çok sığ," diye karşılık verdi Seraphine. Cadılar buralarda çok saygı görürdü.

Theron onun yorumunu duymazdan geldi ve yürümeye devam ederek Dorah'nın dükkânının kapısına vardılar. Kapıdan geçmeden önce Theron onunla yüzleşti, gözleri gölgeli ve bir şekilde tereddütlüydü. "Hiçbir konuda kibirli değilim. Belki bunu sana söylememeliyim ama ona yüzyıllar önce evlenme teklif ettim," diye itiraf etti ve Seraphine neredeyse boğulacaktı. Yüksek Saray üyelerinin sıradan yaratıklarla evlenmesi alışılmadık bir durumdu.

İç çekti. "Ondan hoşlanmıyorum. Sadece ona güvenmiyorum." Seraphine başka bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve Dorah karşılarında durdu. Daha da yaşlı görünüyordu ve Seraphine bunu fark . Theron muhtemelen yüzyıllar yaşındaydı. Evren de öyle.

Dorah'nın gülleri kıpırdadı ve gözleri hafifçe büyüdü. "Ne tatsız bir ziyaret. Akıllı olanın sen olman gerekmiyor muydu?" dedi cadı Theron'a.

Aurum ya da Nemera'nın ortaya çıkıp ruhumu alması için mükemmel bir zaman olurdu, böylece iki eski sevgilinin arasında oturmak zorunda kalmazdım. "Seni yanımda görmektense bir kelpie yemeyi tercih ederim," diye alay etti Dorah Theron'a. Dükkâna girer girmez iksirlere ve diğer tuhaflıklara dokunmaya başladı, bu da Dorah'yı kızdırmışa benziyordu,

Yüzüne taş atan bir adam.

Bu, birbirlerini ne kadar sinir bozucu buldukları konusunda hararetle bir tartışmaya yol açtı.

Seraphine, bu âlemdeki yaratıkların kendilerine söylendiğinden daha insan olup olmadıklarını merak etti.

"Oh, eminim onu yerdin. Aslında, muhtemelen onlardan bir demet ziyafet çekerdin, seni küçük cadı," diye tükürdü, gözleri

yanardöner yeşil. "Daha kötülerini de yaptınız, bu yüzden şu anki halinizdesiniz, bu yüzden bunu şakalarınızdan birine dönüştürmeyin."

Bu Dorah'ın sinirlerine dokunmuş gibiydi, keskin tırnakları ona yaklaşıırken gözleri kısıldı.

Seraphine Theron'u hızla arkasından itti. Eldivenli eliyle Dorah'ya bakarken Theron'u işaret etti. "Bu sirk palyaçosuna aldırma. O sadece bana eşlik etmek için burada. Güçlü birine ihtiyacım vardı. Burada beyin benim," dedi Seraphine ve Dorah'ya gülümseyerek kahkahalar attı.

Theron ne dediğini anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ama sesi oldukça sinirli geliyordu. *Onun bir pislik olması Evren'e neden bu kadar yakın olduğunu açıklıyor.*

"Hangi mallarla ilgilenmeni istersin, Seren?" Dorah, Seraphine'e yaklaşıp sordu. "Belki yeni eldivenler? Sen neden _"

Gülümsedi. "Başka bir zaman için başka bir hikaye, Dorah." Ona doğru yaklaştı. "Yeraltı Dünyası'na olası girişler hakkında bana verebileceğin her türlü bilgiye ihtiyacım var."

Seraphine'i şaşırtan bir şekilde Dorah tekrar gülümsedi, keskin dişleri canlanmıştı. Saçlarındaki tuhaf güller de ilk kez onunla birlikte hareket edip gülümsedi. "Ah, oldukça hassas bir bilgi. Bunun için ne vermeye hazırsınız?"

"Sizin için değerli olan herhangi bir şey, sadece elinizdeki bilgi bizi gerçekten bir şeye götürürse."

Theron, "Bedelini ödeyeceğim, ben-" dedi.

"Bana verebileceğin değerli hiçbir şey yok Theron," diye tükürdü Dorah ve bir kez daha Seraphine'e doğru ilerledi, bir şekilde ilgisini çekmiş, hatta heyecanlanmıştı. "Sana Yeraltı Dünyası'na bir bilet, bir kapının haritasını vereceğim." Cadı'nın gözleri büyüdü.

Seraphine onlara yardım edebilecek her şeyi kabul edebilirdi, bu yüzden karışık duygularını gizleyerek başını salladı. Yeraltı Dünyası'na giden bir yol vardı ve bu bir zafer gibi hissettirmeliydi ama tadı buruktu.

"Peki fiyat nedir? Bazı seçenekler söyleyin, ben de onları karşılamaya çalışayım. Ya da bir anlaşma oyunu veya belki biraz gölge satrancı oynayabiliriz?" Seraphine bu dansı çok iyi biliyordu ve Dorah'ın sorabileceği her şeyden korkmuyordu.

Dorah cebinden garip şekilli bir dal çıkardı. Neredeyse eli büyüklüğündeydi ve nefesinin yumuşak bir üflemesiyle, kalp ve kelebek şeklinde küçük yakutlarla süslenmiş göz kamaştırıcı bir bileziğe dönüştü. "Sana Yeraltı Dünyası'na nasıl gireceğini anlatacağım ama bunu bileğine takmalısın. Bunu ," dedi ve Gölge Meydanı'nın bir haritasını açtı. "Yeraltı Dünyası'na girmenin birden fazla yolu var, tıpkı değerli kütüphaneniz gibi. Tek yapmanız gereken sizi doğru yere götürecek portalı bulmak." Gölge Meydanı'nın yakınındaki bir ağacın etrafında döndü.

"İşte," diye devam etti, Theron ve Seraphine şüpheli görünüyordu. "Şimdi, oraya varır varmaz bileklikteki yakut figürlerden herhangi birini alın."

Seraphine merakla ona baktı. "Bekle, bu bileziği nasıl ele geçirdin? Ve neden geçitten kendin geçmeyi denemedin? Yeraltı Dünyası'ndan alabileceğin değerli şeyler olmalı. Peki ya doğru yer olduğunu nasıl anlayacağız? Ya da belki bize orada ne olduğunu söyleyerek-"

"Bunu yapmayacağım. Bir giriş yolu istemiştiniz. İşte bu. Bileziği nasıl aldığımıza gelince, yüzyıllar önce yaptığım adil bir takastı. Yeraltı Dünyası'na gitmeyi denedim ama işe yaramadı."

Dorah'ya yaklaşan Theron araya girdi, "Peki bize izin verileceğinden nasıl bu kadar eminsin? Bu, bir şeyler elde etmek için işe yaramaz bir numara gibi görünüyor-"

"Diyarlar arasında hareket etmek için doğru anahtara ihtiyacın var, seni aptal," diye homurdandı Dorah, Seraphine'e dönerek. "Senin, küçük insan, burada bulunmana neden izin verildiğini hiç merak ettin mi? Evren neden sadece seninle birlikte olarak karşıya geçebildi? Anahtar sadece bilezik değil. Bir diyar atlayıcısına ihtiyacın var."

Seraphine nefesini tuttu. "Benim de olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Seren, neden böyle bir özellikte doğduğunu bilmiyorum. Belki de gözlerinle ilgili bir şeydir? Ama eğer Öteki Dünya'ya atlayabiliyorsan, Yeraltı Dünyası'na gitmek için gereken ikinci anahtarın sen olup olmadığını görmek denemeye değer olabilir. Emin değilim ama sana sunabileceğim tek şey bu."

"Eğer bu kesin değilse, o zaman biz-" diye başladı Theron ama Seraphine kolunu tutarak onu durdurdu.

"Deneyebiliriz Theron," dedi Seraphine.

"Peki, bunu takip yoluna devam edecek misin, yoksa

başka bir yol mı?" Dorah yaşlı yüzünde bir sırıtışla sordu.

Theron alaycı bir tavırla, "Buranın doğru yer olduğunu nereden bileceğiz? 'Yeraltı Dünyasına Hoş Geldiniz' gibi bir tabela var mı?"

"Bileceksin."

"Bak, seni , bizi-"

"Anlaştık," dedi Seraphine pişmanlık duymadan önce. Bu bir riskti ama Dorah'nın onu asla incitmeyeceğini biliyordu. *Dorah'ya güveniyorum.*

"Zeki gerçekten," Dorah mırıldandı, Çıtlatma ve Bilezik Seraphine'in bileğinde.

Bileğine elektrikli bir baskı uygulandı.

"İyi yolculuklar, Seren. Aurum'a benden selam söyle." Bununla birlikte cadı göz kırptı ve Seraphine ile Theron'a el sallayarak dükkândan uzaklaştırdı.

Bölüm 34

Oyuncu Tilki

Diyarların içinde gizlenmiş, diğer diyarlara açılan kapılar örtülüdür ve bir zamanlar her türden yaratığa açıktır,

Şimdi mühürlendi ve çoğu gözden gizlendi.

Yine de bazı gözler bu kapıları bulabilir.

Bilinmeyene geçmeye cesaret edecekler mi?

Yoksa bilinenlerin tanıdık ama çarpık tehlikelerine geri mi çekilelim?

Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.

Galen Sorrowspring, Bölüm 22, s. 93.

Olaydan Bir Gün Önce

Evren Wraithwood

Seraphine ve Theron Dorah'dan bilgi getirdiler ve hepsinin farklı fikirleri varmış gibi görünüyordu. Theron bunu denemeye karşıydı ve Raggart da Theron'un tarafını tutarak diğer kaynakları kontrol etmelidir.

"Bir fikrim var," dedi Seraphine, Raggart ve Theron'a bakarak. "İkiniz için de uygunsa, Evren'le odamda tartışmak istediğim bir fikir."

Eskiler için bu bir sorun gibi görünüyor.

İkisi de başını salladı ve Seraphine hızla odalarına doğru ilerledi. Oraya varır varmaz, "Bir teorim var," diye mırıldandı. Sesi heyecan ve beklentiyle doluydu. Evren onun çıldırmış olmasını bekliyordu ama o aşık olmuş gibiydi.

Evren'i nazıkçe yatağa çekti ve zarıfçe üzerine oturdu. Elbisesi kalçalarına kadar kaymış, Evren'in nefesini kesecek kadar açıkta kalmıştı. Evren şimdi neden bu konuyu onunla yalnız konuşmak istediğini anlıyordu. Onu kendi tarafına çekmek için tüm araçlarını kullanıyordu.

"Öyle mi?" Evren, ellerini kızın narin beline dolayarak ve onu kendine doğru çekerek hışırdadı. Kız başını salladı ve muzipçe gülümsedi.

"Teorimi öğrenmek ister misiniz prens?" diye mırıldandı, sesi tatlı ve melodikti, eldivenli elini göğsünde gezdirirken parmakları elbisesinin narin dantelinin yanında duruyordu. "Hadi bir anlaşma yapalım," dedi, gözleri şakacı bir parıltıyla prensin gözlerine kilitlenirken yavaşça oradaki düğümle oynadı.

Evren yutkundu. "Ne istiyorsun?" Büyülenmişti. Kızın kıpkırmızı gözlerinin ıslıl ıslıl parlaması ona her şeyi unutturmaya yetmişti.

"Şunun bağını çözmeme yardım edersen-" dedi, elbisesinin dar ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan üst kısmını işaret ederek. "Sana teorimi anlatacağım."

Bunların hepsi bir numara.

Yine de, seve seve olacağı bir şeydi.

Böylece, düğümü çaktı ve elbisesinin bağını çözdü, üst kısmı düştü ve belinde toplandı. Omuzları ve yakası açıktaydı, kumaş artık onun mükemmel formunu saklamıyordu. Elini vücudunun üst kısmını okşamak için hareket ettirdiğinde, Seraphine şakacı bir şekilde elini itti.

"Hayır, hayır. Hadi bir anlaşma daha yapalım," diye alay ederek mesafeyi kapattı. "Sana teoriyi ve planımı anlatacağım ve eğer kabul edersen, o zaman..."

"Sonra?"

Dudaklarını yavaşça yaladı ve Evren'in kulağına bir şeyler fısıldamak için başını hareket ettirdi. Çarşafı sıkıca kavradı, kontrolünü korumak için mücadele etti. "Bana sahip olabilirsin."

"Ne anlamda? Sen tam bir düzenbazsın," dedi ve burnuyla yanağını okşayarak onun sarhoş edici kokusunu içine çekti.

Korkusuzca, "Hepsi. Bu gece bana sahip olabilirsin ve istediğini yapabilirsin."

"Sadece bu gece mi?" diye sordu, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Kadın mırıldandı ve hafifçe uzaklaşırken Evren gözlerinin kadının açıkta kalan tenine kaymasını engellemek için mücadele etti. "Evet, haklısın. Sana haksızlık ediyorum," diye mırıldandı, için için yanan bakışlarla onun gözlerinin içine bakarak. "Bu gece, yarın, sabah, masanın üzerinde, kütüphanede, bu yatakta, her yerde, her an. Yaşadığım sürece ve sen nerede olursan ol. Ben seninim."

Evren'in nefesi kesildi ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kızın duymasından korktu. "Anlaştık," dedi, onu belinden çekerek, eli belinin yanında aşağı yukarı hareket ediyor, tüy gibi hafif dokunuşlarla onunla alay ediyordu. "Bana teorini ve planını anlat, ben de cömert teklifini kabul edip etmeyeceğime bakayım."

Seraphine dudağını ısırarak usulca iç çekti. *Ah, tatlı işkence.*

"Bileziğin yakutları tür kapıyı tetiklemeli, tıpkı gece güllerine verdiğimiz kan gibi," diye açıkladı bileziğe dokunarak. Altı adet işlenmiş yakut orada duruyordu.

Evren elini kadının belinden aşağıya, göbeğine ve altına doğru hareket ettirdi ve kadının nefesini keserek farkına varmadan eline doğru hareket etmesini sağladı. Bu kez yutkundu. "Yani bilezik birden fazla kez kullanılabilir çünkü girişi açmak için tek bir yakut yeterli."

Gülümsedi. "Önce bizim gidip test etmemizi istiyorsun, değil mi? Gerçekten gitmeden önce." Elini aşağı doğru hareket ettirdi ve kız inledi. Onun her anlamda bu kadar duyarlı olmasına bayılıyordu.

Seraphine başını salladı. "Bir kapı olup olmadığını kontrol edelim ve eğer varsa, oradan ayrılalım ve Yeraltı Dünyası hakkındaki araştırmalarımıza devam edelim. Hazırlıksız gidemeyiz. I-" Evren onun çok hassas bir yerine dokundu ve o da gözlerini kapattı. "Onay almadan seni ya da başkasını riske atmayacağım. Yasaklılar bölümünde hâlâ bir sürü kitap var."

Evren mırıldandı, elinin ritmine göre hareket ederken parmakları onu nazikçe keşfediyordu. "Kabul etmeli miyim emin değilim," diye takıldı, onun da bunu en az kendisi kadar istediğini biliyordu.

Gözlerini açtı, bakışları adamın zihnini kekeleyen bir yoğunlukla onunkilere kilitlendi. "Bu ne büyük bir utanç olurdu, prens." Yavaşça elini indirdi, parmakları göğüslerinin üzerinde gezindi ve adamın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Seraphine inişini sürdürdü, parmak uçlarını karnı boyunca gezdirdi ve onun eline ulaşana kadar göbeğinin yumuşak kıvrımını hissetti.

Hızır bir gülümsemeyle adamın elini . "Senin için utanç verici elbette," dedi, sesi baştan çıkarıcı bir oyunla doluydu. Sonra kendi elini bacaklarının arasına yerleştirdi.

Onu izlerken Evren'in gözleri büyüdü. Parmakları, sırtını hafifçe kamburlaştıran bir ritimle hareket ediyordu. Her ayrıntıyı, parmaklarının nasıl parladığını, aldığı zevkin yumuşak seslerini görebiliyordu. Nefesi hızlandı, inlemeleri devam ettikçe daha da yükseldi.

Nemera için...

Sonra onun adını fısıldadı.

"Anlaştık," dedi Evren ve Seraphine bilerek gülümsedi. Bunun üzerine Seraphine'i sırtına çekti ve hem onu hem de kendisini tamamen soymak için harekete geçti.

Dünya öpücükler ve dokunuşlarla doluydu. Evren, onları birbirine bağlayan dövmesini, güzellik işaretlerinin takımyıldızlarını öptü ve her birini saydı. Onu göbeğinin altından öptüğünde, kadın onun adını soludu ve Evren de onun adını fısıldamaya devam etti.

Her şey oydu, her şey oydu ve kadın onundu, adam da her zaman onun olmuştu.

Evren, Seraphine'e özel bir ilgi göstererek onu usulca öptü. Seraphine, Evren'e bunun nasıl olacağını planlatacak şekilde

Sabah, ertesi gün ve tüm yaşamları boyunca da öyle olacaktı. Birlikte hareket ederken, vücutları mükemmel bir uyum içindeydi ve his karşı konulmazdı. Kadının sıcaklığı onu tamamen sarmıştı. "İnanılmaz hissediyorsun, benim felaketimsin. Benim için mükemmel yaratılmışsın." Her anın tadını çıkararak fısıldadı.

"Durma," diye yalvardı, sesi tatlı bir senfoniye dönüşmüştü. "Lütfen, durma."

Durmaya hiç niyeti yoktu. Evren onunla birlikte istikrarlı bir şekilde hareket etti, aralarındaki bağ her yumuşak hareketle daha da derinleşti. "Mükemmelsin," dedi dudakları kulağına değerken. "Kesinlikle mükemmel."

"Evren," haykırdı, vücudu titriyordu.

Onun etrafında sıkıştığını hissetti, serbest bırakılması yaklaşıyordu. "Benimle gel, Seraphine," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Serbest kalması bir dalga halinde geldi, çığlıkları odayı doldurdu. Evren onu mutluluğa doğru takip etti, ona yakın dururken kendi salıverilmesi de onu ele geçirdi.

Birlikte kaldılar, vücutları mükemmel bir şekilde bir araya geldi. Kadının nazik titremeleri Evren'in vücudunda ürpertiler yaratıyor, her dalga onunkileri yankılıyordu. Bu yoğun ve samimi anı paylaşırlarken Evren her yumuşak nefesi, her kalp atışını hissedebiliyordu.

Yüksekten inmeye başladıklarında, Evren yüzünü onun boynuna gömdü ve derin nefes aldı. "Sen bir hezeyansın Kızıl Göz," dedi nefesinin altında, nemli tenine bir öpücük kondurarak.

Gülümsedi, parmakları hafifçe onun sırtında desenler çiziyordu. "Ve sen de benimsin," dedi yumuşak bir sesle, sesi sevgi ve memnuniyetle doluydu.

"Neden saklanıyorsun?" Seiren tekrar şelalenin önündeki her zamanki yerine oturdu.

Yavaşça hareket etti, kuyruğu çalılara sürtünüyor, kürkü yumuşak bir ses çıkarıyordu. Seiren ona sanki bir kurt değilmiş gibi baktı.

Ona baktı, onun çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Seiren sırtıttı. "Kokulu, çamurlu kurt."

O da karşılık olarak havladı.

Güldü ve gözleri parladı. "Oh, senin gibi korkunç bir kurt benim gibi bir insandan korkar mı?"

Ona yaklaşırken, onun ne kadar korkusuz olduğunu merak etti. *Bir insan nasıl bu kadar büyüleyici ve kötü olabilirdi?* Evren onun önüne geldiğinde, kıkırdayarak kürklü kulaklarını okşadığını hissetti. "Bir masal dinlemek ister misin?"

Evren yıllardır böyle bir rüya görmemişti. Onun şefkatli anısına gülümsedi.

Seiren.

Bu sefer Seraphine.

Uyuyordu, saçları yastığın üzerinde dağınık bir hale oluşturmuş, huzurlu görünüyordu. Göğsünün her nefeste yumuşak bir şekilde inip kalkması onu büyülyyordu. Uzun kirpikleri yanaklarına narin gölgeler düşürüyor, hayal kurarken hafifçe dalgalanıyordu. Evren onu saatlerce izleyebilir, perdelerin arasından süzülen hafif sabah ışığıyla yıkanan dingin formunu resmedebilirdi. Dün geceyi hatırlayınca daha da çok gülümsedi. Seraphine kımıldadı ve Evren onun hâlâ eldiven giydiğini fark etti.

Evren kaşlarını çattı. Seraphine'i Yeraltı Dünyası'na bağlayan her neyse, saklamaya ihtiyaç duyması gereken bir şey değildi. Ona özgürlük sözü vermişti ve onu eldivenler içinde görmek kelepçelenmiş gibi hissettiriyordu. Umarım onu kontrol etmesine ve eldivenlerden kurtulmasına yardımcı olacak bir yol bulurlardı.

Bu düşünceye gülümsedi ve onu bir kez daha usulca öptü. Kadın yavaşça gözlerini açtı ve neredeyse çekingen bir ifadeyle ona gülümsedi. "İkinci tur için hazır mısın?"

Evren kıkırdadı ve ona . "Her zaman."

Üçüncü ve dördüncü turlar da oldu.

Seraphine Ashcroft

Seraphine kütüphanenin ortasında durmuş, yeni kızıl pelerinini giymişti. Öğleden sonra geç bir saatti ve Evren'i bekliyordu. Onun planını denemeye karar vermişlerdi. Theron, Evren ve kendisi bugün Dorah'nın haritada işaretlediği yere gidecek ve Yeraltı Dünyası'na gerçekten bir yol olup olmadığını görecektlerdi.

Güvenli ve hızlı bir şekilde, yasak bölümdeki araştırmasına devam etmek için geri dönmek istiyordu. *Ve Evren hakkında.* Onun hakkında öğreneceği çok şey vardı. Bu düşünceye gülümsedi ve dün geceyi ve bu sabahı hatırlayınca hemen kızardı.

Theron onun yanında, "Muhabbet kuşlarından nefret ederim," dedi.

Kıkırdadı. "Dorah ile aranızda ne oldu?"

"Ona yüzyıllar önce aşık oldum. O çok güzeldi."

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm Theron ama o bir cadı," dedi Seraphine.

Ona baktı. "O bir aos sí idi, ama..." Theron çelişkili görünüyordu. "Affedilemez bir şey yaptı ve bedelini güzelliğiyle ödedi."

Seraphine böylesine acımasız bir ceza karşısında şaşırılmıştı. "Ve seni kaybetti."

Sessiz kaldı ve neyse ki Evren tam zamanında geldi. Siyah bir pelerin giymişti ve yüzü tamamen gizlenmişti. Neredeyse onun bu diyarda en çok aranan varlıklardan biri olduğunu unutacaktı. "Gidelim mi?"

Grup on beş dakika kadar yürüdükten sonra Gölge Meydanı'nın kenarına yakın, ağaçları sarı ve turuncunun güzel bir karışımı olan küçük bir ormana ulaştı.

"O daire içine alınmış ve bütün şey Burada."

Theron dedi, sinirli, ne aradıklarından emin değillerdi.

Evren kolunu Seraphine'in boynuna doladı, Theron'a gözlerini devirirken yeni kırmızı pelerinini şakacı bir şekilde çekiştirdi.

"Bu kadar insan olma Theron." Seraphine onu yanından çimdikledi ve o da güldü. "Alınma aşkım," diye mırıldandı kulağına.

Ne rüya gibi bir kelime.

Yumuşak bir şekilde içini çekti ve Evren'in elini pelerininin üzerinden çekti. "Sadece etrafı kontrol edelim ve sıra dışı bir şey bulabilecek miyiz bakalım. Bu küçük bahçeyi aramak o kadar da zor olmasa gerek."

Hepsi aynı fikirdeydi, her biri farklı bir rota izliyordu. Gerçekten de çok renkli bir ormandı, bazen Evren ve Theron'un titreşimlerini görebileceği kadar küçüktü. Burada kaybolma korkusu yoktu.

Seraphine acele etmeden etrafın güzelliğine hayranlıkla baktı. Gölge Meydanı yakınındaki konuşan ağaçların aksine ağaçlar oldukça sadeydi.

Dorah'nın birkaç gün önce gölge satrancı oynarken kendisini yere serdiği için intikam almak amacıyla onu kandırmamış olmasını umuyordu.

Hafif bir ses, "*Kızıl, Kızıl Gözler, gelin ve oynayın, saklansanız iyi olur,*" diye şarkı söyledi.

Seraphine'in omurgası sertleşti.

"Crimson, Crimson Eyes, gelin ve oynayın, denesenez iyi olur."

Bu kez, bir ağaç kümesinden geliyormuş gibi görünen sesi takip etti.

"Crimson, Crimson Eyes, gelin ve oynayın, dua etseniz iyi olur."

Nereden geliyor bu ses? Etrafına bakındı, gözleri ağaçlara ya da şarkının kaynağı hakkında ipucu verebilecek herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordu.

"Crimson, Crimson Eyes, gelin ve oynayın, ağlasanız iyi olur."

Yürümeye devam ederken içini buz gibi bir his kapladı. Hava daha soğuk görünüyordu ve o da pelerinine sarındı. Sonra Seraphine, büyük ve geniş çalıların arkasına gizlenmiş, neredeyse hiç yaprağı olmayan çok ince bir ağaç gördü.

Ancak bu sıradan bir ağaç değildi. Birkaç yaprağı kıpkırmızı ve kalp şeklindeydi. Nöbetçi bir ağaca benziyordu ama korkutucuydu. Ağaca yaklaştığında, kıpırdamadan duran, keskin dişleri olan bir ağız andıran büyük bir oyukla oyulmuş bir yüz fark etti.

Bu o olmalı. Seraphine, Dorah'nın onları kandırmamış olmasından dolayı rahatlamıştı. Yukarı baktı ve yapraklardan birini izledi. Kıpırmızıydı ve ipek gibi dokuluydu. Bunu test etmeleri ve geri dönmeleri .

eve dönüp araştırmalarına devam edeceklerdi. Arkasını döndü, Evren ve Theron için bağırmaya hazırdı ama bir ses onu durdurdu.

"Ne beklenmedik bir manzara. Sen ölmemiş miydin?" Gölgeden hırıltılı ve karanlık bir ses geldi ve onunla birlikte bir adam belirdi. Adamın gözleri mavi ve griydi, kızın bayıldıklarına benziyordu ama kar taneleri gibi beyaz noktalar yerine, dökülen yapraklar gibi koyu noktalar vardı. Uzun boyluydu, kuzguni siyah saçları vardı, kürk giymişti ve bir aslan gibi tehditkârdı.

Bir kral gibi.

Seraphine onun kim olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Kral Malvrek.

Bölüm 35

İntikamcı Tilki

*Acı birçok renk giyer, mavi ve siyah, Yine
de beyazın içinde parıldar.*

*Hayat yolculuğunda, karanlık gölgeler
hayalet gibi bir ışığa dönüşür.*

*En saf parlaklık geceye karışır, Acı, bir
iğne batması kadar keskin,
Ya da tatlı, intikamın ısırığı gibi.*

*Golden Tales from the Otherworld adresinden alındı.
Galen Sorrowspring, Bölüm 33, s. 105.*

Olay Günü

Evren Wraithwood

O evren'e rastladığında Theron öfkeyle mırıldandı, "Bir şahine bile dönüştüm ama her şey düz görünüyor. Burası çıkmaz sokak Ren."

Evren içini çekerek Seraphine'i aradı. "Neden bu kadar huysuzsun Theron? Bu hiç sana göre değil." Çalıların arkasına baktı, bariz bir şey olması gerektiğini düşünüyordu, ama oradaydılar, kayaların üzerinden dönüyorlar ve saklambaç oynar gibi ağaçlara sarılıyorlardı.

Theron oflayıp pufladı ve bir ağacı tekmeledi. "Onu görmek çok acı verici Ren."

Theodorah hakkında. Theron yıllar önce ona aşık olmuştu ve destekleyici bir aileye sahip olduğu için yeterince şanslıydı. Öteki Dünya'dan gelen bir yaratıktı ama onun gibi birinin aşık olması beklenenden çok uzaktı. Evren bunu anlayabiliyordu. Theron ve Theodorah çok iyi arkadaşlıklar, birbirlerine herkesten daha yakındılar.

"Şimdi nasıl görüldüğü için mi yoksa yaptığı şey yüzünden mi? o zamanlar?" Evren merak ediyordu. Theodorah'nın yaptığı, için trajik bir şekilde sonuçlanan düşüncesizce bir kıskançlık eylemiydi ama aynı zamanda ona ve Seraphine'e yüzyıllar süren acılardan sonra bir şans vermişti.

Theron iç geçirdi, yenilmiş görünüyor. "İkisi de mi? Sadece o doğru olanı yapabiliirdi, sen de Evren... Acı verse bile."

Eğer doğru olanı yapmış olsaydı, eğer ben istememiş olsaydım, Seraphine burada olmayacaktı. Bununla birlikte, yüzyıllardır farkında olmadığı o sefil sonsuz ölüm ve kaos döngüsünden de geçmeyecekti.

"Ve evet, ona ve ona yaptıklarına bakmak bana acı veriyor," dedi sonunda ve Evren karışık duygularını anlayabiliyordu.

"Belki de onunla konuşmalısın. Bence bu kez Seraphine'i gerçekten önemsiyor. Arkadaş oldular ve-"

Çığlıklar etraflarında yankılandı ve tereddüt etmeden kaynağa doğru koştular. *Seraphine miydi?* Kadimlere bunun sadece bir ölüm perisi olması ve o olmaması için dua etti.

"İşte." Theron Evren'i bir ağaç kümesine doğru çekti. Bir çılgılık daha duyuldu ama Seraphine'den mi geldiğini anlayamadı.

Kıpkırmızı yaprakları olan uzun, ince bir ağaca ulaştılar. Ağacın önünde bir Bánánach -geyiksi ve hayaletimsi, içi boş gözleri kötülükle yanıyor ve bükülmüş uzuvları gölgeleri yırtacak kadar keskin pençelerle son buluyor- Seraphine'in ağzını kapattı. Varlığı havanın sıcaklığını emiyor, ardında korku dolu bir ürperti bırakıyor gibiydi. Yanında Theodora vardı.

Theron şok olmuştu. "Burada ne arıyorsun, Theodora?"

Gülümsedi ama zoraki gibiydi. Nedense daha genç görünüyordu. "Çılgılıklarımı duymadın mı?"

Evren Seraphine'e yaklaştı ama canavar kara bir bıçak çıkardı. "Yerinizde olsam bunu yapmazdım prens," dedi ağacın arkasından bir ses. Yüzyıllarca hor görüldükten ve onlarca yıl soğukta kaldıktan sonra, Evren bu dünyada hiçbir şeyin onu korkudan titretmeyeceğini düşünmüştü.

Ancak, babası Malvrek'in Seraphine'i bir kez daha avucunun içinde tuttuğunu görmek onu bu duyguda boğdu.

"Ah, sessiz görünüyorsun. İşler gerçekten de değişti," dedi Malvrek, ağacın arkasından çıkarak. "Kelepçeleyin onu."

Onun emriyle daha fazla muhafız ortaya çıktı ve Theodora'yı öne doğru sürükleyip bileklerini kelepçeleyerek yere yatırdılar. Malvrek'e tısladı, "Canavar."

Malvrek güldü. "Canavar mı? Ben , sen nesin Theodora? Bir kez daha kibrin yüzünden doğru kararı veremiyorsun." Çömeldi ve Theodora'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Anlaşma bu değil miydi? Oğluma karşılık güzelliğini geri kazanmak için?"

O konuşurken, Theodora'nın yüz hatları düzeldi, saçları parlaklaştı, renkli güller ve yapraklarla süslendi ve gözleri tekrar yeşile döndü. Orijinal formuna geri dönmüştü.

Theron vurulmuş gibi geri adım attı ve Evren söyleyecek söz bulamadı. Kadın onları yine kandırmıştı ve onlar da bir kez daha buna kanmışlardı.

"Bunu nasıl , Theodora?" Theron incinmiş bir sesle konuştu.

Theodora Evren'i yakalamayı başardı. Muhafızlar onu uzaklaştırmak için geldiler ama o kelepçeli ellerini pelerininin üzerinde tuttu. "Evren, beni dinle. Bu tek yoldu. Bu sefer bana güvenmelisin," diye yalvardı.

"Tek yol mu? Ne için? Hepimizi öldürtmek mi?"

Muhafızlar onu aşağı sürükledi ama o kendini yukarı çekti. Muhafızları tekmelemeden önce alçak sesle "Onu kurtarmak için," diye fısıldadı. Theron donup kalmıştı, sanki bir hayalet görüyor gibiydi. "Lyra'nın yüzüğünü al ve onu tekrar bul."

Evren, bazı muhafızların üzerine atlayan familiar'larını çağırdı. "Yine kimi bulacaksınız?" diye sordu.

"Seraphine."

"Ne demek istiyorsun-" diye başladı Evren ama bir muhafız Theodora'nın kafasına yumruk atarak onu bayılttı. Kafası düşünceler ve duygularla doluydu ama en önemli şeye odaklanması gerekiyordu: Seraphine'in güvenliği.

Evren'in familiarları muhafızları parçalara ayırıyordu ve Theron yavaşça gözlerini kırıştırarak gerçekliğe geri döndü. Evren onun bir şahine dönüşüp bundan kaçmasını umuyordu ama onu tanıyan Theron, Evren'i yalnız bırakmaya cesaret edemezdi.

Evren babasına döndü. "Bırak onu gitsin. Bu işte onun parmağı yok," dedi Seraphine'i göstererek.

Babası güldü. "Ah, ama öyle. Onu gördüğümde şaşırdım. Seraphine, bu sefer mi tatlım?" Malvrek, Seraphine'in yüzünü tutarak ve ona gülümseyerek söyledi. "Oğlum seni öldürdüğünde ne kadar sevinmiştim."

Seraphine'in ağzını tutan canavar onu bıraktı. "Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı ve muhtemelen aldığı darbeler yüzünden başı dönüyordu. Evren'in öfkesi yükseldi.

Malvrek daha sert güldü. "Ah! Olaylar ne kadar da değişti. Oğlum sana söylemedi mi?" Evren'e baktı. "Sen, oğlum, bugün bile oldukça yalancısın," dedi neredeyse gururla ve Evren dişlerini sıktı.

Evren babasına doğru ilerledi, Seraphine'e zarar vermesine izin vermektense onunla savaşıp ölmeye hazırdı. Ancak daha hareket edemeden sırtında bir kesik hissetti. Sonra Theron'un düştüğünü gördü, sırtında kan vardı. Dengesini kaybederek arkadaşının yanına yığıldı.

Zehir. Evren Seraphine'e o kadar odaklanmıştı ki muhafızların onlara saldırdığını fark etmedi. *Elbette, babam bu kadar alçalabilirdi.*

"Ve çok saygısızca," diye devam etti Malvrek. "Oğlumun yüzyıllar önce seninle evlenmek istediği için seni öldürdüğünü biliyor muydun?" Daha da sert güldü. "Ne sefil bir seçim."

Seraphine ayağa kalktı. "Bu saçmalık, seni canavar. *Sen* Seiren'i öldürdün, Evren'i değil," diye hırladı ve bir çıkış yolu aradı.

Evren onun eldivenlerini çıkardığını, babasının ise yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça kılıcını çektiğini gördü. "Birkaç dakika daha yaşamasını mı istiyorsun? Söyle ona. Yalanların felaketin olsun, oğlum."

Babası kılıcı ona doğru yaklaştırdı ve Seraphine gözlerini kapattı.

Hayır, , hayır.

Evren bir elini yere koydu. "Seraphine..." dedi, kendini yukarı itmeye çalışarak. "Sen... Tamamen yalan söylemiyor... Sen Seiren'din. Sen... Bu senin ilk yaşamındı."

Seraphine Ashcroft

Seraphine Evren'e baktı. Yaralıydı ve kanaması vardı. *Bu şekilde bitemez.* Gözlerini kapadı ve konsantre olmaya çalıştı. Öldürme fikri onu hasta ediyordu ama kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdi. Evren onundu.

Ancak zaman durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sesi çatallaşarak. Kafası ve kalbi karıştı. Söylediği şey imkânsızdı, inanılmazdı. *Bu bir yalan olmalıydı.*

Ancak Evren'in yüzündeki ifade ve Theron'un olacıklardan kaçınmaya çalışarak gözlerini kapatması kalbini dondurdu. Sonra her şey geri geldi. *Evren'in benim hakkımdaki bilgileri. Odalar, elbiseler.*

Paylaştıkları ve söz verdikleri şeylerden sonra bile yalan söylemişti. Seraphine tekrar kandırılmasına, tekrar kullanılmasına izin verdi.

Evren'in gözleri yaşlarla doldu. "Ben... babam seni öldürmem için beni kandırdığında, Seiren... seni bir tilkiye dönüştürdü ve evliliğimiz için onayını almak üzere seni avlamamı istedi," dedi sesi kırılarak. Sonra gözlerinden kar gibi beyaz bir damla yaş düştü. "Seraphine, ben... senin bir tilki olduğunu bilmiyordum ve seni öldürdüm. I-"

Böyle bir şey . Seraphine kendi kişiliği idi. Öldürdüğü kişi o değildi. Tüm arzuları ve aşkı asla Seraphine için olmamıştı. Onun bir versiyonu içindi, onun ne olmasını istediğine dair bir saplantıydı.

"Hayatıma son vermek için kendimi zehirlemeyi bile denedim. Bu yüzden donmuş kalp anlaşmasını ve zehir iksirlerini biliyordum," dedi yerde sürünerek ona doğru ilerlerken.

Seraphine dizlerinin üzerine çöktü, yer altından çekilmişti. O anda, tüm o tuhaf rüyaları, kızıl kadının söylediklerini, işaretleri düşünmeden edemedi. *Rüyalarımda hissettiğim korku geçmişimin anılarıydı.*

Malvrek ona acıma, küçümseme ve öfkeye benzer bir şeyle baktı. "Çok ilginç bir ölümdü. Hiç beklemediğim şey ise seni tekrar görmektir. Bunu bilmek isterdim evlat. Bilmek istemiyor musun, Seraphine?"

Konuşamıyordu, zihni paramparça olmuştu.

"Kızıl Gözler, beni dinle. Ben... kalbim o kadar kırılmıştı ki, perde yaratıldığında Öteki Dünya'dan kovulmadan önce Theodora'dan bana yardım etmesini istedim. Annesi güçlü bir cadıydı, bu yüzden da aynı türden bir büyü vardı. Ondan seni geri getirmesini istedim ve-" Evren kırıldı ama yine de başını titreyen ellerinin arasında tuttu. Her şeyi duymaya ihtiyacı vardı. *Gerçeği istiyorum.*

"Devam et Evren," diye mırıldandı kulağına ve Evren ürperdi. O da ürperdi çünkü Evren bu âlemdeki en tehlikeli varlıktı. Evren bir kurttu, bir avcıydı, onun katiliydi. İlk kez ondan korkuyordu - neye dönüştüğünden ve her şeyi kendi çıkarları için nasıl manipüle ettiğinden.

Yere kar gibi bir gözyaşı daha düştü. "Theodora yüzyıllar önce senden nefret ediyordu. Nedenini bilmiyordum ama o . Yine de seni geri getireceğine söz vermişti ve ben insanlar âlemine mahkûm edildiğimde seni bir daha görme umudum yoktu. Yıllar geçti ve insan diyarında tek başıma dolaştım. Ama sonra seni gördüm! Seraphine, seni gördüm, senin bir versiyonunu." O kadar çok ağlamıştı ki neredeyse ona . Ancak acımak artık onun için pek bir şey ifade etmiyordu. "Ben de mutlu sona ulaşacağımı sanmıştım ama öyle olmadı. Sen 26. doğum gününde öldün."

Zorlukla nefes alan Theron, eliyle Theodora'nın yerde kıpırdamadan yatan bedenini işaret ederek fısıldadı: "Theodora seni geri getirdi Seraphine, ama bir lanet olarak, sonu olmayan bir boşluk olarak. Yeniden doğacaksın, ruhun asla ilerlemeyecek ve aynı gün, aynı yaşta öleceksin."

Zorlukla nefes alabiliyordu ama Evren devam etti, "Tekrar tekrar ölmenizi izledim, hastalanmanızı, öldürölmenizi, hepsinin korkunç ölümlerini. Ve evet, her seferinde farklı koşullarda, farklı yerlerde ve farklı ailelerde doğdunuz. Bazen sana gerçeği söyleyebildim, ama çoğu durumda çok geçti. Ama her zaman seni buldum ve... Bir çözüm bulmaya çalıştım ama insan dünyasıyla ve kötü anlaşmalarla sınırlıydım" dedi.

Seraphine isimlerin olduğu listeyi, kendi isimlerini, tüm yaşamlarını, yaşadığı ve öldüğü tüm zamanları hatırladı.

Gözlerini kapattı ve bir damla gözyaşı düştü. Evren'in çektiği acı

Onun ölümünü defalarca izledikten sonra çektiğim acı muazzam, hayal bile edilemez olmalı. *Bencilce bir dilek için ne kadar acıya katlandım?* Onun ölmesine izin vermeliydi. "Sorun değil," diye mırıldandı, kuzguni saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, ona son bir kez baktı ve bunu kafasındaki sonsuz bir tuvalde resmetti.

Evren kolunu kaldırıp onun yüzünü tutmayı başardı. "Ben... Ben yeni bir plana şans vermeye karar verdim, hayatını bu kadar sefil hale , kalbini ve dünyanı kırmaya karar verdim, böylece 26. doğum gününden sadece birkaç dakika önce benden donmuş kalp anlaşmasını isteyebilirdin. Bunu yaptım çünkü senin tekrar öldüğünü görmek istemiyordum ve işe yarayacağından emin değildim ama !" Yanağını okşayarak usulca gülümsedi. "Yaşadın. Yaşam saatiniz lanetli günden hemen önce durdu ve bu şekilde sizin için bir boşluk buldum. Eğer tüm özüme sahip olsaydım, yapabilirdim-"

Seraphine ağaca doğru çekilirken, Evren yere düştü, muhafızlar onu kelepçeleyip kendisinden uzağa sürükledi.

Malvrek oğluna, Seraphine'in ancak bir böceğin eğlenmek için oyuncak edilmesini izlemek olarak tanımlayabileceği bir şekilde baktı.

"Sen bir canavarsın," dedi Seraphine.

"Ah, ama sen de öylesin canım." Evren ve Theron'u götüren muhafızlarına işaret etti.

Evren bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu ama sersemlemiş gibiydi. Çok sevdiği o üç kelimeyi duydu ve gözleri gibi kıpkırmızı olan yanağından bir damla yaş daha süzüldü. *O üç kelime, benim olmamı istediği şeyin anısı içindi... benim için değil.*

"Bu kesinlikle eğlenceliydi. Şimdi, seni öldürme zevkine erişeceğim. Ya da sana işkence etmek. Söyle bana Seiren, hangisini tercih edersin?" Kral kulağına söyledi ve Seiren iğrenerek başını çevirdi.

Buna pişman olacaksın.

"Seraphine," diye alay etti ona.

Malvrek parçalanmış görünüyordu, gülümsemesi çürümüştü. "Ne?"

Bir nefes aldı. "Ben *Seraphine*'im, Seiren değil. Seraphine Ashcroft, seni kral müsveddesi." *Bu ismi hatırla. Bir gün seni kıyametine götürecek olan ismi hatırla.*

Bunun üzerine kadın adamın ayakkabılarına tükürdü ve Malvrek kadının başını ağaca çarptı. İçinden acı fışkırdı ama kralı yaratıklar arasında volta atıp emirler yağdırırken ayakta kaldı,

belki de Seraphine'in bir tehdit olmadığını varsayarak.

"Seren," diye mırıldandı Dorah yerden, üstü başı kir içinde olsa bile göz kamaştırıcı görünüyordu. Seraphine onun orada olduğunu unutmuştu -aslında Dorah ona ihanet ettiği anda onu da unutmuştu.

"Bir yakut çıkar."

Seraphine bileğindeki bileziğe doğru baktı. Dorah'ya homurdandı, "Sana bir daha güvenecek kadar saf değilim. Sen benim arkadaşım değilsin. Bütün bunlar senin yüzünden. Bana haber verebilirdin."

Dorah irkildi. "Lütfen Seren, tek yol buydu. Öyle ya da seni ve onu öldüreceklerdi. Bilmediğin o kadar çok şey var ki, pişman olduğum şeyler. Geçmişte ben..." Yutkundu ve sonra ağzından gelen mor

kanla boğuldu, gözleri hüznüydü. "Lütfen,

Bir kez olsun, sadece... bu seferlik bana güven."

Malvrek onu tekmeledi. "Kötü canavar. Onu da al. Canlı canlı," diye mırıldandı. Seraphine kaosa hayret etti; her yer kıpkırmızıydı. Bunun ötesinde, artık hikâyenin tilkisi olmak istemediğini fark etti. O bir kurt da değildi. Çok daha büyük bir şey olabilirdi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, ağzından kıpkırmızı damlıyordu ve kıpkırmızı gözlerindeki şeytani parıltıyı vurguluyordu.

Hepsinden bıktım.

Böylece, bir inanç sıçraması yaptı. Seraphine kıpkırmızı ağacı kavrayarak yavaşça geri adım attı. Kalp şeklindeki yaprakların etrafına düşerek onu örtmesini ve korumasını izledi. Ağacın gövdesinin ortasına yakın bir yerde, alışılmadık bir delik fark etti.

Artık kabus yok. Artık

şans yok.

Artık duygu yok.

"Gel, beni öldürmeyi dene. İlk seferinde cesaretin yoktu," dedi Malvrek'e, gözleri bir gül kadar parlak ve yakut bir hançer kadar keskindi. Arkasındaki ağacın hareket ettiğini hissetti ve içinden bir vızıltı geçti.

Ancak Malvrek'in tepkisini göremeden tırnaklarını kullanarak bileğindeki bileklikten tek bir yakut çıkardı. İçgüdü, büyü ya da belki de başka bir şeyin rehberliğinde, onu ağaçtaki ağza benzeyen deliğe yerleştirdi. Sonra da gülümsedi. Her nasılsa, ağacın da ona gülümsediğini hissedebiliyordu.

Kaosa dönüp baktığında gülümsemesi genişledi, vaatlerle ve gelecek şeylerle doluydu. Şu anda Evren'le birlikte tasmalı olabilirdi ama bu çok uzun sürmeyecekti.

Hepinizin korku içinde boğulduğunu göreceğim.

Malvrek bir adım geri çekildi, yüzünde korkuya benzer bir şey vardı, arkasındaki ağaca baktı, ağaç büyüyor ve genişliyor gibiydi. Dalları kırılıyor ve şekil değiştiriyordu, etraflarında kıpkırmızı bir yağmur vardı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştıran Seraphine ona göz kırptı ve ağaca doğru dönerek krala, kaosa, kalbine ve tatlı anılarına geri döndü.

Ağaçtaki delik genişledi, tahta bükülerek dış şeklini aldı. Güllerin güçlü kokusuyla dolu, ondan daha büyük, kocaman, açık bir ağza benziyordu. Bu sefer gözlerini kapatmadı, nefesini tutmadı, kâbusun bitmesi için dua etmedi. Bu kez kâbusun daha yeni başladığını biliyordu ve kâbusu yaşayan *da kendisiydi*. Ağaç onu bütünüyle yutarken Seraphine sıırttı.

Sonsöz

***Leander, onu saklamayı bırak. O bana ait; bir evi hak ediyor.
Onu bulacağım ve seni de bulacağım.***

Illyra Everdawn'ın günlüğünden alınmıştır.

Seraphine Ashcroft

Seraphine ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama gözlerini açtığında çiçekleri gördü.

Siyah ve kırmızı güller vücudunu sarıyor, yaprakları loş ışıktaki kıpkırmızı gözyaşları gibi parlıyordu. Gökyüzü koyu kadifeden bir kanvastı ve kızıl bir ay tarafından delinerek her şeyin üzerine unutulmaz bir parıltı yayıyordu. Yine kırmızıya çalan yıldızlar, gecenin içinde asılı duran kan damlacıkları gibi parıldıyordu.

"Sana hata yaptığını söylemiştim Seren," dedi tanıdığı bir ses. Bu sestense nefret edebilirdi ama yine de onu kullanacaktı.

"Neredeyim ben?" diye sordu, sesi temkinliydi, gölgelerin arasından çıkan Maxwell Everheart'ın tanıdık yüzüne bakıyordu. Onunkiyle aynı kızıl tonundaki gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Elini ona doğru uzatırken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Eve," dedi. Eve dönmesinin söylendiği rüyaları hatırladı. *Sanırım şimdilik evimdeyim.*

Seraphine ona tatlı tatlı gülümsedi ama ihtiyacı olanı elde etmek için numara yapması gerekirse, tatlılık ve saflık içinde boğulacaktı.

Onun elini tuttuğunda, dokunuşunda beklenmedik bir sıcaklık hissetti. Ayağa kalktığında, güllerin kokusu duyularını doldurdu, sarhoş edici ve tatlıydı. Seraphine gözlerini Max'e dikti ve onu kendine doğru çekerek, "O zaman biraz eğlenelim, olur mu?" diye fısıldadı.

Kızıl Hatıralar

"W Yapar mıydın?" Şelalenin içinde oynarlarken Evren ona sordu. "Elbette," dedi Seiren gülerek ve hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı.

"Benden çok hoşlanıyor olmalısın," diye mırıldandı, onun şelaleye girişini izlerken, gözlerinde bir parıltı vardı.

"İstiyorum. Ben ölmüş olsam ve sen hâlâ burada olsan bile, sana geri dönmenin bir yolunu bulabilmek için bir kelebek olarak yeniden doğmayı tercih ederim. Ya da belki bir gül olarak, böylece beni bulabilirsin." Bu sözler kalbini çok fazla duyguyla doldurdu.

Ona yaklaşan Evren, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seve seve bulurum. Senin için her kelebeğe, her güle, her yaprağa bakarım."

Seiren ona gülümseyerek şelalenin derinliklerine daldı. "Dikenli bir gül olsam bile mi?"

Başını salladı. "Dikenli, ama bahse girerim tüm diyarlardaki en kızıl ve en parlak gül olurdun. Hepsi seni bulabilmem için."

Sonu Kızıl Kar

Son sadece başlangıçtır. Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinde güllerin açtığı gölgeli kızıl sulara dalmaya hazırlanın. 2025 yılında Crimsonland toprakları kalbinizi ele geçirecek ve Crimson Grim Hunter ruhunuza musallat olacak.

TEŞEKKÜR

Bu yolculuk hakkında söyleyebileceğim sayısız şey var, ama her şeyden önce kitaplara teşekkür etmeliyim. Kaybolduğumda beni taşıyan hikâyeler, uzak dünyaların ve maceraların vaatlerini fısıldayan masallar ve en çılgın hayallerimin ötesine geçen sonlar - sürekli yoldaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim. Bu yılın en zor anlarında, her şeyin ağırlığı beni neredeyse kırdığında, bu hikayeler ayağa kalkmama yardımcı oldu ve bu kırıklıktan *Kızıl Kar* doğdu. Kalbimden geldi ve tek umudum bir gün başka bir kalbe dokunması ve ardında bir sihir parıltısı bırakması.

İnanılmaz okuyucularıma, ARC ekibime ve sokak ekibime - sizler bana en karanlık yollarda rehberlik eden gece gökyüzündeki yıldızlarsınız. Yol imkansız görüldüğünde bu hikayeye olan inancınız beni ayakta tuttu. Her birinize sonsuz minnettarım. Karşılığında, hayatlarınızı bana verdiğiniz aynı sihir, mucize ve macera ile doldurmayı umuyorum. Bu yolculuk bizim ve yanımda olacağınız daha pek çok bölümü sabırsızlıkla bekliyorum.

Aileme, en büyük şampiyonlarıma, içimdeki kıvılcımı ilk görenlere. Şarkılar ve hikayeler karalarken beni izlediniz, kendimden şüphe ettiğimde gülümsemeleriniz beni cesaretlendirdi. Zihnimdeki dünyaların şekillenmeye başladığı ilk günlüğümü bana siz verdiniz. Bu kitap hakkında yüksek sesle hayal kurmamı dinlediğim sayısız geceye katlandığınız için teşekkür ederim. Sarsılmaz desteğiniz benim sığınağım oldu ve bu hikâye benim olduğu kadar sizin de hikâyemiz.

Ross'a, Cami'ye, Sofi'ye, Juli'ye ve Santi'ye - en başından beri benim dayanaklarım. Cami, sen benim kız kardeşime en yakın şeysin ve bu kitap senin için. Bazen en büyük maceralar kendimizi keşfetmekle dolu olanlardır. Umarım hayatın her dönemecinde hikâyelerimizi paylaşmaya devam ederiz.

Son olarak, Seraphine ve Grim Wanderer'a - evet, karakterlerime teşekkür ediyorum! Hikayenizi anlatmama izin verdiğiniz, dünyalarınızın karla dolu yollarında bana rehberlik ettiğiniz ve beni hiç beklemediğim şekillerde iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bana kelimelerin ötesinde bir hediye verdiniz. ile

hepsi onun
değer

kalp ağrıları ve zaferler, Bu yolculuk oldu
Her an senin sayende.

NELER OLACAK

Kızıl Kar yalnızca bir başlangıçtır; kopmak üzere olan fırtınadaki tek bir kar tanesi. Benim için bu, çok daha büyük bir dünyaya, sihir ve karanlığın iç içe geçtiği ve yaşam ile Yeraltı Dünyası arasındaki çizginin bulanıklaştığı bir diyara açılan bir kapı. Seraphine'in yolculuğu henüz bitmedi. Onu, soğğun daha derin ısırdığı ve risklerin da arttığı Yeraltı Dünyası'nın derinliklerine kadar takip etmeye hazırlanın. Gölgeler kıpırdanıyor ve yüzeyin altında yatanlar hayal edebileceğinizden daha tehlikeli ve daha güzel.

İkinci kitabın büyüsunü örerken, düşüncelerinizi duymak için sabırsızlanıyorum, çünkü sevginiz ve desteğiniz kanatlarımın altındaki rüzgar oldu. Siz okuyucularım, bu dünyanın bu kadar canlı, bu kadar büyü dolu olmasının sebebisiniz. Ben ikinci kitabın büyüleri üzerinde çalışırken... ve hatta belki de üçüncü kitap... gelin bu maceraya birlikte devam edelim. En iyisi henüz gelmedi ve söz veriyorum, gölgelerde bekleyen şey beklemeye degecek.

YAZAR HAKKINDA

Tutkulu bir hikâye anlatıcısı ve üç çocuk annesi olan Laura Vega, karanlık fantezi ve şiirsel kurgudan her zaman etkilenmiştir. Son romanı *The Crimson Snow*, okurları sihir ve gizemin iç içe geçtiği Coldhaven'da büyüleyici bir yolculuğa çıkarıyor. Masallar yaratmadığı zamanlarda Laura, okurlarıyla bağlantı kurmayı ve kitapsever maceralarını paylaşmayı seviyor.

Laura ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için [Goodreads](#)'e göz atın. *The Crimson Snow*'u [Goodreads](#) ve [Amazon](#)'da keşfedin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

